MARK HADDON

Pata cu bucluc

Roman

10 lei

TREI

Mark Haddon

PATA CU BUCLUC

traducere din limba engleză şi note de CRENGUŢA NĂPRISTOC

Şi-a stors creierii, încercând să îşi amintească necrologurile citite în ultimele luni. Auberon Waugh, Donald Brauman, Dame Ninette de Valois, Robert Ludlum, Harry Secombe, Perry Como… îi şi vedea, aliniaţi precum creaturile beligerante din film, infanteriştii folosiţi pe post de carne de tun într-un război gigantic, între nişte forţe elementare pe care niciunul dintre ei nu le putea controla, fiecare dintre ei împins fără oprire spre marginea unei râpe neiertătoare, într-un joc cosmic crud de shove ha' penny26, dispărând peste margine val după val şi căzând cu urlete în abis.

▫ 1 ▫

Totul a început când George tocmai proba un costum negru, în Allders, în săptămâna dinaintea înmormântării lui Bob Green.

Nu gândul la înmormântare îl întorsese însă pe dos. Şi nici moartea lui Bob. Adevărul este că bonomia de vestiar a lui Bob i se păruse dintotdeauna cam obositoare, iar în sinea lui se simţise uşurat la gândul că nu vor mai juca niciodată squash. Mai mult, felul în care murise Bob (un atac de cord acum două duminici, în timp ce urmărea regata la televizor) i se părea în mod ciudat reconfortant. Susan se întorsese de la soră-sa şi îl găsise întins în mijlocul camerei, cu mâna la ochi, arătând atât de împăcat, încât la început crezuse că trage un pui de somn.

Cu siguranţă că ceva durere o fi simţit. Dar durerea este trecătoare. După ce îşi vor fi făcut efectul endorfinele, se va fi instalat senzaţia aceea, că îţi trece toată viaţa prin faţa ochilor, senzaţie pe care o experimentase şi George în urmă cu câţiva ani, când căzuse de pe o scară mobilă, îşi rupsese mâna la cot pe stâncile din grădină şi leşinase, şi pe care şi-o amintea ca fiind una mai degrabă plăcută (cine ştie din ce motiv, i se conturase clar în faţa ochilor o vedere luată de pe podul Tamar din Plymouth). Probabil că la fel se întâmplă şi cu cei care susţin că au văzut un tunel de lumină puternică şi au auzit nişte îngeri care îi chemau să se întoarcă acasă şi pe urmă s-au trezit cu un doctor rezident aplecat deasupra lor cu un defibrilator.

Apoi… nimic. Totul se va fi terminat.

Era prea devreme, desigur. Bob avea şaizeci şi unu de ani. Şi ar fi fost prea greu pentru Susan şi pentru băieţi, chiar dacă Susan arăta înfloritoare acum, când avea în sfârşit libertatea să ducă o idee până la capăt, de una singură. Dar, una peste alta, i se părea un mod bun de a muri.

Nu, ce îl dăduse pe el peste cap fusese leziunea.

Tocmai îşi dăduse jos pantalonii şi îşi punea sacoul, când a observat o pată mică şi ovală pe şold, un pic mai închisă la culoare decât pielea din jur şi oarecum solzoasă. A simţit că i se întoarce stomacul pe dos şi s-a văzut nevoit să înghită o cantitate mică de vomă care îşi făcuse apariţia în cerul gurii.

Cancer.

Nu se mai simţise aşa de când „Mingea de foc” a lui John Zinewski se răsturnase şi se trezise imobilizat sub apă, cu glezna prinsă într-un nod al frânghiei. Dar atunci fusese vorba de trei sau patru secunde, cel mult. Iar acum nu mai era nimeni care să îl ajute să aducă barca pe linia de plutire.

Va trebui să se sinucidă.

Nu era un gând liniştitor, dar era unul plauzibil, care îi dădea senzaţia că, până la un punct, este stăpân pe situaţie.

Singura problemă era cum.

Ideea de a se arunca de pe o clădire înaltă, de a nu-şi mai simţi centrul de greutate şi de a pluti în gol peste marginea parapetului îl înspăimânta, ca şi posibilitatea de a se răzgândi pe la jumătatea drumului. Iar ultimul lucru de care avea nevoie în acest moment era o spaimă în plus.

Spânzurătoarea ar necesita un anume echipament, iar arme de foc nu avea.

Dacă ar bea o cantitate suficientă de whisky poate şi-ar face curaj să intre cu maşina în ceva. Pe drumul A16, în partea asta a Stamford-ului, se găseşte o barieră mare de piatră. Ar putea intra în ea şi cu 90 de mile la oră, fără nici o problemă.

Dar dacă îl lasă nervii? Dacă se îmbată prea tare şi nu mai poate controla volanul? Dacă intră în altă maşină? Dacă omoară şoferul din cealaltă maşină, rămâne el însuşi paralizat şi moare de cancer într-un scaun cu rotile, în puşcărie?

— Domnule… Nu vă supăraţi, n-aţi vrea să ne-ntoarcem în magazin?

Un tânăr de vreo optsprezece ani se holba în jos la el. Avea nişte perciuni roşcovani şi o uniformă bleumarin, cu câteva numere mai mare decât ar fi trebuit.

George îşi dădu seama că stă ghemuit pe pardoseala din faţa magazinului.

— Domnule…?

George s-a ridicat în picioare:

— îmi cer scuze.

— Nu vă supăraţi, n-aţi vrea să ne-ntoarcem… George a aruncat o privire în jos şi a observat că poartă pantalonii de la costum şi că are şliţul descheiat. L-a încheiat repede.

— Sigur că da.

A intrat din nou pe uşă, apoi s-a îndreptat către raionul cu articole pentru bărbaţi, printre genţi şi parfumuri, cu agentul de pază pe urmele lui.

— Se pare că m-am cam rătăcit.

— Mă tem că asta va trebui s-o discutaţi cu managerul, domnule.

Gândurile negre care îi invadaseră mintea doar cu câteva secunde în urmă păreau să-i fi venit acum foarte mult timp. Adevărat, era un

pic zdruncinat, ca atunci când te tai la deget cu un cuţit, de exemplu, dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, se simţea surprinzător de bine.

Managerul raionului cu articole pentru bărbaţi se postase lângă un suport pentru papuci, cu mâinile încrucişate peste vintre.

— Mulţumesc, John.

Agentul de pază a clătinat respectuos din cap, a făcut stânga împrejur şi s-a îndepărtat.

— Acum, domnule…

— Hali. George Hali. îmi cer scuze. Eu…

— Cred că ar fi mai bine să vorbim la mine în birou, a spus managerul.

O femeie îşi făcu apariţia, cu pantalonii lui George în mână.

— Şi-a lăsat ăştia în cabina de probă. Are portofelul în ei.

George profită de moment.

— Cred că mi-am pierdut cunoştinţa. N-am vrut să provoc nici un fel de probleme.

Ce bine era să vorbească cu alţi oameni. Ei să spună ceva. El să le dea replica. Tic-tac-ul obişnuit al oricărei conversaţii. Ar fi putut să o ţină aşa până seara.

— Vă simţiţi bine, domnule?

Femeia l-a apucat de undeva, de sub cot, iar el s-a lăsat într-un scaun pe care l-a simţit mai solid, mai confortabil şi mai odihnitor decât orice alt scaun pe care stătuse vreodată.

Câteva minute totul a rămas învăluit în ceaţă.

Apoi i s-a pus o ceaşcă de ceai în mâini.

— Mulţumesc.

A luat o înghiţitură. Nu era un ceai de calitate, dar era fierbinte şi era într-o cană de porţelan, aşa cum trebuie, iar prezenţa acesteia îl liniştea.

— Poate ar trebui să vă chemăm un taxi.

Aşa ar fi mai bine, s-a gândit, să se întoarcă în sat şi să lase costumul pe altădată.

▫ 2 ▫

A hotărât să nu-i pomenească nimic din toate astea lui Jean. Mai mult ca sigur ar fi vrut să vorbească despre asta, ceea ce lui nu îi surâdea deloc.

Vorbitul era, în opinia lui George, supraestimat. în ziua de azi, nu

mai poţi să dai drumul la televizor fără să vezi pe cineva care îşi analizează adopţia sau care explică de ce şi-a înjunghiat soţul. Nu că el ar fi împotriva vorbitului. Vorbitul este una dintre plăcerile vieţii. Şi toată lumea simte nevoia să se descarce din când în când, la o halbă de Ruddles, să trăncănească despre colegii care se spală mai rar sau despre fiii adolescenţi care se întorc acasă în zori, beţi, şi vomită în coşul câinelui. Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Secretul mulţumirii consta, credea George, din ignorarea totală a multor chestiuni. Cum de reuşeau unii să lucreze în acelaşi birou zece ani la rând sau să-i crească pe copii fără să ocolească în permanenţă anumite gânduri, asta depăşea puterea de înţelegere a lui George. Cât despre acea etapă sumbră, când nu mai ai dinţi, dar ai cateter, atunci pierderea memoriei pare un dar ceresc.

Îi spuse lui Jean că nu a găsit nimic în Allders şi că o să se întoarcă în oraş luni, când nu va mai fi nevoit să împartă Peterborough-ul cu alţi patruzeci de mii de oameni. Apoi a urcat până la baia de la etaj şi a lipit un plasture mare peste leziune, ca să nu se mai vadă.

A dormit buştean aproape toată noaptea şi nu s-a trezit decât după ce Ronald Burrows, profesorul lui de geografie, care murise cu mult timp în urmă, i-a lipit nişte bandă adezivă peste gură şi i-a forat o gaură în capul pieptului cu ajutorul unui lung piron de metal. în mod ciudat, ceea ce îl supărase cel mai tare fusese mirosul, care semăna cu duhoarea unei toalete publice murdare, folosită recent de către cineva foarte bolnav, un miros persistent şi înţepător care, culmea, părea să vină chiar de la propria lui rană.

A fixat cu privirea abajurul plin de ciucuri de deasupra capului şi a aşteptat să i se domolească bătăile inimii, ca un om scos dintr-o clădire în flăcări, căruia încă nu îi vine să creadă că a scăpat cu bine.

Ora şase.

S-a strecurat uşor afară din pat şi a coborât la parter. A băgat două felii de pâine în prăjitor şi a scos din dulap aparatul de făcut espresso, cadou de Crăciun de la Jamie. Era un dispozitiv ridicol, pe care îl ţineau la vedere din raţiuni diplomatice. Dar, în acest moment, toate aceste activităţi, anume să stea şi să umple rezervorul cu apă, să toarne cafeaua în pâlnie, să fixeze capacul etanş de cauciuc şi să înşurubeze capetele de aluminiu îi dădeau o senzaţie de bine. în mod straniu, îi aminteau de motorul cu aburi al lui Gareth, cu care George se jucase în timpul infamei vizite din 1953, la Poole. Şi era mult mai bine decât să stea şi să se holbeze la copacii din fundul grădinii, care se clătinau ca nişte monştri marini, în timp ce apa fierbea în ibric.

Flacăra albastră a scos un oftat de sub fundul de metal al aparatului de făcut cafea. Un foc de tabără în interior. Un pic de

aventură.

Pâinea prăjită a sărit cu un vâjâit.

Da, acela a fost sfârşitul de săptămână în care Gareth i-a dat foc broaştei. Ce ciudat să constaţi, când te uiţi în urmă, că traiectoria unei întregi vieţi a putut fi trasată atât de clar în decursul a cinci minute, într-o după-amiază de august.

A uns pâinea prăjită cu nişte unt şi gem de portocale, pe fundalul bolboroselilor scoase de cafea. A turnat cafeaua într-o cană şi a luat o gură. Era îngrozitor de tare. A adăugat lapte, până a căpătat o culoare ciocolatie, apoi s-a aşezat şi a deschis o revistă editată de RIBA[1], uitată de James la ultima lui vizită.

O casă de Azman Owen[2].

Cofraj de lemn, uşi de sticlă glisante, scaune Bauhaus, o singură vază cu crini albi pe masă. Dumnezeule! Din când în când, i-ar plăcea să mai vadă şi nişte chiloţi bărbăteşti prin revistele astea de arhitectură.

„Pentru tasare, s-au prevăzut vibratori electrici interni, cu amplitudine constantă, în vederea eliminării golurilor de aer şi a obţinerii unei tasări uniforme".

Casa arăta ca un buncăr. Ce tot au cu betonul? Oare peste cinci sute de ani, oamenii vor sta sub podurile de pe M6 şi le vor admira petele?

A lăsat revista şi s-a apucat să dezlege jocul de cuvinte încrucişate din Times.

Nanosecundă. Bizanţ. Creastă.

Jean şi-a făcut apariţia pe la şapte şi jumătate, în halatul ei purpuriu.

— N-ai putut să dormi?

— M-am trezit la şase. N-am mai putut să aţipesc la loc.

— Văd că foloseşti drăcovenia de la James.

— E chiar bună, să ştii, a răspuns George, deşi, în realitate, începuseră să îi tremure mâinile din cauza cofeinei şi avea o senzaţie neplăcută, ca atunci când te aştepţi să primeşti nişte veşti proaste.

— Te servesc cu ceva? Să-ţi mai fac nişte pâine prăjită?

— Parcă aş bea nişte suc de mere. Mulţumesc.

Erau dimineţi în care se uita la ea şi îl încerca o senzaţie uşoară de dezgust la vederea acestei femei durdulii, trecute, cu guşă şi părul ca o mătură. Alteori, în dimineţi ca aceasta… Poate că „dragoste" nu era cuvântul potrivit, deşi, cu nişte luni în urmă, au fost luaţi amândoi prin surprindere când s-au trezit în acea cameră de hotel din Blakeney

şi au făcut sex, chiar fără să se mai spele pe dinţi înainte.

I-a pus mâna pe coapse, iar ea l-a mângâiat pe cap, aşa cum ai mângâia un câine.

Erau zile când a fi câine era un lucru de invidiat.

— Am uitat să-ţi spun. Continua să decojească merele. Aseară a sunat Katie. Vin la prânz.

— Cine?

— Ea cu Jacob şi cu Ray. Katie s-a gândit că ar fi bine să mai iasă o zi din Londra.

La naiba. Asta-i mai lipsea.

Jean s-a aplecat să ia ceva din frigider.

— încearcă să fii drăguţ.

▫ 3 ▫

Jean a clătit cănile vărgate şi le-a pus înapoi pe raft.

După câteva minute a reapărut şi George, în hainele de lucru, şi a traversat grădina, prin burniţă, ca să mai aşeze nişte cărămizi.

În secret, era foarte mândră de el. Soţul lui Pauline începuse să o ia razna de când îi dăduseră pe mână un decantor personalizat. După vreo două luni, l-au găsit în mijlocul peluzei, la ora trei dimineaţa, cu o sticlă de scotch în el, lătrând ca un câine.

Când George i-a arătat planurile pentru atelier, şi-a adus aminte de planurile lui James pentru o maşinărie cu care să îl prindă pe Moş Crăciun. Dar iată-l acum, acolo, la celălalt capăt al peluzei, cu fundaţia pusă, cinci rânduri de cărămizi şi cercevelele îngrămădite unele peste altele sub o folie de plastic albastră.

La şapte sau la cincizeci şi şapte de ani, toţi au nevoie de proiecte. Să se întoarcă în „peşteră” cu un trofeu. Deschiderea francizei Wellingborough. Un prânz bun, douăzeci de minute de joacă şi nişte steluţe aurii, dovada că cineva a băgat de seamă că ai fost acolo.

A desfăcut aparatul de espresso şi o parte din boabele îmbibate de apă au căzut pe blatul de scurgere şi s-au fărâmiţat.

— Fir-ar să fie.

A luat o cârpă din dulap.

Când îi auzi vorbind despre pensionare, ai crede că tocmai s-au întors din Vietnam. La nevestele lor nu se gândesc. Nu contează cât de mult iubeşti pe cineva. Treizeci şi cinci de ani ai avut casa la dispoziţia ta, apoi te vezi nevoită s-o împărţi cu… nu chiar un străin…

Măcar o să se mai poată vedea cu David. Cu dimineţile la şcoala primară şi slujba cu jumătate de normă de la Ottakar, în oraş, va fi

destul de uşor să petreacă în afara casei câteva ore în plus, fără ca George să bage de seamă. Dar, când lucra şi el, înşelăciunea părea mai mică. Acum lua prânzul acasă, şapte zile pe săptămână, iar unele lucruri păreau să se petreacă periculos de aproape.

Din fericire, se bucura că rămâne singur acasă şi nu manifesta vreun interes special în legătură cu activităţile ei din afara casei. Ceea ce făcea ca lucrurile să pară mai uşoare. Sentimentul de vinovăţie. Sau lipsa lui.

A clătit cârpa de zaţ, a stors-o şi a agăţat-o de robinet.

Era nedreaptă. Probabil din cauza perspectivei unui prânz cu Katie. El şi Ray făcând pe politicoşii, când de fapt ar fi vrut să se împungă cu coarnele şi să înceapă lupta.

George era un om cumsecade. Nu s-a îmbătat niciodată. Nu i-a lovit niciodată, nici pe ea, nici pe copii. Aproape că nu a ridicat vreodată vocea. Nu mai devreme de săptămâna trecută a văzut când i-a căzut o cheie universală pe picior. A închis ochii, s-a îndreptat de spate şi a căpătat o expresie concentrată, ca şi cum ar fi încercat să audă pe cineva care îl striga de la mare depărtare. Atât. Şi o singură amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Poate că tocmai asta era problema.

Şi-a amintit cât de geloasă fusese pe Katie, când se cuplase cu Graham. Pe faptul că erau prieteni. Că erau egali. Faţa lui George la ora cinei, când vorbeau despre naştere. Graham pronunţând cuvântul „clitoris” şi George, cu furculiţa cu şuncă afumată încremenită în dreptul gurii căscate.

Dar asta este problema cu prietenia. Graham pleacă într-o zi şi o lasă pe ea să aibă grijă de Jacob. Un bărbat ca George nu ar face niciodată una ca asta.

Avea dreptate în privinţa lui Ray, totuşi. Nici ea nu era prea entuziasmată de întâlnirea de la prânz. Slavă Domnului că nu vine şi Jamie. Odată şi-odată tot o să îi zică lui Ray d-nul Cap-de-cartof de faţă cu Katie. Sau chiar direct lui Ray. Iar ea va fi nevoită să ducă pe cineva la spital.

Deşi avea jumătate din IQ-ul lui Katie, Ray i se adresa în continuare cu apelativul de „fetişcană încântătoare”. Totuşi, le reparase Flymo-ul odată. Dar nu reuşise să crească în ochii lui George. Cel puţin era de nădejde. Exact ce îi trebuia acum lui Katie. Cineva care să ştie că este deosebită. Cineva cu leafă bună şi obraz gros.

Atâta vreme cât nu-i dădea prin cap să se mărite cu el.

George turnă mortar în pătratul plăcii de fibră şi cu lama mistriei verifică să nu aibă cocoloaşe. Era ca teama de zbor.

Luă o cărămidă, întinse mortar pe partea de jos, o fixă la locul ei şi o îndreptă cu blândeţe într-o parte, ca să se aşeze cum trebuie, în rând cu celelalte.

La început nu l-au deranjat toate acele călătorii cu peripeţii la Palma şi Lisabona, în avioane cu propulsor. Principalele lui amintiri erau legate de nişte sandviciuri cu brânză slinoasă şi de vuietul pe care îl făcea vasul de toaletă când se deschidea în stratosfera. Apoi, avionul cu care s-au întors de la Lyon în 1979 a trebuit dejivrat de trei ori. La început, a observat doar că toată lumea din sala de aşteptare îl scoate din minţi (Katie, care exersa statul în mâini, Jean, care intra în magazinele duty-free după ce se anunţa numărul porţii la care era îmbarcarea lor, tânărul din faţa lui, care se juca cu părul lui excesiv de lung, de parcă ar fi fost un fel de fiară îmblânzită…). Iar după ce urcau la bord, ceva din aerul închis, chimic al aeronavei începea să îl apese pe piept. Dar numai în timp ce rulau pe pistă i se năzărea că avionul va suferi o defecţiune catastrofală pe la jumătatea zborului şi că, timp de câteva minute, va face nişte tumbe în jos, spre pământ, prins într-un tub de oţel împreună cu două sute de străini care ţipă, şi că se vor înfige în pământ, apoi vor muri într-o minge portocalie de foc şi fiare contorsionate.

Şi-o amintea pe Katie zicând „Mami, ce are tati?”, dar glasul ei se auzea slab, de parcă ar fi strigat de undeva, de departe, dintr-un mic disc de lumină aflat la gura puţului foarte adânc în care căzuse.

Se holba cu obstinaţie la spatele scaunului din faţă, încercând cu disperare să îşi închipuie că stă în sufrageria de acasă. Dar la fiecare câteva minute auzea un semnal sonor sinistru şi vedea o lumină roşie intermitentă pe peretele etanş de compartimentare din dreapta lui, care trimitea semnale secrete echipajului de bord, cum că pilotul a descoperit nişte defecţiuni fatale la sistemele din carlingă.

Nu se punea problema că nu putea vorbi, ci că vorbitul era ceva care se petrecea într-o altă lume, din care el nu mai avea decât nişte amintiri vagi.

La un moment dat, Jamie s-a uitat pe geam şi a zis: „Cred că una dintre aripi o să cadă”. „Ce Dumnezeu ai, maturizează-te”, a şuierat Jean, iar George a simţit efectiv cum explodează niturile şi cum fuselajul pică din cer ca o piatră de moară.

Săptămâni la rând după aceea nu a mai putut să vadă un avion fără să i se urce sângele la cap.

Era o reacţie normală. Fiinţele umane nu au fost create pentru a fi sigilate în nişte conserve şi pe urmă lansate în cer cu ajutorul unor

rachete cu aripi.

A mai aşezat o cărămidă în celălalt colţ, apoi a întins o sfoară peste toate, ca să fie rândul drept.

Bineînţeles că era îngrozit. Asta face anxietatea, te îndeamnă să fugi din calea primejdiei. Leoparzi, păianjeni uriaşi, bărbaţi fioroşi înarmaţi cu suliţe, care traversează râul. Nu, problema nu era cu el, era cu alţii, cu oamenii care stăteau frumos şi citeau Daily Express şi sorbeau nişte fierturi îndulcite, de parcă ar fi fost în ditamai autobuzul.

Dar Jean iubea soarele. Iar o călătorie cu maşina până în sudul Franţei i-ar fi stricat vacanţa înainte să înceapă. Aşa că avea nevoie de o strategie pentru a împiedica grozăvia care punea stăpânire pe el în mai şi se prelungea într-o spirală până în iulie, pe Heathrow, când îl apuca un fel de criză. Squash, plimbări lungi, cinematograf, Tony Bennett cu sonorul la maxim, primul pahar de vin roşu la ora şase, un nou roman din seria Flashman.

A auzit voci şi a ridicat capul. Jean, Katie şi Ray stăteau pe terasă, ca nişte demnitari care îl aşteptau să acosteze pe un chei străin.

— George…?

— Vin acum. A îndepărtat mortarul care prisosea de pe rândul de cărămizi proaspăt puse, a aruncat resturile înapoi în găleată şi i-a pus capacul. S-a ridicat şi a traversat peluza, ştergându-şi mâinile pe o cârpă.

— Katie are nişte noutăţi, a zis Jean, cu vocea pe care o avea când încerca să ignore crizele de artrită de la genunchi. Dar n-a vrut să-mi spună până nu vii şi tu.

— Eu şi Ray o să ne căsătorim, a zis Katie. George a avut o scurtă experienţă extrasenzorială. Se uita în jos, de la vreo cincisprezece picioare deasupra terasei, şi vedea cum o sărută pe Katie şi cum dă mâna cu Ray. Era ca şi cum ar fi căzut din nou de pe scara aia. Aceeaşi senzaţie de timp care se dilată. Propriul corp care ştie instinctiv că trebuie să îţi protejeze capul cu mâinile.

— O să bag nişte şampanie la congelator, a zis Jean, grăbindu-se să intre în casă.

George a reintrat în propriul corp.

— La sfârşitul lui septembrie, a zis Ray. Dar o să fie ceva simplu. Ca să nu vă dăm prea mare bătaie de cap.

— Am înţeles, a zis George. Am înţeles.

Va trebui să ţină un toast la petrecere, un toast care să conţină nişte lucruri de bine despre Ray. Jamie n-o să vrea să vină la nuntă. Jean n-o să vrea să îl lase pe Jamie să nu vrea să vină la nuntă. Ray

este pe cale de a deveni membru al familiei. Or să îl vadă tot timpul. Până or să moară. Sau să emigreze.

Ce-o fi în capul lui Katie? Nu îţi poţi controla copiii, ştia asta. Era destul de greu şi să îi convingi să mănânce legume. Dar să se mărite cu Ray? Avea un 2:1 la filosofic Un individ se urcase în maşina ei, în Leeds. Le dăduse poliţiştilor o parte din urechea lui.

Jacob şi-a făcut apariţia în prag, fluturând un cuţit de pâine.

— Sunt un efelant şi o să mă urc în tren şi… şi… şi… şi ăştia sunt colţii mei.

Katie a ridicat din sprâncene.

— Nu cred că este o idee prea bună.

Jacob a rupt-o la fugă înapoi în bucătărie, ţipând de bucurie. Katie a pornit-o după el.

— Vino-ncoa', maimuţico.

Iar George a rămas singur cu Ray.

Fratele lui Ray era la închisoare.

Ray lucra la o uzină care producea maşini de frezat cu arbore de distribuţie, de înaltă tehnologie. George habar n-avea ce înseamnă asta.

— Păi…

— Da…

Ray şi-a pus mâinile în piept.

— Şi, cum merge cu atelierul?

— încă nu s-a prăbuşit. George şi-a pus şi el mâinile în piept, dar şi-a dat seama că îl imită pe Ray şi le-a lăsat în jos. Nu că ar avea ce să se dărâme, în stadiul în care e.

Pe urmă, o tăcere cât se poate de lungă. Ray a rearanjat trei pietricele de pe dalele de piatră cu vârful pantofului de la piciorul drept. Stomacul lui George a scos nişte sunete destul de ascuţite.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Ray.

O secundă, George s-a gândit cu groază că Ray ar putea spune adevărul.

— La faptul că sunt divorţat şi toate cele. Şi-a ţuguiat buzele şi a dat încet din cap. Sunt un tip norocos, George. Ştiu asta. O să am grijă de fiica voastră. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta.

— Bine, a spus George.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, a zis Ray, am vrea să achităm noi nota de plată. Fiindcă voi aţi mai făcut asta o dată.

— Nu. Nu trebuie să plătiţi voi, a spus George, bucuros că poate să

se dea un pic mare. Katie este fata noastră. Trebuie să facem tot ce se poate ca să se lanseze în stil mare. Să se lanseze? Ca şi cum Katie ar fi fost o navă.

— Foarte frumos din partea voastră.

Nu era vorba numai de faptul că Ray aparţinea clasei muncitoare sau că vorbea cu un accent nordic cam strident. George nu era snob, iar Ray, în ciuda mediului din care provenea, se descurcase bine în viaţă, judecând după mărimea maşinii pe care o conducea şi după descrierea pe care o făcuse Katie locuinţei lor.

Principala problemă, credea George, era statura lui Ray. Arăta ca un om obişnuit, care fusese mărit. Se mişca mult mai greoi decât alţi oameni, aşa cum fac animalele mai mari din grădinile zoologice. Girafele. Bizonii. Ca să intre într-o încăpere, trebuia să îşi aplece capul la uşă şi avea nişte mâini pe care Jamie le descrisese răutăcios, dar exact, ca fiind de strangulator.

În timpul celor treizeci şi cinci de ani petrecuţi pe baricadele industriei prelucrătoare, George lucrase cu bărbaţi în toată puterea cuvântului, de toate felurile. Bărbaţi masivi, bărbaţi care puteau să deschidă o sticlă de bere cu dinţii, bărbaţi care omorâseră oameni în timpul serviciului militar activ, bărbaţi care, în exprimarea elegantă a lui Ted Monk, ar fi pus-o cu orice gaură. Şi deşi niciodată nu se simţise de-a dreptul în largul lui în compania lor, rareori se simţise intimidat. Dar, de câte ori venea Ray în vizită, îşi aducea aminte de vremea când avea paisprezece ani şi se găsea în compania prietenilor fratelui lui mai mare, de suspiciunea aceea că există un cod secret al virilităţii, în care el nu fusese iniţiat.

— Luna de miere? a întrebat George.

— La Barcelona, a zis Ray.

— Frumos, a zis George, incapabil pe moment să îşi amintească în ce ţară se află Barcelona. Foarte frumos.

— Sper, a zis Ray. Ar trebui să fie un pic mai răcoare în perioada aia.

George l-a întrebat pe Ray cum îi merge la lucru, iar Ray i-a spus că tocmai au preluat o firmă din Cardiff, care face vârfuri de strung pentru prelucrare orizontală.

Şi era în regulă. La nevoie, George putea să joace la cacealma când venea vorba de maşini-unelte. Dar se simţea ca o oaie într-o scenetă de Crăciun. Indiferent de cantitatea de aplauze, rolul tot i se părea lipsit de demnitate şi avea chef să dea fuga acasă şi să pună mâna pe o carte despre fosile.

— Au nişte clienţi importanţi în Germania. Firma încearcă să mă convingă să fac naveta la Miinchen. Le-am dat la cap. Din motive

evidente.

Când Katie l-a adus prima oară acasă, Ray şi-a trecut un deget peste şirul de CD-uri de deasupra televizorului şi a zis: „Văd că sunteţi un fan al jazzului, domnule Hali”, iar George s-a simţit de parcă Ray ar fi descoperit un teanc de reviste porno.

Jean a apărut în uşă.

— Tu nu ai de gând să te schimbi înainte de masă? George s-a întors spre Ray.

— Vorbim mai încolo. Şi dus a fost, prin bucătărie, în sus pe scări, până în liniştea placată cu faianţă a băii zăvorâte.

Eram complet împotrivă. Cum era şi de aşteptat. Katie fusese sigură.

Ei bine, or să se obişnuiască. A fost o vreme când şi-ar fi ieşit din fire. De fapt, o parte din ea ducea dorul acelei persoane care îşi ieşea din fire. De parcă propriile ei standarde i-ar fi scăpat printre degete. Dar ajungi într-o etapă în care îţi dai seama că ar fi o pierdere de energie să încerci să îţi faci părinţii să se răzgândească, indiferent despre ce subiect ar fi vorba.

Ray nu era un intelectual. Nu era cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise în viaţa ei. Dar cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise în viaţa ei făcuse ceva pe ea, de la mare înălţime. Iar când Ray o lua în braţe, se simţea în siguranţă, aşa cum nu se mai simţise de foarte mult timp.

Şi-a amintit de prânzul acela oribil de la Lucy. Gulaşul toxic pe care îl făcuse Barry. Prietenul lui beat, care i-a pus mâna pe fund, în bucătărie, şi criza de astm a lui Lucy. Cum s-a uitat pe fereastră şi l-a văzut pe Ray, cu Jacob pe umeri, jucându-se de-a căluţii, alergând pe peluză, sărind peste roaba răsturnată. Şi cum a plâns la gândul că se vor întoarce în apartamentul lor minuscul, cu miros de hamster.

Apoi a apărut la uşa ei cu un buchet de garoafe, ceea ce a speriat-o un pic. Nu a vrut să intre. Dar ea a insistat. Mai mult din cauza situaţiei jenante. Ca să nu ia florile şi să îi trântească uşa în nas. I-a făcut o cafea, el i-a spus că nu prea se pricepe la făcut conversaţie, iar ea l-a întrebat dacă nu vrea să treacă direct la sex. O replică ce, în gând, fusese mai amuzantă decât păruse rostită cu voce tare. Şi adevărul este că, dacă el ar fi spus „Bine”, ar fi acceptat, fie şi numai datorită faptului că i se părea flatant că cineva o doreşte, în ciuda pungilor de sub ochi şi a tricoului pătat cu banane, pe care scria „Rezervaţia naturală Cotswold”. Dar spusese adevărul, nu se pricepea să facă conversaţie. Era bun la reparat casetofonul şi la pregătit micul dejun şi la organizat vizite la muzee ale căilor ferate, preferând să facă toate astea decât să stea la taifas.

Era iute la mânie. La sfârşitul primei căsătorii, lovise cu pumnul într-o uşă şi îşi secţionase două tendoane de la încheietură. Dar era cel mai blând bărbat pe care îl cunoştea.

După o lună i-a dus la Hartlepool, în vizită la tatăl şi la mama lui vitregă. Locuiau într-un bungalou cu o grădină care lui Jacob i s-a părut raiul pe pământ, datorită celor trei pitici de grădină din jurul iazului artificial şi a chioşcului numai bun de ascunzătoare.

Alan şi Barbara au tratat-o ca pe o fiică de moşier, ceea ce i s-a părut dezarmant, după care s-a gândit că probabil aşa se poartă ei cu toţi străinii. Alan lucrase toată viaţa într-o fabrică de dulciuri. După ce mama lui Ray a murit de cancer, a început să meargă la biserica unde mai fusese când era copil şi aşa a cunoscut-o pe Barbara, care divorţase de soţul ei după ce acesta devenise alcoolic (se apucase de băutură, asta fusese expresia mai exact şi sunase ca morris dance[3] sau ca gard de nuiele).

Lui Katie i s-a părut că seamănă mai degrabă cu nişte bunici (deşi niciunul dintre propriii ei bunici nu avea tatuaje). Ţineau de o lume mai veche, a respectului şi a datoriei. Peretele livingului era plin de fotografii cu Ray şi Martin, în acelaşi număr, în ciuda tuturor nenorocirilor pe care le făcuse Martin la viaţa lui. în sufragerie trona o mică vitrină cu servicii din porţelan, iar în jurul vasului de toaletă se găsea un covoraş pufos în formă de U.

Barbara a pregătit o tocăniţă, apoi, după ce Jacob s-a plâns de „cocoloaşe”, a prăjit nişte crochete de peşte. Au întrebat-o cu ce se ocupă la Londra, iar ea le-a explicat cum a ajutat la organizarea unui festival de artă; părea ceva care implica ţăcăneală şi mahmureală. Aşa că le-a povestit că anul trecut au angajat un crainic beţiv, apoi şi-a amintit, un pic cam târziu, motivul divorţului Barbarei şi, în urma unei încercări nereuşite de a schimba elegant subiectul, s-a trezit în situaţia jenantă de a nu mai şti ce să spună. Aşa că Barbara a schimbat ea subiectul şi a întrebat-o cu ce se ocupă părinţii ei, iar Katie le-a spus că tati a condus o făbricuţă şi că s-a pensionat de curând. Nu avea de gând să intre în detalii, dar Jacob a zis că „Bunicu' face leagăne”, aşa că a trebuit să explice că „Shepherds” construieşte echipamente pentru locurile de joacă destinate copiilor, ceea ce i s-a părut că sună mai bine decât organizarea unui festival de artă, deşi nu chiar atât de serios pe cât şi-ar fi dorit.

Şi poate că acum câţiva ani nu s-ar fi simţit în largul ei şi ar fi vrut să se întoarcă la Londra cât mai repede posibil, dar mulţi dintre prietenii ei londonezi care nu aveau copii începeau să pară ei înşişi un pic ţăcăniţi şi mahmuri şi îi făcea bine să petreacă un timp în compania unor oameni care crescuseră la rândul lor copii şi care vorbeau mai puţin, dar ascultau mai mult şi care considerau că

grădinăritul este mai important decât o tunsoare.

Şi poate că erau de modă veche. Poate că şi Ray era de modă veche. Şi poate că nu îi plăcea să dea cu aspiratorul.

Şi poate că băga mereu pachetul cu tampoane înapoi în dulăpiorul din baie. Dar Graham, care practica tai'chi, s-a dovedit a fi un labagiu.

Nu dădea doi bani pe ce credeau părinţii ei. Ce să mai zicem că mami şi-o trage cu unul dintre foştii colegi ai tatei, iar tati se face că eşarfele de mătase şi buna ei dispoziţie sunt rezultatul unui curs de limbă italiană la CFE. Aşa că nu prea sunt în măsură să dea lecţii în privinţa relaţiilor amoroase.

Iisuse, nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Tot ce voia era să treacă cu bine de masa de prânz, fără prea mari şicane, şi să evite o discuţie sinistră, ca de la femeie la femeie, în momentul spălării vaselor.

▫ 6 ▫

Masa de prânz a decurs destul de bine, până la desert.

A existat un moment delicat, când s-a schimbat de hainele de lucru. Tocmai se pregătea să îşi scoată cămaşa şi pantalonii, când şi-a amintit ce ascund ei şi l-a luat cu ameţeală, ca atunci când te uiţi la un film horror şi se ajunge la scena în care uşa cu oglindă a şifonierului se închide şi vezi strigoiul cu coasă, care stă chiar în spatele eroului.

A închis lumina, a coborât jaluzelele şi a făcut duş pe întuneric, cântând Ierusalim.

Drept urmare, a coborât scările simţindu-se nu doar curat, ci şi mândru de faptul că a acţionat aşa de rapid şi de eficient. Când a ajuns în sufragerie, cei prezenţi beau vin şi stăteau de vorbă, iar Jacob făcea pe elicopterul şi George s-a putut în sfârşit relaxa puţin.

Temerile lui că Jean, fiind Jean, va face nişte comentarii bine intenţionate, dar nepotrivite, iar Katie, fiind Katie, va muşca momeala şi că cele două se vor încaieră ca nişte mâţe s-au dovedit nefondate. Katie a vorbit despre Barcelona (era în Spania, desigur, acum îşi amintea şi el), Ray a lăudat mâncarea („Mortală supă, doamnă Hali"), iar Jacob a construit o pistă din tacâmuri, ca să îi decoleze autobuzul, şi s-a supărat foc când George i-a spus că autobuzele nu zboară.

Totuşi, pe la jumătatea tartei cu mure, leziunea a început să-l mănânce, ca atunci când ai „picior de atlet"[4]. Cuvântul tumoare i-a venit imediat în minte şi era un cuvânt urât, care îl macină, dar îi era peste puteri să şi-l scoată din cap.

Stătea la masă şi o simţea cum creşte, poate prea lent ca să poată fi percepută cu ochiul liber, şi totuşi creştea, ca mucegaiul de pe

bucata de pâine pe care, în copilărie, o ţinuse la el în cameră, la fereastră, pe pervaz, într-un borcan de dulceaţă.

Se făceau planuri de nuntă: furnizori, fotografi, invitaţi... Partea aceasta de conversaţie a înţeles-o. Apoi au început să discute dacă să rezerve o sală de hotel (varianta preferată de Katie şi de Ray) sau să închirieze un cort mare pentru grădină (varianta preferată de Jacob, care era foarte încântat de toată povestea cu cortul). In acest punct, George a început să îşi piardă din concentrare.

Katie s-a întors spre el şi a zis ceva de genul „Când va fi gata atelierul?”, dar parcă ar fi vorbit ungureşte.

Vedea că i se mişcă gura, dar nu era în stare să proceseze sunetele care ieşeau pe ea.

În capul lui, acceleraţia era apăsată până la podea. Motorul ţipa, roţile se învârteau, din cauciucuri ieşea fum, dar el stătea pe loc.

Nu mai ştie sigur ce s-a întâmplat în momentul următor, dar nu a fost ceva elegant, a implicat pagube în rândul veselei şi s-a încheiat cu ieşirea lui rapidă pe uşa din spate.

▫ 7 ▫

S-a auzit un clinchet de farfurii şi Jean s-a întors să vadă unde a dispărut George.

După vreo cinci secunde de tăcere buimacă, Jacob şi-a ridicat privirea de la autobuz şi a zis:

— Unde s-a dus bunicu'?

— în grădină, a răspuns Ray.

— Normal, a zis şi Katie, printre dinţi. Jean a încercat să intervină.

— Katie...

Dar era prea târziu. Katie se ridicase şi ieşise furtunos din cameră, ca să îşi vâneze tatăl. A urmat un scurt moment de linişte.

— Acuma e şi mami în grădină? a întrebat Jacob. Jean s-a uitat la Ray.

— îmi pare rău de ce-a ieşit. Ray s-a uitat la Jacob.

— Fioroasă femeie, maică-ta asta.

— Ce e aia fioroasă? a întrebat Jacob.

— Se aprinde repede, nu-i aşa? a zis Ray. Jacob a stat să se gândească puţin.

— Putem să scoatem submarinul afară?

— Dă-i drumul, căpitane.

După ce Ray şi Jacob au ajuns la debarcader, Jean s-a dus la bucătărie şi s-a aşezat lângă frigider, de unde putea să o vadă pe Katie fără să fie reperată.

— Şi apa iese din ţâşnitoare, a strigat Jacob de la etaj.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, tată. Katie bătea terasa în lung şi în lat, dând din mâini ca un om nebun într-un film. Este viaţa mea. O să mă mărit cu Ray, indiferent dacă-ţi place sau nu.

Unde era George mai exact sau ce făcea, era greu de zis.

— Habar n-ai. N-ai nici o idee. Ray este un om bun. Este un om cumsecade. Tu ai dreptul la propriile tale opinii. Dar dacă o să încerci să ne opreşti, o să ne descurcăm singuri, ai înţeles?

Părea că se holbează în jos. Doar n-o fi culcat la pământ?

Când a ieşit alergând din cameră, Jean a crezut că şi-a pătat pantalonii cu cremă de zahăr ars sau că a simţit miros de gaz, iar Katie s-a grăbit să tragă concluzii. Până aici, nimic neobişnuit. Dar, în mod evident, se întâmpla ceva mai grav şi era îngrijorată.

— Deci? a întrebat Katie, de dincolo de fereastră. Nu a venit nici un răspuns sau, cel puţin, Jean nu a auzit nimic.

— Iisuse. Treaba ta.

Katie a dispărut din fereastră şi apoi s-au auzit paşi pe lângă casă. Jean a deschis năvalnic uşa frigiderului şi a apucat o cutie cu lapte. Katie a intrat val-vârtej pe uşă, a şuierat un „Care-i problema cu omu' ăsta?”, după care a traversat holul cu paşi mari.

Jean a pus laptele la loc şi a aşteptat să reapară George. Şi cum asta nu s-a întâmplat, a pus ibricul pe foc şi a ieşit afară.

George stătea pe jos, pe terasă, cu spatele la zid şi cu degetele apăsate pe pleoape; îi aducea aminte de scoţianul care, după ce băuse cidru, adormise pe peluza din faţa judecătoriei. Şi asta a speriat-o.

— George? S-a lăsat pe vine în faţa lui. Şi-a luat mâinile din dreptul feţei.

— Ah, tu erai.

— Ai păţit ceva?

— Eu doar... Mi-era greu să vorbesc, a zis George. Iar Katie ţipa atât de tare.

— Eşti bine?

— Drept să-ţi spun, nu mă simt prea bine.

— Ce te doare? Se întrebă dacă plânsese, dar i se părea ridicol.

— Nu mai puteam să respir. Am vrut să iau o gură de aer curat. îmi pare rău.

— Atunci, n-a avut legătură cu Ray?

— Cu Ray?

Părea să fi uitat cine este Ray, ceea ce iarăşi i se părea îngrijorător.

— Nu, zise George. N-a avut legătură cu Ray.

L-a atins pe genunchi. I s-a părut aiurea. George nu suporta să îl compătimeşti. Prefera Lemsip[5]-ul, o pătură şi să fie singur în cameră.

— Cum te mai simţi acum?

— Un pic mai bine. Fiindcă am vorbit cu tine.

— O să sunăm la doctor şi o să-ţi facem o programare pentru mâine, a zis Jean.

— Nu, nu la doctor, a zis George, cam insistent.

I-a întins mâna. A acceptat ajutorul ei şi s-a ridicat încet în picioare. Tremura.

— Hai să mergem în casă.

Era tulburată. Ajunseseră la vârsta la care lucrurile se deteriorează şi nu se sfârşesc întotdeauna cu bine. Atacul de cord al lui Bob Green. Rinichiul Moirei Palmer. Dar măcar o lăsase să aibă grijă de el, ceea ce era o schimbare. Nici nu mai ţinea minte de când nu mai merseseră aşa, braţ la braţ.

Au intrat şi au găsit-o pe Katie în mijlocul bucătăriei, mâncând nişte tartă dintr-un castron.

— Taică-tău nu se simte prea bine, a zis Jean. Katie a mijit ochii.

Jean a continuat:

— Nu are nici o legătură cu căsătoria ta cu Ray. Katie s-a uitat la George şi a vorbit cu gura plină de tartă.

— Păi şi de ce naiba n-ai zis ceva? Jean l-a condus pe George până în hol. El i-a dat drumul la mână.

— M-aş duce sus, să mă-ntind uh pic.

Cele două femei au aşteptat în picioare, până s-a auzit ţăcănitul înfundat al clanţei deasupra capetelor lor. Apoi Katie a pus castronul gol în chiuvetă.

— îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă fac de râs în ultimul hal.

— La capitolul ăsta, cred că te descurci foarte bine şi fără ajutorul meu.

Statul de unul singur în cameră, pe întuneric, nu s-a dovedit aşa de liniştitor pe cât sperase George. S-a întins pe pat şi a urmărit o muscă care făcea nişte tumbe ameţite în aerul gri cu picăţele. Spre surprinderea lui, simţea lipsa ţipetelor lui Katie. In mod ideal, i-ar fi plăcut să ţipe şi el un pic. Părea o chestie terapeutică. Dar niciodată nu s-a priceput foarte bine la ţipat. Condiţia de receptor va fi probabil

cea mai înaltă treaptă pe care va urca vreodată.

Musca a venit să se odihnească pe ciucurii abajurului.

O să fie bine. Jean n-o să-l oblige să meargă la doctor. Nimeni nu îl poate obliga să facă ceva ce nu îi place.

Nici nu apuca bine să formuleze cuvântul doctor în minte, că simţea mirosul tuburilor de cauciuc şi vedea lumina aceea fantomatică de la razele x de pe ecranele fluorescente, masa întunecată, doctorii din încăperile de culoare bej de alături, foile prinse cu clamă de pe genunchii lor şi comportamentul diplomatic.

Trebuia să se gândească la altceva.

Cele opt state americane care încep cu litera M.

Mâine. Missouri. Maryland. De ăsta uită toată lumea. Montana. Mississippi. Sau ăsta e doar fluviu?

S-a deschis uşa.

— Pot să vin şi eu la tine în peşteră, bunicule?

Fără să aştepte răspunsul, Jacob a traversat camera în goană, s-a căţărat în pat şi şi-a băgat picioarele sub plapumă.

— Acuma ăla… ăla… căpcăunul ăla galben uriaş care mănâncă căpcăuni n-o să ne mai prindă.

— Cred că eşti în siguranţă, a zis George. Noi nu prea avem căpcăuni din ăştia galbeni pe-aici.

— E căpcăunul galben care mănâncă căpcăuni, zise Jacob, cu fermitate.

— Căpcăunul galben care mănâncă căpcăuni, zise şi George.

— Ce e ăla un Heffalump? întrebă Jacob.

— Păi, de fapt, Heffalump-ul ăsta nici nu e de-adevăratelea.

— Are blană?

— Nu e de-adevăratelea, aşa că… nu, n-are blană.

— Da' aripi are?

George nu se simţise niciodată în largul lui în preajma copiilor mici. Ştia că nu sunt foarte deştepţi. Asta este şi ideea. De-aia merg la şcoală. Dar pot să miroasă frica. Te privesc în ochi şi te întreabă dacă nu ţi-ar plăcea să fii taxator de autobuz şi ţie ţi-e greu să scapi de suspiciunea că eşti supus de fapt unui test diavolesc.

Când Jamie şi Katie erau mici, nu prea conta. Taţii nu sunt făcuţi ca să se joace de-a Peep-Bo sau să bage mâna într-o şosetă şi să fie Mr. Snakey-Snake (Jacob şi Jean erau exagerat de ataşaţi de Mr. Snakey-Snake). Ei trebuie să construiască căsuţe în copaci, să împartă dreptatea şi să preia controlul cârmei pe timp de furtună. Şi cam atât.

— Are motor cu reacţie sau elice?

— Ce să aibă motor cu reacţie sau elice?

— Avionul ăsta are motor cu reacţie sau elice?

— Păi, cred că va trebui să-mi spui tu.

— Tu ce crezi? întrebă Jacob.

— Cred că are elice.

— Nu. Are motor cu reacţie.

S-au lăsat pe spate, unul lângă celălalt, cu ochii în tavan. Musca dispăruse. Se simţea un iz de scutec ud. Ceva între supă de pui şi lapte fiert.

— Acuma facem nani? a întrebat Jacob.

— Sincer să fiu, Jacob, eu aş prefera să mai vorbim.

— Ţie îţi place să vorbeşti, bunicule?

— Câteodată, a zis George. De multe ori prefer să nu zic nimic. Dar cred că exact în acest moment mi-ar plăcea să vorbesc.

— Ce e aia exact în acest moment?

— Exact în acest moment înseamnă acum. Chiar după masa de prânz. După-amiază. într-o duminică.

— Eşti glumeţ?

— Cred că opinia majorităţii este că nu sunt glumeţ. Uşa s-a deschis din nou şi Ray a băgat capul pe uşă.

— îmi pare rău, George. Piciul a scăpat din lesă.

— E-n regulă. Vorbeam şi noi, nu-i aşa, Jacob?

Îi făcea bine să se dea mare faţă de viitorul lui ginere, într-unui dintre domeniile în care acesta trecea drept expert.

Dar apoi nu a mai fost aşa de bine, pentru că Ray a intrat în cameră şi s-a aşezat la capătul patului. Pe patul lui şi al lui Jean.

— V-aţi scos, fraţilor. V-aţi pitit aicea, sus. Ray s-a întins pe pat.

Şi în acest punct, problema cu copiii s-a suprapus peste problema cu Ray. îţi dădea câteodată impresia că îi lipsesc nişte părţi bune din creier, că ar fi în stare să intre peste tine în baie, după un prosop, în timp ce tu îţi faci nevoile, şi habar să nu aibă de ce nu se face aşa ceva.

Jacob i se frichinea la picioare.

— Hai să ne jucăm ring-a-roses[6].

Şi iată cum vine momentul. Testul. începi şi tu ca tot omul o conversaţie benignă despre Heffalumpi şi, pe nesimţite, te trezeşti că te-ai procopsit cu un rol într-o şaradă umilitoare.

— Hai, zise Ray, lăsându-se în genunchi. Măiculiţă Doamne, se

gândi George. Doar n-or să-l pună şi pe el?

— George? Ba da.

S-a lăsat în genunchi. Jacob l-a luat de mâna stângă, iar Ray, de cea dreaptă. Spera din toată inima ca Jean sau Katie să nu intre în cameră în timpul acestei desfăşurări de forţe.

Jacob a început să ţopăie.

— Ring-a-ring-a-roses… Ray i se alătură.

— A pocketfull ofnoses.

George dădea din umeri în sus şi în jos, în ritmul cântecului.

— A-tishoo, A-tishoo, we allfall doion.

Jacob s-a aruncat şi a aterizat chicotind pe plapumă, împreună cu Ray. George, care nu mai avea nici o speranţă de a scăpa cu demnitatea neştirbită, s-a prăbuşit cu spatele pe pernă.

Jacob râdea. Ray râdea. Iar lui George i-a trecut prin cap că, dacă ar găsi clanţa, ar putea să deschidă uşa secretă şi să alunce pe toboganul acela lung, până în copilărie, unde cineva ar avea grijă de el şi ar fi din nou în siguranţă.

— încă o dată, ţipa Jacob, căţărându-i-se pe picioare, încă o dată, încă o dată, încă o dată, încă o dată, încă o dată…

Jamie îşi aruncă sacoul pe spătarul unui scaun, îşi desfăcu cravata şi, cum nu era nimeni prin preajmă, execută o mică piruetă pe podeaua bucătăriei, piruetă care se încheie în faţa frigiderului.

— O, da.

Luă o sticlă de Corona, închise frigiderul, scoase pachetul de Silk Cut din sertarul de sub prăjitor, ieşi pe uşile mari din sticlă, se aşeză pe băncuţă şi îşi aprinse o ţigară.

Avusese o zi bună. Se semnaseră contractele pentru casa familiei Miller. Iar familia Owen era gata să muşte momeala. Se vedea în ochii lor. De fapt, se vedea în ochii ei. Era clar că la ei în casă cântă găina. în plus, Cari era încă în concediu medical din cauza gleznei luxate, aşa că Jamie îi preluase pe Coheni şi se descurcase foarte bine, cu cărţile pe faţă. Spre deosebire de Cari.

Grădina arăta minunat. în primul rând, nu mai erau rahaţi de pisică. Poate că granulele de balegă de leu dădeau rezultate. în drum spre casă plouase, aşa că pietrele mari de râu erau curate, întunecate şi strălucitoare. Traversele scurte de cale ferată, la locul lor, în jurul straturilor înălţate. Forsythia, dafinul, crinii de toamnă. De ce Dumnezeului or planta oamenii iarbă? Nu de-aia e bună o grădină, ca să stai în ea şi să nu faci nimic?

Din nişte grădini din apropiere se auzeau slab acordurile unei melodii reggae. Destul de tare ca să inducă o senzaţie de moleşeală

estivală. Dar nu atât de tare încât să îţi doreşti să se oprească.

Luă o gură de bere slabă.

0 băşică portocalie ciudată şi-a făcut apariţia pe frontonul casei de vizavi. S-a transformat încet într-un balon cu aer cald, care plutea spre vest, în spatele ramurilor cireşului. A apărut şi al doilea balon, roşu, de data aceasta, de forma unui extinctor uriaş. Unul câte unul, cerul s-a umplut de baloane.

Suflă un mic norişor de fum de ţigară şi îl urmări cum pluteşte într-o parte, păstrându-şi forma până la contactul cu capacul de la grătar.

Viaţa era, în mare, perfectă. Avea casa. Avea grădina. O cucoană în vârstă, plesnind de sănătate, la stânga. Creştini la dreapta (puteai să spui orice despre creştini, dar în timpul partidelor de sex nu scoteau sunetele alea ca de iodler, precum nemţii care locuiseră acolo înainte). Sală de fitness, marţea şi joia. Tony, cam trei nopţi pe săptămână.

Mai trase un fum din ţigară.

Pe lângă reggae, se mai auzea şi ciripit de păsărele. La zece ani ar fi recunoscut specia. Acum, habar n-avea. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Era un fond sonor bun. Natural. Liniştitor.

Tony va sosi într-o jumătate de oră. Or să iasă să mănânce ceva la „Carpenters”. La întoarcere, or să ia un DVD de la „Blockbusters”. Dacă Tony nu o să fie prea terminat, ar putea să şi-o tragă.

Într-o grădină din vecini, un copil izbea o minge de fotbal de perete. Zbang. Zbang. Zbang.

Totul părea suspendat într-un fel de echilibru. O să se găsească precis careva să-şi bage nasul unde nu îi fierbe oala, fiindcă cu asta se ocupă oamenii. Dar pe moment…

1 se făcu un pic foame şi se întreba dacă or mai fi rămas nişte Pringles. Se ridică în picioare şi intră în casă.

Katie se întreba uneori dacă nu cumva maică-sa îşi exprimă anumite păreri doar ca să o scoată pe ea din sărite.

Era clar, ar fi preferat să nu fie nici o nuntă. Dar dacă tot va fi, măcar să fie o ceremonie grandioasă şi cu public. Katie a subliniat că este a doua ei nuntă. Maică-sa i-a spus că nu vrea ca lumea să creadă că sunt zgârciţi. Katie a remarcat că anumite restaurante sunt un pic cam scumpe. Maică-sa a sugerat o ceremonie religioasă. Katie a întrebat-o de ce. Maică-sa i-a spus că aşa ar fi drăguţ. Katie a punctat că drăguţ nu are nici o treabă cu religia. Maică-sa i-a spus că ar fi mai bine să-şi facă rochia pe comandă. Katie i-a spus că nu vrea haine de gală. Maică-sa i-a spus să termine cu prostiile. Iar Katie şi-a dat seama că ar fi trebuit să îşi pună pirostriile la Las Vegas şi să le dea vestea

după aceea.

A doua zi, Katie urmărea Brookside la televizor, în timp ce Ray şi Jacob construiau un fel de adăpost rudimentar, cu două dintre scaunele de la masa din sufragerie şi pătura de picnic. I-a întrebat ce fac acolo, iar Jacob i-a spus că fac un cort. „Pentru nuntă”. Iar Katie, în gândul ei: „Fir-ar să fie!” Se mărită cu Ray. Părinţii ei vor da o petrecere. Ce să mai, vor trebui să le facă pe amândouă.

A sunat-o pe maică-sa şi i-a sugerat un compromis. Maică-sa a obţinut cortul în grădină şi florile şi tortul. Katie a obţinut căsătoria la starea civilă, renunţarea la ceremonia religioasă şi o rochie obişnuită, de la magazin.

Sâmbăta următoare, Ray şi Jacob au mers să schimbe ţeava de eşapament de la maşină, iar Katie şi-a dat întâlnire cu Mona în oraş ca să-şi cumpere ceva de îmbrăcat, înainte ca maică-sa să se răzgândească.

Şi-a cumpărat o rochie lungă de mătase, fără mâneci, de culoare bleu-deschis, de la Whistles. Nu puteai să alergi în ea (Katie îşi făcuse un punct de onoare din a nu cumpăra decât haine în care să poată alerga), dar era convinsă că dacă oficiul de stare civilă ar fi luat foc, Ray ar fi cărat-o cu uşurinţă pe un umăr. Şi-a cumpărat şi o pereche de pantofi din piele întoarsă, o nuanţă de bleu un pic mai închisă decât cea a rochiei şi cu un pic de toc, de la un magazin de pe Oxford Street şi chiar i s-a părut distractiv să se poarte ca o adolescentă câteva ore, împreună cu Mona, care probabil că se va purta astfel până la sfântu-aşteaptă.

Când s-a întors acasă, a făcut o prezentare pentru băieţi şi Jacob i-a zis: „Arăţi ca o doamnă”, ceea ce i s-a părut aiurea, dar dulce.

S-a aplecat şi l-a sărutat (nici aplecatul nu era chiar floare la ureche).

— Ţie ar trebui să-ţi luăm un costumaş de marinar, ca să ne asortăm.

— Nu fi dură cu piciul, a zis Ray. Jacob i-a aruncat o privire serioasă.

— Vreau să port tricoul meu cu Bob the Builder, a zis Jacob.

Fiecare hotărâre la timpul ei.

▫ 11 ▫

George stătea în maşină, în faţa cabinetului medical, cu mâinile încleştate pe volan, de parcă ar fi condus pe un drum accidentat de munte.

Pe sub cămaşă, leziunea părea capacul de la o gură de vizitare

plină cu carne putrezită.

Putea să intre în cabinet sau putea să meargă mai departe. Această formulare l-a mai calmat. Opţiunea A sau opţiunea B.

Dacă ar fi să îl consulte, medicul i-ar spune adevărul. Nu vrea să i se spună adevărul, dar poate că adevărul nu este chiar aşa de grav cum se teme el. Totuşi, doctorul Barghoutian este un simplu medic de familie. George ar putea fi trimis la un specialist şi nevoit să trăiască o săptămână, două, o lună în aşteptare (era întru totul posibil ca, după şapte zile fără mâncare sau somn, să înnebunească, caz în care chestiunea ar trece în responsabilitatea altcuiva).

Dacă pleacă, Jean o să îl întrebe unde a fost. Or să sune de la cabinetul medical ca să îl întrebe de ce nu a venit la consultaţie. Poate nu va ajunge primul la telefon. Va muri de cancer. Jean va afla că nu a fost la doctor şi va fi furioasă că moare de cancer şi că nu a făcut nimic în această privinţă.

Pe de altă parte, dacă leziunea este benignă sau are o dimensiune care poate fi tratată cu succes, iar el pleacă, este posibil ca ulterior să evolueze şi să se transforme într-o formă de cancer malign şi incurabil, el să afle şi să trăiască, oricât de puţin timp i-ar mai fi rămas, cu gândul că moartea lui este rezultatul direct al propriei laşităţi.

Când a coborât în cele din urmă din maşină, a făcut-o fiindcă nu mai suporta să fie în propria lui companie, într-un spaţiu sufocant.

Prezenţa altor oameni în cabinet l-a mai liniştit. S-a înregistrat şi şi-a găsit un loc să stea jos.

Ce ar putea să spună el despre Ray în toastul de la petrecerea de nuntă? Ăsta da, puzzle încâlcit.

Ray se poartă frumos cu copiii. Adică, cel puţin cu Jacob. Se pricepe să repare diverse lucruri. Sau trăieşte cu impresia că se pricepe. Maşina de tuns iarba a murit la o săptămână după ce a umblat la ea. Oricum, asta nu este o recomandare solidă pentru căsătorie. Are bani. O recomandare satisfăcătoare, desigur, dar una pe care o poţi lua în considerare numai colateral, ca pe o chestiune plăcută, şi numai după ce stabileşti că tipu' îţi cade bine., Toate astea îi roiau în cap.

Ray era îndrăgostit de Katie şi Katie era îndrăgostită de Ray.

Chiar o fi îndrăgostită? Pentru el, mintea fiicei lui fusese dintotdeauna un mister. Nu fiindcă ea ar fi manifestat vreodată vreo reţinere în a-şi exprima părerile. Despre tapetul din camera ei. Despre bărbaţii cu păr pe spate. Dar opiniile ei erau atât de violente (se poate da atâta importanţă unui tapet?), atât de schimbătoare şi, în mod atât de clar, în afara oricărei viziuni coerente despre lume, încât s-a întrebat uneori, mai ales în anii ei de adolescenţă, dacă nu cumva o fi

ceva în neregulă cu ea, medical vorbind.

Nu. A luat-o rău de tot pe arătură. Nu este treaba tatălui miresei să îl placă pe viitorul ginere (chiar în timp ce acest gând se formula, simţea cum revine la raţiune). Asta este treaba cavalerului de onoare. Iar în cazul în care cavalerul de onoare al lui Ray se va dovedi o versiune mai bună decât bufonul de la ultima ei nuntă, uşurarea lui George ar putea cântări mai mult decât neîncrederea faţă de căsătoria în sine („Aşadar, le-am sunat pe toate fostele iubite ale lui Graham, ca să aflu ce-o aşteaptă pe Katie. Şi iată ce-au avut ele de zis…”).

A ridicat capul şi a văzut un poster pe peretele din faţă. Era format din două fotografii mari. Fotografia din stânga arăta o porţiune de piele bronzată şi avea inscripţionate cuvintele: Cum ţi se pare bronzul meu? Fotografia din dreapta avea inscripţionate cuvintele: Cum ţi se pare cancerul meu de piele? şi arăta ceva ce semăna cu un furuncul uriaş, înţesat cu scrum de ţigară.

L-a luat cu ameţeală. Şi-a revenit după ce a pus mâna pe umărul unei indience mici de statură.

— îmi pare rău. S-a ridicat în picioare.

De ce Dumnezeului pun asemenea afişe tocmai într-un loc ca acesta? Se îndreptă spre ieşire.

— Domnule Hali?

Nu mai avea mult până la uşă, când a auzit-o pe recepţioneră repetându-i numele, de data aceasta mai apăsat. A făcut cale întoarsă.

— Domnul doctor Barghoutian vă poate primi acum. Era prea slăbit ca să se mai împotrivească şi s-a trezit mergând de-a lungul coridorului, către cabinetul doctorului Barghoutian, care stătea în uşa deschisă, zâmbind larg.

— George, zise doctorul Barghoutian. Au dat mâna.

Doctorul Barghoutian l-a condus înăuntru, a închis uşa după el, a luat un loc pe scaun şi a început să se joace cu capacul unui stilou pe care îl ţinea ca pe o ţigară, între degetele de la mâna dreaptă.

— Aşa, ia spune, care-i problema?

Pe un raft, deasupra capului doctorului Barghoutian, se găsea o machetă ieftină, din plastic, a Turnului Eiffel şi o fotografie înrămată a fiicei sale, într-un leagăn.

Acum e momentul.

— Am avut o criză.

— Şi despre ce fel de criză vorbim?

— La masa de prânz. Am avut probleme mari cu respiraţia. Am trântit nişte lucruri pe jos. M-am repezit să ies la aer.

O criză. Asta era tot. De ce se ambalase aşa de tare?

— Dureri în piept? întrebă doctorul Barghoutian.

— Nu.

— Vreo căzătură?

— Nu.

Doctorul Barghoutian s-a uitat fix la el şi a dat din cap, plin de înţelepciune. George nu se simţea bine. Era ca în scena aceea de pe la sfârşitul filmului, cu asasinul rus şi incendiul neelucidat de la birou şi parlamentarul cu o slăbiciune pentru prostituate. Şi la asta se reduce totul, la un etonian[7] oarecare, care ştie tot şi care, cu un simplu apel telefonic făcut din biblioteca unui club londonez, poate distruge pe oricine.

— De ce anume încercai să scapi? întrebă doctorul Barghoutian.

Lui George nu îi venea în minte nici un răspuns credibil.

— Ţi-era frică de ceva?

George încuviinţă din cap. Era bine să fii un băieţel de cinci ani. De băieţeii de cinci ani au grijă alţii. Doctorul Barghoutian va avea grijă de el. Tot ce trebuia să facă era să îşi stăpânească lacrimile.

George şi-a ridicat cămaşa şi şi-a deschis fermoarul de la pantaloni.

Cu o lentoare infinită, doctorul Barghoutian şi-a luat ochelarii de pe birou, i-a pus la ochi şi s-a aplecat să vadă leziunea.

— Foarte interesant.

Interesant? Iisuse. O să moară de cancer, înconjurat de studenţi la medicină şi profesori de dermatologie. Parcă a trecut un an.

Doctorul Barghoutian şi-a dat jos ochelarii şi s-a lăsat pe spate, pe scaun.

— Eczemă discoidală, dacă nu greşesc prea tare. O săptămână de unguent steroidian ar trebui s-o rezolve. A făcut o pauză şi a scuturat nişte scrum imaginar din stilou pe covor. Acum poţi să te îmbraci.

George şi-a aranjat cămaşa şi şi-a ridicat pantalonii.

— O să-ţi dau o reţetă.

În zona recepţiei, a traversat o coloană de raze de soare, care cădeau printr-o fereastră înaltă, până jos, pe mocheta verde, pestriţă. O femeie îşi alăpta bebeluşul la sân. Lângă ea, un bărbat în vârstă, cu obraji rumeni şi bocanci Wellington, se sprijinea într-un baston şi se uita pierdut, peste cărucioarele de copii şi revistele cu colţurile îndoite, la dealurile pe care, fără îndoială, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii active. A sunat un telefon, ca nişte clopote de biserică.

A împins uşa dublă de sticlă şi a revenit la lumina zilei.

Se auzea ciripit de păsărele. De fapt, nu se auzea nici un ciripit de păsărele, dar părea o dimineaţă care ar merita ciripit de păsărele. Deasupra capului, în mijlocul cerului albastru, un avion cu reacţie deschidea un fermoar alb, transportând bărbaţi şi femei la Chicago şi Sydney, la conferinţe şi universităţi, reuniuni familiale şi camere de hotel cu prosoape pluşate şi vedere la ocean.

S-a oprit pe trepte şi a tras în piept aerul bun, cu miros de fum de la un foc în aer liber şi de ploaie recentă.

La vreo cincisprezece iarzi, de cealaltă parte a unui gard viu de lemn-câinesc bine îngrijit, care îi venea până la brâu, îl aştepta maşina lui, un Volkswagen Polo, ca un câine fidel.

Se ducea acasă.

▫ 12 ▫

Jamie mancă al şaptelea Pringle, puse tubul înapoi în dulap, intră în living, se trânti pe canapea şi apăsă butonul robotului telefonic.

„Jamie. Bună. Sunt mama. Am crezut că te mai prind. Oricum, nu mai contează. Bănuiesc c-ai auzit şi tu, Katie şi Ray au trecut duminică pe la noi şi se căsătoresc. Taică-tău încă nu şi-a revenit. în fine. Al treilea weekend din septembrie. Petrecerea se ţine la noi. în grădină. Katie a zis să vii şi tu cu cineva. Oricum, o să trimitem şi invitaţii cum trebuie, când o să se apropie data. în fine, ne-ar plăcea să mai vorbim şi noi, când te mai eliberezi. Pupici".

Se mărită? Jamie simţi că îl ia cu ameţeală. Mai ascultă o dată mesajul, ca să fie sigur că nu s-a înşelat. Nu se înşelase.

Doamne, soră-sa mai făcuse prostii la viaţa ei, dar asta le întrecea pe toate. Ray trebuia să fie o rampă de lansare. Katie ştia franceză. Ray citea biografii ale sportivilor celebri. Dar, după câteva halbe, probabil că ar fi început să vocifereze despre fraţii noştri de culoare…

Locuiesc împreună de când…? De şase luni?

A mai ascultat o dată mesajul, a treia oară, apoi s-a dus la bucătărie şi a luat un baton de îngheţată cu ciocolată din congelator.

N-ar fi trebuit să-l afecteze. Nici nu s-au mai văzut în ultima vreme. Şi când se întâlnesc, îl cară şi pe Ray după ea. Ce importanţă mai are că se căsătoresc? Este doar o bucată de hârtie.

Şi-atunci, de ce este plin de draci?

În grădină era o nenorocită de pisică. Luă o piatră din prag, ţinti şi rată.

Drace. Avea îngheţată pe cămaşă, de la recul.

O şterse cu un burete ud.

Că a auzit vestea la mâna a doua. Asta l-a enervat. Katie nu a avut tupeul să îi spună. Ştia ce o să zică. Sau ce o să creadă. Aşa că i-a pasat sarcina maică-sii.

Iată cum se adevereşte teoria lui despre oamenii care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala şi strică tot. Tu conduci liniştit prin Streatham şi îţi vezi de drumul tău, iar ei îţi intră în uşa de pe partea cu pasagerul, în timp ce vorbesc la telefonul mobil. Tu pleci la Edinburgh pentru un weekend prelungit, iar ei îţi şterpelesc laptopul şi se cacă pe canapea.

A aruncat o privire afară. Nenorocita aia de pisică se întorsese. A pus îngheţata jos şi a aruncat cu o altă piatră, de data asta mai cu putere. Piatra a ricoşat într-o traversă, a zburat peste zidul din faţă şi a aterizat în grădina vecină, lovind un obiect invizibil cu un poc zdravăn.

A închis uşile mari de sticlă, a luat îngheţata şi a plecat din dreptul geamului.

Acum doi ani, Katie nici nu s-ar fi uitat la Ray.

Era epuizată. Asta era problema. Nu mai gândea cum trebuie. Doi ani în care a avut grijă de Jacob, cu somn de şase ore pe noapte, în văgăuna aia împuţită. Apoi apare Ray, care pune în joc banii, o casă mare şi o maşină fiţoasă.

Trebuie să o sune. Puse îngheţata de ciocolată pe pervazul ferestrei.

Poate că Ray fusese cel care le dăduse vestea părinţilor lor. Era clar o posibilitate. Şi foarte î la Ray. îşi făcuse apariţia, mărşăluind în bocancii lui, mărimea paisprezece. Apoi, în drum spre casă, Katie îl bălăcărise, fiindcă i-o luase înainte cu vestea trăsnet.

Formă numărul. Se auzea soneria de la celălalt capăt al firului.

Cineva a ridicat receptorul, iar lui Jamie i-a trecut prin cap că ar putea fi Ray şi aproape că a scăpat telefonul din mână. „Rahat".

— Alo? Era Katie.

— Slavă Domnului, zise Jamie. Scuze. Nu asta am vrut să zic. Adică, sunt Jamie.

— Jamie, bună.

— Tocmai mi-a dat mama vestea. încerca să vorbească pe un ton degajat şi lipsit de griji, dar era încă agitat din cauza momentului de panică cu Ray.

— Da, ne-am hotărât să facem anunţul de-abia în drum spre Peterborough. Pe urmă ne-am întors şi Jacob ne-a cam dat de furcă. Aveam de gând să te sun în seara asta.

— Păi… felicitări.

— Mulţumesc, a zis Katie.

A urmat o pauză stânjenitoare. Ar fi vrut să o audă spunând: Ajută-mă, famie, am făcut o mare greşeală, ceea ce, în mod evident, nu avea să se întâmple. Şi ar mai fi vrut să spună: Ce dracu'faci? Dar dacă ar fi făcut una ca asta, nu ar mai fi vorbit cu el în veci.

A întrebat-o ce mai face Jacob, iar Katie i-a povestit despre rinocerul pe care l-a desenat la grădiniţă şi că a făcut caca în cadă, aşa că a schimbat subiectul şi a întrebat:

— Atunci, primeşte şi Tony o invitaţie?

— Bineînţeles.

Şi dintr-odată i s-au înecat toate corăbiile. Invitaţia la comun. Nici în ruptul capului nu l-ar fi luat pe Tony la Peterborough.

După ce a pus receptorul în furcă, a luat batonul de îngheţată cu ciocolată, a şters picăturile maronii de pe pervazul ferestrei şi a intrat din nou în bucătărie, ca să pună de nişte ceai.

Tony în Peterborough. Iisuse. Nici el nu ştia ce ar fi mai rău. Mama şi tata care s-ar preface că Tony este unul dintre colegii lui Jamie, ca nu cumva vreunul dintre vecini să afle adevărul. Sau mama şi tata care s-ar purta dureros de nonşalant vizavi de toată povestea.

Cea mai plauzibilă combinaţie ar fi, desigur, mama care s-ar purta dureros de nonşalant şi tata care s-ar preface că Tony este unul dintre colegii lui Jamie. Şi mama care ar fi supărată pe tata fiindcă se preface că Tony este unul dintre colegii lui Jamie. Şi tata care ar fi supărat pe mama, fiindcă mama este dureros de nonşalantă.

Nici măcar nu voia să se gândească la prietenii lui Ray Cunoscuse destui Ray în facultate. După opt halbe, puţin le mai lipsea să nu linşeze cel mai apropiat homosexual, de dragul distracţiei. Asta ca să nu mai vorbim de incidentul de la toaletă. întotdeauna există un incident la toaletă. Şi, mai devreme sau mai târziu, se îmbată în ultimul hal şi se împleticesc şovăielnic până la tine, la bar, şi îţi mărturisesc tot şi pe urmă fac spume fiindcă n-ai vrut să-i iei la tine în cameră şi să le-o iei la labă.

Se întrebă care o mai fi viaţa lui Jeff Weller. Un mariaj fără sex în Saffron Walden, probabil, cu câteva numere de rezervă din Zipper, ascunse undeva, în spatele boilerului.

Jamie cheltuise foarte mult timp şi energie ca să îşi aranjeze viaţa exact aşa cum dorise. Casă. Muncă. Familie. Prieteni. Tony. Sport. Relaxare. Unele compartimente pot interfera. Katie şi Tony. Prietenii şi sportul. Dar compartimentele există şi ele cu un scop. Este ca la grădina zoologică. Poţi să amesteci cimpanzeii şi papagalii. Dar dacă o să desfiinţezi cuştile cu totul, o să te trezeşti cu un măcel.

N-o să-i spună lui Tony despre invitaţie. Asta era soluţia. Era simplu.

S-a uitat, la ce mai rămăsese din batonul de îngheţată cu ciocolată. Ce o fi fost în mintea lui? Le cumpărase ca să se consoleze după cearta cu binoclul. Ar fi trebuit să se descotorosească de ele a doua zi.

A aruncat batonul în coş, după care le-a scos pe celelalte patru din frigider şi le-a aruncat şi pe ele.

A pus Born to Run în CD player şi şi-a făcut un ibric de ceai. A spălat şi a clătit grătarul de vase de la chiuvetă. Şi-a turnat o cană de ceai, a adăugat nişte lapte semidegresat şi a completat un cec pentru factura de la gaz.

Bruce Springsteen părea prea plin de el în seara aceasta. Jamie l-a concediat şi a citit The Telegraph.

Imediat după ora opt, şi-a făcut apariţia Tony, care, binedispus, a sărit în hol, l-a muşcat pe Jamie de ceafă, apoi s-a aruncat cât era de lung pe canapea şi a început să îşi răsucească o ţigară.

Câteodată, Jamie se întreba dacă nu cumva Tony fusese câine într-o viaţă anterioară şi nu prea reuşise să facă tranziţia cum trebuie. Apetitul. Energia. Absenţa mofturilor sociale. Obsesia cu mirosurile. (Obişnuia să îşi bage nasul în părul lui Jamie, să inhaleze şi să spună: „Oo, pe unde ai umblat?")

Jamie a împins o scrumieră spre capătul măsuţei de cafea, în dreptul lui Tony, apoi s-a aşezat şi el. A luat picioarele lui Tony în poală şi a început să-i desfacă şireturile de la ghete.

Câteodată îi venea să-l strângă de gât. Din cauză că nu era mai deloc dresat să fie ordonat şi pentru treburile casnice. Dar pe urmă îl zărea în celălalt capăt al camerei şi îi vedea picioarele lungi şi mersul agale, vânjos, de băiat de la ţară şi simţea exact ce simţise atunci, prima oară. Ceva în stomac, aproape dureros, nevoia de a fi luat în braţe de acest bărbat. Şi nimeni altcineva nu îi mai stârnise această nevoie.

— A fost bine la lucru? întrebă Tony.

— A fost, să ştii.

— Şi atunci de ce ai faţa asta de domnu' Morocănilă?

— Ce faţă de domn Morocănilă?

— Ai pus boticul, eşti încruntat.

Jamie se prăbuşi pe spate pe canapea şi închise ochii.

— II ştii pe Ray…

— Ray…?

— Iubitul lui Katie, Ray.

— Iu-hu.

— Se mărită cu el.

— Bine. Tony îşi aprinse ţigara. Un pic de scrum îi căzu pe blugi şi se stinse. O legăm, o băgăm într-o maşină şi o ducem într-un loc sigur, undeva prin Gloucestershire…

— Tony… zise Jamie.

— Ce?

— Hai să mai încercăm o dată, da?

Tony îşi împreună mâinile a capitulare, în bătaie de joc.

— Scuze.

— Katie se mărită cu Ray.

— Şi nu este bine.

— Nu.

— Aşa că tu o să-ncerci s-o opreşti, zise Tony.

— Nu este îndrăgostită de el, zise Jamie. Vrea doar pe cineva cu o slujbă stabilă şi o casă mare şi care s-o ajute să aibă grijă de Jacob.

— Se poate şi mai rău.

— Nu ţi-ar plăcea de el.

— Şi? întrebă Tony.

— Este soră-mea.

— Şi ai de gând să… ce? întrebă Tony.

— Dumnezeu ştie.

— Este viaţa ei, Jamie. Nu ai cum s-o ţii pe Ann Bancroft la distanţă cu un crucifix, iar pe ea s-o târăşti în primul autobuz care vine[8].

— Nu încerc s-o opresc. Jamie începea să regrete că a deschis subiectul. Tony nu ştia cum este Katie. Nu făcuse cunoştinţă cu Ray. De fapt, Jamie ar fi vrut să îl audă spunând doar: „Ai foarte mare dreptate”. Dar Tony nu îi spusese niciodată aşa ceva, nici lui, nici altcuiva, indiferent de subiect. Nici când se îmbăta. Mai ales când se îmbăta. Este treaba ei. Clar. Numai că…

— Este o femeie în toată firea, zise Tony. Are tot dreptul s-o dea în bară.

Câteva secunde, niciunul nu a mai zis nimic.

— Şi, sunt şi eu invitat? Tony suflă o dâră de fum spre tavan.

Răspunsul lui Jamie a venit cu o fracţiune de secundă mai târziu decât ar fi trebuit, aşa că Tony a ridicat din sprâncene a suspiciune. Jamie se vedea nevoit să schimbe strategia din mers.

— Sincer, sper să nu fie cazul.

— Şi dacă va fi?

Nu avea nici un rost să se certe pe tema asta. Nu acum. Când martorii lui Iehova au bătut la uşă, Tony i-a invitat la ceai. Trase aer în piept.

— Mama a zis ceva de venit cu cineva.

— Cu cineva? zise Tony. Drăguţ.

— Doar nu ţi-ar plăcea să vii, nu?

— Şi de ce nu? întrebă Tony.

— Colegii ingineri ai lui Ray, maică-mea, care o să se agite pe lângă tine…

— Tu, de fapt, nu prea asculţi ce spun eu, nu-i aşa? Tony îl apucă pe Jamie de bărbie şi îl scutură un pic, cum fac mătuşile bătrâne cu nepoţeii lor. Mi-ar plăcea. Să merg. La nunta surorii tale. Cu tine.

O maşină de poliţie trecu în viteză spre fundătură, cu sirena pornită. Tony încă îl mai ţinea Jamie de bărbie. Jamie zise:

— Hai s-o lăsăm baltă, bine?

Tony strânse mai tare, îl trase pe Jamie spre el şi îl adulmecă.

— Ce naiba ai mâncat?

— Un baton de îngheţată cu ciocolată.

— Doamne. Povestea asta chiar te-a deprimat, nu-i aşa?

— Le-am aruncat pe toate, zise Jamie. Tony îşi stinse ţigara.

— Adu-mi şi mie una. N-am mai mâncat o îngheţată cu ciocolată din… Dumnezeule, din 1987, de când eram la Brighton.

Jamie a intrat în bucătărie, a recuperat unul dintre baroanele de îngheţată din coşul de gunoi, a şters ambalajul de ketchup şi l-a transportat până în living.

Dacă are noroc, până în septembrie, Katie va arunca după Ray cu un prăjitor şi nu va mai avea loc nici o nuntă.

▫ 13 ▫

George întinse o porţie generoasă de unguent steroidian pe eczemă, se schimbă în hainele de lucru, apoi coborî la parter, unde se ciocni de Jean, care venea încărcată de la Sainsbury's.

— Cum a fost la doctor?

— Bine.

— Şi…? întrebă Jean.

George se gândi că ar fi mai simplu să mintă.

— Insolaţie, probabil. Deshidratare. De la lucratul afară/în soare,

fără pălărie. N-am băut destulă apă.

— Bine că ne-am luat o piatră de pe inimă.

— Să ştii că da, spuse George.

— L-am sunat pe Jamie.

— Şi?

— Nu era acasă, spuse Jean. I-am lăsat un mesaj. I-am zis c-o să-i trimit o invitaţie. I-am zis că poate să vină cu cineva, dacă vrea.

— Nemaipomenit.

Jean făcu o pauză.

— Tu te simţi bine, George?

— Da, chiar mă simt. O sărută şi porni spre grădină. A răzuit conţinutul găleţii şi l-a vărsat în minibasculantă, l-a stropit cu furtunul, a făcut nişte mortar proaspăt şi s-a apucat să pună cărămizile. Mai avea câteva rânduri, după care se putea apuca de cimentarea tocului de la uşă.

Nu avea o problemă cu homosexualitatea în sine. Bărbaţi care fac sex cu bărbaţi. Se poate admite – dacă n-ai ce face şi stai să te gândeşti la asemenea lucruri – că există situaţii în care s-ar putea întâmpla, situaţii în care indivizilor le-ar fi imposibil să găsească orificii normale. Tabere militare. Lungi călătorii pe mare. Nu trebuie să faci o obsesie din întreţinerea ţevăriei, ci să o priveşti mai degrabă ca pe un fel de activitate sportivă. O descărcare de energie. Bună dispoziţie. O strângere de mână şi un duş fierbinte după aceea.

Ceea ce îl deranja pe el era ideea că doi bărbaţi ar putea cumpăra mobilă împreună. Că doi bărbaţi s-ar cuibări unul în braţele celuilalt. Chiar mai tulburător, cumva, decât toate porcăriile din toaletele publice. Ii dădea senzaţia neplăcută că ar exista un defect chiar în materialul din care a fost croită lumea. Aceeaşi senzaţie care l-ar încerca dacă ar vedea un bărbat lovind o femeie, pe stradă. Sau dacă, dintr-odată, nu şi-ar mai aminti cum arăta camera lui de copil.

Totuşi, lucrurile s-au schimbat. Telefoane mobile. Restaurante thailandeze. Trebuie să rămâi elastic, altfel rişti să te transformi într-o acritură demodată, care sare la gâtul nou-născuţilor. In afară de asta, Jamie este un tânăr sensibil şi, dacă va veni însoţit, va fi vorba, mai mult ca sigur, despre un tânăr la fel de sensibil.

Cum va reacţiona Ray, asta numai Dumnezeu ştie. Interesant. Ce va fi, va fi. Mai puse o cărămidă.

„Dacă nu greşesc prea tare”, aşa spusese doctorul Barghoutian.

Ca să-şi asigure spatele, desigur.

în timp ce David făcea un duş, Jean se dezbrăcă de hainele ei şi îşi puse halatul pe care i-l dăduse el. Se îndreptă spre bovindou şi se aşeză pe braţul fotoliului.

O făcea să se simtă atrăgătoare. Simplul fapt de a sta în această cameră. Pereţii gălbui. Podeaua de lemn. Fotografia aceea mare cu peşti, cu ramă de metal. Era ca una dintre încăperile acelea pe care le vezi în reviste şi care te fac să visezi la o cu totul altă viaţă.

Aruncă o privire spre peluza ovală. într-o parte, trei tufe în nişte oale mari de piatră. în cealaltă, alte trei. Un şezlong demontabil, din lemn.

Îi plăcea să facă dragoste, dar îi plăceau şi toate lucrurile astea. Faptul că aici putea să mediteze în linişte, fără ca restul vieţii ei să dea năvală peste ea şi s-o încolţească.

Jean vorbea foarte rar despre părinţii ei. Oamenii pur şi simplu nu înţelegeau. Erau adolescenţi când le-a picat şi lor fisa că tanti Mary de peste drum este iubita lui tati. Toată lumea îşi închipuia un fel de telenovelă siropoasă. Dar nu au existat nici intrigi, nici încăierări cu scântei. Taică-său lucrase patruzeci de ani în aceeaşi bancă şi meşterise colivii din lemn în pivniţă. Şi, indiferent de sentimentele nutrite faţă de acest bizar aranjament domestic, maică-sa nu se manifestase în nici un fel, nici măcar după ce tatăl lui Jean murise.

Bănuia că nu o făcuse nici cât fusese el în viaţă. Se mai întâmplă. Aparenţele fuseseră salvate. Şi cu asta, basta.

Lui Jean îi era ruşine. Orice om în toate minţile s-ar fi simţit la fel. Dacă nu ziceai nimic, te simţeai ca un mincinos. Dacă povesteai cuiva, te simţeai ca de la circ.

Nu-i de mirare că toţi copiii au apucat-o repede care încotro. Eileen, spre religia ei. Douglas, spre tirurile lui. Iar Jean, spre George.

S-au cunoscut la nunta lui Betty.

Avea ceva rigid în el, aproape milităros. Chipeş, într-un fel în care tinerii din ziua de azi nu mai sunt.

Lumea se cam prostea (fratele lui Betty, cel care a murit în accidentul acela oribil de la fabrică, făcuse o pălărie dintr-un şerveţel şi cânta: „Am nişte nuci de cocos pe cinste”, spre amuzamentul general). Lui Jean i s-a părut că pe George îl plictiseşte toată povestea. Ar fi vrut să îi spună că şi ei i se pare plictisitor, dar nu părea un om cu care să poţi să vorbeşti aşa, din senin.

Zece minute mai târziu era lângă ea, oferindu-se să îi mai aducă ceva de băut, iar ea s-a făcut de râs cerând o limonada, ca să arate că este cumpătată şi cuminte, apoi a cerut vin fiindcă nu voia să pară copilăroasă, după care s-a răzgândit din nou, fiindcă el era aşa de atrăgător şi ea era un pic ameţită.

Săptămâna următoare a invitat-o să ia masa cu el în oraş, iar ea nu a vrut să se ducă. Ştia ce se va întâmpla. Era cinstit şi pe de-a-ntregul demn de încredere şi ea o să se îndrăgostească de el, dar după ce va afla de familia ei va dispărea într-un nor de fum. Ca Roger Hamilton. Ca Pat Lloyd.

Atunci el i-a povestit de taică-său, care bea până nu mai ştia de el şi cădea lat pe peluză. Şi de maică-sa, care plângea în baie. Şi de unchiu-său, care o luase razna şi sfârşise într-un spital îngrozitor. In acel moment, i-a luat faţa în mâini şi l-a sărutat, un gest pe care nu îl mai făcuse niciodată, cu nici un alt bărbat.

Şi nu era vorba că se schimbase cu anii. Era tot cinstit. Era tot de nădejde. Dar lumea se schimbase. Şi se schimbase şi ea.

Totul pornise de la casetele alea franţuzeşti. (Erau un cadou de la Katie? Chiar nu mai ţinea minte.) Plănuiau să meargă la Dordogne, iar ea nu mai ştia ce să facă, să treacă vremea.

Peste câteva luni, intra într-un magazin din Bergerac să cumpere pâine şi brânză şi nişte tartine din alea cu spanac, iar vânzătoarea a început să se scuze pentru vreme şi Jean s-a trezit legând o conversaţie în toată regula, în timp ce George stătea pe o bancă, pe cealaltă parte a străzii, şi îşi contabiliza muşcăturile de ţânţar. Pe moment, nu s-a întâmplat nimic, dar, la întoarcerea acasă, totul i s-a părut un pic prea rece, prea meschin, prea englezesc.

Prin perete s-a auzit un zgomot slab, făcut de uşa de la duş, care s-a deschis cu un pocnet.

Faptul că se întâmplase să fie tocmai David încă o uimea. Odată i-a gătit nişte spaghetti bolognese. Au făcut conversaţie cu privire la noua seră, iar la sfârşit s-a simţit plictisită, dar, în mod reconfortant, invizibilă. El purta nişte vestoane de lână şi pulovere pe gât, azurii sau de culoarea piersicii, şi fuma nişte ţigări mititele. Locuise trei ani la Stockholm, iar când el şi Mina s-au despărţit în condiţii amiabile, s-a accentuat senzaţia că ar fi un pic prea modern pentru Peterborough.

S-a pensionat devreme, George nu a mai păstrat legătura cu el, iar ea nu şi-a mai adus aminte de el până într-o zi, când şi-a ridicat ochii din sertar, la Ottakar, şi l-a văzut în faţa ei; avea un exemplar din The Naked Chef şi o cutie de creioane marca Maisie Mouse.

Au băut o cafea peste stradă, iar când i-a povestit că ar vrea să meargă la Paris cu Ursula, nu a luat-o peste picior, aşa cum obişnuia Bob Green. Şi nici nu s-a întrebat cum vor supravieţui două doamne de vârstă mijlocie unui weekend prelungit într-un oraş străin, fără să fie jefuite sau strangulate sau vândute pe piaţa de sclavi albi, aşa cum se întrebase George.

Şi nici nu a fost vorba de atracţie fizică (era mai scund decât ea,

iar din manşete îi ieşeau nişte smocuri de păr negru). Dar nu mai cunoscuse alţi bărbaţi trecuţi de cincizeci de ani care să fie încă interesaţi de lumea din jurul lor, de oameni noi, cărţi noi, ţări noi.

Era ca şi cum ar fi stat de vorbă cu o prietenă. Doar că era bărbat. Şi că se cunoşteau de vreo cincisprezece minute. Ceea ce era foarte deconcertant.

După o săptămână, în timp ce stăteau pe pasarela care traversa şoseaua cu patru benzi, şi-a dat seama că sentimentul acela începe să crească în ea. Acelaşi care o mai încerca câteodată pe malul mării. Vapoarele care erau descărcate, pescăruşii care se sfădeau pe deasupra siajului, sirenele pline de jale. Revelaţia că ai putea să te pierzi în albastrul mării şi să o iei de la capăt, în altă parte.

A luat-o de mână, iar ea a fost dezamăgită. Găsise un suflet-pereche, iar acesta era pe cale să strice totul printr-o mişcare lipsită de tact. Dar el a strânso şi i-a dat drumul şi i-a spus: „Hai să mergem. O să întârzii acasă”, iar ea a vrut să îl ia din nou de mână.

Apoi i-a fost frică. Să spună da. Să spună nu. Să spună da şi pe urmă să îşi dea seama că ar fi trebuit să spună nu. Să spună nu şi pe urmă să realizeze că ar fi trebuit să spună da. Să stea goală în faţa altui bărbat, când imaginea propriului corp o făcea câteodată să plângă.

Aşa că i-a spus lui George. Că l-a întâlnit pe David în magazin şi că au băut o cafea pe stradă. Dar nu şi despre mâini şi despre pasarelă. Voia să îl vadă supărat. Voia ca el să îi simplifice din nou viaţa. Dar nu a făcut-o. A mai pomenit de câteva ori numele lui David şi nu a obţinut nici o reacţie. Lipsa de îngrijorare a lui George începea să semene a încurajare.

David mai avusese aventuri amoroase. A ştiut asta. Chiar înainte să îi spună el. Felul în care i-a pus mâna pe ceafă, atunci, prima oară. Se simţea uşurată. Nu voia să facă asta cu un necunoscut, mai ales după povestea de groază a Gloriei, care într-o dimineaţă se trezise cu maşina bărbatului ăluia din Derby parcată în faţa casei ei.

Şi avusese dreptate. Era foarte păros. Aproape ca o maimuţă. într-un fel, era mai bine. Fiindcă se demonstra că, de fapt, nu era o chestiune legată de sex. Totuşi, în ultimele luni, prinsese drag de atingerea aceea mătăsoasă, când degetele îi alunecau pe spatele lui.

Uşa de la baie s-a deschis cu un scârţâit, iar ea a închis ochii. David a păşit pe covor spre ea şi a luat-o în braţe, cu delicateţe. Simţea mirosul de săpun cu extract de gudron şi de piele curată. îi simţea respiraţia pe ceafă.

— Ia te uită peste ce femeie frumoasă am dat la mine-n dormitor, zise el.

Ea râse, ca de o copilărie. Nu era nici pe departe o femeie frumoasă. Dar îi plăcea să joace acest rol. Aproape că era mai bine decât în viaţa reală. Ca şi cum ar fi fost din nou copil. Apropierea aceasta de o altă fiinţă umană. Ca şi cum te-ai căţăra din nou în copaci şi ai bea apă din cadă. Să pipăi tot şi să guşti din toate.

O întoarse cu faţa spre el şi o sărută.

Îşi dorea ca el să o facă să se simtă bine. Nici nu mai ţinea minte de când nu i se mai întâmplase.

A tras draperiile şi a condus-o spre pat şi a întins-o pe el şi a sărutat-o din nou şi i-a tras halatul de pe umeri şi ea s-a topit în întunericul din spatele pleoapelor, aşa cum se topeşte untul într-o tigaie fierbinte, aşa cum te topeşti la loc în somn, după ce te-ai trezit în miez de noapte, lăsându-l să te învăluie din nou.

Şi-a pus mâinile pe după gâtul lui şi i-a simţit muşchii pe sub piele şi firişoarele acelea micuţe, peste care trecuse briciul bărbierului. Mâinile lui alunecau încet, în jos, pe corpul ei, iar ea parcă se şi vedea împreună cu el, de la distanţă, din celălalt capăt al camerei, făcând lucrul acesta, pe care în filme mi îl fac decât oamenii frumoşi. Şi poate că în aceste momente chiar credea că este frumoasă, că sunt amândoi frumoşi.

Îşi simţea corpul legănându-se înainte şi înapoi în acelaşi ritm cu degetele lui, o cursă într-un scrânciob care o ducea tot mai sus şi mai iute cu fiecare legănare, în aşa fel încât se simţea imponderabilă la fiecare capăt, atât de sus, încât avea vedere la grădinile desfătării şi la feriboturile din golf şi la colinele verzi de peste apă.

— Doamne, te iubesc, a exclamat el, iar ea i-a răspuns iubindu-l, fiindcă făcea asta, fiindcă înţelegea o parte din ea despre care ea habar nu avusese că există. Dar nu putea s-o spună. Nu acum. Nu putea să spună nimic. I-a strâns umărul, vrând să spună Nu te opri.

I-a luat penisul în mână şi l-a mişcat înainte şi înapoi şi dintr-odată nu i s-a mai părut ceva străin: nu mai era nici măcar o parte din corpul lui, mai mult o parte a ei, iar senzaţiile curgeau într-un cerc continuu. Acum se auzea gâfâind, ca un câine, dar nu îi mai păsa.

Şi şi-a dat seama că este pe cale să se întâmple şi s-a auzit zicând „Da, da, da” şi nici măcar sunetul propriei voci nu a rupt vraja. Şi a trecut peste ea aşa cum trece valul peste nisip, retrăgându-se apoi şi revărsându-se din nou şi retrăgându-se.

Imaginile se derulau în capul ei ca nişte mici focuri de artificii. Mirosul de nucă de cocos. Suporturile din alamă pentru buşteni. Pernele scrobite de pe patul părinţilor ei. Nişte căpiţe de fân. Se spărgea în mii de bucăţele, ca fulgii de zăpadă sau ca scânteile unui foc în aer liber, care fac tumbe în aer şi apoi încep să cadă atât de

lent, încât nici nu pare o cădere.

L-a prins de încheietură, ca să îi oprească mâna, şi s-a întins cu ochii închişi, ameţită şi cu răsuflarea tăiată.

Plângea.

Era ca şi cum şi-ar fi regăsit corpul după mai bine de cincizeci de ani şi şi-ar fi dat seama că sunt prieteni vechi şi ar fi înţeles dintr-odată de ce s-a simţit atât de singură în toţi aceşti ani.

A deschis ochii. David se uita în jos la ea şi a ştiut că nu trebuie să îi explice nimic.

A aşteptat câteva minute:

— Şi acum, zise el, cred că este rândul meu.

S-a pus în genunchi şi s-a cuibărit între genunchii ei. A deschis-o cu blândeţe şi şi-a făcut loc înăuntru. Era rândul ei să îl urmărească cum se mişcă înainte şi înapoi pe braţe, până s-a simţit plină de el.

Câteodată îi plăcea când i-o făcea el. Câteodată îi plăcea când i-o făcea ea lui. Astăzi, distincţia părea să nu mai existe.

A început să se mişte mai repede şi ochii i s-au îngustat de plăcere şi într-un final i-a închis. Aşa că a închis şi ea ochii şi s-a ţinut de braţele lui şi s-a lăsat legănată înainte şi înapoi, iar el a ajuns într-un final la punctul culminant şi a rămas în ea şi a fost scuturat de tremuratul acela mic de animal. Iar când a deschis ochii, sufla greu şi zâmbea.

I-a zâmbit şi ea.

Katie avea dreptate. Iţi petreci toată viaţa dându-le celorlalţi totul, ca ei să poată să îşi vadă de ale lor, de şcoală, de facultate, de slujbă, de Hornsey, de Ealing. Atât de puţină iubire vine în schimb.

Câştigase toate astea. Merita să se simtă şi ea ca un personaj dintr-un film.

S-a lăsat blând într-o parte şi i-a potrivit capul pe umărul lui, astfel încât să-i vadă micile broboane de sudoare de pe piept şi să îi audă bătăile inimii.

A închis din nou ochii şi, în întuneric, a simţit întreaga lume gravitând.

▫ 15 ▫

— „Doamne, spune-mi care este sfârşitul vieţii mele, care este măsura zilelor mele, ca să ştiu cât de trecător sunt”[9].

Bob zăcea chiar la picioarele treptelor altarului, într-un sicriu negru lucios, care din unghiul acesta arăta ca un pian cu coadă.

— „Da, omul umblă ca o umbră, se frământă degeaba'[10] în

anumite împrejurări, George îi invidia pe aceşti oameni (de exemplu, în intervalul celor patruzeci şi opt de ore care au trecut de la probatul pantalonilor în Allders până la consultaţia de la doctorul Barghoutian). Nu neapărat pe oamenii aceştia de acum, ci pe cei care merg regulat la biserică, pe care îi vezi că se bagă în faţă în timpul slujbelor de Crăciun, când se cântă colinde.

Dar ori ai credinţă, ori nu ai. Nu ţi se dă posibilitatea să te înscrii a doua oară, nici să îţi primeşti banii înapoi. Ca atunci când taică-său i-a spus cum taie magicienii doamnele în două, cu ferăstrăul. Nu mai poţi returna ştiinţa, oricât de mult ai vrea.

Se uită în jur la mieii de pe vitralii şi la Hristosul pe cruce, în mărime naturală, şi se gândi ce ridicol este totul, religia aceasta deşartă, transbordată cu toptanul în comitatele englezeşti. Directori de bancă şi profesori de educaţie fizică care stau şi ascultă poveşti despre ţitere şi năpaste şi pâine de secară, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— „Abate-Ţi privirea de la mine şi lasă-mă să răsuflu, până nu mă duc şi să nu mai fiu!”*11*

Preotul urcă la amvon şi ţinu panegiricul.

— Om de afaceri, sportiv, familist. Trage tare, fii tare. Acesta era motoul lui.

Era evident că nu ştie nimic despre Bob.

Pe de altă parte, dacă atâta timp cât eşti în viaţă nu pui niciodată piciorul într-o biserică, nu poţi să ai pretenţii prea mari după moarte. Şi nimeni nu vrea să audă adevărul. („Era un bărbat incapabil să se uite la o femeie cu sâni mari fără să facă vreo remarcă infantilă. In ultimii ani, îi cam mirosea gura”.)

— în septembrie, Robert şi Susan ar fi aniversat patruzeci de ani de căsnicie. Au fost iubiţi din copilărie şi s-au cunoscut pe vremea când erau amândoi elevi la şcoala generală „St Botolph”...

Şi-a amintit de propria lui aniversare a treizeci de ani de căsnicie. Bob împleticindu-se pe peluză, trântindu-şi o mână beată pe după gâtul lui şi zicându-i: „Ştii care-i poanta? Că dacă ai fi omorât-o, pân-acum ai fi ieşit din puşcărie”.

— „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi...”*12*

Predica a luat sfârşit şi Bob a fost scos din biserică. George şi Jean s-au mutat afară, împreună cu restul congregaţiei, şi s-au regrupat în jurul mormântului, într-un aer înăbuşitor şi o lumină metalică, gri, care prevestea iscarea unei furtuni până la ora ceaiului. Susan stătea pe partea cealaltă a gropii şi părea umflată şi distrusă, încadrată de cei doi fii ai ei. Jack îşi înlănţuise mama cu un braţ, dar nu era destul de

înalt ca gestul să capete greutate. Ben părea ciudat de plictisit.

— „Omul născut din femeie are viaţa scurtă, dar plină de necazuri”*13*.

Bob a fost coborât în pământ pe patru frânghii zdravene de cânepă. Susan, Jack şi Ben au aruncat fiecare câte un trandafir alb pe sicriu şi liniştea a fost perturbată de un bufon, care a trecut pe lângă cimitir cu sonorul combinei de la maşină la maxim.

— „...Domnul nostru Iisus Hristos; El va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului slavei Sale...”*14*

Se uită la purtătorii sicriului şi îşi dădu seama că nu văzuse niciodată vreunul care să aibă barbă. Se întrebă dacă o fi vreo regulă, ca la piloţi, cărora trebuie să li se fixeze măştile de oxigen în mod etanş. Ceva legat de igienă, poate.

Dar când va veni şi vremea lor? Oare lucrul cu cadavrele îi face optimişti? Desigur, ei îi văd pe oameni numai după aceea. Să devii cadavru, asta este partea greu de înghiţit. Sora lui Tim a lucrat cincisprezece ani într-un spital şi tot s-a dus să se culce în garaj cu motorul pornit, după ce i-au găsit excrescenţa aia pe creier.

Preotul îi îndemnă să spună cu toţii Tatăl nostru. George rosti pasajele cu care era de acord („Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi... şi nu ne duce pe noi în ispită”) cu voce tare şi mormăi ceva peste cele în care se făcea referire la numele Domnului.

— „Căci a Ta este puterea, mărirea şi slava, prin Duhul Tău cel Sfânt şi Domnul nostru Iisus Hristos, amin”. Şi acum, doamnelor şi domnilor – în tonul preotului îşi făcu loc o nuanţă degajată, ca şi cum s-ar fi adresat unui grup de cercetaşi –, aş dori, în numele lui Susan şi al celorlalţi membri ai familiei Green, să vă invit să servim nişte gustări şi băuturi în sala de festivităţi a primăriei, care se găseşte peste drum, chiar lângă parcare.

Jean mimă un tremurat.

— Urăsc chestiile astea.

Se lăsară duşi de valul de oameni drapaţi în negru, care acum discutau potolit, pe poteca sinuoasă de pietriş, prin poarta cu acoperiş a cimitirului şi peste şosea.

Jean îi atinse cotul şi îi spuse:

— Te ajung din urmă, în câteva minute.

Se întoarse să o întrebe unde se duce, dar o luase deja înapoi, spre biserică.

Se întoarse din nou şi îl văzu pe David Symmonds, care venea spre el, zâmbind, cu mâna întinsă.

— George.

— David.

David plecase de la Shepherds acum patru sau cinci ani. Jean se mai întâlnise de vreo câteva ori cu el, din întâmplare, dar George nu prea îl mai văzuse. Nu era antipatie pe faţă. într-adevăr, dacă toată lumea de la birou ar fi fost ca David, lucrurile ar fi mers ca unse. Fără manevre murdare pentru avansare. Fără aruncatul găinii moarte în curtea vecinului. Plus că era un tip deştept. Creierul din spatele afacerii cu conservarea pădurilor, care le adusese intrarea pe piaţa din Cornwall şi Essex.

Se îmbrăca un pic prea bine. Era, probabil, cea mai elegantă caracterizare pe care o putea găsi. Loţiune de bărbierit scumpă. Casete cu muzică de operă în maşină.

Când i-a anunţat că se pensionează înainte de termen, toată lumea s-a dat un pic înapoi. Un animal bolnav în turmă. Toată lumea s-a simţit puţin jignită. De parcă el ar fi făcut toate astea din pasiune, tot proiectul acela că ei îi dedicaseră vieţile lor. Şi nici nu avea un plan pe bune. Fotografie. Vacanţe în Franţa. Insignă Gold C*15*.

Acum, după ce pornise şi el pe acelaşi drum, i se părea că lucrurile stau cu totul altfel, iar când îşi amintea de John McLintock, care spusese că David nu a fost niciodată cu adevărat „unul de-ai noştri", parcă i se strepezeau dinţii.

— îmi pare bine că te văd. David îi strânse mâna. Chiar dacă nu sub cele mai bune auspicii.

— Susan arăta cam rău.

— Ei, cred că o să se descurce.

Astăzi, de exemplu, David purta un costum negru şi un pulover gri pe gât. Unora li s-o părea o lipsă de respect, poate, dar George îşi dădea seama acum că era pur şi simplu un alt mod de a face lucrurile. De a ieşi din rândul gloatei.

— Ocupat, ocupat?

Pe David îl bufni râsul.

— şi eu care credeam că tocmai ăsta este farmecul pensiei, să nu mai trebuiască să faci nimic.

Râse şi George.

— Asta cam aşa e.

— Păi, bine, bănuiesc că ar trebui să ne facem datoria. David se întoarse spre uşa sălii de festivităţi a primăriei.

Rar mai simţise George dorinţa de a prelungi o conversaţie, dar David, îşi dădu el seama, era în aceeaşi barcă cu el şi era plăcut să vorbeşti cu cineva aflat în aceeaşi situaţie. Fără îndoială, mai plăcut decât să mănânci cârnăciori şi să vorbeşti despre moarte.

— Ai teminat de citit „Cele mai bune o sută de romane din lume”?

— Ai o memorie înfricoşător de bună. Pe David îl bufni din nou râsul. Am renunţat când am ajuns la Proust, prea mă punea la muncă. M-am apucat de Dickens, în schimb. Am terminat şapte, mai am opt.

George i-a povestit despre atelier. David i-a povestit despre excursiile recente în Pirinei. („Trei mii de metri deasupra nivelului mării şi sunt fluturi peste tot”.) S-au felicitat că au plecat de la Shepherds înainte ca aceasta să treacă sub administrarea lui Jim Bowman şi ca fata aceea din Stevenage să îşi piardă piciorul.

— Hai să mergem, zise David, conducându-l pe George spre uşa dublă. O să dăm de necaz dacă ne găsesc aici, afară, distrându-ne.

Se auzeau paşi pe pietriş şi George se întoarse şi o văzu pe Jean, care se apropia de ei.

— îmi uitasem poşeta.

— Am dat de David, zise George. Jean părea un pic fâstâcită.

— David. Bună.

— Jean, zise David, întinzându-i mâna. Mă bucur să te văd.

— Mă gândeam, zise George, ce drăguţ ar fi să-l invităm pe David la cină, într-o seară.

Şi Jean şi David păreau un pic încurcaţi, iar el se gândi că o fi cam nepotrivit să baţi din palme şi să prezinţi o idee aşa de voios, într-o împrejurare aşa de solemnă ca aceasta.

— O, spuse David, n-aş vrea ca, din cauza mea, Jean să asude din greu în bucătărie.

— Sunt sigur că Jean s-ar bucura să mai scape de compania mea. George îşi băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Şi, dacă eşti dispus să te rişti, pot să prepar şi eu un risotto acceptabil.

— Păi…

— Ce zici de weekendul care vine? Sâmbătă seara? Jean îi aruncă o privire care, pe moment, îl făcu să se întrebe dacă nu o fi ceva important în legătură cu David de care el uitase, luat de val, dacă nu o fi vegetarian, de exemplu, sau dacă nu cumva, la ultima lui vizită, uitase să tragă apa la toaletă.

Dar Jean trase aer în piept şi spuse:

— Bine.

— Nu ştiu dacă sunt liber sâmbătă, zise David. E o idee minunată…

— Atunci, rămâne pe sâmbătă, zise George. David îşi ţuguie buzele şi dădu din cap:

— Pe sâmbătă.

— Bine. De-abia aştept. George deschise uşa dublă şi le făcu loc să intre.

— Haideţi să socializăm.

▫ 16 ▫

Katie l-a dus pe Jacob acasă la Max şi i-a lăsat pe amândoi în bucătăria lui June, unde se băteau cu nişte linguri de lemn, pe post de săbii.

Apoi ea şi Ray au mers în oraş şi au avut o mică dispută la imprimerie. Ray susţinea că numărul de ghirlande aurii de pe o invitaţie este un indiciu al gradului în care iubeşti pe cineva, ceea ce i s-a părut ciudat venind de la un bărbat care era de părere că şosetele colorate sunt pentru fete. în timp ce, după câte se părea, modelele pe care le prefera Katie arătau ca nişte invitaţii la un seminar de contabilitate.

Ray i-a arătat modelul lui favorit şi Katie i-a spus că arată ca o invitaţie la petrecerea de „ieşire din dulap”[16] a lui Făt-Frumos. Moment în care bărbatul din spatele tejghelei le-a spus:

— Sincer, n-aş vrea să fiu prin preajmă când o să alegeţi meniul.

La bijutier, lucrurile au mers ca pe roate. Lui Ray i-a plăcut ideea de a purta amândoi acelaşi model de verighetă şi în nici un caz nu admitea să poarte altceva decât un cerc simplu din aur. Bijutierul a întrebat dacă ar dori inscripţii şi Katie a rămas cu gura căscată. Verighetele au inscripţii?

— Pe interior, de obicei, spuse omul. Data nunţii. Sau un simbol al afecţiunii, ceva. Era clar unul dintre bărbaţii care îşi calcă lenjeria de corp.

— Sau o adresă unde poate fi returnată. Ca la câini. Pe Ray l-a bufnit râsul, fiindcă omul părea stânjenit şi fiindcă nici lui nu îi plăceau bărbaţii care îşi calcă lenjeria de corp.

— O să luăm două.

Au mâncat de prânz în Covent Garden şi au întocmit liste de invitaţi, la o pizza.

A lui Ray era scurtă. Prietenii nu erau punctul lui forte. Avea obiceiul să intre în vorbă cu străini prin autobuze şi ieşea la o bere cu aproape oricine. Dar nu avea nici un prieten de cursă lungă. După ce s-a despărţit de Diana, s-a mutat din apartament, şi-a luat la revedere de la amicii lor comuni şi a aplicat la o slujbă la Londra. Nu îşi mai văzuse cavalerul de onoare de trei ani. Un vechi prieten de la rugby, se pare, lucru care ei nu îi dădea pace.

— Odată, pe M5, a fost tras pe dreapta de poliţie, zise Ray. Făcea

acrobaţii[17] pe rack-ul de pe capota unui Volvo.

— Acrobaţii?

— Stai liniştită, zise Ray. Acum este dentist. Tot îngrijorător, se gândi Katie, dar din alt punct de vedere.

Lista ei ridica mai multe probleme pentru că avea prea mulţi prieteni, toţi cu uri drept inviolabil la o invitaţie (Mona asistase la naşterea lui Jacob; Sandra îi găzduise o lună de zile, după plecarea lui Graham; Jenny avea scleroză multiplă şi dacă nu o invitai la evenimente te simţeai ca naiba, chiar dacă, în realitate, te solicita teribil de mult…). Ar fi avut nevoie de un hangar ca să îi găzduiască pe toţi şi, de fiecare dată când mai adăuga sau mai tăia un nume de pe listă, parcă şi vedea sabatul schimbând impresii.

— Exagerezi şi tu, zise Ray, precum companiile aeriene. Trebuie să pleci de la premisa că cincisprezece la sută n-or să apară. Opreşte câteva locuri.

— Cincisprezece la sută? întrebă Katie. Ce este ăsta, procentul standard de neprezentare la nunţi?

— Nu, zise Ray. Vorbesc şi eu ca să mă aflu-n treabă, atâta tot.

Îl ciupi de un colac de carne aflat chiar deasupra curelei.

— Noroc că ai pe cineva în viaţa ta, care se prinde când vorbeşti ca să te afli-n treabă.

Ray îi fură o măslină din pizza.

— Asta-i un compliment, nu-i aşa?

Au discutat despre petrecerea burlacilor şi cea a burlăciţelor. La ultimele la care merseseră, el fusese aruncat gol-puşcă în Canalul Leeds şi Liverpool, iar ea fusese pipăită de un pompier în suspensor şi amândurora li se făcuse rău în toaleta unui restaurant indian. Au optat pentru o cină la lumina lumânărilor. Doar ei doi.

Se făcea târziu şi îi invitaseră pe cavalerul şi pe domnişoara de onoare la ei la masă, la ora opt. Aşa că au pornit-o spre casă, pescuindu-l în drum şi pe Jacob. Avea o tăietură pe frunte, acolo unde Max îl lovise cu o presă de usturoi. Dar şi el îi sfâşiase lui Max tricoul cu tarantulă. Şi cum era limpede că sunt în continuare prieteni, Katie s-a hotărât să nu facă tam-tam.

Întoarsă acasă, a aranjat pieptii de pui într-o tavă de copt, a turnat sosul peste ei şi s-a întrebat dacă Sarah este alegerea cea mai bună. Ca să fie sinceră până la capăt, fusese vorba despre un act de răzbunare. O avocată cu gura mare, care să le facă zile fripte jucătorilor de rugby.

Lui Katie începea să îi fie din ce în ce mai clar că s-ar putea ca răzbunarea să nu fie cel mai bun criteriu în alegerea unei domnişoare de onoare.

Dar, după sosirea lui Sarah, i s-a părut că Ed ar fi nervos la culme. Un bărbat voinic, rumen în obraji, mai mult fermier decât dentist. Era mai umflat decât atunci când pozase pentru fotografia de grup care se găsea în biroul lui Ray şi era greu să ţi-l închipui pe capota unui Volvo parcat, darămite al unuia în mişcare.

Nu se simţea în largul lui în preajma lui Jacob, lucru care lui Katie i-a creat un sentiment de superioritate. Apoi le-a spus că soţia lui a trecut prin patru cicluri de fertilizare in vitro. Şi aşa Katie a trecut în extrema cealaltă, simţindu-se ca naiba.

După ce şi-a făcut apariţia, Sarah şi-a frecat mâinile şi a spus:

— Bine, bine. Carevasăzică, el este concurenţa mea, iar Katie a dat pe gât un pahar de vin, dintr-o singură mişcare, pentru orice eventualitate.

Vinul a fost o mişcare înţeleaptă.

Ed era fermecător şi cam de modă veche. Sarah nu s-a lăsat cu nici un chip impresionată. I-a povestit despre dentistul care i-a cusut gingia laolaltă cu mănuşa de cauciuc a asistentei. El i-a povestit de avocatul care otrăvise câinele unei mătuşi. Puiul nu era bun. Ed şi Sarah nu au căzut de acord asupra ţiganilor. In special asupra unui punct: dacă să îi aduni sau nu şi să îi bagi în lagăre. Sarah l-ar fi vrut pe Ed într-un lagăr. Ed, care considera că femeile şi opiniile lor sunt simple elemente de decor, a decretat că Katie este o bucăţică bună.

Ray a încercat să mute conversaţia pe un teren mai sigur, evocând vremurile când jucau rugby, aşa că au început să depene amândoi un şir de poveşti aşa-zis hilare, toate implicând alcool la greu, nişte acte de vandalism minore şi o pereche de pantaloni.

Katie a mai băut două pahare de vin.

Ed le-a spus că are de gând să îşi înceapă discursul cu următoarele cuvinte: „Doamnelor şi domnilor, prezenta însărcinare seamănă întru câtva cu rugămintea de a face sex cu Regina. Este o onoare, desigur, dar nu este o sarcină pe care s-o aştepţi cu prea mult entuziasm”.

Lui Ray i s-a părut foarte amuzant. Katie s-a întrebat dacă se mărită cu cine trebuie, iar Sarah, care nu suporta să vadă cum bărbaţii acaparează lumina reflectoarelor, le-a povestit cum s-a îmbătat ea aşa de tare la nunta Katrinei, că a leşinat şi a făcut pe ea în foaierul unui hotel din Derby.

O oră mai târziu, Katie şi Ray stăteau lungiţi unul lângă celălalt în pat, cu ochii în tavanul care se învârtea încet şi ascultându-l pe Ed, care se lupta fără succes cu canapeaua din camera alăturată.

Ray a luat-o de mână.

— îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru povestea de la parter.

— Credeam că te distrezi, zise Katie.

— M-am distrat. într-un fel.

O vreme nu a mai spus niciunul nimic.

— Cred că era cam nervos, zise Ray. Cred că am fost cu toţii cam nervoşi. Adică, în afară de Sarah. Nu pare genul care se enervează.

Din camera cealaltă s-a auzit un scâncet, semn că Ed s-a încurcat în mecanism.

— O să vorbesc cu Ed, zise Ray. Despre discurs.

— Eu o să vorbesc cu Sarah.

▫ 17 ▫

Duminică dimineaţa a explodat bomba.

Tony s-a trezit devreme şi s-a îndreptat spre bucătărie, ca să pregătească micul dejun. Când, după douăzeci de minute, Jamie a coborât agale scările, Tony stătea la masă şi emana nişte energii negative.

Era evident că Jamie făcuse ceva nasol.

— Care-i treaba?

Tony strânse din dinţi şi bătu darabana în masă, cu linguriţa.

— Nunta asta, zise Tony.

— Ştii ce, zise Jamie, nici eu nu ţin neapărat să merg. Aruncă o privire la ceas. Tony trebuia să plece în douăzeci de minute. Jamie îşi dădu seama că ar fi trebuit să rămână în pat.

— Dar te duci, zise Tony.

— Nu prea am de ales.

— Atunci, de ce nu vrei să mergi cu mine?

— Fiindcă o să te simţi de rahat, zise Jamie, şi o să mă simt şi eu de rahat. Şi nu contează că eu o să simt de rahat, fiindcă este familia mea, la bine şi la rău. Aşa că, din când în când, trebuie să rânjesc şi să consimt să mă simt de rahat, în numele binelui general. Dar aş prefera să nu fiu responsabil şi de faptul că te-ai simţi şi tu ca un rahat, fiindcă asta ar fi cireaşă de pe tort.

— Este doar o nenorocită de nuntă, zise Tony. Doar n-o să traversăm Atlanticul într-un iaht. Cât de rahat poate să fie?

— Nu este o nenorocită de nuntă, zise Jamie. Este vorba de sora mea, care se mărită cu cine nu trebuie. A doua oară în viaţa ei. Doar că, de data asta, ne-a dat de ştire înainte. Nu prea avem ce să

sărbătorim.

— Puţin îmi pasă cu cine se mărită, zise Tony.

— Ei bine, mie îmi pasă, zise Jamie.

— Problema nu este cu cine se mărită ea, zise Tony.

Jamie l-a făcut pe Tony nesimţit. Tony l-a făcut pe Jamie pizdă egocentrică. Jamie a refuzat să mai discute pe marginea subiectului. Tony a ieşit furtunos.

Jamie a fumat trei ţigări şi şi-a prăjit două felii de pâine cu ou şi şi-a dat seama că aşa nu va realiza nimic constructiv, că ar trebui să se suie în maşină şi să o pornească spre Peterborough şi să audă povestea cu nunta direct de la sursă, de la mama şi de la tata.

George monta tocurile de la ferestre. Pe fiecare parte, deasupra glafului, se găseau câte şase asize. Suficiente cărămizi ca să le ţină bine. întinse mortarul şi fixă primul toc.

În realitate, problema nu era numai zborul. Nici vacanţele în sine iiu erau prea sus pe lista de ocupaţii favorite ale lui George. Să vizitezi amfiteatre, să te plimbi pe faleza din Pembrokeshire, să înveţi să schiezi. Toate aceste activităţi aveau în ochii lui un rost. Două săptămâni cumplite în Sicilia aproape că făcuseră toţi banii, datorită mozaicurilor din Piazza Armerina. Ceea ce nu înţelegea el era motivaţia pentru care te-ai deplasa într-o ţară străină, ca să leneveşti pe maginea unor piscine şi să te îndopi cu mâncare fadă şi să bei vin ieftin, plin de autoimportanţă datorită priveliştii unei fântâni şi a unui chelner care vorbeşte o engleză stricată.

Măcar în Evul Mediu ştiau o chestie. Zile sfinte. Pelerinaje. Canterbury sau Santiago de Compostela. Douăzeci de mile obositoare pe zi, hanuri simple şi vreun obiectiv de atins.

Norvegia ar fi mers. Munţi, tundră, coaste accidentate. Dar nu, trebuia să fie Rhodos sau Corsica. Şi, pe deasupra, pe timp de vară, ca englezii pistruiaţi să fie nevoiţi să stea sub tendă şi să citească ziarul Sunday Times de săptămâna trecută, cu transpiraţia curgându-le şiroaie pe spinare.

De fapt, dacă se gândea mai bine, în timpul vizitei la Piazza Armerina suferise de insolaţie şi cea mai mare parte din ceea ce îşi amintea despre mozaicuri provenea din teancul de ilustrate poştale pe care le cumpărase de la magazin, înainte de a se retrage la adăpostul maşinii închiriate, cu o sticlă de apă şi o tabletă de Nurofen.

Mintea umană nu a fost proiectată pentru băi de soare şi romane de duzină. Cel puţin nu mai multe zile la rând. Mintea umană a fost proiectată să facă diverse lucruri. Să confecţioneze suliţe, să vâneze antilope…

La Dordogne, în 1984, a atins limita suportabilităţii. Diareea, moliile ca nişte hamsteri zburători, căldura de lampă de sudură. Treaz la trei dimineaţa pe salteaua jilavă şi plină de cocoloaşe. Pe urmă furtuna. Ca şi cum cineva ar fi bătut cu ciocanul în nişte foi de cositor. Fulgere atât de strălucitoare, că pătrundeau prin pernă. Dimineaţa, şaizeci sau şaptezeci de broaşte moarte pluteau alene în piscină. Şi, la celălalt capăt, ceva mai mare şi cu blană, o pisică poate sau câinele lui Franzetti, pe care Katie îl împungea cu un tub cu oxigen.

Simţea nevoia să bea ceva tare. A traversat peluza şi a dat să îşi scoată bocancii murdari, când l-a văzut pe Jamie în bucătărie, lăsându-şi geanta jos şi punând ibricul pe foc.

Jamie era şi el un fel de creatură secretoasă. Nu în sensul că ascundea lucruri. Dar era rezervat. Cam de modă veche, dacă se gândea mai bine. Cu alte haine şi altă tunsoare, ţi l-ai fi închipuit aprinzându-şi o ţigară pe o alee din Berlin sau învăluit în aburi pe peronul unei gări.

Altfel decât Katie, care nu cunoştea sensul cuvântului rezervat. Singura persoană pe care o ştia el, care ar fi fost în stare să aducă în discuţie menstruaţia în timpul mesei de prânz. Şi totuşi ştiai că ascunde diverse lucruri, lucruri care urmau a-ţi fi aruncate în cap la intervale regulate. Cum ar fi nunta. Fără îndoială că săptămâna viitoare va anunţa că este însărcinată.

Dumnezeule. Nunta. Probabil că Jamie a venit pentru nuntă.

Se simţea în stare să facă asta. Dacă Jamie va dori un pat dublu, îi va spune că odaia de oaspeţi este folosită de altcineva şi îi va rezerva o cameră, undeva, la o pensiune cu pretenţii. Numai să nu fie nevoit să rostească cuvântul iubit.

Se trezi din reverie şi îşi dădu seama că Jamie îi face cu mâna din bucătărie şi că pare un pic deconcertat de lipsa de reacţie a lui George.

Îi făcu şi el cu mâna, îşi scoase şi celălalt bocanc şi intră.

— Ce vânt te-aduce prin părţile noastre?

— Oh, am trecut şi eu aşa, zise Jamie.

— Maică-ta nu mi-a zis nimic.

— N-am sunat.

— Nu contează. Sigur are mâncare pentru toţi trei.

— E-n regulă. N-am de gând să stau. Ceai? întrebă Jamie.

— Mulţumesc. George scoase biscuiţii digestivi, în timp ce Jamie puse un pliculeţ în a doua cană.

— Aşadar. Nunta asta, zise Jamie.

— Ce-i cu ea? întrebă George, încercând să dea impresia că subiectul nu l-a preocupat deloc.

— Tu ce crezi?

— Cred… George se aşeză şi îşi aranja scaunul, astfel încât să fie la distanţa regulamentară de masă. Cred că ar trebui să vii cu cineva.

A zis-o. Din câte îşi dădea seama, tonul vocii păruse destul de neutru.

— Nu, tată, zise Jamie, cu lehamite. Mă refeream la Katie şi la Ray. Ce părere ai despre căsătoria lor?

Era adevărat. De fapt şi de drept, modalităţile în care le poţi spune ce nu trebuie copiilor tăi sunt nelimitate.

Oferi şi tu o ramură de măslin şi se dovedeşte a fi ramura de măslin nepotrivită, în momentul nepotrivit.

— Deci? întrebă Jamie din nou.

— Ca să fiu sincer, încerc să păstrez o detaşare budistă în privinţa întregii afaceri, ca să nu-mi mănânce zece ani din viaţă.

— Dar este serioasă, nu?

— Sora ta este serioasă în toate privinţele. Dar dacă va mai fi la fel şi peste două săptămâni, asta nu poate să spună nimeni.

— Dar ea ce-a zis?

— Doar c-or să se căsătorească. Maică-ta poate să-ţi dea detalii despre latura emoţională a lucrurilor. Mă tem că eu m-am blocat într-o conversaţie cu Ray.

Jamie a pus o cană cu ceai în faţa lui George şi a ridicat din sprâncene.

— Pun pariu că ţi-a venit să te urci pe pereţi.

Şi iat-o, uşiţa aia, care se deschidea pentru scurt timp.

Nu avuseseră niciodată activităţi din acestea, de tată-fiu. Câteva după-amiezi de sâmbătă la autodromul de la Silverstone. Ridicarea gardului de la grădină. Cam atât.

Pe de altă parte, avusese şi el prieteni implicaţi în activităţi de tată-fiu şi, din ce înţelesese, acestea se rezumau la statul pe scaune învecinate la meciurile de rugby şi la schimbul de glume deocheate. Mamele şi fiicele, asta da, avea sens. Rochii. Bârfe. Una peste alta, faptul că nu făcuseră activităţi de tată-fiu putea fi considerat o scăpare norocoasă.

Şi totuşi, erau momente ca acesta, când vedea cât de mult seamănă Jamie cu el.

— Recunosc, problema cu Ray este una spinoasă, zise George. Dar, din lunga şi trista mea experienţă – înmuie un biscuit –, pot să-ţi spun că încercările de a o face pe sora ta să se răzgândească sunt un exerciţiu inutil. Cred că cea mai bună abordare este s-o tratăm ca pe

un adult. Să nu ne pierdem cu firea. Să fim drăguţi cu Ray. Dacă în decurs de doi ani se va duce totul pe apa sâmbetei, ei bine, vom putea spune că am acumulat nişte experienţă în acest domeniu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i dăm de înţeles surorii tale că nu suntem de acord, ca pe urmă, în următorii treizeci de ani, să-l avem pe Ray pe post de ginere îmbufnat. Jamie luă o gură de ceai.

— Eu doar…

— Ce?

— Nimic. Probabil că ai dreptate. Ar trebui s-o lăsăm să-şi vadă de drum.

Jean apăru în uşă cu un coş cu rufe murdare în braţe.

— Bună, Jamie. Ce surpriză plăcută.

— Bună, mamă.

— Ei bine, iată şi a doua părere, zise George. Jean puse coşul pe maşina de spălat.

— Despre ce?

— Jamie se întreba dacă n-ar trebui s-o salvăm pe Katie de un mariaj pripit şi nesăbuit.

— Tată… zise Jamie bosumflat.

Şi iată şi punctul în care Jamie şi George o apucă pe drumuri diferite. Jamie nu prea gustă glumele, cel puţin nu cele făcute pe seama lui. Este, ca să zică aşa, cam delicat.

— George. Jean îi aruncă o privire dezaprobatoare. Ce i-ai tot spus?

George refuză să muşte momeala.

— Sunt îngrijorat din cauza lui Katie, atâta tot, zise Jamie.

— Cu toţii suntem îngrijoraţi din cauza lui Katie, zise Jean, apucându-se să umple maşina de spălat. Nici eu nu l-aş fi ales pe Ray. Dar ce să-i faci. Sora ta este o femeie-n toată firea.

Jamie se ridică.

— Ar cam trebui să plec.

Jean se opri din umplutul maşinii de spălat.

— Dar de-abia ai venit.

— Ştiu. Ar fi trebuit să vă dau telefon, de fapt. Am vrut doar să ştiu ce-a spus Katie. Acum ar cam trebui să o întind.

Şi dus a fost.

Jean se întoarse spre George.

— De ce trebuie să-l zgândăreşti de fiecare dată? George îşi muşcă limba. Din nou.

— Jamie? Jean ieşi în hol.

George îşi amintea mult prea bine cât de mult îşi urase propriul tată. Un uriaş prietenos, care îţi scotea monede din ureche şi făcea veveriţe de hârtie şi care, de-a lungul anilor, intrase încet la apă şi se transformase într-un omuleţ beat şi furios, care credea că, dacă îţi lauzi copiii, or să crească slabi de înger şi care nu a admis niciodată că propriul lui frate este schizofrenic şi care a tot intrat la apă, iar atunci când George, Judy şi Brian au crescut destul de mari ca să îl poată trage la răspundere, el a făcut cea mai mare şmecherie şi s-a preschimbat într-un personaj artritic, care îşi plângea de milă, prea neînsemnat ca să mai fie ciuca furiilor cuiva.

Poate că tot ce poţi spera este să nu le faci acelaşi lucru propriilor copii.

Jamie era băiat bun. Nu prea viguros. Dar se înţelegeau destul de bine.

Jean s-a întors în bucătărie.

— A plecat. Care a fost treaba?

— Dumnezeu ştie. George se ridică şi îşi puse cana goală în chiuvetă. Enigma propriilor copii nu se dezleagă niciodată.

▫ 19 ▫

Jamie opri pe un refugiu de la marginea satului. Cred că ar trebui să vii cu cineva.

Iisuse. Eviţi subiectul vreme de douăzeci de ani, dar el te ajunge din urmă, trece cu viteză pe lângă tine şi dispare într-un nor de gaze de eşapament.

Oare în tot timpul acesta se înşelase în privinţa lui taică-său? Ar fi fost oare posibil să spună adevărul la şaisprezece ani şi să nu mai îndure nici un fel de porcării? Mi-este foarte clar. Un tip de la şcoală. îndrăgostit de alţi tipi. A sfârşit prin a juca cricket la Leicestershire.

Jamie era furios. Deşi îi era greu să spună pe cine este furios mai exact. Sau de ce.

Era acelaşi sentiment care îl năpădea de fiecare dată când vizita Peterborough-ul. De fiecare dată când vedea fotografii cu el de pe vremea când era copil. De fiecare dată când simţea miros de plastilină sau gusta crochete de peşte. Avea din nou nouă ani. Sau doisprezece. Sau cincisprezece. Şi nu era vorba despre simpatia lui faţă de Ivan Dunne. Sau de antipatia faţă de Pan's People[18]. Era vorba despre o revelaţie care nu îi dădea pace, cum că aterizase pe altă planetă decât ar fi trebuit. Sau în altă familie decât ar fi trebuit. Sau în alt corp decât ar fi trebuit. Revelaţia că nu are altă opţiune decât să tragă de

timp, până va putea scăpa de acolo şi îşi va construi o mică lume numai a lui, în care să se simtă în siguranţă.

Katie a fost cea care l-a salvat. Fiindcă i-a spus să nu ia în seamă gaşca lui Greg Pattershall. Fiindcă a zis că grafitti-ul contează numai când este scris corect. Şi a avut dreptate. De fapt, toţi au sfârşit prizonieri ai unor vieţi nenorocite, de tot rahatul, injectându-şi heroină pe vreun domeniu din Walton.

A fost probabil singurul băiat de la şcoală care a învăţat tehnici de autoapărare de la soră-sa. Le-a testat odată, pe Mark Rice, care s-a prăbuşit într-un tufiş şi a sângerat într-un mod îngrozitor, speriindu-l atât de tare, încât nu a mai lovit niciodată pe nimeni.

Acum îşi pierdea sora. Şi nimeni nu înţelegea. Nici măcar Katie.

Voia să stea în bucătăria ei şi să se maimuţărească de dragul lui Jacob, să bea ceai şi să mănânce prea multe prăjituri cu nuci şi curmale de la Marks and Spencer şi… Nici măcar să nu vorbească. Nici măcar să nu simtă nevoia să vorbească.

La dracu'. Dacă ar fi spus cuvântul acasă, ar fi început să plângă.

Poate dacă s-ar fi străduit mai mult să ţină legătura cu ea. Poate dacă ar fi mâncat un pic mai multe prăjituri cu nuci şi curmale. Dacă i-ar fi invitat pe ea şi pe Jacob mai des pe la el. Dacă i-ar fi împrumutat bani…

Nu avea nici un rost.

A pornit maşina, a ieşit de pe refugiu şi mai să fie omorât de o furgonetă Transit verde.

Ploaia curgea în şiroaie pe fereastra de la sufragerie. Jean era plecată în oraş, de vreo oră, şi George tocmai se pregătea să iasă în grădină, când o masă de nori negri şi-a făcut apariţia la orizont, venind dinspre Stamford, şi a transformat peluza într-un iaz.

Nu contează. O să deseneze ceva.

Nu aşa îşi făcuse el planul. Planul era să termine atelierul, după care să-şi scoată la lumină talentele artistice latente. Dar nu strică să îţi faci puţin mâna, în avans.

Scormoni în dulapul din dormitorul lui Jamie şi dezgropa un teanc de pânze pentru acuarele, care zăcea sub o bicicletă medicală stricată. într-un sertar din bucătărie găsi două creioane rezistente, pe care le ascuţi într-un mod rudimentar, folosind cuţitul de friptură.

Îşi făcu o cană de ceai, se aşeză la masa din sufragerie şi se întrebă, pe loc, de ce amânase atâta timp. Mirosul de lemn ras, textura de bronz prelucrat prin forjare a pânzei de culoare crem. îşi aducea aminte când avea şapte sau opt ani şi stătea într-un colţ al dormitorului, cu un bloc de hârtie pe genunchi, desenând castele

gotice întortocheate, cu coridoare secrete şi mecanisme de turnare a uleiului încins peste invadatori. Parcă vedea aievea viţa-de-vie de pe tapet şi îşi amintea bătaia pe care o mâncase fiindcă le colorase cu un stilou. Parcă simţea micul petic de catifea de pe pantalonii lui verzi, pe care îl pipăia ca să se liniştească şi pe care degetele lui, douăzeci, treizeci de ani mai târziu, în timpul şedinţelor stresante, încă îl mai căutau.

Începu cu desenarea unor bucle mari, negre pe prima pânză. Lasă-ţi mâna liberă, aşa spusese domnul Gledhill.

Cât de des o mai simţea acum, izolarea aceea tainică, minunată? In baie câteodată, poate. Deşi Jean nu înţelegea nevoia lui periodică de izolare şi îl aducea în mod regulat înapoi, cu picioarele pe pământ, la jumătatea mişcării de cufundare în apă, bătând în uşa închisă, în căutarea înălbitorului sau a aţei dentare.

Începu să deseneze un ficus.

Era ciudat când se gândea că asta a vrut să facă odată cu viaţa lui. Nu ficuşi, ca atare. Ci artă, în general. Panorame urbane. Coşuri cu fructe. Femei goale. Atelierele acelea mari şi albe, cu luminatoare şi taburete. Caraghioase acum, desigur. Deşi, la momentul acela, posedau tot farmecul unei lumi la care tatăl lui nu avea nici o cheie.

Nu era o reproducere prea fidelă a unui ficus. Era, de fapt, un ficus desenat de un copil. Ceva în legătură cu liniile – aproape, dar nu chiar – paralele ale lujerilor uşor conici îl indusese în eroare.

Întoarse o altă pânză şi se apucă să facă o schiţă a televizorului.

Tatăl lui avusese dreptate, bineînţeles. Pictura nu era o profesie practică. Nu dacă voiai un salariu decent şi o căsnicie fără bătăi de cap. Chiar şi cei care aveau succes, cei despre care citeai în ziarele de weekend, beau de stingeau şi erau încurcaţi în cele mai scandaloase relaţii.

Desenatul televizorului ridica problema opusă. Liniile erau toate drepte. Dacă desenezi o linie curbă, mai mult ca sigur o să îi găseşti un loc undeva, în schiţa unui ficus. Dacă desenezi o linie dreaptă… în realitate, multe dintre liniile lui drepte şi-ar fi găsit locul mai degrabă în schiţa unui ficus. O fi permisă folosirea unei rigle? Ei bine, domnul Gledhill a murit demult. Poate că, dacă ar trage liniile uşor, cu ajutorul riglei, şi apoi ar desena peste ele, le-ar adăuga personalitate.

S-ar putea folosi de marginea de la Radio Times.

Maică-sii i se părea că este un mic Rembrandt şi îi dădea în mod regulat blocuri de hârtie ieftine, pe care le cumpăra din banii de întreţinere, cu condiţia să nu îi spună lui taică-său. George îl desenase odată, într-o duminică, când dormea într-un fotoliu, după masa de prânz. Se deşteptase pe neaşteptate, îi smulsese hârtia, o examinase, o

făcuse bucăţi şi o aruncase în foc.

Cel puţin, el şi Brian scăpaseră. Dar biata Judy. îi moare tatăl şi, după şase luni, sora lui se mărită cu un alt alcoolic meschin şi irascibil.

Pe cine ar trebui să invite la nuntă. Uitase de asta. Oh, în fine. Cu puţin noroc, nenorocitul de Kenneth o să intre rapid în comă alcoolică, aşa cum s-a întâmplat în prima rundă, iar ei or să îl abandoneze într-o boxă, cu o găleată lângă el.

Butoanele de pe televizor nu ieşeau cum trebuie. Abordarea grilajelor de pe laterale fusese o greşeală. Prea multe linii într-un spaţiu prea mic. De altfel, întreaga carcasă avea un aer uşor beat, care se trăgea, probabil, de la ţinerea lui de minte deficitară în privinţa regulilor perspectivei şi de la flexibilitatea lui Radio Times.

În acest punct, un alt bărbat, mai slab de înger, le-ar fi permis poate gândurilor negative să îi invadeze mintea, mai ales că cheltuia opt mii de lire ca să construiască o clădire în care plănuia să deseneze şi să picteze obiecte cu mult mai complexe decât ficuşii şi televizoarele. Dar tocmai despre asta era vorba. Să se educe. Să îşi ţină mintea vie. Iar insignele Gold C nu prea erau pe gustul lui.

Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat pe fereastră, în grădină. Balonul s-a spart şi şi-a dat seama că, în absenţa lui, ploaia se oprise, ieşise soarele şi lumea fusese spălată şi curăţită.

A scos desenul din bloc, l-a rupt cu grijă în bucăţele şi l-a îndesat pe fundul coşului de gunoi din bucătărie. A ascuns bine pânzele şi creioanele, pe şifonier, şi-a pus bocancii şi a ieşit afară.

Jean s-a întâlnit cu Ursula în cafeneaua din magazinul Marks and Spencer.

Ursula muşcă din biscuit deasupra ceştii de cappuccino, ca să nu facă firimituri pe masă.

— Chiar n-aş vrea să aflu nimic despre asta.

— Ştiu, zise Jean, dar în realitate ai aflat deja. Şi aş avea nevoie de un sfat.

De fapt, nu avea nevoie de sfaturi. Nu de la Ursula. Ursula nu făcea decât da şi nu (făcuse turul Muzeului Picasso spunând exact asta, „Da... Nu... Nu... Da", de parcă ar fi hotărât pe care dintre ele să le ia pentru sufragerie). Dar Jean avea nevoie să vorbească cu cineva.

— Atunci, dă-i drumul, zise Ursula, ronţăind din jumătate de biscuit.

— David vine la cină. L-a invitat George. Am dat de el la înmormântarea lui Bob Green. David nu prea a avut cum să refuze.

— Păi... Ursula îşi întinse mâinile pe masă, ca şi cum ar fi netezit o hartă mare.

De-aia îi plăcea de Ursula. Nimic nu reuşea să o descumpănească. Fumase o ţigară cu marijuana împreună cu fiica ei. (M-am simţit rău, pe urmă am vomitat.) Şi cineva chiar încercase să le jefuiască la Paris. Ursula îl luase la trei păzeşte, ca şi cum ar fi fost un câine, iar individul se retrăsese în grabă. Deşi, mai târziu, după ce s-a gândit mai bine, a ajuns la concluzia că era posibil să fi fost un simplu cerşetor sau cineva care voia să ceară nişte informaţii.

— Chiar nu văd care-i problema, zise Ursula.

— Ei, nici chiar aşa, zise Jean.

— Doar n-aveţi de gând să vă purtaţi ca doi porumbei, nu-i aşa? Ursula mancă şi cea de-a doua jumătate a biscuitului. Evident că n-o să te simţi în largul tău. Dar acum, serios, dacă nu poţi să faci faţă unei situaţii jenante, atunci chiar că n-ar trebui să te implici într-o asemenea relaţie.

Ursula avea dreptate. Dar Jean s-a întors la maşină simţindu-se un pic tulburată. Sigur că cina va decurge bine. Supravieţuiseră ei unor cine mult mai penibile. Seara aceea groaznică cu soţii Ferguson, de exemplu, când l-a găsit pe George în toaletă, ascultând un meci de cricket la radio.

Ceea ce nu îi plăcea lui Jean era că lucrurile deveneau din ce în ce mai încurcate şi mai vraişte şi îi scăpau încet de sub control.

Parcă maşina la colţul străzii lui David, ştiind că va trebui să îi ceară scuze pentru invitaţia lui George sau să îi reproşeze că acceptase sau să facă un al treilea lucru, pe care nu îl putea numi cu precizie.

Dar David tocmai ce vorbise la telefon cu fiica lui.

Nepotul lui era internat în spital, pentru o operaţie. David voia să meargă la Manchester, să dea o mână de ajutor. Dar Mina se oferise prima. Aşa că cel mai înţelept lucru pe care îl putea face era să păstreze distanţa. Ceea ce, fără nici o îndoială, va constitui în ochii Minei o dovadă suplimentară a eşecului său ca tată.

Şi Jean şi-a dat seama că toată lumea are o viaţă încurcată. Cu excepţia Ursulei, poate. Şi a lui George. Şi dacă vrei să ai o aventură, trebuie să te aştepţi ca lucrurile să mai fie şi jenante, din când în când.

Aşa că l-a îmbrăţişat pe David şi s-au ţinut unul pe altul în braţe, iar ea a înţeles că acesta era cel de-al treilea lucru, cel pe care nu îl putea numi cu precizie. Era lucrul care punea în umbră tot restul.

▫ 22 ▫

— Povestea aia cu Hotelul Derby, zise Katie. De fapt, nu este adevărată, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, zise Sarah. Deşi mi-era atât de rău, că mi-a ieşit pe nas. Ceva ce n-aş recomanda nimănui, serios.

— Ray nu este aşa de obicei, zise Katie.

— Mă bucur s-aud.

— Ei, hai. Katie era un pic iritată fiindcă Sarah nu o susţinea aşa cum s-ar fi cuvenit, ca de la femeie la femeie. Nici tu nu eşti aşa de obicei… Stai o secundă.

Katie se ridică şi se duse la cutia cu jucăriii, ca să rezolve o dispută între Jacob şi un alt copil, apărută pe marginea unui Action Man cu un singur picior. Se întoarse şi se aşeză la loc.

— Scuze, zise Sarah. Am fost deplasată. îşi linse linguriţa. Şi probabil că şi următoarea mea întrebare o să fie deplasată. Dar ce naiba, eu tot o să te-ntreb… Povestea asta e pe bune? Sau e doar aşa, ceva care să te ajute să te pui pe picioare?

— Iisuse, Sarah, rolul tău este să fii domnişoară de onoare, nu mamă.

— Carevasăzică, mama ta nu-l place, zise Sarah.

— Aşi.

— Păi, nu este medic specialist pediatru şi nici nu conduce un Daimler.

— Oh, cred că la ideea asta au renunţat de mult, zise Katie.

Sarah încercă să proptească linguriţa de marginea cănii.

— Este un om bun, zise Katie. Jacob îl iubeşte. Şi eu îl iubesc. într-un fel, era un răspuns indirect. Dar, dacă ar fi revenit asupra lui, ar fi dat impresia că este în defensivă. L-a pus pe Ed să-i promită că o să-i arate discursul înainte.

— Mă bucur, zise Sarah.

— în legătură cu Ray? Sau cu Ed?

— Cu Ray, zise Sarah. Şi cu tine.

Puse linguriţa jos şi aşteptă să se încălzească din nou atmosfera.

— Apropo, zise Sarah. Ce mai face frăţiorul tău? Nu l-am mai văzut de un car de ani.

— Bine. Şi-a cumpărat o casă în Hornsey. Ca să fiu sinceră, nici eu nu l-am mai văzut în ultima vreme. Are şi un iubit ca lumea. Adică, vreau să spun o fiinţă umană normală, plăcută. Sigur o să-i vezi la nuntă.

Au stat câteva momente şi l-au urmărit pe Jacob, care dirija un fel de luptă aeriană între Action Man cel invalid şi o caracatiţă făcută din postav albastru.

— Fac ceea ce trebuie, zise Katie.

— în regulă, zise Sarah.

Jean s-a întors pe la patru. Prânzul prelungit cu Ursula făcuse minuni, ca de obicei. Calamitatea cu Jamie fusese dată uitării şi George s-a simţit recunoscător pentru cina cu tocăniţă irlandeză, în timpul căreia au putut să îşi împărtăşească suferinţa cu privire la apropiata căsătorie.

— Oare or mai fi şi oameni care îşi simpatizează nurorile şi ginerii? Plimba o coajă de pâine prin castron, ca să şteargă tot sosul rămas.

— Soţul lui Jean Riley părea drăguţ.

Jean Riley? Pe George l-a uimit întotdeauna abilitatea femeilor de a ţine minte oamenii. Felul în care intră într-o cameră aglomerată şi îngurgitează totul. Nume. Chipuri. Copii. Slujbe.

— Petrecerea de la John şi Marilyn, zise Jean. Individul acela înalt, care îşi pierduse degetul într-o maşinărie, ceva.

— O, da. îşi amintea ceva vag. Poate că bărbaţilor le lipseşte sistemul de recuperare a datelor. Contabilul.

— Este inginer topograf.

După ce a spălat vasele, s-a retras în sufragerie cu Sharpe's Enemy şi a citit ultimele douăzeci de pagini. („Două cadavre şi-au pus amprenta pe această iarnă. Cel al cărui păr a fost împrăştiat pe

zăpezile Porţii lui Dumnezeu, iar acum, acesta. Obadiah Hakeswill, care zace în sicriul lui, mort…") Se simţea tentat să înceapă încă unul dintre cadourile lui de Crăciun necitite. Dar, înainte să se lanseze în următorul, era mai bine să lase atmosfera romanului să se rarefieze, aşa că a dat drumul la televizor şi a nimerit la jumătatea unui documentar medical despre ultimul an din viaţa unui bărbat care murea din cauza unui tip de cancer abdominal.

Jean a făcut un comentariu sarcastic la adresa gusturilor lui morbide şi a plecat în altă cameră, ca să compună scrisori.

Poate că ar fi ales alt program, dacă ar fi fi avut din ce. Cel puţin, de pe urma unui documentar rămâi cu ceva. Şi orice era mai bine decât o melodramă ţipătoare, care se petrecea într-un salon de coafură.

Pe ecran, individul îşi făcea de lucru prin grădină, fuma şi petrecea o grămadă de vreme sub un tartan pe canapea, legat cu nişte fire la diferite tuburi. în mare, era cam anost. De fapt, mesajul era mai degrabă unul liniştitor.

Individul a ieşit afară şi a întâmpinat ceva probleme când s-a aplecat să dea de mâncare la găini.

Jean făcea pe grozava, ăsta era adevărul. Poate că nu toată lumea citeşte Cum murim seara, în pat. Dar Jean citea cărţi scrise de oameni care fuseseră răpiţi în Beirut sau care supravieţuiseră opt săptămâni într-o barcă de salvare. Şi deşi toţi murim, mai devreme sau mai târziu, foarte puţini dintre noi simt nevoia să ştie cum să se lupte cu rechinii.

Majoritatea bărbaţilor de vârsta lui George aveau impresia că vor trăi veşnic. Dacă te-ai fi luat după felul în care şofase, ar fi ieşit că Bob nu avusese nici un concept despre ce i s-ar putea întâmpla în cinci secunde, darămite în cinci ani.

Individul de la televizor a fost dus pe malul mării. A stat pe pietriş, într-un şezlong, până i s-a făcut prea frig şi a fost nevoit să se întoarcă în rulotă.

Evident că cel mai bine ar fi să te stingi liniştit, în somn. Dar asta cu muritul liniştit în somn era o idee născocită de părinţi, pentru ca morţile bunicilor şi hamsterilor să nu fie aşa de traumatizante. Şi, fără îndoială că unii oameni chiar se stingeau liniştit în somn, dar majoritatea o făceau după multe runde în care se înfruntaseră cu Doamna cu Coasa.

El ar fi preferat o ieşire din scenă rapidă şi tranşantă. Alţii poate că vor timp pentru a face pace cu copiii lor înstrăinaţi şi pentru a le spune soţiilor lor unde se găseşte robinetul de închidere. Personal, ar fi vrut ca luminile să se stingă fără nici un avertisment şi o slujbă

funerară cu cât mai puţini participanţi. Nu este de ajuns că mori, de ce să mai ai grijă şi să îi menajezi pe ceilalţi?

În timpul pauzei publicitare, a dat o fugă la bucătărie şi, când s-a întors, cu o ceaşcă de cafea, l-a regăsit pe individ în ultimele lui săptămâni de viaţă, zăcând aproape tot timpul pe canapea şi jelind un pic spre dimineaţă. Şi dacă George ar fi închis televizorul în acest punct, seara ar fi continuat într-un mod plăcut, lipsit de evenimente.

Dar nu a închis televizorul, iar când pisica bărbatului s-a căţărat pe tartan, la el în poală, ca să fie mângâiată, cineva a deşurubat un panou din capul lui George, a băgat mâna înăuntru şi a smuls o mână de fire foarte importante.

S-a simţit din cale-afară de rău. Avea părul lac de transpiraţie, la fel şi palmele. Avea să moară.

Poate nu luna asta. Poate nu anul ăsta. Dar cândva, la un moment dat, într-un mod şi cu o viteză care nu vor fi deloc la discreţia lui.

Podeaua de la sufragerie a dispărut, în locul ei căscându-se un puţ larg.

Şi-a dat seama, cu o claritate orbitoare, că zburdă cu toţii orbi, pe o pajişte însorită, înconjurată de o pădure întunecată şi de nepătruns, aşteptând ziua aceea necruţătoare, în care vor fi târâţi în întunericul din spatele copacilor şi măcelăriţi unul câte unul.

Cum Dumnezeu se face că nu a observat asta până acum? Şi cum de nu au observat nici ceilalţi? Cum de nu se zvârcolesc pe jos şi nu urlă? Cum de îşi petrec zilele fără să conştientizeze acest fapt imposibil de digerat? Şi cum, odată întrezărit adevărul, mai este posibil să uiţi?

În mod inexplicabil, se găsea acum în patru labe, între fotoliu şi televizor, legănându-se înainte şi înapoi, şi încerca să se aline singur, mugind ca o vacă.

S-a gândit să ia taurul de coarne, să îşi ridice cămaşa şi să se descheie la pantaloni, ca să îşi examineze leziunea. O parte din mintea lui ştia că este neschimbată, lucru care îl liniştea. O altă parte din mintea lui ştia, cu aceeaşi certitudine, că colcăie ca un pumn de momeală vie. Şi o a treia parte din mintea lui ştia că starea exactă a leziunii este irelevantă în comparaţie cu noua lui problemă, mult mai gravă decât sănătatea pielii şi imposibil de rezolvat.

Nu era obişnuit ca mintea să îi fie ocupată de trei voci distincte. Era atâta presiune în capul lui, încât i se părea întru totul posibil ca ochii să îi iasă din cap.

Încercă să se mute înapoi în fotoliu, măcar de dragul bunei-cuviinţe, dacă nu de altceva, dar nu putea să o facă, de parcă gândurile terifiante care îl bântuiau ar fi fost stârnite de un vânt

feroce, de care mobilierul îl apăra acum, într-o oarecare măsură.

A continuat să se legene înainte şi înapoi şi s-a resemnat, încercând să păstreze mugetul la o tonalitate cât mai joasă.

Jamie parcă la colţ, lângă casa lui Katie, şi încercă să se calmeze.

De fapt, nu scapi niciodată.

Şcoala o fi fost ea de rahat, dar cel puţin era simplu. Atâta timp cât îţi aminteai tabla înmulţirii cu nouă, îl evitai pe Greg Pattersahll şi o desenai pe doamna Cox cu gheare şi aripi de liliac, totul era sub control.

Nimic din toate acestea nu te mai ajută la treizeci şi trei de ani.

Ceea ce omit să te înveţe la şcoală este că întreaga afacere cu a fi fiinţă umană devine, pe măsură ce înaintezi în vârstă, tot mai încurcată şi mai complicată.

Nu ai decât să spui adevărul, să fii politicos, să ţii seama de sentimentele celorlalţi şi, cu toate acestea, tot va trebui să suporţi porcăriile oamenilor. La nouă sau la nouăzeci de ani.

L-a cunoscut pe Daniel la facultate. La început a fost o uşurare să cunoască pe cineva care n-o punea cu oricine îi ieşea în cale, acum, că se găseau departe de casă. Apoi, după ce senzaţia de încântare că are un iubit stabil a trecut, şi-a dat seama că trăieşte cu un fan al formaţiei Black Sabbath, căruia îi place să observe păsările şi atunci i-a trecut prin minte gândul oribil că şi el ar putea fi croit din acelaşi material, că nici măcar faptul că este un paria sexual în ochii cetăţenilor cumsecade din Peterborough nu va reuşi să facă din el un tip interesant sau de gaşcă.

A încercat celibatul. Singura problemă era lipsa de sex. După câteva luni, te-ai fi mulţumit cu orice şi uite aşa te trezeai că ţi se suge penisul în spatele unui tufiş mare, de sus, de pe Heath, ceea ce era bine, până terminai şi praful magic se evapora şi îţi dădeai seama că Făt-Frumos este peltic şi că are o aluniţă ciudată pe ureche. Şi mai erau serile de duminică, atunci când a citi o carte echivala cu scoaterea unui dinte, aşa că mâneai o cutie de lapte condensat îndulcit, urmărind French and Saunders şi ceva toxic se infiltra pe sub cercevelele de la fereastră şi începeai să te întrebi care Dumnezeului este rostul tuturor lucrurilor acestora.

Nu voia prea mult. Companie. Interese comune.

Un pic de spaţiu.

Problema era că nimeni altcineva nu mai ştia ce vrea.

După Daniel, a reuşit să aibă trei relaţii cât de cât decente. Dar, după şase luni, după un an, ceva se schimba. Voiau mai mult. Sau mai puţin. Nicholas era de părere că dacă s-ar culca şi cu alţii şi-ar

condimenta viaţa amoroasă. Steven credea că ar trebui să se mute la el. Cu pisicile lui cu tot. Iar Olly a căzut într-o depresie puternică după ce i-a murit tatăl, aşa că Jamie s-a transformat din partener de viaţă într-un fel de asistent social.

Trecem repede peste şase ani şi îi găsim pe el şi pe Shona într-un bar, după serviciu, când ea îi spune că va încerca să îl combine cu un constructor simpatic, care decorează apartamentele de pe Prince Avenues. Dar este beată şi Jamie nu pricepe cum, dintre toţi oamenii, tocmai Shona s-a nimerit să evalueze corect orientarea sexuală a unei persoane din clasa muncitoare. Aşa că a uitat cu totul de conversaţie, până într-o zi, când se aflau undeva în Muswell Hill, iar Jamie trecea rapid în revistă măsurătorile şi începea să se adâncească într-o fantezie sexuală legată de tipul care zugrăvea bucătăria, când a intrat Shona şi a zis: „Tony, ţi-l prezint pe Jamie. Jamie, ţi-l prezint pe Tony", iar Tony s-a întors şi a zâmbit şi Jamie şi-a dat seama că Shona este, într-adevăr, o vulpe mai bătrână decât crezuse el.

Ea s-a făcut nevăzută, iar el şi Tony au discutat despre piaţa imobiliară şi ciclism şi Tunisia, cu o aluzie, însoţită de o anume ocheadă, la iazurile de pe Heath, ca să fie absolut siguri că recită din aceeaşi cântare, iar Tony a scos o carte de vizită din buzunarul de la spate şi a zis:

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva… şi Jamie chiar avea, foarte mult.

A aşteptat câteva nopţi, ca să nu pară disperat, apoi i-a dat întâlnire într-un bar din Highgate. Tony i-a povestit cum a făcut el baie dezbrăcat, cu nişte prieteni, în Studland, şi cum au fost nevoiţi să golească coşurile de gunoi şi să transforme sacii negri în kilt-uri rudimentare, ca să facă autostopul şi să se întoarcă la Poole, după ce le fuseseră şterpelite hainele. Iar Jamie i-a explicat cum reciteşte el Stăpânul inelelor în fiecare an. Dar i se părea că este aşa cum trebuie să fie. Ca două piese dintr-un puzzle, care se potrivesc.

După ce au servit mâncare indiană, s-au întors în apartamentul lui Jamie şi Tony i-a făcut cel puţin două lucruri pe canapea, pe care nu i le mai făcuse nimeni niciodată, apoi s-a întors şi i le-a făcut din nou în seara următoare şi dintr-odată viaţa lui a devenit cu adevărat foarte bună.

Nu se simţea în apele lui când era târât la meciurile lui Chelsea. Nu se simţea în apele lui când suna la serviciu şi anunţa că este bolnav, ca să poată zbura la Edinburgh pentru un weekend prelungit. Dar Jamie avea nevoie de cineva care să îl facă să nu se simtă în apele lui. Fiindcă dacă lucrurile nu ar fi stat aşa, ar fi însemnat că a pornit-o pe un drum care se putea termina prost, cu el transformat în propriul lui tată.

Şi, desigur, dacă se strica vreo balustradă sau dacă bucătăria avea nevoie de un nou strat de vopsea, ei bine, asta era o compensaţie pentru muzica formaţiei The Clash dată tare sau pentru bocancii de lucru din chiuvetă.

Se certau. Nu aveai cum să petreci o zi cu Tony fără să te cerţi. Dar Tony era de părere că toate astea sunt sarea şi piperul oricărei relaţii. Lui Tony îi plăcea şi sexul de după. De fapt, Jamie se întreba uneori dacă nu cumva Tony provoacă certurile respective tocmai ca să se împace după aceea. Dar, din moment ce partidele de sex erau atât de bune, nu avea de ce să se plângă.

Şi acum erau la cuţite din cauza unei nunţi. O nuntă cu care Tony nu avea absolut nimic de-a face şi, de fapt, nici Jamie, într-o oarecare măsură.

Simţi un junghi în ceafă.

Ridică capul şi îşi dădu seama că petrecuse ultimele cinci minute cu fruntea pe volan.

Ieşi din maşină. Tony avea dreptate. Nu avea cum să o facă pe Katie să se răzgândească. Era un sentiment de vinovăţie, de fapt. Că nu fusese alături de ea, să o sprijine.

Acum nu mai avea nici un rost să îşi facă griji în această privinţă. Trebuia să îşi îndrepte greşelile. Pe urmă va putea să scape de sentimentul de vinovăţie.

La dracu'. Ar fi trebuit să cumpere prăjituri.

Nu mai conta. Nu prăjiturile erau problema.

Două şi jumătate. Ar avea tot restul după-amiezii, până să se întoarcă Ray acasă. Ceai. Conversaţie. Purtat în cârcă şi avionul pentru Jacob. Dacă vor avea noroc, Jacob va trage un pui de somn şi vor putea să vorbească şi ei ca lumea.

A străbătut poteca şi a sunat la uşă.

Uşa s-a deschis şi a dezvăluit un hol blocat de Ray, care purta o salopetă împroşcată cu pete de vopsea şi avea în mână un fel de burghiu electric.

— Ia te uită, nu sunt singurul care şi-a luat liber, zise Ray. Scurgere de gaze la birou. Ridică burghiul şi apăsă butonul, după care se auzi un mic vâjâit. Carevasăzică, ai auzit vestea.

— Am auzit-o. Jamie dădu din cap. Felicitări. Felicitări?

Ray îi întinse o labă vânjoasă şi Jamie simţi cum mâna lui este suptă în câmpul gravitaţional al mâinii lui Ray.

— Ce bine, zise Ray. Am crezut c-ai venit să-mi tragi vreuna, să văd stele verzi.

Jamie reuşi să râdă slab.

— N-ar fi nici o mare luptă, nu-i aşa?

— Nu. Râsul lui Ray era mai puternic şi mai relaxat. Intri?

— Sigur? Katie este?

— Este la Sainsbury. Cu Jacob. Eu mai repar nişte lucruri. Ar trebui să se-ntoarcă în juma' de oră.

Înainte ca Jamie să aibă timp să inventeze vreo întâlnire la care trebuia să ajungă, Ray a închis uşa în urma lui.

— Serveşte-te cu o cafea, până montez eu uşa asta înapoi la bufet.

— Aş prefera nişte ceai, dacă nu te superi, zise Jamie. Cuvântul ceai nu suna bărbăteşte.

— Cre' că se poate face şi nişte ceai.

Jamie se aşeză la masa din bucătărie, având aceeaşi senzaţie ca atunci când stătuse în spatele avionului Cessna, înainte de saltul acela de rău augur cu paraşuta.

— îmi pare bine c-ai venit. Ray puse burghiul deoparte şi se spălă pe mâini. Aveam ceva să te-ntreb.

O imagine înfiorătoare îi veni în minte, cu Ray înghiţind toate valurile de ură din ultimele opt luni şi pândind momentul în care el şi Jamie vor fi în sfârşit singuri.

Puse ibricul pe foc, se sprijini de chiuvetă, îşi băgă mâinile adânc în buzunare şi fixă podeaua cu privirea.

— Tu crezi c-ar trebui să mă-nsor cu Katie?

Jamie nu era sigur că a auzit bine. Şi sunt anumite întrebări la care pur şi simplu nu răspunzi, fiindcă te temi să nu fi înţeles pe dos şi să n-o dai în bară (de exemplu, Neil Turley, la duşuri, după meciul din vara aceea).

— Tu o cunoşti mai bine decât mine. Ray avea aceeaşi expresie a feţei pe care o afişa şi Katie la opt ani, când încerca să îndoaie linguri cu puterea minţii. Tu crezi că...? Adică, o să ţi se pară aiurea de tot, dar tu crezi că mă iubeşte pe bune?

De data aceasta, Jamie a auzit întrebarea groaznic de limpede. Stătea acum la uşa unui Cessna, cu patru mii de picioare de vid între picioarele lui şi Hertfordshire. în cinci secunde va cădea ca o piatră, va leşina şi îşi va umple casca cu vomă.

Ray îşi ridică privirea din pământ. Se lăsase o tăcere în bucătărie, ca într-o scenă dintr-un film de groază, filmată într-un hambar.

Trase adânc aer în piept. Să spună adevărul. Să fie politicos. Să ţină seama de sentimentele lui Ray. Să rezolve porcăria.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Noi doi n-am prea vorbit în ultimul an. Eu am fost ocupat, ea a stat mai mult cu tine... I se stinse vocea.

Ray părea să fi intrat la apă şi să fi ajuns la mărimea unei fiinţe umane cu totul normale.

— Se înfurie al naibii de tare.

Jamie voia cu disperare nişte ceai, fie şi numai ca să ţină ceva în mână.

— Adică, şi mie îmi mai sare ţandăra. Puse nişte pliculeţe de ceai în două căni şi turnă apă. Nu e vorbă. Dar Katie…

— Ştiu, zise Jamie.

Oare Ray îl asculta? Era greu de spus. Poate că avea nevoie doar de cineva către care să-şi îndrepte cuvintele.

— Este ca un nor negru, zise Ray.

Cum îi ieşea? Acum domina camera precum un camion, acum se făcea mic şi îţi cerea ajutorul. De ce nu putea şi el să sufere într-un fel pe care să îl savureze cu toţii de la o distanţă sigură?

— Nu este din cauza ta. Ray ridică privirea.

— Serios?

— Adică, poate că e din cauza ta. Jamie făcu o pauză. Dar şi cu noi o apucă furiile.

— Am înţeles. Ray se aplecă şi fixă nişte şuruburi în cele patru găuri pe care le dăduse în interiorul bufetului. Am înţeles. Se ridică în picioare şi scoase pliculeţele de ceai. Atmosfera se mai detensionase puţin şi Jamie de-abia aştepta să înceapă o conversaţie despre fotbal şi izolarea mansardei. Dar, după ce i-a pus cana cu ceai în faţă, l-a întrebat: Deci, care-i treaba cu tine şi cu Tony?

— Cum adică?

— Adică, care-i treaba cu tine şi cu Tony?

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise Jamie.

— II iubeşti, nu-i aşa?

Doamne, Dumnezeule. Dacă Ray şi-a făcut un obicei din a pune astfel de întrebări, nu este de mirare că lui Katie îi sare ţandăra.

Ray mai fixă nişte şuruburi în uşa bufetului.

— Adică, Katie zicea că te simţi singur. Pe urmă l-ai cunoscut pe tipu' ăsta… Ştii tu… Bingo.

Era oare posibil, omeneşte vorbind, să te simţi mai prost decât se simţea el în acest moment? Ii tremurau mâinile, iar ceaiul făcea nişte valuri, ca în Jurassic Park, când se apropia T-Rex.

— Katie zice că-i un tip de treabă.

— De ce vorbim despre mine şi despre Tony?

— Vă mai şi certaţi, nu-i aşa? zise Ray.

— Ray, nu este treaba ta dacă ne certăm noi sau nu. Dumnezeule. îi spunea lui Ray să îşi vadă de treaba lui. Jamie nu le spunea niciodată celorlalţi să îşi vadă de treaba lor. Se simţea ca atunci când Robbie North aruncase canistra de benzină în foc, ştiind că ceva rău avea să se întâmple foarte curând.

— Scuze. Ray ridică din mâini. Chestia asta cu gay-ii mi-e cam străină.

— Nu are absolut nimic de-a face cu… Iisuse. Jamie lăsă cana jos, ca să nu verse ceaiul. Simţea o uşoară ameţeală. Trase aer în piept şi vorbi rar. Da. Eu şi Tony ne mai şi certăm. Da, îl iubesc pe Tony. Şi…

Îl iubesc pe Tony.

A spus că îl iubeşte pe Tony. I-a spus-o lui Ray. Nu şi-o mărturisise nici măcar lui. Chiar îl iubeşte pe Tony? Dumnezeule mare.

— Ascultă… spuse Ray.

— Nu. Stai aşa. Jamie îşi îngropa faţa în mâini. Trecea din nou prin toată faza aia cu viaţa/ şcoala/ alţi oameni. Mergi acasă la sora ta, cu cele mai bune intenţii, te trezeşti vorbind cu cineva care nu a reuşit să îşi însuşească nişte reguli elementare de conversaţie şi dintr-odată în capul tău are loc un accident rutier în lanţ.

Se adună.

— Poate ar trebui să vorbim numai despre fotbal.

— Fotbal? întrebă Ray.

— Ca-ntre bărbaţi. îi venise ideea bizară că ar putea fi prieteni. Poate nu prieteni. Dar oameni care să se înţeleagă bine. Crăciunul în tranşee şi tot restul.

— Mă iei la mişto? Jamie trase aer în piept.

— Katie este adorabilă. Dar are năbădăi. I se pune pata din nimic şi nu te mai înţelegi cu ea. Dacă se mărită cu tine înseamnă că vrea să se mărite cu tine.

Burghiul căzu de pe dulap, se lovi de plăcile de gresie ale podelei şi scoase un sunet de cochilie de mortar care se desface.

▫ 25 ▫

Ceva se întâmplase cu George.

Totul a început în seara aceea, când s-a întors în sufragerie şi l-a găsit umblând în patru labe şi căutând telecomanda pe sub fotoliu. S-a ridicat în picioare şi a întrebat-o ce a mai făcut.

— Am scris o scrisoare.

— Cui?

— Annei. La Melbourne.

— Şi ce i-ai spus? a vrut George să ştie.

— Despre nuntă. Despre atelier. Despre corpul pe care familia Khan l-a alipit la vechea casă.

De obicei, George nu vorbea despre familia ei sau despre cărţile pe care le citea sau dacă ar fi cazul să îşi ia o canapea nouă. Dar tot restul serii a dorit să ştie ce crede ea despre toate aceste lucruri. Când în sfârşit a adormit, cauza a fost probabil epuizarea. Trecuseră douăzeci de ani de când George nu mai purtase o conversaţie atât de lungă.

A doua zi s-a derulat cam în aceeaşi manieră. Când nu lucra în fundul grădinii sau nu asculta Tony Bennett de două ori mai tare decât de obicei, o urma din cameră în cameră.

Când l-a întrebat dacă se simte bine, a insistat că este bine să vorbeşti şi că ei nu vorbesc destul. Avea dreptate, desigur. Şi poate că ar fi trebuit să fie un pic mai bucuroasă pentru atenţie. Dar era înspăimântător.

Dumnezeule, au fost vremuri când s-a rugat pentru el, să se mai deschidă şi el puţin. Dar nu peste noapte. Nu ca şi cum ar fi suferit de pe urma unei lovituri la cap.

Mai era şi o problemă practică. Una era să se întâlnească cu David când George nu era deloc interesat ce face ea. Dar să se întâlnească cu David când el îi urmărea fiecare mişcare era altceva.

Numai că nu se pricepea foarte bine. Să asculte, să se arate interesat. îi amintea de Jamie, la patru ani. Broscuţa vrea să vorbească cu tine la telefon… Urcă-te în trenul-canapea, că acuma pornim…! Orice ca să îi atragă atenţia.

Chiar înainte să se bage în pat, s-a aventurat în afara băii, cu un beţigaş de urechi murdar în mână, ca să o întrebe dacă ei i se pare normal să ai atât de multă ceară în urechi.

David se pricepea. Să asculte, să se arate interesat.

„Jersey, al Doilea Război Mondial, emisiuni din timpul ocupaţiei. Plictisitorul şi verzuiul Zululand[19], de un şiling. Perforate. Neperforate. Filigrane răsturnate… Dumnezeu ştie ce-oi fi crezut c-o să obţin. Era mai simplu decât să mă maturizez, bănuiesc. Le mai am pe undeva”.

Majoritatea bărbaţilor vor să îţi arate ce ştiu ei. Să îţi spună cum să ajungi la Wisbech. Cum să faci un foc de buşteni. David o lăsa să creadă că ea este cea care ştie diverse lucruri.

El şi-a aprins o ţigară şi au stat aşa, tăcuţi, urmărind vrăbiile de pe căsuţele pentru păsări şi cerul posomorât, care se mişca încet de la dreapta la stânga, în spatele plopilor. Şi era bine. Fiindcă ştia şi să tacă. Şi, din experienţa ei, existau foarte puţini bărbaţi care să ştie să

tacă.

A plecat târziu şi s-a trezit blocată în trafic, chiar în faţa magazinului B&Q, din cauza unor lucrări rutiere. Era îngrijorată, gândindu-se ce pretexte să găsească pentru a-i explica întârzierea lui George, când i-a dat prin cap că el ştie despre David. Că atenţia pe care i-o acordă este felul lui de a-şi repara greşelile, de a rivaliza sau de a o face să se simtă vinovată.

Dar, când a intrat în bucătărie cu braţele încărcate de sacoşe, l-a găsit aşezat la masă, cu două căni de cafea fierbinte, fluturând un ziar împăturit.

— Ziceai ceva de fraţii Underwood. Ca să vezi, cică oamenii de ştiinţă din California, care au studiat gemeni identici…

Săptămâna următoare, în magazin a fost o linişte neobişnuită. Drept urmare, paranoia ei a început să se intensifice. Şi nici nu avea cu cine să vorbească despre temerile ei, fiindcă Ursula era plecată la Dublin.

Dimineţile la „St John's” erau singurele ei momente de respiro, când stătea în „Colţul junglei” cu Megan, cu Callum şi cu Sunil şi le citea Winnie the Witch şi Mr Gumpy's Outing. Callum o solicita cel mai mult, fiindcă nu stătea deloc locului şi nu era atent la nimic mai mult de cinci secunde (din păcate, nu avea voie să îl miruiască cu biscuiţi, aşa cum făcea cu Jacob). Dar, imediat ce ieşea pe uşă şi ajungea în parcare, începea să se frământe din nou.

Joi, George a anunţat-o că a contractat firma cu cortul pentru grădină şi că a stabilit o întâlnire cu două firme de catering. Asta venea de la un bărbat care uita zilele de naştere ale copiilor săi. A fost atât de surprinsă, încât nici nu s-a mai plâns că nu a fost consultată.

Mai târziu, în aceeaşi seară, o voce din capul ei a început să se întrebe dacă nu cumva încearcă să scape de ea. Să se pregătească pentru momentul când ea se va muta. Sau când îi va spune el să plece.

Cu toate acestea, când a sosit ziua cinei cu David, a fost neaşteptat de vesel. Şi-a petrecut ziua la cumpărături şi în bucătărie, preparând risotto în stil bărbătesc şi tradiţional, scoţând toate ustensilele din sertare şi înşirându-le ca pe nişte instrumente chirurgicale, apoi turnând toate ingredientele în nişte castroane mici, pentru a maximiza spălatul de vase.

Dar ea tot nu putea să alunge gândul că plănuieşte să dea cărţile pe faţă, cumva, aşa că, în timpul după-amiezii, pe măsură ce tensiunea creştea, s-a trezit cochetând cu ideea de a mima o boală. Când, într-un final, puţin după ora şapte şi jumătate, s-a auzit soneria, s-a repezit pe palier, încercând să ajungă prima la uşă, şi s-a împiedicat de marginea unui covor, scrântindu-şi glezna.

Până să coboare ea scările şi să ajungă jos, George se înfiinţase deja în hol şi îşi ştergea mâinile pe şorţul în dungi, iar David îi înmâna o sticlă de vin şi un buchet de flori.

David a observat că merge un pic şontâc.

— Ai păţit ceva?

Instinctiv, a făcut o mişcare de alinare, dar şi-a luat seama şi s-a retras.

Jean şi-a pus mâna pe braţul lui George şi s-a aplecat să îşi maseze glezna. Nu o durea foarte tare, dar voia să evite privirea lui David, iar teama de a nu se fi dat de gol în acea fracţiune de secundă îi provocase o senzaţie de ameţeală.

— E rău? întrebă George. Din fericire, părea să nu fi observat nimic.

— Nu prea rău, zise Jean.

— Ar trebui să stai jos şi să-ţi ţii piciorul ridicat, zise David. Ca să nu se umfle. Luă florile şi vinul înapoi de la George, ca să fie liber să o ajute pe ea.

— Eu mai am de gătit, spuse George. Ce-ar fi să luaţi voi doi loc în sufragerie, cu un pahar de vin?

— Nu, spuse Jean, puţin prea ferm. Făcu o pauză ca să se calmeze. Mergem şi noi în bucătărie cu tine.

George îi instala la masă, trase un al treilea scaun pentru glezna lui Jean, de care ea nu avea de fapt nevoie, turnă vin în două pahare şi se întoarse să radă parmezanul.

De fiecare dată când venea cineva la ei în vizită, indiferent despre cine ar fi fost vorba, lucrurile luau o întorsătură ciudată. Lui George nu îi plăcea ca oamenii să intre în vizuina lui. Aşa că a presupus că va urma o conversaţie trasă de păr. Ori de câte ori îl mai târa după ea pe la petreceri, îl găsea în mod invariabil într-un cerc de bărbaţi care vorbeau despre rugby şi declaraţiile de venituri, dezolat şi cu o expresie îndurerată pe faţă, de parcă l-ar fi durut capul. Spera ca măcar David să fie în stare să umple momentele moarte.

Dar, spre surpriza ei, George a fost cel care a vorbit cel mai mult. Părea încântat de companie, în mod sincer. Cei doi bărbaţi s-au felicitat pentru insuccesele companiei Sheperds de la plecarea lor. Au vorbit despre excursii în Franţa. David a vorbit despre planorism. George a vorbit despre frica lui de zbor. David i-a sugerat să înveţe să zboare cu planorul ca să îşi rezolve problema. George i-a spus că subestimează clar frica lui de zbor. David a mărturisit că are o fobie faţă de şerpi. George i-a cerut să îşi imagineze cum ar fi să ţină un anaconda în poală, timp de câteva ore. David a izbucnit în râs şi i-a

dat dreptate.

Teama lui Jean a început să se evapore, dar i-a luat locul ceva mai ciudat, dar la fel de supărător. Era ridicol, dar nu voia ca ei doi să se înţeleagă atât de bine. George era mai cald şi mai amuzant decât atunci când erau singuri. Iar David părea mai şters.

Aşa s-or fi înţeles şi atunci când lucrau împreună? Şi dacă da, atunci de ce George nu l-a pomenit nici măcar o dată pe David, de când a ieşit la pensie? începea să se simtă puţin vinovată, fiindcă îi zugrăvise lui David un tablou atât de sumbru al vieţii ei de familie.

Până la momentul în care au descins în sufragerie, părea că George şi David au mai multe în comun decât avea ea cu oricare dintre ei. Parcă era din nou la şcoală. Când cel mai bun prieten al tău leagă o prietenie cu un alt copil şi pe tine te lasă afară, în ploaie.

Se tot băga în conversaţie, încercând să acapareze ceva din atenţia cu care era obişnuită. Dar o tot dădea în bară. S-a arătat peste poate de entuziasmată de Marile speranţe, deşi nu văzuse decât serialul TV. A fost nepoliticoasă, subliniind insistent dezastrele culinare anterioare ale lui George, deşi risotto-ul era în realitate foarte bun. Era obositor. Iar într-un final i s-a părut mai simplu să stea pe margine, să îi lase să vorbească şi să îşi dea cu părerea când era întrebată.

Numai că, la un moment dat, George a amuţit. David vorbea despre soţia lui Martin Donnelly, care trebuia să se interneze în spital pentru nişte analize. S-a întors şi l-a văzut pe George stând cu capul între genunchi. Primul ei gând a fost că a otrăvit pe toată lumea cu mâncarea lui şi că este pe cale să vomite. Dar el s-a îndreptat de spate, strâmbându-se, ca şi cum l-ar fi durut ceva, şi frecându-şi piciorul, şi-a cerut scuze pentru întrerupere, apoi s-a ridicat să dea o tură prin bucătărie, pentru a scăpa de nişte crampe musculare.

Până la sfârşitul mesei, a băut o sticlă întreagă de vin roşu şi s-a transformat într-un soi de bufon.

— Cu riscul de a o plictisi pe Jean cu o poveste veche, ţin să-ţi spun că, după câteva săptămâni, am primit fotografiile înapoi. Numai că nu erau fotografiile noastre. Erau nişte fotografii cu un băiat şi iubita lui. Goi puşcă. Jamie a sugerat să scriem Doriţi o mărire? pe spate, înainte să le dăm înapoi.

La cafea, David a vorbit despre Mina şi despre copii şi apoi, cum stăteau ei pe trepte şi priveau în urma maşinii lui care se îndepărta într-un nor mic de fum roz, George a zis:

— Tu nu m-ai părăsi niciodată, nu-i aşa?

— Normal că nu, spuse Jean.

S-ar fi aşteptat să o ia cel puţin de mijloc. Dar el a bătut doar din palme, a zis: „în regulă. La spălat vasele” şi a intrat în casă, de parcă

spălatul de vase ar fi fost partea a doua a petrecerii.

▫ 26 ▫

Katie avusese o săptămână de rahat.

Luni au sosit pliantele-program ale festivalului, iar Patsy, care nici măcar nu ştia să scrie pliant, a şocat pe toată lumea când a afirmat cu tărie că fotografia lui Terry Jones de la pagina şapte este de fapt o fotografie a lui Terry Gilliam. Aidan a făcut-o cu ou şi cu oţet pe Katie, fiindcă a recunoaşte că a dat-o în bară nu era una dintre aptitudinile învăţate la MBA. Şi-a dat demisia. El a refuzat să i-o accepte. Iar Patsy a izbucnit în plâns, fiindcă toată lumea din jurul ei ţipa.

A plecat mai devreme, ca să îl ia pe Jacob de la grădiniţă, şi Jackie i-a spus că a muşcat doi copii. L-a tras deoparte şi i-a ţinut o prelegere, spunându-i că începe să semene cu crocodilul răutăcios din A Kiss Like This. Dar Jacob nu era receptiv la recriminări în ziua aceea. Aşa că s-a regrupat şi l-a luat acasă, unde nu a vrut să îi dea iaurtul până nu au purtat o discuţie despre muşcături, care a generat acelaşi tip de frustrare pe care trebuie să-l fi resimţit şi doctorul Benson, în timpul seminariilor despre Kant de la facultate.

— Era tractorul meu, spuse Jacob.

— De fapt, era tractorul tuturor, spuse Katie.

— Mă jucam cu el.

— Iar Ben nu ar fi trebuit să ţi-l ia. Dar asta nu-ţi dă dreptul să-l muşti.

— Mă jucam cu el.

— Dacă te joci cu ceva şi cineva încearcă să ţi-l ia, trebuie să strigi şi să-i spui lui Jackie sau Bellei sau lui Susie.

— Da' ai zis că nu e frumos să ţipi.

— Este bine să ţipi dacă eşti foarte, foarte supărat. Dar nu ai voie să muşti. Sau să dai în cineva. Fiindcă nici tu nu vrei să te muşte sau să dea alţii în tine, nu-i aşa?

— Şi Ben muşcă, zise Jacob.

— Dar tu nu vrei să fii ca Ben.

— Acuma-mi dai iaurtul?

— Nu, până nu-nţelegi că nu este bine să muşti oamenii.

— înţeleg.

— A spune că-nţelegi nu este acelaşi lucru cu a înţelege.

— Dar a vrut să-mi ia tractorul.

În acest punct a intrat Ray şi a făcut o observaţie corectă din

punct de vedere tehnic, anume că nu ajută la nimic să îl îmbrăţişeze pe Jacob în timp ce îl ceartă, iar ea a avut ocazia să ilustreze pe loc o situaţie în care ai voie să ţipi la cineva dacă eşti foarte, foarte supărat.

Ray a rămas enervant de calm, până când Jacob i-a zis să nu o supere pe mami fiindcă „tu nu eşti tati al meu adevărat”, moment în care el a intrat în bucătărie şi a rupt tocătorul în două.

Jacob a fixat-o cu o privire de om la treizeci şi cinci de ani şi i-a spus, cu asprime, „Acuma vreau să mănânc iaurtul”, apoi s-a dus să îl consume în faţa televizorului, la Thomas the Tank Engine.

A doua zi de dimineaţă, şi-a anulat programarea la coafor şi şi-a petrecut ziua liberă la birou, unde l-a luat şi pe Jacob, care s-a purtat ca un cimpanzeu dement, cât timp ce ea şi Patsy au inserat cinci mii de foi cu erată. Până la ora prânzului, Jacob luase lanţul de la bicicleta lui Aidan, golise un fişier şi îşi vărsase ciocolată caldă în pantofi.

Pentru prima oară în doi ani de zile, s-a simţit foarte uşurată că s-a făcut vineri şi că a sosit Graham să i-l ia de pe cap, pentru patruzeci şi opt de ore.

Sâmbătă dimineaţa, Ray a ieşit să joace o partidă de fotbal în cinci, iar ea a făcut greşeala să se apuce de curăţenie. Tocmai muta canapeaua din loc, ca să ajungă la scamele şi mizeria şi jucăriile de sub ea, când a simţit că îi trosneşte ceva pe la mijloc. Dintr-odată, avea nişte dureri mari şi mergea ca un majordom dintr-un film cu vampiri.

Ray a încălzit ceva de mâncare la cuptorul cu microunde şi au încercat o partidă de sex ortopedică, cu impact redus, dar ibuprofenul părea să o fi amorţit exact unde nu trebuie.

Duminică a cedat şi s-a retras pe canapea, ţinând la distanţă remuşcările tâmpite de mamă, cu ajutorul unor filme cu Cary Grant.

La şase a apărut şi Graham, cu Jacob.

Ray era la duş, aşa că le-a deschis ea uşa, apoi s-a întors cu greu la scaunul ei din bucătărie.

Graham a întrebat-o ce s-a întâmplat, dar Jacob dorea cu ardoare să îi povestească ce bine s-au distrat ei la Muzeul de Ştiinţele Naturii.

— Şi erau… erau scheletoane de elefanţi şi rinoceri şi… şi… dinozaurii erau fantome de dinozauri.

— Unele săli erau în renovare, spuse Graham. Erau folii de protecţie peste tot.

— Şi tati a zis că pot să mă culc mai târziu. Şi am mâncat… am mâncat… am mâncat o'letă. Şi pâine prăjită. Şi am făcut şi eu. Şi mi-a luat un stegosaur de ciocolată. De la muzeu. Şi era o veveriţă moartă.

în grădina lu'... în grădina lu' tati. Avea viermi. în ochi. Katie îşi desfăcu braţele larg.

— Nu-i dai lui mami o îmbrăţişare mare-mare? Dar Jacob era în mare vervă.

— Şi... şi... am mers cu un autobuz cu etaj şi am ţinut eu biletele.

Graham se lăsă pe vine.

— Stai aşa, piticule, că pe mami o doare ceva. îşi puse un deget pe buzele lui Jacob şi se întoarse spre Katie. Eşti bine?

— Mi-am nenorocit spatele. Când mutam canapeaua. Graham îi aruncă o privire serioasă lui Jacob.

— Să fii băiat cuminte cu mami, da? Să nu faci prostii. Promiţi?

Jacob se uită la Katie.

— Te doale la spate?

— Nu foarte tare. Dar dacă-mi dă maimuţica mea o îmbrăţişare, o să-mi treacă.

Jacob nu se mişcă.

Graham se ridică în picioare.

— Păi, bine, e târziu. Jacob se puse pe smiorcăit.

— Nu vreau să plece tati. Graham îl ciufuli.

— îmi pare rău, amice. Mă tem că n-am ce face.

— Haide, Jacob. Katie îşi desfăcu din nou braţele. Vino să te iau în braţe.

Dar Jacob se complăcea într-o stare accentuată de disperare cu adevărat teatrală, dând din mâini şi dând picioare celui mai apropiat scaun.

— Nu pleca. Nu pleca.

Graham încercă să-l prindă, fie şi numai pentru a nu se răni.

— Hei, hei, hei... In mod normal, ar fi plecat. învăţaseră pe pielea lor. Dar, în mod normal, ea l-ar fi luat pe Jacob în braţe şi l-ar fi ţinut aşa, în timp ce Graham ar fi bătut în retragere.

Jacob bătea din picioare.

— Nimeni... Nimeni nu m-ascultă şi pe mine... Vreau... Vă urăsc...

După trei sau patru minute a apărut Ray în uşă, cu un prosop în jurul coapselor. Katie nu se mai sinchisea de mult de părerile sau de reacţiile lui Graham. Ray se îndreptă spre Jacob, îl aruncă peste umăr şi dispăru.

Graham s-a ridicat în picioare. O clipă a crezut că va face un comentariu sarcastic şi nu era sigură că i-ar face faţă. Dar el a spus:

— O să fac nişte ceai, iar ăsta era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese în ultima vreme.

— Mulţumesc. Puse ibricul pe foc.

— Te uiţi ciudat la mine.

— La tricou. Este ăla pe care ţi l-am cumpărat eu de Crăciun.

— Da. Tricoul. Scuze. N-am vrut să…

— Nu. Nu încercam să… Plângea. Te simţi bine? A vrut să o mângâie, dar s-a oprit.

— Sunt bine. Scuze.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Graham.

— Ne căsătorim. De-acum plângea de-a binelea. La naiba. N-ar trebui să…

Îi dădu un şerveţel.

— E o veste bună.

— Ştiu. îşi suflă nasul, zgomotos. Şi tu? Care mai este viaţa ta?

— O, nu mare lucru. Am ieşit cu cineva de la muncă, îi luă şerveţelul folosit şi îi dădu altul. Adică, era mişto, dar… Când intra la duş, îşi punea o cască de înot, ca să nu se ude la păr.

Graham a mâncat nişte Fig Rolls şi au vorbit despre lucruri neutre. Despre cum dăduse Ray cu bâta-n baltă în privinţa lui Jamie. Despre bunica lui Graham, care poˆ zase pentru un catalog de tricotaje.

După zece minute, Graham s-a scuzat şi s-a ridicat. Katie s-a întristat. O reacţie care a luat-o prin surprindere. Graham a făcut o pauză destul de lungă, cât să sugereze că simte acelaşi lucru. A urmat un scurt moment, în care oricare dintre ei ar fi putut spune ceva nelalocul lui. Graham i-a pus capăt.

— Să ai grijă de tine, da? A sărutat-o blând pe creştet şi a plecat.

A rămas aşa, în tăcere, câteva minute. Jacob se oprise din ţipat şi şi-a dat seama că, în timpul conversaţiei cu Graham, nu mai simţise durerea care revenea acum cu forţe proaspete. A mai dat pe gât două pastile de ibuprofen şi un pahar cu apă, apoi a urcat cu greutate la etaj. Erau în camera lui Jacob. S-a oprit afară şi a aruncat o privire prin uşa întredeschisă.

Jacob era întins pe pat, cu capul în pernă şi se uita la perete. Ray stătea lângă el, îl bătea uşor pe fund şi cânta: „Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen”, foarte încet şi foarte fals.

Katie plângea din nou. Şi nu voia să o vadă Jacob plângând. Şi nici Ray, de fapt. Aşa că s-a întors în bucătărie, în linişte.

Una peste alta, i se părea profund nedrept.

George nu era naiv. Oamenilor buni li se pot întâmpla lucruri rele.

Ştia asta. Şi viceversa. Dar când soţii Benn au fost jefuiţi de către iubitul fiicei lor sau când prima soţie a lui Brian a fost nevoită să îşi scoată implanturile mamare, nu s-a putut abţine să nu se gândească la faptul că s-a făcut un fel de dreptate elementară.

Cunoştea bărbaţi care ţinuseră amante pe toată durata căsniciilor lor. Cunoştea bărbaţi care dăduseră faliment şi care în luna următoare înregistraseră aceeaşi societate comercială sub alt nume. Cunoştea un bărbat care îi rupsese piciorul fiului său cu o lopată. Ei de ce nu treceau prin asta?

Îşi petrecuse treizeci de ani cu producerea şi instalarea echipamentelor pentru locurile de joacă. Echipamente de joacă bune. Nu la fel de ieftine ca acelea de la Wicksteed sau Abbey Leisure, dar de o calitate mai bună.

Făcuse şi greşeli. Ar fi trebuit să îl dea afară pe Alex Bamford, când l-a găsit zăcând aproape inconştient, pe podeaua toaletei de la birou. Şi ar fi trebuit să solicite dovezi medicale scrise, care să certifice problemele cu spatele ale lui Jane Fuller, înainte să vadă fotografia din ziarul local, în care ea apărea alergând într-un maraton pentru amatori.

A disponibilizat şaptesprezece oameni, dar toţi au obţinut nişte plăţi compensatorii decente şi nişte scrisori de recomandare bune, atât cât se putea fără să se comită sperjur. Nu era chirurgie cardiacă, dar nu era nici uzină de armament. Atât cât s-a priceput, a contribuit la fericirea unei mici părţi din populaţia lumii.

Şi acum s-a pricopsit cu asta.

Totuşi, nu avea nici un rost să se plângă. îşi petrecuse toată viaţa rezolvând probleme. Acum era nevoit să mai rezolve una.

Mintea lui funcţiona cu derapaje. Trebuia să o aducă sub control. O mai făcuse şi altădată. în primul rând, timp de optsprezece ani, trăise sub acelaşi acoperiş cu fiica lui, fără să se ia de păr. După ce mama lui a murit, a doua zi de dimineaţă s-a dus la birou ca să se asigure că se bate palma în afacerea cu Glasgow.

Avea nevoie de o strategie, aşa cum ar face dacă Jean i-ar spune că a cumpărat bilete pentru o vacanţă în doi, în Australia.

A făcut rost de o foaie de hârtie ţeapănă, de culoare crem şi a întocmit o listă de reguli, pe care a ascuns-o în caseta ignifugă din spatele şifonierului, împreună cu certificatul lui de naştere şi actele casei:

Găseşte-ţi o ocupaţie. Fă plimbări lungi. Dormi bine.

Fă baie şi schimbă-te pe întuneric. Bea vin roşu. Gândeşte-te la altceva. Vorbeşte.

În ceea ce priveşte găsirea unei ocupaţii, nunta era mană cerească. Ultima oară lăsase organizarea pe mâna lui Jean. Acum avea timp liber din belşug, aşa că putea să îşi facă de lucru cu nunta şi, în acelaşi timp, să crească în ochii celorlalţi.

Plimbările erau o adevărată desfătare. în special cele de pe potecile din Nassington şi Fotheringay. îl menţineau în formă şi îl ajutau să doarmă. Adevărat, erau şi momente dificile. într-o după-amiază, când se afla pe stăvilarul de la capătul estic al lacului de acumulare Rutland Water, s-a declanşat o sirenă industrială şi imediat l-au năpădit imagini cu o catastrofă la rafinărie şi un atac nuclear şi l-a săgetat senzaţia că se află foarte departe de civilizaţie. A grăbit pasul şi s-a întors la maşină, cântând în gura mare, apoi a pornit motorul pe ritmurile concertului Ella Live at Montreux, ca să se înveselească în drum spre casă.

Să stingă lumina, să facă baie şi să se schimbe era floare la ureche. Şi, dacă nu punea la socoteală seara aceea, când Jean intrase pe neaşteptate în baie, aprinsese lumina şi ţipase când dăduse cu ochii de el, care se ştergea cu prosopul pe întuneric, era o treabă destul de uşor de făcut.

Vinul roşu era contraindicat din punct de vedere medical, dar două sau trei pahare din soiul acela de Ridgemont Cabernet făceau minuni cu echilibrul lui mental.

Sarcina cea mai grea de pe listă era să se gândească la altceva. Fie că îşi tăia unghiile de la picioare, fie că lubrifia nişte foarfece, gândul acela se ivea din adâncuri, ca o siluetă întunecată dintr-un film cu rechini. Când ieşea în oraş, putea să se sustragă, uitându-se la vreo tânără atrăgătoare şi imaginându-şi-o goală. Dar, într-o zi obişnuită, întâlnea puţine tinere atrăgătoare. Dacă ar fi fost mai tupeist şi dacă ar fi locuit singur, poate şi-ar fi cumpărat nişte reviste porno. Dar nu era tupeist, iar Jean deretica fiecare colţişor, cu scrupulozitate. Aşa că se mulţumea cu revistele de cuvinte încrucişate.

Mai rămânea vorbitul, totuşi, care era revelaţia. De unde să ştie el că, o dată ce îşi va face ordine în cap, va da un suflu nou căsniciei lui? Nu că ar fi fost plictisitoare sau lipsită de afecţiune. Chiar nu era cazul. Se înţelegeau mai bine decât multe cupluri pe care le cunoşteau şi care suportau o viaţă de răutăţi meschine şi tăceri pline de ţâfnă, pur şi simplu fiindcă era mai uşor decât să se despartă. El şi Jean se dondăneau rar, în mare parte graţie stăpânirii de sine de care dădea el dovadă. Dar perioade de tăcere aveau.

Aşadar, a fost plăcut surprins să constate că poate să spună ce are pe suflet şi că Jean îi răspunde cu nişte comentarii de multe ori interesante. Erau seri în care asemenea conversaţii îi provocau un sentiment de uşurare atât de profund, încât se simţea ca şi cum s-ar fi

îndrăgostit din nou de ea.

La câteva săptămâni după îmbrăţişarea acestui regim autoimpus, George a primit un telefon de la Brian.

— Mama lui Gail o să stea la noi, vreo două săptămâni. Aşa că m-am gândit să mai dau o raită pe la casa de la ţară. Să văd dacă meşterii şi-au făcut treaba. Ce zici, ţi-ar plăcea să vii şi tu? O să fie niţel cam primitiv. Paturi de campanie, saci de dormit. Dar tu eşti un tip rezistent.

În mod normal, nu i-ar fi plăcut să petreacă mai mult de câteva ore în compania fratelui său. Dar era ceva copilăros şi entuziast în vocea lui. Părea un copil de nouă ani, care de-abia aşteaptă să se dea mare cu noua lui căsuţă din copac. Iar gândul la o călătorie lungă cu trenul, plimbări pe malurile bătute de vânt ale râului Helford şi halbe în jurul şemineului din cârciuma locală era foarte tentant.

Ar putea lua cu el un caiet de schiţe. Şi romanul ăla mare de Peter Ackroyd, primit de la Jean, de Crăciun.

Jamie a dat cu aspiratorul pe covoare şi a făcut curat în baie. S-a gândit să spele şi feţele de pernă dar, sincer, Tony nu s-ar fi sesizat nici dacă ar fi fost trase prin noroi.

A doua zi după-amiază şi-a scurtat vizita în apartamentele de pe Creighton Avenue, a sunat la birou ca să le spună că poate fi contactat pe telefonul mobil şi apoi a pornit-o spre casă, via Sainsbury.

Somon, apoi căpşuni. Cât să arate că s-a străduit, dar să nu-l facă să se simtă prea gras pentru o partidă de sex. A băgat o sticlă de Pouilly Fume la frigider şi a pus o vază cu lalele pe masa din sufragerie.

Se simţea ca un tâmpit. Se agita să nu o piardă pe Katie şi nu făcea nimic să o păstreze pe cea mai importantă persoană din viaţa lui.

El şi Tony ar trebui să locuiască împreună. Ar trebui să se întoarcă acasă şi să găsească ferestrele luminate şi să audă acorduri muzicale necunoscute. Sâmbăta dimineaţa ar trebui să lenevească în pat, să simtă mirosul de şuncă şi să audă prin perete clinchetul veselei.

O să îl ia pe Tony la nuntă. Toate prostiile acelea despre bigotismul provincial. In realitate, îi era frică de el însuşi. Să nu îmbătrânească. Să ia decizii. Să îşi asume angajamente.

Va fi oribil. Bineînţeles că va fi oribil. Dar nu va conta ce vor crede vecinii. Nu va conta că maică-sa se va agita pe lângă Tony ca pe lângă un fiu pierdut. Nu va conta că taică-său se va fâstâci în legătură cu repartizarea în dormitoare. Nu va conta că Tony va insista să se giugiulească pe îndelete, pe melodia lui Lionel Richie, Three Times a Lady.

Voia să îşi împartă viaţa cu Tony. Lucrurile bune şi lucrurile nasoale.

A tras adânc aer în piept şi, timp de câteva secunde, s-a simţit ca şi cum nu ar mai fi stat pe pardoseala de pin din bucătăria lui, ci undeva, pe un promontoriu scoţian pustiu, cu valuri tunătoare la picioare şi vântul în păr. Nobil. Mai înalt.

A urcat la etaj, a făcut un duş şi a simţit cum apa clăteşte urmele a ceva murdar şi le trimite într-un vârtej pe gaura de scurgere.

În mijlocul unei crize de nehotărâre privind alegerea cămăşii, s-a auzit soneria. A optat pentru cea din bumbac, de un portocaliu decolorat, şi a coborât la parter.

După ce a deschis uşa, primul lui gând a fost că Tony primise ceva veşti proaste. în legătură cu tatăl lui, poate.

— Ce s-a-ntâmplat?

Tony trase adânc aer în piept.

— Salut. Intră, spuse Jamie. Tony nu se mişcă.

— Trebuie să vorbim.

— Intră şi vorbim.

Tony nu voia să intre. îi propuse să facă o plimbare prin parcul de la capătul şoselei. Jamie îşi luă cheile.

S-a întâmplat chiar lângă coşul roşu pentru rahat de câine.

Tony a zis:

— S-a terminat.

— Ce?

— Noi. S-a terminat.

— Dar…

— Tu, de fapt, nu vrei să fii cu mine pe bune, zise Tony.

— Ba vreau, zise Jamie.

— Fie. Poate că vrei să fii cu mine. Dar nu vrei să fii cu mine îndeajuns de mult. Tâmpenia asta de nuntă. M-a făcut să-mi dau seama… Iisuse, Jamie. Nu sunt destul de bun pentru părinţii tăi? Sau nu sunt destul de bun pentru tine?

— Eu te iubesc. De ce se întâmpla asta tocmai acum? Era atât de nedrept, atât de stupid.

Tony s-a uitat la el.

— Tu nu ştii ce este iubirea.

— Ba ştiu. Parcă vorbise Jacob. Expresia lui Tony nu s-a schimbat.

— Să iubeşti pe cineva înseamnă să-ţi asumi riscul că ar putea să-ţi dea peste cap vieţişoara ta frumos orânduită. Şi tu nu vrei să-ţi dai

peste cap vieţişoara ta frumos orânduită, nu-i aşa?

— Ai cunoscut pe-altcineva?

— N-ai ascultat nimic din ce ţi-am spus.

Ar fi trebuit să îi explice. Somonul. Aspiratul. Cuvintele erau acolo, în capul lui. Doar că nu putea să le scoată afară. Suferea prea tare. Şi mai simţea ceva bolnăvicios şi reconfortant la gândul de a se întoarce singur acasă, de a răsturna lalelele de pe masă şi de a se retrage apoi pe canapea, ca să bea de unul singur o sticlă întreagă de vin.

— îmi pare rău, Jamie. Chiar îmi pare. Eşti un tip de treabă. Tony şi-a băgat mâinile în buzunar, ca să arate că nu va exista nici o îmbrăţişare de despărţire. Sper să găseşti pe cineva care să te facă să simţi aşa.

S-a întors şi a plecat.

Jamie a mai stat câteva minute în parc, apoi s-a întors în apartament, a răsturnat lalelele de pe masă, a desfăcut sticla de vin, s-a îndreptat spre canapea şi a început să plângă.

Ray s-a întors spre Katie, în pat, şi a spus:

— Eşti sigură că vrei să te măriţi cu mine?

— Normal că vreau să mă mărit cu tine.

— Dacă te-ai răzgândi mi-ai spune, îh?

— Iisuse, Ray, spuse Katie. Ce te-a apucat?

— N-ai merge până la capăt, doar pentru c-am anunţat pe toată lumea?

— Ray…

— Mă iubeşti?

— De unde până unde am ajuns să vorbim despre asta?

— Mă iubeşti cum l-ai iubit pe Graham?

— Nu, de fapt, nu, zise Katie.

Timp de o secundă, pe faţa lui s-a citit o durere reală.

— Eram moartă după Graham. Credeam că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Nu mai vedeam bine. Şi când am aflat cum este el în realitate… îşi puse mâna pe obrazul lui Ray. Pe tine te ştiu. Ştiu toate lucrurile care sunt minunate la tine. Şi îţi ştiu şi toate lipsurile. Şi tot vreau să mă mărit cu tine.

— Păi, şi care sunt lipsurile mele?

Asta nu era treaba ei. El era cel desemnat să se ocupe de partea cu consolarea.

— Vino-ncoa. îi trase capul la pieptul ei.

— Te iubesc aşa de mult. Părea mititel.

— Nu-ţi face griji. N-am de gând să te las baltă la altar.

— îmi pare rău. Mă port aiurea.

— Este agitaţia de nuntă. îşi trecu mâna peste firicelele de păr din partea superioară a braţului lui. O mai ţii minte pe Emily?

— Ce-i cu ea?

— A vomitat în sacristie.

— Pe naiba.

— A trebuit să străbată intervalul cu un buchet uriaş, care să ascundă pata. Tatăl lui Barry a crezut că mirosul vine de la Roddy. înţelegi, după petrecerea burlacilor.

Au adormit şi au fost treziţi pe la patru de Jacob, care plângea:

— Mami, mami…

Ray a dat să se scoale din pat, dar Katie a insistat să meargă ea.

Când a intrat în camera lui Jacob, l-a găsit pe jumătate adormit, făcut covrig şi încercând să evite o pată mare de diaree de culoare portocalie, din mijlocul patului.

— Vino-ncoa, veveriţoi mic. L-a ridicat în picioare şi capul lui somnoros a căzut pe umărul ei.

— E tot… tot felul de… S-a udat.

— Ştiu. Ştiu. L-a dezbrăcat cu grijă de pantalonii de pijama, rulându-i astfel încât murdăria să fie pe dinăuntru, apoi i-a aruncat în hol. Hai să te ştergem, Baby Biscuits. A luat o pungă pentru scutece şi un scutec curat şi a scos un pachet de şerveţele umede din sertar şi l-a şters la fund cu blândeţe.

— Aşa. E mai bine, nu-i aşa?

A întors plapuma cu Winnie the Pooh pe partea cealaltă, ca să vadă dacă este curată, apoi i-a dat drumul pe covor.

— Culcă-te un pic, până-ţi fac eu patul.

Când l-a culcat pe podea, Jacob a început să ţipe.

— Nu vreau… Lasă-mă… Dar când i-a pus capul pe plapumă, degetul mare i-a alunecat în gură şi ochii i s-au închis din nou.

A făcut un nod la punga de scutece şi a aruncat-o la coş. A luat cearşafurile murdare de pe pat, le-a aruncat în hol şi a întors salteaua pe partea cealaltă. A luat apoi nişte cearşafuri curate din şifonier şi şi-a îngropat faţa în ele. Doamne, era minunat, moliciunea bumbacului gros, uzat şi parfumul detergentului. A făcut patul, trăgând bine de marginile cearşafului şi băgându-le sub saltea, ca să fie neted şi să nu facă cute.

A bătut perna, s-a aplecat şi l-a ridicat de jos.

— Mă doare burtica, îl ţinea la ea în poală.

— O să-ţi aducem imediat nişte Calpol.

— Doctoria roz, zise Jacob.

L-a îmbrăţişat. Nu prea mai avea parte de asta. Nu când era treaz. Cel mult treizeci de secunde. După care urmau elicopterele şi ţopăiala pe canapea. Adevărat, se simţea mândră când îl vedea la grădiniţă, stând într-un cerc şi ascultând-o pe Bella, care citea dintr-o carte, sau când îl vedea că vorbeşte cu alţi copii în parc. Dar îi era dor de felul în care, odată, făcuse parte din trupul ei, de felul în care putea să facă să fie totul bine numai prin faptul că se înfăşură în jurul lui. Chiar şi acum putea să şi-l imagineze plecând de acasă, distanţa care se crea deja, puiul ei devenind un omuleţ pe picioarele lui.

— Mi-e dor de tati al meu.

— E dincolo, doarme.

— De tati al meu adevărat, zise Jacob.

I-a strâns capul la piept şi l-a sărutat pe păr.

— şi mie mi-e dor de el, câteodată.

— Dar nu se mai întoarce.

— Nu. Nu se mai întoarce. Jacob plângea încet.

— Dar eu n-o să te las niciodată. Ştii asta, nu-i aşa? I-a şters mucii de la nas cu mâneca tricoului şi a început să îl legene.

A ridicat privirea şi s-a uitat la graficul de creştere cu Bob the Builder şi la barca cu vele teleghidată, care se învârtea încet în penumbră. De undeva, de sub podea, se auzea zăngănitul unei ţevi de apă.

Jacob se oprise din plâns.

— Mâine pot să beau un suc Polar Bear? Katie i-a dat părul din ochi.

— Nu ştiu dacă o să poţi să mergi la grădiniţă mâine. Ochii lui Jacob se umeziră. Dar dacă o să mergi, o să capeţi un suc Polar Bear în drum spre casă, bine?

— Bine.

— Dar dacă o să bei un suc Polar Bear, n-o să mai mănânci budincă la masa de seară. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— Acum hai să-ţi aducem nişte Calpol.

L-a lăsat în pat, pe cearşafurile curate, şi s-a dus în baie după sticlă şi după pompiţă.

— Gura mare.

Aţipise. I-a pompat medicamentul în gură şi i-a şters o picătură de pe bărbie cu vârful degetului, pe care apoi l-a lins.

L-a sărutat pe obraz.

— Acum trebuie să mă-ntorc la mine-n pat, puiule. Dar nu voia să-i dea drumul la mână. Şi nici ea nu voia ca el să îi dea drumul. A stat câteva minute şi l-a privit cum doarme, apoi s-a culcat lângă el.

Asta compensa totul, oboseala, toanele, faptul că nu mai citise un roman de şase luni. Aşa o făcea şi Ray să se simtă.

Aşa trebuia să o facă Ray să se simtă.

îl mângâie pe Jacob pe cap. El era la milioane de mile depărtare, visând la îngheţată de zmeură, la maşinării care zguduie pământul şi la perioada cretacică.

Când s-a trezit, se făcuse dimineaţă şi Jacob alerga de colo-colo în costumul lui de Spiderman.

— Haide, iubire. Ray îi dădu părul de pe faţă. Micul dejun te-aşteaptă jos.

După grădiniţă, au ajuns târziu, din cauză că au oprit să ia sucul Polar Bear, şi l-au găsit pe Ray acasă.

— A sunat Graham, spuse Ray.

— Ce voia?

— Nu mi-a spus.

— Ceva important? întrebă Katie.

— N-am întrebat. A zis c-o să sune mai încolo.

Un telefon misterios de la Graham pe zi era prea mult pentru Ray. Aşa că, după ce l-a băgat pe Jacob în pat, a folosit telefonul din dormitor.

— Sunt Katie.

— Hei, m-ai sunat.

— Deci, care e marele mister?

— Nu e nici un mare mister, mi-am făcut griji pentru tine, atâta tot. Nu părea genul de mesaj pe care să ţi-l transmit prin Ray.

— îmi pare rău. în seara aia nu mă simţeam extraordinar, cu spatele şi cu restul.

— Ai vorbit cu cineva? întrebă Graham.

— Adică, ce vrei să spui, un specialist?

— Nu, adică să vorbeşti pur şi simplu.

— Sigur că vorbesc, spuse Katie.

— Stii ce vreau să zic.

— Graham. Ştii ce…

— Dacă vrei să-mi văd de treaba mea, zise Graham, o să-mi văd de treaba mea. N-am nimic cu Ray. Chiar nu am. Mă-ntrebam doar dacă n-ai vrea să ne-ntâlnim să bem o cafea şi să mai vorbim. Am rămas prieteni, nu-i aşa? Bine, poate nu chiar prieteni. Dar mi s-a părut că simţi nevoia să te descarci. Şi nu mă refer neapărat la chestii nasoale. A făcut o pauză. Şi chiar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, în seara aia.

Dumnezeu ştie ce se întâmplase cu el. De ani de zile nu îl mai auzise vorbind cu atâta solicitudine. Dacă era vorba de gelozie, o ascundea foarte bine. Poate că femeia cu casca de înot îi frânsese inima.

Se opri. Era un gând hain. Oamenii se mai schimbă. El era binevoitor. Şi avea dreptate. Nu vorbea destul.

— Vineri am zi scurtă. Am putea să stăm vreo oră, înainte să-l iau pe Jacob.

— Excelent.

▫ 30 ▫

Periuţa de dinţi. Flanela. Aparatul de ras. Puloverul de lână.

George a început să îşi pună lucrurile într-o valiză, apoi s-a gândit că nu este prea potrivită pentru o excursie în aer liber. A scormonit prin pod după vechiul rucsac al lui Jamie. Era un pic cam ponosit, dar aşa şi trebuie să fie rucsacurile, ponosite.

Trei perechi de izmene. Două maiouri. Romanul lui Ackroyd. Pantalonii pe care îi purta când lucra în grădină.

Asta numea el vacanţă.

Făcuseră şi ei o încercare odată. La Snowdonia, în 1980. O tentativă disperată din partea lui de a rămâne legat de pământ, după ororile zborului de la Lyons, din anul anterior. Şi poate că, dacă ar fi avut şi el nişte copii mai viguroşi şi o nevastă mai puţin dependentă de confortul ei trupesc, ar fi ieşit ceva. Nu era nimic în neregulă cu ploaia. Era parte integrantă a întregii poveşti cu reconectarea la natură. Şi a fost senin în cele mai multe seri, aşa că au putut să stea afară, pe sacii de dormit, în faţa corturilor, şi să pregătească cina la primus. Dar toate sugestiile lui cu privire la o eventuală vacanţă în Skye sau în Alpi, în anii următori, au fost întâmpinate cu replica: „Da' de ce să nu mergem cu cortul până în nordul Ţării Galilor?”, însoţită de hohote de râs nepăsătoare.

Puţin după ora opt, Jean l-a lăsat în centrul oraşului şi el a mers întins până la Ottakar, de unde a cumpărat harta Ordnance Survey[20]

Landranger numărul 204, Truro, Falmouth & surrounding area[21]. Apoi a dat o raită pe la Smiths, de unde şi-a cumpărat mai multe tipuri de creioane (2B, 4B şi 6B), un caiet de schiţe şi o gumă de şters bună. A vrut să cumpăre şi o ascuţitoare, dar şi-a amintit că la câteva străzi depărtare se află piaţa în aer liber. A intrat şi şi-a făcut cadou un briceag elveţian. Putea să îşi ascută creioanele cu el şi, la nevoie, era pregătit să cioplească ciomege şi să scoată pietrele din copitele cailor.

A ajuns la gară cu cincisprezece minute mai devreme, şi-a luat bilet şi s-a aşezat pe peron.

O oră până la Kings Cross. Magistrala Hammersmith şi City către Paddington. Patru ore şi jumătate până la Truro. Douăzeci de minute până la Falmouth. Apoi un taxi. Dacă rezervarea de loc între Paddington şi Truro va fi respectată şi nu se va trezi chircit pe rucsac în faţa toaletei, va avea timp să citească câteva sute de pagini.

Cu puţin înainte de sosirea trenului, şi-a amintit că nu îşi împachetase unguentul steroidian.

Nu că mai conta. Era un tratament pentru eczemă. Eczema este un lucru neînsemnat. Chiar dacă chestia aia l-ar acoperi din cap până-n picioare, tot nu ar fi nici o problemă.

Cuvintele chiar dacă chestia aia l-ar acoperi din cap până-n picioare şi imaginea aferentă s-au dovedit a fi total neinspirate.

S-a uitat în sus, la monitor, ca să vadă cât mai este până vine trenul, şi a văzut, în schimb, un boschetar desfigurat, care stătea pe o bancă alăturată. Partea stângă a feţei era compusă în întregime din cruste, de parcă cineva ar fi tăbărât recent asupra lui cu o sticlă spartă sau de parcă un fel de tumoare i-ar fi mâncat acea parte a capului.

A încercat să se uite în altă parte. Nu putea. Era ca un vârtej. Aceeaşi chemare, ca a alunecării în vârtej.

Gândeşte-te la altceva.

A băgat capul în pământ şi s-a chinuit să se concentreze pe cinci ovaluri gri de gumă de mestecat, turtită pe macadamul de sub picioarele lui.

— M-am urcat într-un tren şi m-am gândit la tine. Cânta cuvintele în şoaptă, ca pentru sine. Am străbătut o potecă umbroasă şi m-am gândit la tine.

Boschetarul desfigurat se ridică în picioare. Doamne sfinte, vine încoace. George nu ridică capul din pământ.

— Două sau trei maşini parcate sub stele, un pârâu şerpuitor, luna care se uită în jos…

Boschetarul a trecut pe lângă George şi a mers încet mai departe, în zig-zag, de-a lungul peronului.

Era beat mort. îndeajuns de beat ca să o ia în zig-zag pe linia de cale ferată. Prea beat ca să se suie înapoi pe peron. Trenul trebuia să sosească într-un minut. Parcă îl şi vedea pe boschetar prăvălit pe buza de beton, scrâşnetul frânelor, bufnitura udă şi trupul târât pe şine, roţile care îl vor tăia felii, ca pe o bucată de şuncă.

Trebuia să îl oprească. Dar a-l opri pe boschetar implica atingerea boschetarului, iar George nu voia să îl atingă. Rana. Mirosul.

Nu. Nu el trebuia să îl oprească pe boschetar. Mai erau şi alţi oameni pe peron. Erau angajaţi ai căilor ferate. Boschetarul era responsabilitatea lor.

Dacă ar ocoli clădirea gării şi s-ar muta pe celălalt peron, nu l-ar mai vedea pe boschetar murind. Dar dacă s-ar muta pe celălalt peron, ar putea să piardă trenul. Pe de altă parte, dacă boschetarul va muri sub tren, trenul va fi în întârziere. Atunci George va pierde legătura cu Truro şi, timp de patru ore şi jumătate, va fi nevoit să stea lângă toaleta din tren.

Doctorul Barghoutian diagnosticase greşit apendicita lui Katie. O luase drept o durere de stomac. Trei ore mai târziu, treceau în viteză pe la urgenţă şi Katie era suită pe masa de operaţie.

Cum Dumnezeu uitase de asta?

Doctorul Barghoutian era un imbecil.

Îşi dădea cu un unguent chimic contraindicat la cancer. Un unguent steroidian. Steroizii stimulează creşterea mai rapidă a ţesuturilor, care se şi îngroaşă. îşi dădea cu un unguent care avea drept efect imediat creşterea mai rapidă a unor ţesuturi mai groase şi transformarea lor într-o tumoare.

Excrescenţa de pe faţa boschetarului. Aşa avea să arate şi George. Peste tot. Trenul trăgea la peron.

Şi-a luat rucsacul de jos şi s-a avântat prin uşa deschisă a celui mai apropiat vagon. Dacă va porni mai repede în călătorie, poate că va fi în stare să lase gândurile negre pe peron.

S-a prăbuşit pe un scaun. Inima îi bătea de parcă ar fi străbătut tot drumul până aici în fugă. I se părea foarte greu să stea locului. în faţa lui stătea o femeie într-un impermeabil mov. Nu îl mai interesa ce ar putea să creadă lumea despre el.

Trenul s-a pus în mişcare.

S-a uitat pe geam şi s-a imaginat pilotând un aparat de zbor mic, în paralel cu trenul, aşa cum făcea când era copil şi trăgea de manşa de comandă, ca să evite gardurile şi podurile, înclinând avionul când spre stânga, când spre dreapta, ca să ocolească hangarele şi stâlpii de telegraf.

Trenul prindea viteză. Pe deasupra râului. Pe deasupra drumului A605.

Îi era rău.

Era într-o cabină răsturnată care se umplea cu apă, pe o navă care se scufunda. Era întuneric beznă. Uşa se afla acum undeva, sub el. Nu avea nici o importanţă unde. Nu ducea decât către alte locuri în care să mori.

Dădea nebuneşte din picioare, încercând să-şi ţină capul în piramida din ce în ce mai mică de aer stătut, acolo unde cei doi pereţi se întâlneau cu tavanul.

Gura era deja sub apă.

În trahee avea nişte apă uleioasă.

Îşi băgă capul între picioare.

Îi venea să vomite.

Se lăsă pe spate.

Corpul i se răci şi sângele i se scurse din cap.

Îşi băgă din nou capul între picioare.

Parcă ar fi stat într-o saună.

Se ridică în picioare şi deschise un gemuleţ.

Femeia în impermeabil mov avea o privire fixă.

Scabia îl va sugruma cu o încetineală demonică, un apendice malign, acoperit cu o crustă, care se va hrăni din trupul lui.

„I peeked at the crack, looked at the track, the one going back...”[22]

Saci de dormit? Plimbări pe malul râului Helford? Halbe în jurul şemineului, cu Brian? Ce Dumnezeu avusese în cap? Ar fi iadul pe pământ.

A coborât la Huntingdon, a mers împleticit până la prima bancă, s-a aşezat şi a reconstruit în cap careul de cuvinte încrucişate din ediţia de dimineaţă a ziarului Telegraph. Genuflexiune. Halbă cu capac. Horse Brass...

Era mai relaxat.

Murea de cancer. Era un gând oribil. Măcar de l-ar putea închide acolo, în cutia cu „Gânduri despre moartea de cancer”.

Gazelă. Avar. Papaya.

Trebuia să prindă trenul următor. Să vorbească cu Jean. Să bea o ceaşcă de ceai. Să dea drumul la muzică. Tare. La el acasă. în grădina lui. Totul exact acolo unde trebuie să fie. Fără Brian. Fără boschetari.

În dreapta lui era un monitor. S-a ridicat cu grijă în picioare şi i-a

dat ocol până a ajuns în faţă, ca să vadă ce scrie.

Linia 2. Douăsprezece minute.

S-a îndreptat spre scări, într-o oră va fi acasă.

▫ 31 ▫

Jean a mers cu George cu maşina la gară, s-a mutat în scaunul şoferului şi s-a întors în sat.

În viaţa ei nu mai petrecuse patru zile de una singură. Ieri de-abia aştepta. Dar acum, că se întâmpla, începea să i se facă frică.

S-a trezit calculând numărul exact de ore pe care îl va petrece singură, între slujba de la Ottakar's şi cea de la St. John's.

Duminică îşi va petrece seara cu David. Dar, dintr-odată, duminică seara i părea la mare depărtare.

Cu acest gând, a parcat în faţa casei, şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe David în carne şi oase, pe alee, vorbind cu vecina lor, doamna Walker.

Ce, Doamne iartă-mă, face? Doamna Walker băgase de seamă până şi că începuseră să comande suc de portocale de la lăptar. Dumnezeu ştie ce o să îi treacă prin cap acum.

Ieşi din maşină.

— Ah, Jean. Până la urmă am noroc. David îi zâmbi. Nu ştiam dacă-l mai prind pe George. Când am venit la voi la masă, mi-am uitat ochelarii de citit aici.

Ochelarii de citit? Doamne, omul ăsta are sânge rece, nu glumă. Jean nu era sigură cum ar trebui să se simtă, impresionată sau îngrozită. Se uită la doamna Walker. Femeia părea dată gata şi nu mai multe.

— Vorbeam cu domnul Symmonds, zise ea. Mi-a spus că George face un risotto foarte bun. Am crezut că mă ia peste picior.

— Incredibil, dar adevărat, zise Jean. George chiar găteşte. Cam o dată la cinci ani. Se întoarse spre David. O să fie dezamăgit. Tocmai l-am lăsat în oraş. îi face o vizită fratelui lui. în Cornwall.

— Ce păcat, zise David.

Părea atât de relaxat, încât Jean începea să se întrebe dacă nu cumva chiar îşi uitase ochelarii de citit.

— Atunci, cred că ar trebui să te poftesc în casă. David se întoarse către doamna Walker.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— La fel.

Au intrat în casă.

— îmi pare rău, zise David. Am ajuns un pic mai devreme.

— Devreme?

— Am crezut că te-ai întors deja de la gară. întâlnirea cu vecina băgăreaţă nu făcea parte din plan. îşi scoase sacoul şi îl atârnă pe spătarul unui scaun.

— Din plan? David, asta este casa noastră. Nu poţi să apari aşa, pur şi simplu, când ai chef.

— Ascultă. O luă de mână şi o conduse la masa din bucătărie. Vreau să vorbesc ceva cu tine. O aşeză pe un scaun, îşi scoase ochelarii de citit din buzunarul de la sacou şi îi puse pe masă. Ca să-i flutur spre vecina ta, la plecare.

— Ai mai făcut asta.

— Asta? Nu zâmbea. Asta este ceva ce n-am mai făcut niciodată.

Dintr-odată se simţea foarte nelalocul ei. Ar fi vrut să facă ceai, să spele vasele, orice. Dar îi luase mâna dreaptă şi i-o acoperise cu cealaltă mână a lui, de parcă ar fi prins un animăluţ pe care trebuia să îl ţină aşa ca să nu scape.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Trebuie să ţi-o spun între patru ochi. Făcu o pauză şi trase adânc aer în piept. Sunt un om bătrân…

— Nu eşti bătrân.

— Te rog, Jean, de câteva săptămâni încerc să fac asta. Lasă-mă s-o spun dintr-o suflare, fără să mă fac de râs.

Nu îl mai văzuse niciodată aşa de nervos.

— Scuze.

— Când ajungi la vârsta mea, nu mai primeşti a doua şansă. Bine, poate mai primeşti a doua şansă. Poate că asta este a doua mea şansă. Dar… Se uită în jos, la mâinile lor. Te iubesc. Vreau să trăiesc cu tine. Sunt foarte fericit cu tine. Şi ştiu că sunt egoist. Dar vreau mai mult. Vreau să mă culc seara în acelaşi pat cu tine şi să mă trezesc dimineaţa lângă tine. Te rog, lasă-mă să termin. Pentru mine este uşor. Sunt singur. Nu trebuie să ţin cont de părerea nimănui. Pot să fac ce vreau. Dar la tine e altceva. Ştiu asta. II respect pe George. îmi place de George. Dar te-am auzit cum vorbeşti despre el şi v-am văzut împreună şi… Probabil că o să spui nu. Şi dacă ar fi aşa, aş înţelege. Dar dacă nu te-aş fi întrebat, aş fi regretat tot restul vieţii.

Jean tremura.

— Te rog. Gândeşte-te. Dacă ai spune da, aş face tot ce-mi stă în puteri ca să decurgă cât se poate de nedureros şi de uşor pentru tine… Dar dacă este imposibil, o să mă fac că această discuţie nu a avut loc niciodată. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să te sperii şi să te

îndepărtezi de mine. Ridică privirea şi o întâlni din nou pe a ei. Spune-mi că n-am stricat nimic.

Îşi puse mâna peste a lui, în aşa fel încât cele patru mâini ale lor să formeze o grămăjoară pe masă.

— Ştii ceva…

— Ce? Părea de-a dreptul tulburat.

— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Răsuflă uşurat.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns chiar acum.

— Nici n-am de gând.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— O să-mi fie cam greu să mă gândesc la altceva. Râse scurt. Zâmbeşti. N-ai mai zâmbit de când ai intrat pe uşă.

— De uşurare. îi strânse mâna.

Împinse scaunul în spate, ocoli masa, se aşeză la el în poală şi îl sărută.

▫ 32 ▫

Katie şi Graham nu au discutat despre Ray. Nu au discutat nici măcar despre nuntă. Au discutat despre Bridget Jones şi despre cisterna care se răsturnase pe Westway[23] şi pe care o arătaseră la ştirile din dimineaţa aceea şi despre părul de-a dreptul bizar al femeii din celălalt colţ al cafenelei.

Exact de asta avea nevoie Katie. Aceeaşi senzaţie pe care o ai când îmbraci un pulover vechi. Faptul că îţi vine ca turnat. Mirosul reconfortant.

Tocmai îi cereau nota chelneriţei, când a ridicat privirea şi l-a văzut pe Ray, care intrase în cafenea şi se îndrepta spre ei. O fracţiune de secundă s-a întrebat dacă nu cumva era vorba de vreo urgenţă. Apoi i-a văzut expresia feţei şi s-a învineţit.

Ray s-a oprit lângă masă şi s-a uitat în jos la Graham.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Katie. Ray nu spunea nimic.

Graham a pus calm şapte monede de o liră pe tăviţa de oţel inoxidabil şi şi-a băgat mâinile în buzunar.

— Ar cam trebui să plec. Se ridică. îţi mulţumesc pentru conversaţie.

— îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat. Se întoarse spre Ray. Ce Dumnezeu, Ray. Maturizează-te.

Timp de o secundă îngrozitoare, s-a gândit că Ray are de gând să-l

pocnească pe Graham. Dar nu a făcut-o. S-a uitat doar la el, în timp ce Graham s-a îndreptat încet spre uşă.

— Ce să zic, a fost fermecător, Ray. Pur şi simplu fermecător. Câţi ani ai?

Ray se holba la ea.

— Ai de gând să spui ceva sau o să stai aşa, cu faţa aia de idiot?

Ray s-a întors şi a ieşit din cafenea.

Chelneriţa s-a întors să ia tăviţa de oţel inoxidabil şi Ray şi-a făcut apariţia pe trotuar, în dreptul ferestrei. A ridicat un coş de gunoi deasupra capului şi a răcnit ca un vagabond dus cu capul, apoi l-a azvârlit înapoi pe trotuar.

▫ 33 ▫

George era mult mai calm în momentul în care a ajuns acasă.

Maşina era parcată afară. Prin urmare, a fost surprins şi puţin dezamăgit să descopere casa goală. Pe de altă parte, faptul că se afla în propriul lui hol era o alinare. Agenda în formă de cap de porc de pe măsuţa de telefon. Mirosul slab de pâine prăjită. Soluţia cu miros de pin cu care Jean curăţa covoarele. Şi-a lăsat rucsacul jos şi a intrat în bucătărie.

Tocmai punea ibricul pe foc, când a observat că unul dintre scaune zace pe podea. S-a aplecat şi l-a pus din nou pe picioare.

S-a trezit gândindu-se la nave-fantomă, totul exact aşa cum era când s-a întâmplat nenorocirea, mese pe jumătate mâncate, însemnări de jurnal neterminate.

Apoi s-a oprit. Era doar un scaun. A umplut fierbătorul, l-a băgat în priză, şi-a întins mâinile pe blatul de plastic laminat, a răsuflat încet şi a lăsat gândurile nebuneşti să îşi ia zborul.

Şi acesta a fost momentul în care a auzit zgomotul, de undeva, de deasupra capului, ca şi cum cineva ar fi mutat nişte mobilă masivă. La început a presupus că este Jean. Dar era un sunet pe care nu îl mai auzise niciodată în casă, o izbitură ritmică, aproape mecanică.

A fost cât pe ce să strige. Apoi a hotărât să nu strige. Voia să ştie ce se întâmplă înainte să îşi anunţe prezenţa. Poate va avea nevoie de elementul-surpriză.

A ieşit pe hol şi a început să urce scările. Când a ajuns sus, şi-a dat seama că zgomotul vine dintr-un dormitor.

A înaintat pe coridor. Uşa de la fostul dormitor al lui Katie era închisă, dar cea de la dormitorul lui şi al lui Jean era un pic întredeschisă. De aici venea zgomotul.

Coborând privirea, a dat cu ochii de cele patru ouă mari de marmură din fructiera de pe scrin. L-a luat pe cel negru şi l-a cântărit în mână. Nu era cine ştie ce armă, dar era extrem de dens şi se simţea mai în siguranţă cu el în mână. L-a aruncat în sus de câteva ori, ca să îl simtă cum îi cade cu greutate în palmă.

Era foarte posibil să fie pe punctul de a înfrunta un drogat care le scotoceşte prin sertare. Ar fi trebuit să îi fie teamă, dar activităţile din dimineaţa aceea păreau să fi golit compartimentul respectiv.

A păşit spre uşă şi a împins-o uşor.

Pe pat erau doi oameni care întreţineau un raport sexual.

Nu mai văzuse niciodată doi oameni care să întreţină un raport sexual, nu în viaţa reală. Nu era o imagine atrăgătoare. Primul lui impuls a fost să se retragă iute, ca să evite o scenă jenantă. Apoi şi-a amintit că este camera lui. Şi patul lui.

Tocmai se pregătea să îi întrebe cu voce tare de-a ce Dumnezeu cred ei că se joacă, când a observat că sunt nişte oameni în vârstă. Apoi femeia a scos sunetul acela pe care îl auzise de la parter. Şi nu era o femeie oarecare. Era Jean.

Bărbatul o viola.

Şi-a ridicat pumnul în care strângea oul de marmură şi a făcut din nou un pas înainte, dar ea zicea „Da, da, da" şi el vedea acum că bărbatul dezbrăcat dintre picioarele ei este David Symmonds.

Fără nici un avertisment, casa s-a răsturnat într-o rână. A făcut un pas înapoi şi s-a sprijinit cu mâna de tocul uşii, ca să nu cadă.

Timpul trecea. Era greu de spus cât timp trecuse mai exact. Ceva între cinci secunde şi două minute.

Nu se simţea prea bine.

A tras uşa înapoi în poziţia ei originală şi s-a rezemat de balustradă. A pus oul de marmură înapoi în fructieră, în linişte, şi a aşteptat până ce casa s-a întors la poziţia ei normală, ca un vapor mare în ape tulburi.

După ce s-a stabilizat, a coborât scările, şi-a luat rucsacul, a ieşit pe uşa din faţă şi a tras-o după el.

Era un sunet în capul lui, precum cel pe care l-ar fi auzit dacă ar fi stat culcat pe o şină de cale ferată şi un tren rapid ar fi trecut peste el.

A început să meargă. Mersul era bun. Mersul îi limpezea gândurile.

O furgonetă albastră a trecut pe lângă el.

De data aceasta, trotuarul era într-o rână. S-a oprit, s-a aplecat şi a vomitat lângă un stâlp de felinar.

Păstrându-şi poziţia, ca să nu îşi murdărească pantalonii, a pescuit un şerveţel folosit din buzunar şi s-a şters la gură. Nu i se părea corect să arunce şerveţelul pe stradă şi s-a pregătit să îl bage înapoi în buzunar, dar centrul de greutate al rucsacului s-a schimbat brusc, iar el a întins mâna să apuce stâlpul de felinar, nu l-a nimerit şi s-a rostogolit într-un gard viu.

Tocmai cumpăra o plăcintă cu carne[24] şi o salată de fructe de la Cannock South Services, de pe autostrada M6, când a fost trezit de lătratul unui câine; a deschis ochii şi a văzut un petic de cer acoperit de nori, încadrat de frunze şi crengi.

O vreme a rămas cu ochii la cerul acoperit de nori.

Se simţea un miros puternic de vomă.

Treptat, i-a devenit clar că zace pe jos, într-un tufiş. In spate avea un rucsac. Acum îşi amintea. I se făcuse rău pe stradă şi nevasta lui întreţinea raporturi sexuale cu un alt bărbat, la câţiva yarzi mai încolo.

Nu voia să fie văzut căzut într-un tufiş.

I-au trebuit câteva secunde, ca să îşi amintească exact cum îţi comanzi membrele. După ce şi-a amintit, şi-a scos o ramură din păr, şi-a dat rucsacul jos şi s-a ridicat cu grijă în picioare.

Din celălalt capăt al străzii, o femeie se uita la el cu un interes moderat, de parcă ar fi fost un animal într-o rezervaţie de safari. A numărat până la cinci, a tras adânc aer în piept şi şi-a azvârlit rucsacul pe umeri.

A făcut un pas şovăitor.

Apoi încă unul, ceva mai sigur.

Se simţea în stare s-o facă.

A început să meargă către drumul principal.

▫ 34 ▫

Katie se şi vedea cerându-şi scuze, luni.

Stătea în mijlocul lui Toddler One, cu Jacob agăţat de fularul ei, în timp ce Ellen încerca să-i spună despre World Awereness Day, din săptămâna următoare. Dar erau atât de multe porcării legate de Ray în capul lui Katie, încât nu mai putea procesa nimic altceva. Iar imaginea care o bântuia era cea din filmul acela cu zombi, capul lui Ellen zdrobit cu o scândură şi sângele ţâşnind din gâtul rupt.

După ce s-au urcat în autobuz, l-a întrebat pe Jacob cum a fost la grădiniţă, încercând astfel să şi-l scoată pe Ray din minte. Dar Jacob era prea obosit ca să vorbească.

îşi băgase un deget în gură, îşi strecurase o mână în haina ei şi începuse să mângâie căptuşeala moale.

Şoferul de autobuz încerca să doboare un soi de record de viteză pe uscat. Ploua şi mirosea a transpiraţie de la femeia care stătea lângă ea.

Ar fi vrut să spargă ceva. Sau să rănească pe cineva.

Şi-a pus mâna în jurul lui Jacob şi a încercat să absoarbă ceva din calmul lui.

Dumnezeule, ar fi putut să-l ducă pe Graham la cel mai apropiat hotel şi să i-o tragă până să-i sară ochii din cap, dacă tot trebuia să îndure rahatul ăsta.

Autobuzul s-a oprit. Violent.

Au coborât. Pe scară, Katie i-a spus şoferului că este un cretin. Din păcate, în acel moment, Jacob culegea un bulgăre de pământ interesant, iar Katie s-a împiedicat de el, ceea ce a diminuat întrucâtva efectul înjurăturii.

Când a deschis uşa, şi-a dat seama că Ray este acasă. Putea să pună pariu. Luminile de pe hol erau stinse, dar în aer plutea ceva apăsător şi încordat, ca şi cum ai intra într-o peşteră şi ai şti că după colţ se află căpcăunul care roade la o tibie.

Au intrat în bucătărie. Ray stătea la masă.

— Am mers cu autobuzul, spuse Jacob. Mami a zis un cuvânt urât. La şofer.

Ray nu a răspuns.

Katie s-a aplecat să vorbească cu Jacob.

— Du-te sus şi joacă-te un picuţ, bine? Trebuie să vorbesc ceva cu Ray.

— Vreau să mă joc aici, jos.

— Poţi să cobori să te joci un pic mai încolo, zise Katie. De ce nu-ţi scoţi camionul Playmobil afară, îh? Simţea că, dacă în următoarele cinci secunde nu reuşeste să îl facă să coopereze, o să-i plesnească o venă în cap.

— Nu vreau, zise Jacob. E plictisitor.

— Vorbesc serios. Du-te sus în momentul ăsta. Urc şi eu repede. Stai să-ţi dau haina jos.

— Vreau să stau cu haina. Vreau un suc.

— Ce Dumnezeu, Jacob, ţipă Katie. Du-te sus. Acum. O secundă, s-a gândit că Ray va face faimoasa lui schemă diplomatică bărbătească şi îl va convinge pe Jacob, cu puterea minţii, să meargă în linişte la etaj şi că ea va face o criză de apoplexie vizavi de ipocrizia absolută a

situaţiei ăsteia de rahat. Dar Jacob a bătut pur şi simplu din picior şi a spus „Te urăsc”, după care a plecat val-vârtej, cu gluga de la haină pe cap, ca un gnom foarte supărat.

S-a întors spre Ray:

— Am băut o cafea împreună. Este tatăl copilului meu. Voiam să mai vorbesc cu el. Şi dacă tu crezi c-o să mă mărit cu cineva care mă tratează aşa cum m-ai tratat tu azi, atunci habar n-ai pe ce lume trăieşti.

Ray se holba la ea fără să scoată o vorbă. Apoi s-a ridicat, a ieşit cu paşi apăsaţi pe hol, şi-a luat haina şi a trântit uşa în urma lui.

Iisuse.

A intrat în bucătărie, a apucat marginea chiuvetei şi s-a ţinut foarte strâns de ea, vreme de vreo cinci minute, de teamă să nu ţipe sau să spargă ceva şi să îl sperie pe Jacob.

A luat o gură de lapte din frigider şi a urcat la etaj. Jacob stătea pe marginea patului, cu haina pe el, cu gluga pe cap şi cu o expresie tensionată, aşa cum se întâmpla după certurile parentale, aşteptând taxiul care să îl ducă la orfelinat.

S-a aşezat pe pat şi l-a tras la ea în poală.

— îmi pare rău că m-am enervat. Simţi cum se înmoaie în timp ce o înconjoară cu mânuţele. Şi tu te mai superi câteodată, nu-i aşa?

— Da, zise el. Mă supăr pe tine.

— Dar eu tot te iubesc.

— şi eu te iubesc, mami.

Au stat aşa îmbrăţişaţi, câteva secunde.

— Unde s-a dus tata Ray? întrebă Jacob.

— A ieşit afară. Nu prea îi plac certurile.

— Mie nu-mi plac certurile.

— Ştiu, zise Katie.

I-a dat gluga jos, i-a scuturat câteva coji de dermatită seboreică din păr, apoi l-a sărutat.

— Te iubesc, veveriţoi mic. Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Jacob s-a desprins din îmbrăţişarea ei.

— Vreau să mă joc cu camionul.

▫ 35 ▫

George a luat autobuzul până în oraş şi s-a cazat la Hotel Cathedral.

Nu îi plăcuseră niciodată hotelurile scumpe. Mai ales din cauza bacşişurilor. Cui, în ce împrejurări şi cât trebuie să îi dai bacşiş? Bogătaşii fie ştiu instinctiv, fie nu le pasă dacă îi jignesc pe cei din păturile de jos. Oamenii obişnuiţi ca George nu aveau cum s-o nimerescă şi se alegeau inevitabil cu un scuipat în omletă.

Totuşi, de data aceasta, nu a resimţit nimic din anxietatea aceea supărătoare. Era în şoc. Neplăcerea avea să se instaleze mai târziu. Nu avea nici o îndoială în această privinţă. Dar, pe moment, era mai degrabă reconfortant să fie în şoc.

— Cârdul dumneavoastră, domnule.

George şi-a luat cârdul înapoi şi l-a strecurat în portofel.

— Şi cheia de la cameră. Recepţionerul se întoarse către un portar fioros. John, condu-l, te rog, pe domnul Hali în camera dânsului.

— Cred că mă descurc şi singur, zise George.

— Etajul trei. Faceţi la stânga.

Ajuns sus, şi-a golit rucsacul pe pat. Şi-a atârnat cămăşile, puloverele şi pantalonii în şifonier şi şi-a împăturit lenjeria intimă în sertarul de jos. A despachetat lucrurile mai mici şi le-a aranjat ordonat pe masă.

S-a uşurat, s-a spălat pe mâini, s-a şters pe un prosop ridicol de pufos şi l-a pus înapoi, cum era, pe suportul încălzit.

Se putea spune că face faţă foarte bine, în împrejurările date.

A scos un pahar de plastic din învelitoarea lui igienică şi l-a umplut cu whisky dintr-o sticluţă aflată în minibar. A scos şi o pungă de arahide KP şi le-a consumat pe amândouă în picioare, la fereastră, uitându-se la puzderia de acoperişuri gri.

Ce putea fi mai simplu? Câteva zile la hotel. Apoi va face demersuri pentru a închiria ceva. Un apartament în oraş, poate, sau o proprietate într-un sătuc.

A terminat whisky-ul şi a mai băgat vreo şase arahide în gură.

După aceea, viaţa lui îi va aparţine. Va putea să hotărască ce să facă, cu cine să se vadă, cum să îşi petreacă timpul.

Dacă analiza lucrurile la rece, putea să o ia ca pe un lucru pozitiv.

A îndoit capătul pungii de arahide pe jumătate consumate şi a pus-o pe masă, apoi a clătit paharul, l-a şters cu unul dintre şerveţelele din partea casei şi l-a pus înapoi la chiuvetă.

Douăsprezece şi cincizeci şi două.

Un local pentru masa de prânz şi pe urmă o plimbare de voie.

După plecarea lui David, Jean a coborât la bucătărie, în halat.

Totul strălucea un pic. Florile de pe tapet. Norii adunaţi pe cer, la capătul grădinii, ca nişte troiene de zăpadă.

Şi-a făcut o cafea şi un sandvici cu şuncă şi a luat câteva pastile de paracetamol pentru genunchi.

Iar strălucirea a început să se estompeze.

Sus, când David o ţinea în braţe, părea posibil. Să lase toate astea în urma ei. Să înceapă o viaţă nouă. Dar acum, după plecarea lui, părea absurd. O idee perversă. Ceva ce făceau oamenii la televizor.

S-a uitat la ceasul de pe perete. S-a uitat la facturile din suportul pentru feliile de pâine prăjită şi la platoul pentru brânzeturi, cu modelul de iederă.

Şi-a văzut dintr-odată toată viaţa desfăşurată dinaintea ochilor, ca nişte fotografii într-un album. Ea şi George în faţa bisericii din Daventry, vântul care smulgea frunzele din copaci ca pe nişte confetti portocalii, adevărata sărbătoare care a început în dimineaţa următoare, când şi-au lăsat familiile în urmă, s-au urcat în Austin-ul de un verde închis al lui George şi au pornit-o spre Devon.

Blocată în spital o lună de zile, după ce s-a născut Katie. George venind în fiecare zi cu peşte şi cartofi prăjiţi. Jamie pe tricicleta lui roşie. Casa din Clarendon Lane. Florile de gheaţă de la geamuri în acea primă iarnă şi lenjeria de corp îngheţată, care pocnea când o îndoiai. Totul atât de solid, de normal, de bun.

Dacă te uiţi aşa la viaţa unui om, nici nu îţi dai seama ce lipseşte.

Şi-a spălat farfuria de la sandvici şi a aşezat-o în raft. Casa părea dintr-odată ştearsă. Depunerile de calcar de la baza robinetelor. Crăpăturile din săpun. Cactusul trist.

Poate că vrea prea mult. Poate că toată lumea vrea prea mult în ziua de azi. Maşină de spălat cu uscător. Siluetă de manechin. Sentimentele pe care le aveai la douăzeci şi unu de ani.

A urcat în camera ei şi, în timp ce se îmbrăca, a simţit cum alunecă înapoi în vechiul ei eu.

Vreau să mă culc seara în acelaşi pat cu tine şi să mă trezesc dimineaţa lângă tine.

David nu înţelegea. Puteai să spui nu. Dar nu puteai să ai o astfel de conversaţie şi apoi să te prefaci că nu a avut loc niciodată.

Îi era dor de George.

George a citit cartea lui Peter Ackroyd în timpul unui prânz prelungit, într-o pizzerie aglomerată şi cam de mâna a doua de pe Westgate.

Mesenii solitari i se păruseră dintotdeauna cam trişti. Dar acum,

că era şi el un mesean solitar, se simţea mai degrabă superior. Din pricina cărţii, în principal. A faptului că învăţa ceva, în timp ce toţi ceilalţi pierdeau timpul. Ca lucrul pe timp de noapte.

După masă a ieşit să facă o plimbare. Centrul oraşului nu era cel mai indicat loc şi i se părea un pic absurd să cheme un taxi, doar ca să fie lăsat undeva, în mijlocul pustietăţii, aşa că a pornit-o pe jos prin Eastfield, spre şoseaua de centură.

La un moment dat va trebui să îşi ia maşina. Poate noaptea, pentru a reduce riscul de a da nas în nas cu Jean. Dar era maşina lui? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o confruntare ruşinoasă. Sau, mai rău, să fie acuzat de furt. Poate că, una peste alta, ar fi mai bine să îşi cumpere o maşină nouă.

Mergea în direcţia greşită. Ar fi trebuit să o ia spre vest. Dar mersul spre vest l-ar fi dus spre Jean. Şi el nu voia să fie dus spre Jean, indiferent de cât de pitoresc era peisajul de ţară din vecinătatea ei.

A traversat şoseaua de centură, a ocolit platformele industriale şi a păşit, în sfârşit, printre câmpurile verzi.

O vreme s-a simţit înviorat de aerul rece, sub cerul liber, şi părea să aibă parte de toate beneficiile unei plimbări viguroase de-a lungul râului Helford, dar fără compania lui Brian şi şase ore pe tren.

Apoi, la orizont, în stânga lui, s-a conturat o fabrică veche. Furnale ruginite. Conducte. Rezervoare scorojite. Nu era o privelişte frumoasă. Cum nu era nici frigiderul stricat aruncat pe refugiul din faţă.

Voia să lucreze la atelierul lui.

Şi-a dat seama că nu va mai putea să lucreze la atelier.

Va fi nevoit să demareze alt proiect. Un proiect mai mic. Un proiect mai ieftin. Planorismul i-a venit pe nepoftite în minte şi a trebuit să îl alunge rapid.

Şah. Jogging. înot. Acţiuni caritabile.

Mai putea încă să deseneze, desigur. Iar asta o putea face oriunde, cu cheltuieli minime.

I-a dat prin gând că Jean ar putea să vrea să plece din casă. Să locuiască în altă parte. Cu David. în acest caz, el va putea să lucreze în continuare la atelier.

Şi acesta a fost gândul care l-a îmbărbătat şi care l-a motivat să se întoarcă şi să intre înapoi în oraş, cu un mers plin de energie.

Când a ajuns în centru, începuse deja să se lase întunericul. Dar nu părea destul de târziu ca să se întoarcă la hotel şi să ia masa de seară la restaurant. Din fericire, a trecut pe lângă un cinematograf şi şi-a dat

seama că nu mai văzuse un film pe marele ecran de foarte mulţi ani.

Training Day părea un film poliţist de duzină. Spy Kids era în mod clar pentru spectatorii mai tineri, iar A Beautiful Mind, din ce îşi amintea el, era ceva despre un tip care îşi pierdea minţile, fiind prin urmare de evitat.

A cumpărat un bilet la Stăpânul inelelor: Frăţia inelului. Recenziile erau favorabile şi îşi amintea că îi plăcuse şi cartea cândva, într-un trecut îndepărtat şi neguros. A perforat biletul şi şi-a găsit un loc în centrul sălii.

O adolescentă care stătea într-un grup de tineri pe rândul din faţă s-a întors să vadă cine s-a aşezat în spatele lor. George a aruncat o privire în jur şi şi-a dat seama că este singura persoană mai în vârstă într-un cinematograf plin de oameni tineri. Nu era chiar acelaşi lucru cu a da târcoale unui loc de joacă, dar nu se simţea în apele lui.

S-a ridicat, s-a întors pe culoar şi a găsit un loc în centrul primului rând, unde imaginea este mai mare şi mai clară şi unde nimeni nu l-ar fi acuzat de ceva nelalocul lui.

Filmul era destul de bun.

Totuşi, după vreo patruzeci de minute, camera a poposit mai mult pe faţa lui Christopher Lee, care îl interpreta pe maleficul Saruman, şi George a observat o mică pată întunecată pe obrazul lui. Poate că nu i-ar fi dat nici o importanţă, dacă nu şi-ar fi amintit că citise recent un articol în ziar despre moartea lui Christopher Lee. Era puţin probabil să fi fost cancer de piele. Dar ar fi putut fi. Şi dacă a fost cancer de piele, atunci îl privea pe Christopher Lee, care murea în faţa ochilor lui.

Sau poate că era Anthony Quinn, cel la care se gândea.

Când s-a uitat din nou la ecran, s-a trezit urmărind prim-plan după prim-plan cu feţele mărite în mod grotesc, fiecare dintre ele prezentând o excrescenţă ciudată sau o regiune de pigmentare anormală, fiecare dintre ele, un melanom în formare.

Nu se simţea bine.

Apoi au reapărut orcii, iar acum îi vedea aşa cum erau în realitate, nişte creaturi subumane, de pe capetele cărora fusese jupuită pielea, astfel încât să nu mai aibă buze şi nări, iar chipurile lor să fie compuse în întregime din carne crudă, vie. Nu ştia care era cauza – faptul că înfăţişarea lor părea urmarea unei boli incurabile de piele sau faptul că nu aveau piele şi erau, prin urmare, fie imuni la cancerul de piele, fie, în mod anormal, predispuşi la el, precum copiii albinoşi din Sahara, care mureau de cancer din momentul în care veneau pe lume –, dar, orice ar fi fost, era mult peste limita de suportabilitate a stomacului său.

Fără să îi mai pese ce or să creadă ceilalţi spectatori despre el, s-a ridicat în picioare şi a luat-o în zig-zag pe culoarul în pantă care ducea la uşă, a dat buzna în foaierul pustiu şi şocant de luminos, a ieşit împleticit pe uşile mari, batante şi s-a trezit în întunericul relativ al străzii.

Jean îşi turnase un pahar de vin şi se pregătea să urmărească ştirile de seară la televizor, când a sunat Brian ca să-i spună că George nu a ajuns. Au tras concluzia că o fi probabil pe vreo linie secundară, pe undeva, în apropiere de Exeter, înjurându-i pe cei de la Virgin Train. Jean a pus receptorul în furcă şi a uitat convorbirea.

A scos un piept de curcan din congelator, l-a pus în aparatul de gătit cu aburi, ca să fiarbă şi a început să cureţe morcovii.

A luat masa în faţa televizorului, uitându-se la o prostioară romanţioasă cu Tom Hanks. Tocmai când rula genericul de final, Brian a sunat din nou, ca să spună că George tot nu a ajuns. A spus că dacă nu află nimic, mai sună din nou într-o oră.

Casa părea dintr-odată foarte-foarte goală.

A deschis altă sticlă de vin şi a mai băut un pahar, puţin prea repede.

Se purta prosteşte. Oamenii ca George nu suferă accidente. Şi dacă ar suferi (ca atunci când i-a intrat ciobul ăla în ochi), ar suna imediat acasă. Dacă ar sfârşi într-un spital, ar exista o bucată de hârtie în buzunarul de la haină, cu numărul de telefon al lui Brian, cu instrucţiuni de localizare a cabanei şi, foarte posibil, o hartă desenată manual.

De ce se gândea la aşa ceva? Prea mulţi ani în care îşi făcuse griji din pricina copiilor adolescenţi care se duc la petreceri şi iau droguri. Prea mulţi ani în care îşi amintise zilele lor de naştere şi în care scosese din priză fierul de frizat încins, lăsat pe covorul din dormitor.

Şi-a mai turnat un pahar de vin şi a încercat să se uite la televizor, dar nu putea sta locului. A spălat vasele. Apoi a golit frigiderul. A curăţat resturile din orificiul de scurgere, a spălat suporturile de vase cu apă fierbinte şi detergent, a frecat chiuveta cu prosopul de şters vase.

A legat sacul de gunoi la gură şi l-a scos în grădină, în timp ce era lângă tomberon, a auzit uac-uac-uac-ul unui elicopter de poliţie. A ridicat privirea şi a văzut silueta neagră, postată în vârful unui lung con de lumină de reflector, pe cerul cărămiziu de deasupra centrului oraşului. Şi nu putea alunga ideea tâmpită că îl caută pe George.

A intrat în casă, a încuiat uşa şi s-a gândit că va trebui să sune la poliţie, dacă nu va primi nici o veste în următoarea oră.

▫ 39 ▫

Jamie şi-a petrecut următoarele câteva zile ca un zombi şi a pierdut o reşedinţă în Dartmouth Park, în favoarea lui John D. Wood, fiindcă, în loc să se dea bine pe lângă proprietarii în vârstă, el a stat şi şi-a plâns de milă, visând cu ochii deschişi la Tony.

A treia zi s-a făcut de râsul lumii la birou, după ce a făcut un copy-paste de mântuială şi a postat pe Primelocation reclama unei garsoniere la etajul al treilea, cu piscină.

Acesta a fost momentul în care s-a hotărât să se adune şi să se pună din nou pe picioare. A găsit un CD cu Clash în torpedoul maşinii, i-a dat drumul tare şi a făcut o listă în cap cu toate lucrurile legate de Tony care îl făceau să se urce pe pereţi (fumatul în pat, lipsa de rafinament culinar, vânturile trase fără ruşine, bătutul darabanei cu lingura, capacitatea de a vorbi o jumătate de oră despre provocările ridicate de instalarea unei ferestre Velux…).

Ajuns acasă, a rupt CD-ul în mod ritualic în două şi l-a aruncat la coşul de gunoi.

Dacă Tony va dori să vină înapoi, să facă el prima mişcare. Jamie nu avea de gând să se milogească. Avea să fie singur. Şi avea să-şi savureze singurătatea.

▫ 40 ▫

Atmosfera din centrul oraşului devenea, vizibil, din ce în ce mai turbulentă, pe măsură ce grupuri de tineri se adunau pentru o noapte de băut la greu. Aşa că George a luat-o pe Bridge Street, spre râu, în căutarea liniştii şi a păcii, precum şi a unei explicaţii pentru elicopterul care survola oraşul.

Când a ajuns pe chei, şi-a dat seama că se întâmpla ceva mai grav şi mai interesant decât îşi imaginase el. Pe carosabil era parcată o ambulanţă, iar în spatele ei era trasă o maşină de poliţie, cu girofarul albastru care se rotea în aerul rece.

În mod normal, ar fi mers mai departe, ca să nu se creadă că dă târcoale morţilor. Dar astăzi nimic nu era normal.

Elicopterul zbura atât de jos, încât simţea zgomotul ca pe o vibraţie în capul şi umerii lui. S-a postat lângă gărduleţul de sârmă din apropierea Restaurantului Chinezesc, încălzindu-şi mâinile în buzunarele de la pantaloni. Un reflector de la baza elicopterului se mişca în zig-zag peste suprafaţa apei. Cineva căzuse în râu.

O pală de vânt i-a adus la urechi un pârâit scurt, scos de un aparat de emisie-recepţie, apoi nimic.

Intr-un fel macabru, era minunat. Ca un film. Aşa cum viaţa este arareori. Micul dreptunghi galben din geamul ambulanţei, norii călători, apa învolburată sub curentul de aer stârnit de elicopter, totul mai strălucitor şi mai intens ca de obicei.

În aval, doi asistenţi de pe ambulanţă, îmbrăcaţi cu veste de un galben fosforescent, băteau metodic poteca, de-a lungul râului, luminând suprafaţa apei cu lanternele şi loveau diferite obiecte scufundate cu nişte prăjini lungi. Căutau un cadavru, pesemne.

S-a auzit răcnetul unei sirene, care a fost oprită imediat. O portieră de maşină trântită.

Şi-a mutat privirea la apa din faţa lui.

Nu mai privise niciodată râul pe timp de iarnă. Nu pe timp de noapte. Nu când nivelul apei era crescut. Niciodată nu se gândise că ar avea vreo problemă, dacă ar cădea în orice fel de apă. Era un înotător destul de bun. Patruzeci de lungimi de bazin în fiecare dimineaţă, ori de câte ori se cazau la vreun hotel cu piscină. Iar când „Mingea de foc” a lui John Zinewski se răsturnase, fusese speriat, pe moment, dar niciodată nu îi trecuse prin cap că s-ar putea îneca.

Apa aceasta era diferită. Nici măcar nu arăta a apă. Se mişca prea iute, şerpuind şi învolburându-se şi rostogolindu-se în corpul ei, ca un animal mare. în amonte de pod, apa venea grămadă peste piloni, precum un val de lavă care atacă o stâncă. Apoi dispărea sub el, într-o pâlnie neagră.

Vedea dintr-odată cât de grea este apa în realitate, atunci când se mişca în masă, precum smoala sau melasa. Te-ar putea trage în jos sau te-ar putea izbi de un perete de beton şi tu nu ai avea ce face, oricât de bun înotător ai fi.

Cineva căzuse în râu. Brusc a realizat ce înseamnă asta.

Şi-a închipuit primul şoc, al răcelii violente, apoi zbaterea disperată după ceva de pe mal, de care să te agăţi, pietrele unsuroase acoperite de muşchi, unghiile care se rup, hainele care se îmbibă rapid cu apă.

Dar poate că persoana respectivă tocmai asta dorise. Poate că se aruncase singură în apă. Poate că nu făcuse nici o încercare de a urca înapoi pe mal, singura luptă fiind cea care se ducea pentru renunţare, pentru reducerea la tăcere a poftei de lumină şi de viaţă.

Şi-a închipuit-o încercând să înoate în aval, pe întuneric. Şi-a amintit fragmentul despre înec din Cum murim. A văzut-o încercând să respire apă, cu traheea blocată de spasme, ca să protejeze ţesutul moale al plămânilor. Dacă ai traheea obstrucţionată, nu mai poţi respira. Şi cu cât petreci mai mult timp fără să respiri, cu atât eşti mai slăbit. Va începe să înghită aer şi apă. Apa şi aerul se vor transforma

în spumă şi un întreg proces sinistru se va pune în mişcare, fără a mai putea fi oprit. Spuma o va sufoca (aceste detalii i se întipăriseră foarte viu în memorie). Va vomita. Voma îi va umple gura şi cu acea ultimă suflare, când spasmul din trahee va ceda în sfârşit din cauza lipsei de oxigen din sânge, nu va avea de ales şi va înghiţi – apă, aer, spumă, vomă, tot.

Stătea pe malul râului de vreo cinci minute. Văzuse elicopterul acum zece minute. Dumnezeu ştie cât timp trecuse până se dăduse alarma sau până sosise elicopterul. Oricine va fi fost persoana respectivă, acum era aproape sigur moartă.

A simţit ceva din oroarea pe care o simţise în tren, dar de data aceasta nu l-a mai copleşit. Era temperată de un soi de uşurare. Se vedea făcând aşa ceva. Dramatismul situaţiei. Aşa cum îţi imaginezi că ai muri împăcat numai pe o anumită bucată muzicală. Cum ar fi acel Adagio al Bărbierului, pe care păreau să îl difuzeze pe Classic FM de câte ori era el la volan.

Părea atât de violentă, sinuciderea. Dar aici, acum, de aproape, părea altceva, mai degrabă un act de violenţă comis asupra unui trup care te ţine încătuşat de o viaţă de netrăit. Să rupi lanţurile şi să fii liber.

S-a uitat din nou în jos. La şase inci sub picioarele lui, apa se umfla şi se târa, când albastră, când neagră în lumina girofarului maşinii de poliţie.

▫ 41 ▫

Jean l-a sunat pe Jamie şi nu a primit nici un răspuns. A sunat-o pe Katie, dar Katie era în mod evident ocupată şi Jean nu voia să i se spună că este paranoică, aşa că a închis înainte să izbucnească o ceartă.

A sunat la spital. A sunat la Virgin. A sunat la Wessex Train şi la GNER. A sunat la poliţie şi i s-a spus să revină cu un telefon dimineaţă, dacă nu apare până atunci.

Şi-o făcuse cu mâna ei. Fiindcă se gândise să îl părăsească.

A încercat să doarmă, dar de fiecare dată când începea să picotească îşi imagina un ciocănit în uşă şi un tânăr poliţist în prag, cu o mină serioasă, şi i se făcea rău şi avea ameţeli şi era îngrozită, de parcă cineva s-ar fi pregătit să îi hăcuiască unul dintre membre.

Într-un final, pe la cinci dimineaţa, a adormit.

George nu avea nici un chef să stea într-un restaurant. Aşa că a intrat într-un magazin şi şi-a cumpărat un sandvici ofilit, o portocală şi o banană uşor pătată.

S-a întors în camera de hotel, şi-a făcut o cafea instant şi a servit cina frugală. Odată încheiată masa, şi-a dat seama că nu are nimic de făcut şi că este doar o chestiune de timp până ce mintea lui îşi va pierde ancora şi va începe să plutească în derivă.

A deschis minibarul şi a dat să scoată o cutie de Carlsberg, apoi s-a oprit. Dacă se va trezi în miez de noapte şi va trebui să ţină piept forţelor întunericului, va avea nevoie să fie în toate minţile. A înlocuit Carlsbergul cu un baton Mars şi a comutat televizorul pe canalul Eurosport.

Au apărut cinci tineri, care stăteau pe nişte stânci, la munte, şi purtau căşti de protecţie şi rucsacuri în culorile fosforescente pe care le preferă tinerii din ziua de azi, la ieşirile în aer liber.

George butona telecomanda, chinuindu-se să dea sonorul mai tare, când unul dintre tineri s-a întors pe neaşteptate, a luat-o la fugă spre prăpastie şi s-a aruncat în gol.

George a scos un scheunat ascuţit şi s-a repezit spre televizor, în încercarea de a-l prinde pe om.

S-a schimbat cadrul şi George l-a văzut plonjând de-a lungul unui vast perete de stâncă. Una, două, trei secunde. Apoi i s-a deschis paraşuta.

Inima îi bătea încă cu putere. A schimbat canalul.

Pe canalul 45, unui om de ştiinţă i se administra un şoc electric, i s-a făcut părul măciucă şi scheletul i-a devenit, pentru un scurt moment, vizibil. Pe 46, un grup de femei cu sâni pneumatici şi în bikini se roteau ca nişte girofaruri pe ritmuri pop. Pe 47, camera de filmat se rotea panoramic peste ce mai rămăsese după un atentat terorist dintr-o ţară cu o limbă imposibilă. Pe 48 era o reclamă la bijuterii ieftine. Pe 49 era un program despre elefanţi. Pe 50 era ceva în alb-negru, cu extraterestri.

Dacă ar fi existat doar patru canale, nu ar fi avut de ales şi poate că s-ar fi uitat pe unul dintre ele, dar numărul în sine crea dependenţă şi le-a luat pe toate la rând de mai multe ori, făcând o pauză de câteva secunde la fiecare imagine, până i s-a făcut un pic greaţă.

A deschis romanul de Ackroyd, dar lectura părea o sarcină apăsătoare în acel moment al serii, aşa că s-a dus alături şi a făcut o baie.

Tocmai se dezbrăca, când şi-a amintit că sunt părţi ale corpului său pe care nu vrea să le vadă. A stins lumina din baie şi a rămas în maiou şi în izmene, urmând ca pe acestea să le dea jos chiar înainte de a intra în cadă.

Dar, cum stătea pe marginea patului şi îşi dădea jos pantofii, a văzut, pe bicepsul stâng, o constelaţie de punctişoare roşii. Şase sau şapte, poate. Le-a frecat, gândindu-se că or fi un soi de pată sau scamă de la îmbrăcăminte, dar nu erau niciuna, nici alta. Şi nu erau nici o descuamare minoră. Şi nu au dispărut prin frecare.

În timp ce în podea, la picioarele lui, se căsca de-acum familiarul puţ fără fund, s-a consolat cu gândul că o vreme nu se va mai gândi la Jean şi la David.

Cancerul se răspândea. Ori asta, ori un tip nou de cancer prinsese rădăcini, acum, după ce primul îi slăbise sistemul imunitar.

Habar nu avea de câtă vreme erau petele acolo. Nu ţinea minte să îşi mai fi examinat vreodată bicepşii cu atâta atenţie. O voce din capul lui îi spunea că se află probabil acolo de ani de zile. O altă voce din capul lui îi spunea că asta înseamnă că sunt simptomele unui proces care şi-a făcut deja lucrarea fatală, dincolo de suprafaţă.

Poziţia ghemuit îl făcea conştient, în mod dezagreabil, de sandvici, de banană, de portocală şi, în mod special, de batonul Mars. Nu voia să vomite din nou, başca într-un hotel. Aşa că, ţinându-şi ochii închişi, s-a forţat să se ridice în picioare şi a început să bată camera în lung şi-n lat, între fereastră şi uşă, sperând să obţină din nou efectul calmant al plimbării din după-amiaza aceea. După vreo două sute de astfel de ture, ritmul părea a duce spre domolirea atacului de panică.

Acesta a fost punctul în care a auzit un clipocit pe gresia unei podele. I-au trebuit câteva secunde ca să îşi dea seama de unde ar putea veni clipocitul de pe gresie. Când i-a picat fisa, a deschis ochii şi a luat-o la fugă spre baie, s-a împiedicat de colţul patului şi a intrat cu capul în tocul uşii.

S-a ridicat în picioare şi s-a împleticit în întunericul băii, încetinind, de frică să nu alunece din nou pe pardoseala inundată. A închis robinetele, a aruncat pe jos toate prosoapele disponibile, a scos dopul cu grijă, apoi a îngenuncheat lângă vasul de toaletă, ca să îşi tragă sufletul.

Durerea de cap era considerabilă, dar avea cumva şi o consolare, fiind un soi de durere de fiecare zi, care creştea şi descreştea de o manieră previzibilă.

Şi-a dus mâinile la frunte. Era caldă şi udă. Chiar nu voia să deschidă ochii ca să afle dacă din cauza sângelui sau a apei.

A închis uşa din spatele lui cu piciorul, astfel încât întunericul a devenit mai dens.

Nişte lumini roz neclare pluteau în fundul ochilor, ca un îndepărtat sat de spiriduşi[25].

Asta îi mai lipsea. Şi, colac peste pupăză, tocmai astăzi.

După ce şi-a tras sufletul, s-a ridicat încet şi cu greutate în picioare şi şi-a croit drum înapoi în dormitor, cu ochii strâns închişi. A închis lumina şi s-a îmbrăcat. După ce a deschis ochii, a scos o mulţime de cutii, sticle şi gustări din minibar şi s-a întors pe scaunul din faţa televizorului. A deschis o cutie de Carlsberg, a găsit canalul cu videoclipuri muzicale şi s-a pus să aştepte alte femei cu sâni pneumatici, care să se rotească ca nişte girofaruri, cu speranţa că poate i-ar stimula o fantezie sexuală care să îi distragă atenţia îndeajuns de mult, încât să uite unde este şi cine este şi ce i s-a întâmplat în ultimele douăsprezece ore.

A mâncat un Snickers.

Se simţea ca un copil mic după o zi foarte, foarte lungă. Voia ca cineva mai mare şi mai puternic să îl ia în braţe şi să îl ducă într-un pat cald, unde să se cufunde într-un somn adânc, şi să fie transportat rapid către zorii unei noi zile, în care totul să fie din nou bun şi curat şi simplu.

Femeia care cânta la televizor arăta de vreo doisprezece ani. Nu avea mai deloc sâni şi purta o pereche de blugi şi un tricou rupt. în sine, ar fi fost ceva insipid de urmărit, dacă fata nu ar fi fost grozav de mânioasă dintr-un motiv oarecare – la fiecare câteva măsuri, se arunca spre cameră, ca să urle în obiectiv. îi reamintea lui George de o Katie mai tânără, într-una din pasele ei labile.

Linia melodică era hârşâită şi distonantă, dar, pe măsură ce băutura îşi făcea efectul, înţelegea mai bine de ce tinerilor, posibil beţi sau sub influenţa unor substanţe halucinogene, li se pare distractivă. Ritmul antrenant, acordurile simple. Ca şi cum ai urmări o furtună cu tunete şi fulgere din spaţiul protejat al propriei sufragerii. Ideea că undeva, afară, există ceva mai violent decât ceea ce se întâmplă în propriul cap.

După tânără au urmat doi bărbaţi negri, care cântau pe un ritm disco monoton. Purtau nişte pantaloni bufanţi şi şepci de baseball şi utilizau un fel de limbaj argotic de cartier, impenetrabil. La suprafaţă, nu păreau aşa de supăraţi ca tânăra din videoclipul precedent, dar lăsau foarte limpede impresia că, spre deosebire de tânăra furioasă, nu ar fi ezitat să îţi dea foc la casă.

În fundal cântau vreo trei femei îmbrăcate foarte sumar.

A deschis o sticlă mică de vodcă.

Era miezul nopţii şi el se îmbătase până la amorţeală şi se întreba de ce nu făcuse asta mai demult. Se simţea chiar foarte relaxat şi tot uita unde se află. Ceea ce era bine.

A mers la baie, s-a uşurat, s-a întors împleticit în dormitor şi s-a prăbuşit pe plapuma umplută cu puf de raţă. îşi simţea creierul mai gol decât în orice moment din ultimele câteva luni. I-a trecut prin minte că ar putea deveni alcoolic. Şi fix în acel moment i s-a părut o soluţie rezonabilă la problemele lui.

Apoi a leşinat.

În mijlocul nopţii s-a trezit că face o ultimă descindere într-un aeroport. Heathrow, poate. Sau Charles de Gaulle. Era într-un avion care se făcea că este şi elicopter, iar femeia de lângă el avea un câine de salon în braţe, lucru care nu se întâmplă în avioanele adevărate.

Se simţea ciudat de senin. într-adevăr, avionul sau elicopterul părea a fi braţele persoanei mai mari, mai puternice pe care şi-o închipuise mai devreme şi care se făcea că îl poartă spre pat.

S-a uitat pe fereastră, în noapte. Panorama era atât de frumoasă, încât îţi tăia răsuflarea, iar traficul de dedesubt, din depărtare, pulsa precum lava printre crăpăturile unei pietre mari, negre.

Se auzea muzică, ori în capul lui, ori la căştile puse la dispoziţie de companie, ceva îmbătător şi orchestral şi infinit de liniştitor. Iar caro urile de pe ţesătura care învelea scaunul din faţa lui se ondulau uşor, ca nişte mici valuri care se lovesc de zidul portului şi care se intersectează pentru a crea o pânză sclipitoare de raze de soare ude.

Apoi avionul sau elicopterul a lovit ceva.

S-a auzit un bubuit colosal şi totul s-a deplasat într-o parte, cale de câţiva iarzi. A urmat o secundă de linişte asurzitoare. Apoi avionul a virat în jos, spre dreapta, şi oamenii au început să ţipe şi aerul s-a umplut brusc de alimente şi bagaje de mână şi micul câine a fost aeropurtat precum un balon la capătul firului.

George a încercat disperat să-şi desfacă centura de siguranţă, dar degetele lui erau neîndemânatice şi amorţite şi refuzau să îi asculte ordinele şi el se uita prin micul hublou din plexiglas la combustibilul de avion care ardea şi la fumul negru şi gros care ieşea dintr-o parte, de sub aripa din dreapta.

Dintr-odată, acoperişul avionului a fost smuls precum capacul unei conserve de sardine şi un vânt monstruos a început să îi ia pe sus pe copiii mici şi pe membrii echipajului, ducându-i într-un vârtej, în întuneric.

Un cărucior cu băuturi a dansat de-a lungul coridorului şi a smuls capul unui bărbat care stătea la stânga lui George.

Apoi nu mai era în avion. Se dădea cu sania pe colina Lunn, împreună cu Brian. O ajuta pe Jean să îşi scoată tocul pantofului dintr-un grătar din Florenţa. Fusese scos la tablă, la ora doamnei Amery, şi încerca să scrie paralelă a nu ştiu câta oară, în timp ce toată lumea râdea de el.

Apoi era din nou în avion şi, simultan, stătea în grădina lui din spatele casei, în miez de noapte, şi se uita în sus, spre dormitor, întrebându-se care este sursa acelui grohăit ciudat care venea dinăuntru, când exteriorul casei a fost luminat de o lumină portocalie intensă, iar el s-a întors şi l-a văzut venind, precum un val uriaş care duce cu el resturile unui vas naufragiat, numai că aeropurtat, aprins de meteoritul de gazolină din centru.

Pământul s-a cutremurat. Un geam din faţă a fost împroşcat cu galoane de plastic negru, fierbinte. Un scaun pliant ţopăia pe o stradă rezidenţială, într-o jerbă de scântei albe. O mână de om a căzut pe caruselul dintr-un loc de joacă pentru copii.

Botul avionului s-a înfipt într-o parcare supraetajată şi George s-a trezit din somn, înfăşurat în nişte haine ude leoarcă, pe un pat mare dintr-o încăpere pe care nu o recunoştea, cu un gust greţos în gură, o durere cauzată parcă de o ţepuşă de metal înfiptă într-o parte a capului şi convingerea că visul nu s-a încheiat, că se află încă acolo, că se prăbuşeşte în noapte, aşteptând disperat impactul final, care va stinge luminile pentru totdeauna.

▫ 43 ▫

Jean a fost trezită la ora nouă de soneria telefonului. A sărit din pat, a fugit în hol şi a ridicat receptorul.

— Jean, eu sunt. Era David.

— îmi pare rău, am crezut că e…

— Eşti bine? întrebă David. I-a spus de George.

— Eu nu mi-aş face griji, zise David. A condus o afacere. Dac-ar avea nevoie de ajutor, ar şti cum să-l ceară. Dacă n-a luat legătura cu tine, înseamnă că nu vrea să-ţi faci griji. Sunt sigur că există o explicaţie perfect raţională.

Şi-a dat seama că ar fi trebuit să-l sune pe David încă de aseară.

— în plus, zise David, eşti singură în casă. După ce m-am despărţit de Mina, o lună de zile n-am mai dormit ca lumea. Ştii ceva? N-ai vrea să stai aici duminică noaptea? Lasă-mă să am grijă de tine.

— îţi mulţumesc. Mi-ar plăcea foarte tare.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spuse David. Pentru nimic.

în ziua următoare, când Jamie s-a întors acasă de la muncă, statutul

lui de persoană singură i-a apărut, în sfârşit, mai degrabă ca o oportunitate, decât ca o provocare. A pus un CD cu U2, a dat sonorul tare, şi-a făcut o cană de ceai calmant şi şi-a călcat pantalonii.

După ce a terminat cu pantalonii, s-a dus la baie şi a făcut un duş, iar după ce s-a spălat pe cap şi-a luat o pauză pentru o masturbare rapidă, închipuindu-şi un canadian înalt, cu bicepşi vânjoşi şi nişte firicele de păr ce formau un V blond la noadă, care intra în baia unei cabane de schi, arunca cât colo prosopul alb şi flauşat, ajungea în separeu, se apleca, i-o lua în gură şi îşi strecura şi un deget în fundul lui.

Când, după o jumătate de oră, l-a furat somnul, în urma lecturii unui articol despre epilepsie din Observer, s-a simţit ca şi cum s-ar fi îmbarcat într-o nouă viaţă.

▫ 45 ▫

Katie nu ştia prea bine ce simte.

Ray nu se mai întorsese. Bătea străzile sau dormea pe canapeaua cuiva. îşi va face apariţia de dimineaţă, cu un buchet de flori sau o cutie amărâtă de bomboane de la vreo staţie de benzină, iar ea va fi nevoită să cedeze, fiindcă va arăta ca un om chinuit. Şi nu găsea cuvintele care să exprime cât de mult avea să o calce pe nervi.

Pe de altă parte, ea şi Jacob aveau toată casa la dispoziţie.

S-au uitat la Ivor the Engine şi au citit Winnie the Witch şi au descoperit benzile desenate făcute de Jamie în colţul caietului de desen al lui Jacob, în care un câine dădea din coadă şi făcea un câh şi câhu! se ridica şi se transforma într-un omuleţ şi o lua la sănătoasa. Jacob a insistat să facă şi ei unul şi Katie a schiţat o mică bandă desenată, cu un câine prost proporţionat, bătut de un vânt puternic, trei cadre pe care Jacob le-a colorat.

La momentul băii, a ţinut ochii închişi şase secunde, cât timp i-a clătit ea şamponul din păr, şi au avut o discuţie despre mărimea zgârie-norilor şi despre cum mai încap ei în lume, deşi sunt de zece ori mai mari, fiindcă lumea este uriaşă şi nu există doar Pământul, mai sunt şi Luna şi Soarele şi planetele şi tot spaţiul.

La ceai au servit paste cu sos pesto şi Jacob a spus:

— Mai mergem la Barcelona?

— Sigur, a spus Katie şi de-abia mai târziu, după ce Jacob s-a dus la culcare, a început să se întrebe şi ea. Era adevărat ce-i spusese lui Ray? Ar refuza să se mărite cu cineva care o tratează aşa?

Ar pierde casa. Jacob ar pierde încă un tată. Ar fi nevoiţi să se mute într-un apartament mic şi dărăpănat. Fasole pe pâine. învoiri de

la muncă, ori de câte ori Jacob ar fi bolnav. Certuri cu Aidan, ca să ţină cu dinţii de o slujbă pe care o ura. Fără maşină. Fără vacanţe.

Dar dacă ar merge înainte? Se vor ciondăni, ca părinţii ei, şi se vor înstrăina unul de altul? Va sfârşi prin a avea o mică aventură amoroasă, fără prea mare tragere de inimă, cu primul individ care îi va face o ofertă?

Şi nu atât gândul de a trăi aşa o deprima. După câţiva ani de trai la Londra, ca părinte care îşi creşte singur copilul, ajungi să suporţi aproape orice. Compromisul era ceea ce o durea pe ea, perspectiva de a arunca la gunoi toate principiile pe care le avusese cândva. Pe care le mai avea. Gândul că ar fi nevoită să asculte predicile suficiente ale maică-sii, cu privire la tinerele femei care vor să le aibă pe toate, şi de a nu mai putea să îi dea replica.

Va fi nevoie de o cutie de bomboane a naibii de mare.

▫ 46 ▫

Mahmureala îi alungase din minte toate celelalte probleme, aproape la fel de eficient ca alcoolul.

Din când în când, pe la douăzeci de arii, George mai băuse în exces, dar chiar aşa, ca acum, nu îşi mai amintea să i se fi întâmplat. Parcă avea nişte boabe de nisip între globii oculari şi orbita dimprejur. A luat două pastile de Nurofen, a vomitat şi şi-a dat seama că va trebui să aştepte ca durerea să se retragă de bunăvoie.

Ar fi preferat să nu facă duş, dar făcuse pe el în somn. Se tăiase la cap în tocul uşii şi, când şi-a surprins figura în oglindă, a tras concluzia că nu arată prea diferit de boschetarul pe care îl văzuse cu o zi înainte pe peronul gării.

A tras perdelele, a deschis robinetul de apă caldă, a închis ochii, s-a dezbrăcat, s-a strecurat sub jetul de apă, şi-a masat cu blândeţe nişte şampon în păr şi apoi s-a întors încet, ca un kebab, ca să se clătească.

Abia după ce a ieşit de la duş şi-a amintit de prosoapele îmbibate de apă. Şi-a croit drum pe bâjbâite până în dormitor, şi-a scos prosopul din rucsac, s-a şters cu blândeţe, iar apoi şi-a introdus corpul, cu grijă, într-un rând de haine curate.

O parte din el ar fi vrut să stea câteva ore pe marginea patului, fără să se mişte. Dar avea nevoie de aer curat şi trebuia să plece din mizeria aia.

A pus prosoapele ude în cadă şi şi-a clătit gura cu un bob pe pastă de dinţi şi un pic de apă rece.

Şi-a făcut rucsacul, apoi a descoperit că îi este peste puteri să se aplece şi s-a văzut nevoit să se aşeze pe covor, ca să se poată lega la

şireturi.

S-a gândit să facă patul, dar i se părea mai rău să ascundă petele decât să le lase la vedere. Totuşi, a trecut un cocoloş de hârtie igienică udă peste sângele de pe peretele de lângă uşa de la baie.

Nu va mai putea să se întoarcă niciodată în acest hotel.

Şi-a pus haina, a verificat dacă are portofelul, apoi s-a aşezat câteva minute pentru a-şi aduna puterile, înainte de a-şi pune rucsacul în spate. Parcă avea pietre în el şi, pe la jumătatea drumului spre lift, a trebuit să se sprijine de peretele coridorului şi să aştepte să îi revină sângele la cap.

În foaier, a fost întâmpinat de către recepţioner cu un voios „Bună dimineaţa, domnule Hali”. A mers mai departe. Aveau informaţiile legate de cârdul lui de credit. Nu voia să le spună cum lăsase camera sau să mintă. Nu voia să stea în faţa recepţiei şi să dea din colţ în colţ, cu o misterioasă rană la cap.

Un portar i-a deschis uşa, a păşit în zumzetul şi strălucirea dimineţii şi a început să meargă.

Aerul părea plin de mirosuri desemnate anume pentru a-i testa stomacul la limită: gaze de eşapament, mâncăruri gătite, fum de ţigară, înălbitori… Respira pe gură.

Mergea acasă. Simţea nevoia să vorbească cu cineva. Şi Jean era singura persoană cu care putea vorbi. Cât despre scena din dormitor, aceasta se putea aborda altădată.

Într-adevăr, în acest moment, abordarea scenei din dormitor părea o problemă mai mică decât urcarea într-un autobuz. In cele cinci minute de mers pe jos până la staţie i s-a părut că traversează Alpii şi, când a sosit autobuzul lui, s-a înghesuit într-un spaţiu închis, împreună cu treizeci de oameni nespălaţi, şi a fost scuturat zdravăn timp de douăzeci de minute.

După ce a coborât în sat, s-a aşezat câteva minute pe banca din staţia de autobuz, ca să îşi adune gândurile şi pentru ca zvâcnirea dureroasă din cap să se mai domolească un pic.

Ce-o să spună? în împrejurări normale, nu i-ar fi mărturisit niciodată lui Jean că o ia razna. Dar, în împrejurări normale, nu ar lua-o razna. Spera ca starea lui deplorabilă să stârnească compasiune şi să îl scutească de dat prea multe explicaţii.

S-a sculat, a ridicat rucsacul, a tras aer în piept şi a luat-o spre casă.

Când a păşit pe uşa de la intrare, Jean era în bucătărie.

— George.

Şi-a lăsat rucsacul lângă scară şi a aşteptat-o să iasă pe hol. A

vorbit foarte încet, ca să menţină durerea la minimum.

— Cred că înnebunesc.

— Unde ai fost? Jean vorbea foarte tare. Sau poate doar se auzea tare. Am fost bolnavi de îngrijorare.

— Am stat la un hotel, spuse George.

— La un hotel? zise Jean. Dar arăţi de parcă…

— Mă simţeam… De fapt, cum ziceam, cred că s-ar putea să…

— Ce ai la cap? întrebă Jean.

— Unde?

— Acolo.

— A, asta.

— Da, aia, spuse Jean.

— Am căzut şi m-am lovit de un toc, explică George.

— De un toc?

— La hotel.

Jean l-a întrebat dacă a băut ceva.

— Da. Dar nu când m-am bubuit la cap. îmi pare rău. Ai putea să vorbeşti un pic mai încet?

— Ce, Doamne iartă-mă, ai căutat la hotel? zise Jean. Nu aşa trebuia să se întâmple. Mai ales că el era cel care, plin de bunăvoinţă, hotărâse să ignore anumite chestiuni. El era cel care merita prezumţia de nevinovăţie, îl durea capul aşa de tare.

— De ce n-ai mai ajuns la Cornwall? zise Jean. A sunat Brian, nu ştia ce s-a întâmplat.

— Trebuie să stau jos. S-a îndreptat spre bucătărie şi a tras un scaun, care a scârţâit oribil pe pardoseală. S-a aşezat şi şi-a îngropat capul în mâini.

Jean a venit după el.

— De ce nu m-ai sunat, George?

— Erai… Aproape a zis-o. De ciudă, mai mult. Din fericire, nu îi veneau cuvintele. Actul sexual era ca mersul la toaletă. Nu era ceva despre care să vorbeşti, cu atât mai puţin la tine în bucătărie, la ora nouă şi jumătate dimineaţa.

Şi, în timp ce se chinuia şi nu reuşea să-şi găsească cuvintele, i-a venit în minte imaginea, scrotul acela de bărbat, coapsele ei căzute, fesele lui, aerul cald, grohăitul.

Şi a simţit ceva, ca o lovitură în stomac, o senzaţie acută, de ceva nelalocul lui, în parte teamă, în parte dezgust, în parte ceva mult peste oricare dintre aceste lucruri, la fel de pertubatoare precum senzaţia

care l-ar fi încercat dacă s-ar fi uitat afară pe fereastră şi ar fi văzut casa înconjurată de un ocean.

Nu voia să găsească cuvintele. Dacă i-ar descrie imaginea aceea unei alte fiinţe umane, nu s-ar mai elibera niciodată de ea. Şi, în urma acestei revelaţii, a simţit un soi de uşurare.

Nu era nevoie să o descrie nici unei alte fiinţe umane. Putea să o uite. Să o pună undeva, într-un colţ al minţii. Dacă va zăcea netulburată destul timp, va păli şi îşi va pierde puterea.

— George, ce-ai căutat hotel?

Era mânioasă pe el. Mai fusese şi altădată. Asta era viaţa lui veche. Era reconfortant. Era ceva cu care se putea descurca.

— Mi-e frică de moarte. Asta e. A spus-o.

— Este absurd.

— Ştiu că este absurd, dar este adevărat. Avea o revelaţie la care nu se aşteptase, mai ales în această dimineaţă. Vorbea cu Tean mai deschis decât o făcuse vreodată.

— De ce? întrebă ea. Doar nu mori. Făcu o pauză. Nu-i aşa?

Era speriată. Ei bine, poate că nu-i strica să se sperie un pic. începu să îşi scoată cămaşa din pantaloni, exact aşa cum făcuse şi în cabinetul doctorului Barghoutian.

— George…? Se sprijini cu mâna de spătarul scaunului.

Îşi ridică maioul şi trase de betelia pantalonilor.

— Ce este aia? întrebă ea.

— Eczema.

— Nu-nţeleg, George.

— Cred că este cancer.

— Dar nu este cancer.

— Doctorul Barghoutian a zis că este o eczemă.

— Şi-atunci de ce-ţi faci probleme?

— Şi mai sunt şi punctele astea mici şi roşii de pe mână.

A sunat telefonul. Preţ de câteva secunde, nu s-a mişcat niciunul. Apoi Jean a traversat camera cu o viteză incredibilă, zicând:

— Stai liniştit. Răspund eu, deşi George nu manifestase câtuşi de puţin intenţia de a se deplasa.

A ridicat receptorul.

— Alo… Da. Alo… Nu pot vorbi chiar acum… Nu, nu s-a întâmplat nimic… Acum este aici… Da. Te sun eu mai târziu. Apus receptorul în furcă. Era… Jamie. L-am sunat eu aseară. Când nu ştiam unde eşti.

— Mai ai tablete de-alea de codeină? întrebă George.

— Cred că mai sunt.

— Am o mahmureală cumplită.

— George?

— Ce? întrebă el.

— Nu crezi că ar fi mai bine să te culci? Cred c-o să te simţi mai bine în câteva ore.

— Da. Da, cred c-ar fi idee foarte bună.

— Hai să mergem sus, zise Jean.

— şi codeina. Cred că am mare nevoie de codeină.

— O s-o caut.

— Şi poate nu în pat. Cred c-o să mă-ntind mai bine pe canapea.

Ray nu şi-a făcut apariţia a doua zi de dimineaţă. Nici a doua zi seara. Katie era prea îmbufnată ca să îl sune la birou. Ray era cel care trebuia să facă primul pas.

Dar când nu a apărut nici în ziua următoare, şi-a călcat pe inimă şi a dat telefon, fie şi numai pentru a se linişti. Era într-o şedinţă. A sunat după o oră. Nu era în clădire. A fost întrebată dacă nu vrea să lase un mesaj, dar ceea ce voia să spună nu putea fi transmis prin intermediul unei secretare. A sunat a treia oară, nu era la biroul lui şi atunci a început să se întrebe dacă nu cumva lăsase instrucţiuni că nu vrea să vorbească cu ea. Nu a mai sunat.

În plus, îi plăcea să aibă casa la dispoziţia ei şi nu avea nici un chef să renunţe la ea până nu va fi nevoită.

Marţi seara, împreună cu Jacob, a montat trenuleţul de jucărie Brio pe covorul din sufragerie. Podul, tunelul, macaraua de încărcare, şinele solide, cu capetele care se îmbinau asemenea pieselor unui puzzle. Jacob a legat un câmat de vagoane în spatele lui Thomas, pe care le-a băgat apoi într-o alunecare de teren din piese Lego. Katie a aranjat copacii şi gara şi a făcut un munte în fundal, din plapuma lui Jacob.

Îşi dorise o fată. Acum, ideea i se părea ridicolă, în plus, nu se vedea îngenunchind pe covor şi entuziasmându-se de vizita lui Bărbie la salonul de coafură.

— Bang-zbang. Taie mâna… taie… taie mâna pilotului, zise Jacob. Ni-no, ni-no, ni-no…

Nu ştia nimic despre motoarele cu benzină sau despre spaţiul extraterestru (când era întrebat ce vrea să se facă când va fi mare, Jacob spunea că vrea să se facă pilot de curse, de preferat pe Pluto), dar se şi vedea peste doisprezece ani, suportând mai bine mirosul de

transpiraţie şi death metalul-x\\, decât expediţiile la cumpărături şi tulburările de alimentaţie.

După ce Jacob s-a dus la culcare, şi-a pregătit un gin tonic şi s-a zgâit la ultimul roman de Margaret Atwood, fără să-l citească propriu-zis.

Ocupau atât de mult spaţiu. Asta era problema cu bărbaţii. Nu erau numai răscrăcănatul picioarelor şi tropăitul de la parter. Era cererea constantă de atenţie. Dacă stai într-o încăpere cu altă femeie, poţi să îţi auzi gândurile. Bărbaţii au luminiţa aceea de atenţionare din vârful capului. Hei. Eu sunt. Sunt tot aici.

Dar dacă Ray nu se mai întoarce?

Katie avea senzaţia că a ieşit din ea însăşi şi că priveşte din altă parte cum se deapănă viaţa ei. De parcă i s-ar întâmpla altcuiva.

Poate că era vârsta. La douăzeci de ani, viaţa este ca lupta cu o caracatiţă. Fiecare moment contează. La treizeci, este ca o plimbare la ţară. în majoritatea timpului, mintea îţi zboară în altă parte. Când ajungi pe la şaptezeci de ani, probabil că este ca şi cum ai urmări snooker la televizor.

Ziua de vineri a venit şi a trecut fără nici un semn de la Ray.

Jacob i-a spus că vrea să meargă să o vadă pe buni, iar ei i s-a părut un plan la fel de bun ca oricare altul. Ar putea să se mai relaxeze şi ea, cât timp maică-sa s-ar ocupa un pic de copil. Taică-său şi Jacob ar putea să facă ceva ca băieţii, la aerodrom. Maică-sa o să întrebe de Ray, dar Katie ştia din experienţă că nu îi place să se întindă prea mult pe marginea acestui subiect.

A dat telefon acasă şi maică-sa a părut anormal de încântată de propunere.

— în plus, trebuie să luăm nişte hotărâri în privinţa meniului şi a locurilor la mese. Nu mai avem decât şase săptămâni.

Katie a simţit că i se îneacă corăbiile.

Cel puţin Jacob va fi fericit.

▫ 48 ▫

Jean l-a sunat pe Brian. I-a spus că George nu s-a simţit bine şi s-a întors acasă. A întrebat-o dacă este ceva grav. I-a spus că nu crede. A fost atât de uşurat, încât nu a mai pus nici o întrebare, fapt pentru care i-a fost foarte recunoscătoare.

George dormea dus pe canapea, de vreo cinci ore.

Era grav? Nu ştia ce să creadă.

Îşi făcuse apariţia de dimineaţă, la ora nouă şi jumătate, cu o

tăietură adâncă la cap, arătând de parcă ar fi dormit într-un şanţ.

S-a gândit că i s-a întâmplat ceva groaznic. Dar singura explicaţie pe care i-a dat-o a fost că a stat la un hotel. L-a întrebat de ce nu i-a dat telefon ca să nu îşi mai facă griji, dar nu a vrut să îi dea nici un răspuns. Era evident că băuse. Mirosea tot a alcool. în acest punct, s-a enervat foarte tare.

Atunci i-a zis că este pe moarte şi şi-a dat seama că nu se simte bine.

I-a explicat că are cancer. Numai că nu era cancer. Era o eczemă. A insistat să îi arate o urticarie de pe biceps. începea să se întrebe dacă nu cumva George o ia razna.

A vrut să îl sune pe doctor, dar el s-a împotrivit în mod categoric. I-a explicat că fusese deja la doctor. Doctorul nu mai avea ce să-i spună.

A sunat la Ottakar şi la secretariatul şcolii şi s-a învoit câteva zile.

L-a sunat pe David, de la telefonul de la etaj. Acesta, după ce a ascultat toată povestea, i-a spus:

— Poate că nu este chiar aşa de ciudat. Tu nu te gândeşti niciodată la moarte? în nopţile când te trezeşti pe la trei şi nu poţi să adormi la loc? Iar pensionarea îţi provoacă nişte chestii ciudate. Cu atâta timp la dispoziţie…

George a început să se dezmeticească pe la ora ceaiului. I-a făcut cacao cu lapte şi nişte pâine prăjită şi a început să pară şi el mai uman. A încercat să îl tragă de limbă, dar ceea ce spunea nu părea să aibă mai mult sens decât avusese prima oară, de dimineaţă. Şi-a dat seama că pentru el este un subiect dureros, aşa că după o vreme nu a mai insistat.

I-a spus să stea unde este şi i-a adus cărţile şi CD-urile lui preferate. în mare, părea obosit. După o oră şi ceva, a pregătit masa de seară, pe care au servit-o împreună, pe măsuţa de cafea din faţa televizorului. A mâncat tot, a cerut încă o pastilă de codeină şi s-au uitat la un documentar de David Attenborough, despre maimuţe.

Senzaţia de panică începea să scadă în intensitate.

Era ca şi cum ar fi dat timpul înapoi cu treizeci de ani. Jamie şi febra lui glandulară. Katie şi glezna ei scrântită. Supă de roşii şi soldăţei din pâine prăjită. Vizionarea lui Crown Court. Doctor Dolittle şi The Swiss Family Robinson.

A doua zi, George a anunţat-o că are de gând să se retragă în dormitor. A mutat televizorul la etaj şi s-a instalat în pat, iar Jean s-a întristat puţin.

Îşi băga capul pe uşă cam din jumătate în jumătate de oră, ca să

vadă ce mai face, dar părea să se descurce foarte bine de unul singur. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le admirase întotdeauna la el. Nu se văicărea niciodată când era bolnav. Nu i se părea niciodată că ar trebui să fie buricul pământului. Pur şi simplu se retrăgea în coşul lui, ca un câine bătut, şi se făcea covrig, până era din nou gata să alerge după beţe.

Pe seară i-a spus că se descurcă şi singur, aşa că a doua zi de dimineaţă ea a plecat în oraş şi timp de patru ore a vândut cărţi şi s-a întâlnit cu Ursula, ca să ia masa de prânz. A început să îi povestească ce se întâmplase, apoi şi-a dat seama că nu poate să-i explice prea bine fără să pomenească de cancer şi de eczemă, şi de teama de moarte, şi de alcool, şi de tăietura de la cap şi, cum nu voia să lase impresia că ar fi nebun, i-a spus că îşi contramandase călătoria la Cornwall din cauză că se deranjase destul de tare la stomac, iar Ursula i-a povestit despre deliciile sejurului la Dublin, împreună cu fiica ei şi cei patru copii ai acesteia, şi despre soţul ei, constructorul, care în tot acest timp demolase baia.

▫ 49 ▫

Evident, este surprinzător să descoperi că eşti nebun. Dar ceea ce îl surprindea cel mai tare pe George era cât de dureros poate fi.

înainte nici nu i-ar fi trecut prin cap. Unchiul lui, oamenii nespălaţi care strigau la autobuze, Alex Bamford la Crăciunul acela… Nebun era un cuvânt pe care îl folosise de multe ori. Ca în cursă, nebună sau partidă nebună de golf. în accepţia de întors pe dos şi aiurea lui şi destul de amuzant.

Acum nu i se mai părea aşa de amuzant. într-adevăr, când se gândea la unchiul lui, care zăcuse zece ani la St Edward's, fără nici o vizită din partea familiei, sau la bărbatul acela jigărit care dansa step pe Church Street, pentru mărunţiş, parcă simţea că-l pişcă ceva în colţul ochilor.

Dacă ar fi fost după el, ar fi preferat să i se rupă piciorul, în cazul unui picior rupt, nu este nevoie să explici ce este în neregulă. Şi nimeni nu se aşteaptă să îl repari printr-un efort de voinţă.

Teroarea venea şi pleca în valuri. Când un astfel de val trecea peste el, se simţea ca acum câţiva ani, când văzuse un băieţel alergând în stradă, în apropiere de Jacksons, mai-mai să intre în capota unei maşini care frânase.

Între valuri, îşi aduna puterile pentru următorul, încercând cu disperare să nu se gândească la el, ca nu cumva să îi grăbească, astfel, venirea.

Ceea ce simţea, în mare, era o groază implacabilă, mistuitoare,

care tuna şi fulgera şi transforma lumea într-un loc întunecat, precum navele acelea spaţiale din filmele SF, ale căror fuselaje ciuruite în lupte alunecau pe ecran şi parcă nu se mai terminau, fiind, în realitate, de câteva mii de ori mai mari decât ai fi zis, fiindcă tot ceea ce vedeai tu nu era decât botul lor.

Ideea de a avea într-adevăr cancer începea să pară aproape o eliberare, ideea de a se interna în spital, de a avea perfuzii în mână, de a face ceea ce îi spun doctorii şi asistentele, de a nu mai fi nevoit să îşi bată capul cum să supravieţuiască următoarelor cinci minute.

Nu mai încerca să vorbească cu Jean. Ea se străduia, dar nu părea să înţeleagă.

Nu era vina ei. Dacă, în urmă cu un an, ar fi venit cineva la el cu nişte probleme similare, ar fi reacţionat la fel.

O parte a problemei era că Jean nu ştia ce este aceea o depresie. Se îngrijora. Se supăra. Se întrista. Şi simţea toate aceste lucruri mai puternic decât le simţise el vreodată (când a făcut curat în pivniţă, de exemplu, şi a pus pe foc colivia aceea veche, i-a tras un pumn în toată regula). Dar întotdeauna îi trecea după o zi sau două.

Îi ţinea de urât, îi gătea şi îi spăla hainele şi pentru toate astea, era foarte recunoscător.

Era recunoscător şi pentru codeină. Cutia era aproape plină. După ce îi trecea groaza trezitului din somn, se putea concentra pe cele două pastile de la ora prânzului, ştiind că îl vor învălui într-o ceaţă moale până la ora cinei, când va putea deschide o sticlă de vin.

Încercase să petreacă acea primă noapte pe canapea, dar era incomod şi Jean era de părere că un comportament nesăbuit încurajează ideile nesăbuite. Aşa că s-a mutat la etaj. Până la urmă, nu a fost chiar aşa de rău pe cât se aşteptase, să se afle în patul în care se întâmplase chestia aia pe care o văzuse atunci. Dacă se gândea mai bine, nenorociri se întâmplau cam peste tot: crime, violuri, accidente mortale. Ştia, de exemplu, că o doamnă în vârstă arsese de vie în clădirea de la Farmers', în 1952, dar nu se gândea Ia asta când se ducea acolo să bea ceva.

Curând şi-a dat seama că mutatul la etaj are avantajele lui. Dacă stai în pat, nu trebuie să răspunzi când sună cineva la uşă, nu există musafiri inopinaţi şi poţi să tragi draperiile fără să stârneşti certuri. Aşa că a mutat televizorul şi aparatul video în dormitor şi s-a pregătit pentru ce-i mai rău.

După câteva zile, şi-a luat inima în dinţi şi s-a aventurat până la oficiul poştal, ca să închirieze nişte casete video.

Şi dacă se trezea în mijlocul nopţii şi orcii cu feţele lor fierte şi jupuite pândeau cu sutele prin grădini, în linişte, la lumina lunii, se

ducea în baie, se băga între vasul de toaletă şi cadă şi îşi fredona foarte încet cântecele pe care şi le amintea din copilărie şi câştiga astfel un moment de respiro.

▫ 50 ▫

Katie şi Jacob şi-au făcut apariţia în uşa de la bucătărie şi au lăsat bagajele jos.

Maică-sa i-a sărutat pe amândoi şi a spus:

— Taică-tău este-n pat. Nu prea e-n apele lui.

— Ce-a păţit?

— Sincer, habanr n-am. S-ar putea să fie numai în capul lui. A tresărit uşor când a spus numai în capul lui, de parcă tocmai ar fi deschis un tub cu ceva exploziv.

— Este sau nu este bolnav? zise Katie.

— Are o eczemă.

— Pot să mă uit la caseta cu Bob the Builder? întrebă Jacob.

— îmi pare rău, dar bunicul a luat aparatul video cu el, sus, a zis Jean.

— Nu e nevoie să stai la pat când ai o eczemă, spuse Katie. în preajma părinţilor ei, avea mereu impresia că i se ascunde ceva, impresie care devenea mai sinistră pe măsură ce îmbătrâneau. Se întâmpla din nou.

— Pot să mă uit la casetă cu bunicu'? întrebă Jacob, trăgând-o pe Katie de pantaloni.

— Stai să termin de vorbit cu buni', zise Katie.

— Zice că-i este frică că moare, spuse maică-sa, aparte.

— Dar vreau să mă uit acum, spuse Jacob.

— Două minute, răspunse Katie.

— Stii cum este el, zise maică-sa. Habar nu am ce-i trece prin cap.

— Bunicu' o să moară? întrebă Jacob.

— Bunicu' n-are absolut nimic, răspunse maică-sa.

— Ba ceva tot are, sosi replica lui Katie.

— Vreau un biscuit, zise Jacob.

— Ca să vezi, doar ce am cumpărat nişte Jaffa Cakes azi-dimineaţă, îi spuse maică-sa lui Jacob. Ce bine s-a nimerit.

— Mamă, tu nu mă asculţi deloc, zise Katie.

— îmi dai doi? întrebă Jacob.

— Eşti cam obraznic în dimineaţa asta, zise maică-sa.

— Te rog frumos, îmi dai doi biscuiţi? spuse Jacob, întorcându-se spre Katie.

— Mamă… Katie îşi muşcă limba. Nu voia să se ia la harţă cu maică-sa, nici măcar nu-şi dăduse haina jos. Nici măcar nu era sigură din ce cauză se enervase. Uite ce este. Ia-l pe Jacob cu tine, la bucătărie. Dă-i un biscuit. Unul singur. Eu o să urc să vorbesc cu tata.

— în regulă, zise maică-sa pe un ton săltăreţ. îi scoase haina lui Jacob. Vrei şi nişte suc de portocale cu biscuitul ăla?

— Am mers cu trenul, zise Jacob.

— Nu mai spune, chiar aşa? zise maică-sa. Ce fel de tren era?

— Era un monstru de tren.

— Vai, dar ce tren interesant. Ce vrei să spui, că arăta ca un monstru sau că erau monştri în el?

Au dispărut amândoi în bucătărie, iar Katie a luat-o spre dormitorul de la etaj.

Nu i se părea în regulă să meargă la căpătâiul lui taică-său. Lui taică-său nu îi plăceau bolile. Nici ale lui, nici ale altora. El era cu „capul sus, mergi mai departe” şi cu „gândeşte-te la altceva”. „Tata are o cădere nervoasă” intra în aceeaşi categorie cu „tata s-a apucat de coafură”.

A ciocănit şi a intrat.

Era întins în mijlocul patului, cu plapuma până sub bărbie, ca o bătrânică speriată dintr-un basm. A închis televizorul aproape imediat, dar, din câte şi-a putut da seama, părea să se uite la… Chiar era Arma mortală?

— Ia te uită la domnişoara. Părea mai mic decât îşi amintea. Probabil şi din cauza pijamalelor.

— Mama mi-a zis că nu te simţi prea bine. Nu ştia unde să stea. Dacă s-ar fi aşezat pe pat, ar fi fost prea intim, dacă ar fi rămas în picioare, ar fi fost prea medical, iar dacă ar fi folosit fotoliul, ar fi însemnat să atingă maioul care fusese aruncat pe el.

— Nu prea. Nu.

Câteva secunde n-a mai zis niciunul nimic, holbându-se amândoi la ecranul alungit, de un verde-granit al televizorului, în care fereastra se reflecta sub forma unor mici zăbrele asimetrice.

— Vrei să vorbim? Nu-i venea să creadă că îi spune aceste cuvinte lui taică-său.

— Nu prea.

Nu mai fusese niciodată aşa de direct. Avea impresia ciudată că, pentru prima oară, există o comunicare de-adevăratelea între ei. Se

simţea ca şi cum ar fi descoperit o uşă nouă în peretele sufrageriei. Nu era tocmai plăcut.

— Mă tem că maică-ta nu prea înţelege, zise taică-său. Katie nu ştia ce să spună.

— Nu prea este domeniul ei.

Iisuse. Părinţii ar trebui să-şi lămurească între ei astfel de chestiuni.

Avea destule pe cap. Mai ales acum. Dar el avea nevoie de cineva cu care să vorbească, iar maică-sa, era evident, nu prea se înghesuia s-o facă.

— Ce anume nu este domeniul ei? A tras adânc aer în piept, în linişte.

— Mi-e frică. Se holba la televizor.

— De ce?

— De moarte… Mi-e frică de moarte.

— E ceva ce nu i-ai spus mamei? Aruncă o privire la teancul de casete video de lângă pat. Volcano, Independence Day, Godzilla, Conspiracy Theory…

— Cred… Făcu o pauză şi îşi ţuguie buzele. Cred că am cancer.

A simţit că o ia cu ameţeală şi leşin.

— Şi ai?

— Doctorul Barghoutian zice că este o eczemă.

— Şi tu nu-l crezi.

— Nu, spuse el. Ba da. Se gândi bine. Nu. Nu chiar.

— Poate ar trebui să-i ceri o trimitere la un specialist. Taică-său se încruntă.

— N-aş putea.

Katie a dat să spună Lasă-mă să văd, dar ideea îi repugna în prea multe feluri.

— Chiar are legătură cu cancerul? Sau este vorba de altceva?

Taică-său râcâia absent o mică pată de gem de pe plapumă.

— Cred că s-ar putea să înnebunesc.

La parter, Jacob zbiera, în timp ce maică-sa alerga după el prin bucătărie.

— Poate ar trebui să vorbeşti cu cineva.

— Maică-ta crede că mă prostesc. Aşa o fi.

— Un fel de terapie, zise Katie. Taică-său părea dus.

— Sunt sigură că doctorul Barghoutian ţi-ar da o trimitere.

Taică-său părea în continuare dus. Şi l-a închipuit stând într-o cămăruţă, în care s-ar găsi o masă cu un pachet de şerveţele pe ea şi un tânăr cu o coadă stufoasă, îmbrăcat într-o vestă tricotată, şi a înţeles unde bate. Dar nu voia să fie singura persoană implicată în povestea asta.

— Ai nevoie de ajutor.

În bucătărie s-a auzit o bufnitură. Apoi un hohot de plâns. Taică-său nu a reacţionat la niciunul dintre zgomote.

— Trebuie să plec, spuse Katie.

Din nou, nici o reacţie. A spus foarte încet:

— Mi-am irosit viaţa.

— Nu ţi-ai irosit viaţa, spuse ea, pe un ton rezervat de obicei pentru Jacob.

— Maică-ta nu mă iubeşte. Mi-am petrecut treizeci de ani din viaţă într-o slujbă care nu a însemnat nimic pentru mine. Şi acum… Plângea. Doare aşa de tare.

— Tată, te rog.

— Şi mai am şi punctele astea roşii pe mână, zise taică-său.

— Ce puncte?

— Nici măcar nu am curajul să mă uit la ele.

— Tată, ascultă. îşi duse mâinile la tâmplă ca să se concentreze mai bine. Eşti încordat. Eşti deprimat. Eşti… nu eşti în apele tale. N-are nici o legătură cu mama. N-are nici o legătură cu slujba. Totul se-ntâmplă în mintea ta.

— îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic.

— Doamne, tată. Ai o casă frumoasă. Ai bani. Ai maşină. Ai pe cineva care are grijă de tine… Era furioasă. Era furia pe care o păstrase pentru Ray. Dar acum, că se pusese în mişcare, nu mai putea face nimic. Nu ţi-ai irosit viaţa. Asta-i o tâmpenie.

Nu-i mai zisese tâmpenie lui taică-său de zece ani. Trebuia să iasă afară din cameră, înainte ca lucrurile să o ia razna cu totul.

— Uneori nu mai pot respira. Nu dădea semne că ar intenţiona să îşi şteargă lacrimile de pe faţă. încep să transpir şi ştiu că urmează să se-ntâmple ceva îngrozitor, dar nu ştiu ce.

Atunci Katie şi-a amintit. Masa aceea de prânz. Când ieşise în fugă şi se aşezase pe jos, pe terasă. La parter, Jacob se oprise din jelanie.

— Se numeşte atac de panică, zise Katie. Toată lumea le are. Bine, nu chiar toată lumea. Dar o grămadă de oameni. Nu eşti ciudat. Sau deosebit. Sau diferit. Era uşor alarmată de tonul propriei voci. Trebuie să mergi să te consulte cineva. Aici nu este vorba numai de tine.

Trebuie să faci ceva. Nu trebuie să fii egoist.

Pe undeva, pe-acolo, sărise calul.

— Poate că ai dreptate, a spus el.

— Nici un poate. A aşteptat să i se mai domolească bătăile inimii. O să vorbesc cu mama. O să-i zic să se intereseze.

— Bine.

Se repeta faza de pe terasă. O înspăimânta felul în care taică-său absorbea totul, fără să aibă nici o reacţie. O ducea cu gândul la bătrânii aceia din spitale, care îşi târşâie picioarele, nebărbieriţi, şi târăsc după ei nişte stative cu rotile, de care atârnă pungi cu urină.

— O să mă duc jos, spuse ea.

— Bine.

O clipă, s-a gândit să îl îmbrăţişeze. Dar făcuseră destule în dimineaţa aceea.

— Să-ţi aduc o cafea?

— E-n regulă. Am un termos aici.

— Să nu faci nimic din ce n-aş face eu, a zis ea, cu un accent scoţian comic, întru totul nepotrivit, produs, în mare, de un sentiment de uşurare. Apoi a închis uşa în urma ei.

Când a ajuns la bucătărie, Jacob stătea la maică-sa în poală şi era hrănit cu îngheţată de ciocolată de la tub. Pe post de anestezic, fără îndoială. Ceva în plus pe lângă biscuitul de ciocolată, probabil.

Maică-sa a ridicat privirea şi a întrebat pe un ton degajat:

— Deci, cum ţi s-a părut taică-tău?

Neputinţa oamenilor în vârstă de a comunica unii cu alţii nu înceta să o uimească.

— Trebuie să meargă la doctor.

— încearcă să-i spui şi lui asta.

— I-am spus, zise Katie.

— Am făcut buba, zise Jacob.

S-a aplecat şi l-a îmbrăţişat. Avea îngheţată în sprâncene.

— Păi, după cum cred că ai aflat deja, zise maică-sa, nu ai cum să-l convingi pe taică-tău să facă ceva ce nu vrea.

Jacob s-a eliberat din îmbrăţişare şi a început să scormonească prin rucsacul lui cu Batman.

— Nu cred că discuţiile îşi mai au rostul, spuse Katie, trebuie s-o faci pur şi simplu. Vobeşte cu doctorul Barghoutian. Du-l pe tata la cabinet. Cheamă-l pe doctor aici. Orice.

O vedea pe maică-sa că îşi muşcă limba. II vedea şi pe Jacob

mărşăluind spre hol, cu A Christmas to Remember în gheruţele lipicioase.

— Unde-ai plecat, maimuţico?

— Mă duc să mă uit la Bob the Builder cu bunicu'.

— Nu cred că este o idee bună. Jacob părea dezumflat.

Poate că ar trebui să-l lase să se ducă. Taică-său era deprimat. Doar nu mânca sticlă pisată. Şi poate că nu i-ar strica un pic de distracţie.

— Hai, du-te. Dar să fii cuminte. Este foarte obosit.

— Bine, spuse Jacob.

— A, Jacob?

— Ce?

— Să nu-l întrebi dacă moare.

— Da' de ce? întrebă Jacob.

— Nu este frumos.

— Bine. Jacob o porni agale.

A aşteptat să iasă, apoi s-a întors spre maică-sa.

— Am vorbit serios. Cu privire la tata. Se aştepta la un Ascultă, domnişoară..., dar maică-sa nu a zis nimic. Suferă de depresie.

— Mi-am dat şi eu seama, zise maică-sa, cu o voce acră.

— Ce vreau eu să spun... Katie a făcut o pauză şi a coborât tonul vocii. Trebuia să câştige această rundă. Te rog. Du-l la doctor. Sau cheamă doctorul aici. Sau du-te tu la cabinet. Chestia asta n-o să dispară de la sine. Mai este şi nunta şi...

Maică-sa a oftat şi a dat din cap.

— Ai dreptate. Asta ne-ar mai lipsi, să se facă de râs de faţă cu toată lumea.

▫ 51 ▫

Mei Gibson atârna de un lanţ, într-un duş rudimentar, şi un oriental îl tortura cu o pereche de cleşti electrici.

George era atât de captivat, încât, atunci când a auzit o bătaie în uşă, primul lui gând a fost că fiică-sa aranjase o vizită grabnică a doctorului Barghoutian.

Totuşi, când s-a deschis uşa, a apărut Jacob.

— Vreau să mă uit la casetă, spuse Jacob. George bâjbâia după telecomandă.

— Şi ce casetă ai?

Mei Gibson a scos un urlet, apoi a dispărut.

— Bob the Builder, a răspuns Jacob.

— Am înţeles. George şi-a amintit brusc de ultima vizită a lui Jacob în această cameră. A venit şi tăticul tău cu tine?

— Care dintre tătici? întrebă Jacob. George simţi că îl ia cu ameţeală.

— Graham este aici? Părea o zi în care se putea întâmpla orice.

— Nu. Şi nici tati Ray nu este aici. A plecat… A plecat şi nu a mai venit înapoi.

— Am înţeles, spuse George. Se întreba ce-o fi vrut să spună Jacob. Probabil că era mai bine să nu întrebe. Caseta asta…

— Pot să mă uit la ea?

— Da. Poţi, zise George.

Jacob a scos Lethal Weapon, a băgat Bob the Builder şi a derulat-o cu precizia şi nonşalanţa unui tehnician de la un turn de control.

Şi uite aşa pun tinerii stăpânire pe lume. Toate învârtelile astea cu noile tehnologii. Te trezeşti într-o bună zi şi îţi dai seama că propriile tale abilităţi sunt de râsul lumii. Tâmplărie. Socoteli aritmetice făcute în gând.

Jacob a dat pe repede la partea cu reclamele, a oprit banda şi s-a cocoţat în pat lângă George. De data asta mirosea mai bine, a biscuiţi şi a ceva dulce.

George şi-a dat seama că Jacob nu va vorbi despre atacuri de panică şi nici nu va sugera un consult psihiatric. Era un gând reconfortant.

Oare ei, copiii, şi-or pierde vreodată minţile? Adică să înnebunească în toată regula, nu să fie doar handicapaţi, ca fata soţilor Henderson? Nu era sigur. Poate că până la facultate, nici nu există destul creier care să se defecteze.

Jacob se uita la el.

— Trebuie să apeşi pe play.

— Scuze. George apăsă pe play.

A început o muzică săltăreaţă şi a apărut genericul, pe un fundal înzăpezit, luminat de stele. Doi reni din plastic se pierdeau la trap printre nişte pini şi un bărbat de jucărie îşi făcea apariţia în cadru, călare pe snowmobilul lui.

Snowmobilul avea o faţă umană.

Jacob îşi băgase degetul de la o mână în gură şi cu cealaltă se ţinea de degetul arătător al lui George.

Tom, omul de jucărie menţionat anterior, a intrat în Staţia de

cercetare polară şi a ridicat receptorul telefonului care suna. Ecranul s-a împărţit în două, pentru a-l arăta şi pe fratele lui, Bob, care telefona de pe un şantier.

În afara biroului se găseau un compresor cu aburi, un excavator şi o macara.

Compresorul cu abur, excavatorul şi macaraua aveau, de asemenea, feţe umane.

George şi-a adus aminte de vremurile trecute şi de Dick Barton şi the Goons, de Lord Snooty şi Biffo the Bear. Se părea că, pe măsură ce treceau anii, lucrurile deveneau tot mai gălăgioase şi mai strălucitoare şi mai rapide şi mai simple. Peste cincizeci de ani, copiii vor avea o putere de concentrare a atenţiei egală cu cea a unei vrăbii şi nici un fel de imaginaţie.

Bobo ţopăia prin şantier şi cânta: „Tom vine de Crăciun! Tom vine de Crăciun…!”

Poate că George se păcăleşte singur. Poată că aşa fac toţi bătrânii, când pretind că se va alege praful de lume, fiindcă le este mai uşor aşa decât să admită că au fost lăsaţi în urmă, că viitorul se îndepărtează de plajă şi că ei rămân pe mica lor insulă şi zic bodaproste c-au scăpat, ştiind în sufletul lor că nu le mai rămâne nimic altceva de făcut, decât să stea toată ziua pe pietre şi să aştepte ca marile boli să iasă din ascunzişurile lor.

George şi-a concentrat atenţia la ecran.

Dacă se gândea mai bine, Lethal Weapon era şi el cam răsuflat.

Bob dădea o mână de ajutor la decorarea pieţei oraşului, pentru concertul dat de Lenny şi the Lasers în Ajunul Crăciunului.

Jacob se trase un pic mai aproape şi îl luă pe George de mână.

În vreme ce Bob muncea zi şi noapte pentru ca totul să decurgă fără probleme, Tom s-a oprit din drumul lui spre feribot, pentru a salva un ren căzut într-o crevasă, şi a pierdut cursa. Reuniunea de Crăciun a picat.

Bob era foarte trist.

În mod inexplicabil, şi George era foarte trist. Mai ales din cauza imaginilor care rememorau scene din trecut, în care Tom primea un elefant de jucărie de Crăciun şi îl strica şi plângea, iar Bob i-l repara.

Un pic mai târziu, Lenny (din the Lasers) a auzit de necazul lui Bob şi a zburat până la Polul Nord cu avionul lui particular, ca să-l aducă pe Tom înapoi, la timp pentru a sărbători Ajunul Crăciunului, iar când Tom şi Bob s-au reîntâlnit la concert, pe faţa lui George au curs lacrimi de-adevăratelea.

— Eşti trist, bunicule? întrebă Jacob.

— Da, spuse George. Da, sunt.

— Fiindcă o să mori? întrebă Jacob.

— Da, spuse George. Da, aşa e. îşi puse un braţ în jurul lui Jacob şi-l trase lângă el.

După câteva minute, Jacob s-a desprins din îmbrăţişare.

— Trebuie să fac caca. S-a dat jos din pat şi a ieşit din cameră.

Banda s-a terminat şi ecranul s-a umplut de purici albi.

Katie şi-a tras un scaun.

— O să-nchiriem cortul lung. Maică-sa îşi puse ochelarii şi deschise catalogul. O să se potrivească. La fix. Dar va trebui ca ţăruşii să intre în stratul de flori. Acum… Scoase o foaie A4, pe care era desenat planul de amplasare a meselor în cort. Pentru masa mirilor putem alege un model rotund sau unul dreptunghiular. Avem opt locuri la masă şi un număr maxim de douăsprezece mese, ceea ce face…

— Nouăzeci şi şase, spuse Katie.

— …inclusiv masa mirilor. Ai adus lista de invitaţi? Nu o adusese.

— Acuma, sincer, Katie, nu pot să le fac pe toate de una singură.

— Am fost cam agitaţi în ultima vreme.

Ar fi trebuit să îi spună de Ray. Dar nu suporta ideea unei reacţii infatuate a maică-sii. Era şi aşa destul de greu să facă faţă situaţiei cu taică-său. Iar când discuţia a ajuns la somptuoasa spumă de ciocolată versus prăjitura tiramisu, era deja prea târziu.

Fără să stea prea mult pe gânduri, a întocmit pe loc o listă de invitaţi. Şi dacă va uita de vreo mătuşă, atunci n-are decât să dea Ray explicaţii. Asta presupunând că nunta va mai avea loc. în fine, o să-şi bată altădată capul cu eventualitatea asta.

— Ţi-am spus că Jamie o să vină cu cineva, nu-i aşa? spuse maică-sa.

— îl cheamă Tony, mamă.

— Scuze. Eu doar… Ştii, n-am vrut să trag concluzii pripite.

— Sunt împreună de mai mult timp decât sunt eu cu Ray.

— Şi tu l-ai cunoscut? spuse maică-sa.

— Mă-ntrebi dacă tata va face faţă?

— Te-ntreb dacă este de treabă.

— Nu l-am văzut decât o dată.

— Şi…? întrebă maică-sa.

— Păi, dacă ar fi să ne luăm după pantalonii scurţi de piele şi peruca aia blondă haioasă…

— Mă tachinezi, nu-i aşa?

— Aşa este.

Maică-sa a devenit dintr-odată serioasă.

— Nu vreau decât să fiţi fericiţi. Amândoi. Sunteţi tot copiii mei.

Katie o luă de mână.

— Jamie este un om cu capul pe umeri. Probabil c-o să aleagă un bărbat mai bun decât am ales oricare dintre noi.

Maică-sa avea o mină şi mai gravă şi Katie se întreba dacă nu cumva a sărit un pic calul.

— Tu eşti fericită cu Ray, nu-i aşa? întrebă maică-sa.

— Da, mamă, sunt fericită cu Ray.

— Bine. Maică-sa îşi îndreptă ochelarii. Aşa. Florile.

După o oră şi ceva, au auzit nişte paşi şi Katie s-a întors şi l-a văzut pe Jacob, care zâmbea în cadrul uşii, cu pantalonii şi scutecul atârnând de un picior.

— Am făcut caca. L-am făcut… L-am făcut în veceu. Singur.

Katie a scanat covorul de un bej imaculat, în căutarea unor bucăţi maronii.

— Bravo, puiule. S-a ridicat şi s-a dus spre el. Dar ar fi trebuit să mă strigi mai întâi.

— Bunicu' a zis că nu vrea să mă şteargă la fund.

După ce l-a dus pe Jacob la culcare, Katie a coborât şi a găsit-o pe maică-sa turnând vin în două pahare şi spunând:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Katie a luat vinul, sperând să fie ceva fără importanţă, şi au trecut amândouă în sufragerie.

— Ştiu că acum ai destule pe cap şi ştiu că n-ar trebui să-ţi spun asta. Maică-sa s-a aşezat şi a luat o gură mare de vin, lucru care nu-i stătea în fire. Dar eşti singura persoană care mă înţelege cu adevărat.

— Bine… zise Katie, precaut.

— In ultimele şase luni… îşi împreună mâinile, de parcă s-ar fi pregătit de rugăciune. în ultimele şase luni m-am văzut cu cineva.

Zisese m-am văzut cu cineva cu foarte mare atenţie, de parcă ar fi fost în franceză.

— Ştiu, spuse Katie, care chiar, chiar, dar chiar nu voia să vorbească despre asta.

— Nu, nu cred că ştii, spuse maică-sa. Vreau să spun… M-am văzut cu un alt bărbat. Făcu o pauză şi adăugă: Un bărbat care nu este tatăl tău, ca să nu existe nici o umbră de îndoială.

— Ştiu, spuse Katie din nou. Este David Symmonds, nu-i aşa? Tipul care a lucrat cu tata.

— Cum Dumnezeu ai…? îşi încleşta mâna pe braţul fotoliului.

Pe moment, i s-a părut destul de amuzant să o prindă pe maică-sa pe picior greşit. Dar i-a trecut, fiindcă maică-sa părea îngrozită.

— Păi… Katie a recapitulat. Ai zis că l-ai întâlnit la magazin. Este despărţit de nevastă-sa. Este un bărbat atrăgător. Pentru vârsta lui. Ai zis că v-aţi întâlnit din nou. Ai început să-ţi cumperi haine scumpe. Şi aveai…

Aveai o postură diferită. Mi s-a părut destul de evident că erai… A lăsat fraza în aer.

Maică-sa avea încă mâna încleştată pe braţul fotoliului.

— Crezi că taică-tău ştie?

— A zis ceva?

— Nu.

— Atunci cred că eşti în siguranţă, zise Katie.

— Dar dacă tu ai observat…

— Radar de fată, spuse Katie.

Radar de fată? A sunat aiurea imediat ce i-a ieşit pe gură. Dar maică-sa se destindea vizibil.

— E-n regulă, mamă, spuse Katie. N-o să-ţi fac zile fripte.

Era în regulă? Katie nu era sigură. Părea un pic diferit, acum că dăduseră cărţile pe faţă. Numai să nu vrea sfaturi legate de sex.

— Numai că nu e-n regulă, zise maică-sa, luând taurul de coarne.

O clipă, Katie, confuză, s-a întrebat dacă nu cumva maică-sa o fi gravidă.

— De ce nu?

Maică-sa îşi examina oja de pe unghii.

— David mi-a cerut să-l părăsesc pe taică-tău.

— A! Katie a rămas cu privirea pierdută la lumina portocalie pâlpâitoare, care venea de la focul de cărbuni fals, şi şi-a adus aminte de Jamie care, cu ani în urmă, îl demontase ca să cerceteze elicele mici de metal, puse în mişcare de aerul cald produs de lămpile cu incandescenţă.

— De fapt, spuse maică-sa, nu este corect faţă de David. A zis că vrea să mă mut la el. Dar înţelege că se poate să nu vreau. Că s-ar putea să nu fie posibil.

Acum Katie era pe picior greşit.

— Nu vrea să mă grăbească. Şi ar fi fericit dacă lucrurile ar

rămâne aşa cum sunt. Vrea doar… Vrea doar să petreacă mai mult timp cu mine. Iar eu vreau să petrec mai mult timp cu el. Dar este foarte, foarte greu. Cred că-ţi închipui.

Dumnezeule, sigur era cel care fuma ţigaretele alea ciudate de damă.

— şi cu tata cum rămâne?

— Păi, da, mai e şi asta, spuse maică-sa.

— Este pe punctul de-a avea o cădere nervoasă.

— Nu se simte prea bine, asta-i clar.

— Nu poate să iasă din dormitor.

— De fapt, mai coboară din când în când, spuse maică-sa. Ca să-şi facă ceai sau să se ducă la magazinul cu casete video.

— Nu poţi să-l părăseşti pe tata. Nu acum. Nu cât timp este aşa, zise Katie pe un ton potolit, dar ferm.

Katie nu îi mai luase niciodată apărarea lui taică-său. Se simţea, în chip straniu, nobilă şi matură, ca şi cum ar fi judecat lucrurile la rece.

— Nu am de gând să-l părăsesc pe tatăl tău, spuse maică-sa. Voiam doar… Voiam doar să-ţi spun şi ţie. S-a aplecat spre Katie şi a luat-o de mână, câteva clipe. Iţi mulţumesc. Mă simt mai bine, mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Se lăsase tăcerea. Lumina portocalie pâlpâia sub cărbunii de plastic şi Katie a auzit rafala îndepărtată a unei arme de foc de la Hollywood, venind de la etaj.

Maică-sa se ridică sprinten de pe canapea.

— Ar trebui să mă duc să văd dacă nu are nevoie de ceva.

Katie a mai stat câteva minute, cu privirea pierdută pe tapetul de pe peretele din faţa ei, care reprezenta o scenă de vânătoare de vulpi. Goana pe deal. Câinele de vânătoare care stă strâmb. Călăreţul căzut din şa care, observă ea acum, e pe cale de a fi zdrobit de copitele cailor care sar gardul viu din spatele lui.

Văzuse toate astea în fiecare zi, timp de optsprezece ani, şi nu le dăduse niciodată vreo importanţă.

Şi-a mai turnat un pahar de vin.

Lucrul care o înspăimânta era cât de mult semănau. Ea şi mama ei. Lăsând la o parte, pe moment, povestea cu David. Lăsând la o parte, pe moment, povestea cu Ray.

Maică-sa era îndrăgostită.

A repetat cuvintele în gând şi şi-a dat seama că ar trebui să fie emoţionată. Dar ce simţea, de fapt? Doar tristeţe pentru călăreţul căzut, pe a cărui moarte iminentă nu o mai percepuse până atunci.

Plângea.

Doamne, îi era dor de Ray.

▫ 53 ▫

Jamie şi-a petrecut weekendul următor la Bristol, în vizită la Geoff şi la Andrew. încă ceva ce putea să facă, acum, când era din nou singur. El şi Geoff se întâlniseră aproape în fiecare lună de la terminarea facultăţii. Apoi Jamie făcuse greşeala de a-l lua şi pe Tony.

Doamne, ultima vizită îi va rămâne întipărită în memorie pentru totdeauna. Andrew vorbea despre numere imaginare şi Tony a crezut că sunt un fel de fiţe de intelectuali care se dau mari. în ciuda faptului că Andrew chiar era lector la catedra de matematică. Tony i-a plătit-o cu aceeaşi monedă, cu povestea cu pasta de dinţi KY şi cu nişte râgâieli destul de teatrale. Aşa că, la întoarcerea la Londra, Jamie s-a simţit obligat să îi trimită nişte flori şi o scrisoare lungă.

Geoff se îngrăşase puţin de la ultima lor întâlnire şi purta din nou ochelari. Arăta ca o bufniţă înţeleaptă dintr-o poveste pentru copii. Avea şi o slujbă nouă, se ocupa de partea financiară a unei companii de software, care făcea ceva pe de-a-ntregul incomprehensibil. Se mutase împreună cu Andrew într-o casă destul de mare din Clifton şi adoptaseră un terrier highland, botezat Jock, care, în timp ce stăteau în grădină şi beau ceai şi fumau, s-a cocoţat la Jamie în poală.

Apoi a sosit Andrew şi Jamie a fost şocat. Diferenţa de vârstă nu i se păruse niciodată relevantă. Andrew fusese dintotdeauna un bărbat mai zvelt, în formă. Dar acum arăta bătrân. Nu era numai bastonul. Poţi să-ţi suceşti glezna şi la optsprezece ani. Era vorba de felul în care se mişca. De parcă s-ar fi aşteptat să pice.

I-a strâns mâna lui Jamie.

— îmi pare rău c-am întârziat. Am fost reţinut într-o porcărie de comitet. Arăţi bine.

— Mulţumesc, spuse Jamie, vrând să-i întoarcă complimentul, dar nefiind în stare.

Jamie şi Geoff au mers cu bicicletele până la o cârciumă de ţară pitorească, în timp ce Andrew şi Jock i-au ajuns din urmă cu maşina.

La prima vedere, i s-a părut trist modul în care viaţa lui Geoff părea a fi îngrădită de boala lui Andrew. Dar Geoff părea la fel de devotat ca totdeauna şi dornic să facă orice ca să îl ajute pe Andrew. Iar asta l-a întristat pe Jamie într-un mod diferit.

înainte nu ar fi înţeles. Dar acum, dintr-odată, înţelegea punctul de vedere al lui Tony. Andrew era un bărbat generos. Dar nu îi plăcea să facă conversaţie de salon şi nu punea întrebări. Când discuţia se muta

în afara sferei lui de interes, se deconecta şi aştepta până se revenea la ceea ce îl interesa.

Andrew s-a dus la culcare devreme, iar Jamie şi Geoff au ieşit în grădină, ca să termine o sticlă de vin.

Jamie i-a povestit despre Katie şi despre Ray şi a încercat să-i explice de ce îl deranjează relaţia lor. Felul în care Ray îi sufocă personalitatea lui Katie. Prăpastia dintre ei. Şi numai după ce a făcut asta şi-a dat seama cât de mult din ce spune se aplică şi în cazul lui Geoff şi Andrew. A încercat să schimbe subiectul.

Geoff îl citea ca pe o carte deschisă. Poate că orice conversaţie ajunge într-un final în acest punct.

— Eu şi Andrew avem o viaţă foarte frumoasă împreună. Ne iubim. Avem grijă unul de altul. Nu mai facem sex la fel de des ca înainte. Sincer să fiu, nu mai facem sex deloc. Dar, ca să vorbim pe şleau, există căi de rezolvare a problemei.

— Andrew ştie?

Geoff nu i-a răspuns la întrebare.

— O să fiu lângă el. Mereu. Până la sfârşit. Asta este tot ce contează.

După o oră, Jamie stătea întins pe patul pliant şi se uita la covorul făcut sul şi la echipamentul de schi scos din uz şi la cutia de violoncel şi se lupta cu sentimentul acela dureros de înstrăinare, care îl încerca mereu în hoteluri şi în camerele de oaspeţi, în faţa micimii vieţii despuiate de toate proptelele ei.

Îl deranja povestea cu Geoff şi Andrew. Şi nu era sigur de ce. Oare pentru că Geoff făcea sex cu un alt bărbat şi Andrew ştia şi nu ştia? Oare pentru că Geoff îşi vedea iubitul îmbătrânind? Oare pentru că Jamie voia iubirea necondiţionată pe care o aveau ei? Sau pentru că iubirea necondiţionată părea aşa de neatrăgătoare?

În săptămâna care a urmat, a petrecut trei zile ţinând interviuri pentru noua secretară şi s-a ocupat de toată hârţogăraia aferentă. A mers la petrecerea de rămas-bun a lui Johnny. A văzut A Beautiful Mină cu Charlie. A mers la înot, prima oară în ultimele două luni. A servit mâncare chinezească în baie, în timp ce, la parter, The Dark Side of the Moon[26] era dat la maxim. A citit The Farewell Symiphony şi satisfacţia de a o fi terminat în trei zile a compensat cumva faptul că era teribil de deprimantă.

Avea nevoie de cineva.

Nu pentru sex. Nu încă. Din experienţa lui, partea aceasta venea câteva săptămâni mai târziu. Tipii urâţi începeau să ţi se pară atrăgători. Apoi heterosexualii începeau să ţi se pară atrăgători. Pe

urmă trebuia să faci ceva foarte repede, ca să rezolvi situaţia, fiindcă dacă ajungeai la faza în care te gândeai că te-ai mulţumi şi cu o partidă de sex cu una dintre prietenele tale, însemna că ai dat de naiba pe bune.

Avea nevoie… Cuvântul tovarăş îl ducea întotdeauna cu gândul la dramaturgi trecuţi de prima tinereţe, în halate de mătase, pitiţi prin orăşele italiene de coastă, împreună cu chipeşii lor secretari. Precum Geoff, dar cu mai multă strălucire.

Voia… Senzaţia aceea pe care o ai când iei pe cineva în braţe sau când te ia cineva în braţe. Felul în care ţi se destinde trupul. Ca şi cum ai avea un câine în poală.

Simţea nevoia să fie apropiat de cineva. Nu asta vrea toată lumea?

Era un pic cam bătrân pentru ieşirile în oraş, iar cluburile i se păruseră dintotdeauna un fel de petreceri ale burlacilor, la care hormonii se revarsă în direcţia cealaltă. Bărbaţi care fac ce au făcut de când s-au dat jos din copaci, adică se adună în turme ca să se îmbete şi să vorbească prostii, orice pentru a evita coşmarul de a fi serioşi sau de a nu avea nimic de făcut.

În plus, palmaresul lui Jamie nu era unul strălucit. Simon, preotul catolic. Gary şi nostalgiile lui naziste. Iisuse, te aştepţi ca oamenii să mărturisească lucrurile acestea din prima sau să nu le menţioneze deloc, nu să le anunţe la micul dejun.

Pe la jumătatea turului prin Tesco, a pus o cutie de lapte condensat îndulcit în coş, dar şi-a venit în fire la casă şi a lăsat-o deoparte, pe furiş, pe marginea bandei transportoare.

Ajuns acasă, s-a trântit pe canapea, oscilând apatic între The Antiques Roadshow şi ceva despre Marele Zid chinezesc, când i-a dat prin cap că ar putea să îl sune pe Ryan.

S-a dus să caute agenda telefonică.

▫ 54 ▫

A doua zi, la ora patru, Katie a făcut greşeala de a-i spune lui Jacob:

— Păi, amice, într-o jumătate de oră o s-o pornim şi noi spre Londra.

Lacrimi de crocodil şi zbierete cu sonorul la maxim.

— Te urăsc.

— Jacob…

A încercat să vorbească cu el, dar se ambalase prea tare. Aşa că l-a băgat în sufragerie şi a închis uşa şi i-a zis că poate să iasă după ce se

calmează.

Maică-sa nu a rezistat decât două minute şi a intrat, spunând:

— Nu fi rea cu el.

După alte două minute, Jacob mânca Maltesers în bucătărie.

Ce o fi în capul bunicilor? Acum treizeci de ani, ar fi fost o palmă la fund şi trimisul la culcare fără ceai. Acum, pe masă, erau porţii suplimentare de budincă şi jucării.

A dus bagajele la maşină şi şi-a luat rămas-bun de la taică-său. Când i-a spus că maică-sa o să îl ducă la doctor, a rămas stană de piatră, dar rezervele ei de compasiune secaseră de câteva ore bune. L-a sărutat pe frunte şi a închis încet uşa de la dormitor, în urma ei.

L-a luat pe sus pe Jacob, care părea distrus, l-a băgat în maşină şi pe-aici ţi-e drumul. După ce şi-a dat seama că împotrivirea lui este în van, s-a lăsat pe spate, tăcut şi extenuat.

După două ore şi jumătate, trăgea maşina în faţa casei. Lumina de pe hol era aprinsă şi draperiile erau trase. Ray era acolo. Sau fusese.

Jacob era în comă profundă, aşa că l-a luat din scaunul lui şi l-a dus în braţe până la intrare. în hol era linişte. A urcat scările cu Jacob în braţe şi l-a culcat în patul lui. Spera să nu se trezească până nu se va fi terminat totul. Dacă Ray stătea la pândă, nu voia o ceartă în preajma unui copil pe care îl pregătea de culcare. I-a dat jos pantofii şi pantalonii şi l-a învelit cu plapuma.

A auzit un zgomot şi s-a întors la parter.

Ray şi-a făcut apariţia în hol, cu geanta de voiaj albastră şi cu rucsacul cu Spiderman al lui Jacob, pe care le luase din maşină. S-a oprit, a ridicat privirea, a spus „îmi pare rău”, apoi a mers mai departe cu bagajele, în bucătărie.

Vorbise serios. Se vedea. Avea un aer de om distrus. Şi-a dat seama cât de rar auzise pe cineva spunând că îi pare rău şi vorbind serios.

L-a urmat şi s-a aşezat la celălalt capăt la mesei.

— N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. înghiontea cu degetul un stilou, de colo-colo, în cercuri mici. Să-mi iau tălpăşiţa. A fost prostesc. N-ai de ce să nu ieşi la o cafea, cu cine vrei tu. Nu este treaba mea.

— Ba este treaba ta, spuse Katie. Şi ţi-aş fi spus…

— Dar aş fi fost gelos. Ştiu. Uite… Nu te învinovăţesc pentru nimic…

Mânia ei dispăruse. Şi-a dat seama că Ray este mai onest şi mai lucid decât oricare dintre membrii propriei ei familii. Cum de nu a văzut mai devreme?

Îl atinse pe mână. Nici o reacţie.

— Ai zis că n-ai putea să te măriţi cu cineva care se poartă aşa cu tine.

— Eram furioasă, spuse Katie.

— Da, dar aveai dreptate, spuse Ray. Nu poţi să te măriţi cu cineva care se poartă aşa cu tine.

— Ray…

— Uite ce e. M-am gândit foarte mult în ultimele zile. Făcu o pauză scurtă. N-ar trebui să te măriţi cu mine.

A încercat să îl întrerupă, dar el a ridicat mâna.

— Nu sunt persoana potrivită pentru tine. Părinţii tăi nu mă plac. Fratele tău nu mă place…

— Ei nu te cunosc. în cele trei zile cât stătuse singură în casă, se bucurase de spaţiu şi de linişte. Acum parcă îl vedea plecând a doua oară şi era îngrozită. Oricum, nu are nici o legătură cu ei.

În timp ce ea vorbea, el îşi mijea ochii, lăsând vorbele să treacă pe lângă el precum o durere de cap.

— Nu sunt deştept ca tine. Nu mă pricep la oameni. Nu ne place aceeaşi muzică. Nu ne plac aceleaşi cărţi. Nu ne plac aceleaşi filme.

Era adevărat. Dar totul era greşit.

— Tu te enervezi şi eu nu ştiu ce să spun. Şi sigur, ne înţelegem bine. Şi-mi place să am grijă de Jacob. Dar… Nu ştiu… într-un an, în doi, în trei…

— Ray, este ridicol.

— Oare?

— Da, spuse ea. S-a uitat fix la ea.

— Tu nu mă iubeşti cu adevărat, nu-i aşa? Katie nu a spus nimic.

Se uita în continuare la ea.

— Dă-i drumul, spune-o. Spune te iubesc. Nu putea.

— Vezi tu, eu te iubesc. Şi asta-i problema, încălzirea centrală intrase în funcţiune. Ray s-a ridicat în picioare:

— Mă duc la culcare.

— Este de-abia ora opt.

— N-am prea dormit în ultimele zile. Nu ca lumea… Scuze.

A urcat la etaj.

S-a uitat în jur. Pentru prima dată de la mutarea ei şi a lui Jacob aici, o vedea aşa cum era. Bucătăria altcuiva, la care fuseseră alipite câteva dintre lucrurile lor. Cuptorul cu microunde. Coşul de pâine din porţelan. Trenul-alfabet al lui Jacob.

Ray avea dreptate. Nu putea s-o spună. Nu o mai spusese de mult timp.

Numai că nu avea dreptate când punea problema în aceşti termeni.

Exista un răspuns, pe undeva. Un răspuns la tot ceea ce îi spusese Ray, unul care să nu o facă să se simtă egoistă şi proastă şi rău-intenţionată. Era pe undeva, pe-acolo. Măcar de l-ar vedea.

A luat stiloul cu care se jucase Ray şi l-a aliniat la modelul format de fibrele lemnoase din blatul mesei. Poate că dacă va reuşi să îl alinieze cu o precizie absolută viaţa ei nu se va destrăma.

Trebuia să facă ceva. Dar ce? Să despacheteze bagajele? Să mănânce ceva? Totul i se părea dintr-odată fără rost.

S-a îndreptat spre bufet. Biletele de avion pentru Barcelona erau acolo, în suportul pentru feliile de pâine prăjită. A tras sertarul şi a scos invitaţiile şi plicurile, lista de invitaţi şi lista de cadouri. A scos hărţile xeroxate, recomandările de hoteluri şi teancurile de timbre. Le-a pus pe toate pe masă. A completat toate invitaţiile şi le-a băgat în plicuri, împreună cu foile A4 împăturite. Le-a închis şi a lipit timbrele şi le-a aranjat în trei pagode albe.

După ce a terminat, a luat cheile de la casă şi a lăsat plicurile în cutia poştală de la capătul străzii, fără să ştie dacă încearcă astfel să gândească pozitiv şi să îndrepte situaţia sau dacă se pedepseşte fiindcă nu îl iubeşte îndeajuns pe Ray.

Jean i-a făcut programare şi l-a dus cu maşina până la cabinet.

Nu se putea spune că-i face plăcere. Dar Katie avea dreptate. Cel mai bine era să ia taurul de coarne.

Din întâmplare, George s-a comportat surprinzător de maleabil.

În maşină, i-a dat instrucţiuni precise. Să îi spună doctorului Barghoutian adevărul. Niciuna dintre prostiile acelea cu insolaţia sau ameţeala. Să nu plece până ce doctorul Barghoutian nu îi promite că va face ceva. Şi după aceea să îi spună şi ei exact ce i-a spus doctorul.

I-a reamintit că se apropie nunta lui Katie şi că dacă nu va fi prezent pentru a-şi conduce fiica la altar şi pentru a ţine un toast, va trebui să dea nişte explicaţii.

Într-un fel oarecum pervers, George părea să savureze perdaful şi a promis că va face tot ce-i ceruse.

S-au aşezat unul lângă altul în sala de aşteptare. A încercat să facă conversaţie. Despre arhitectul indian care se mutase peste drum. Despre glicina care trebuia tăiată înainte să ajungă la streaşină. Dar el părea mai interesat de un număr mai vechi al revistei OK.

Când i-a auzit numele, l-a bătut blând pe picior, ca să-i ureze

noroc. A traversat încăperea, un pic gârbovit şi cu privirea aţintită ferm pe mochetă.

A încercat să citească un pic din P. D. James, dar nu se putea concentra. Nu îi plăceau sălile de aşteptare ale cabinetelor medicale. De fiecare dată avea impresia că lumea arată jigărită. De parcă nu s-ar fi îngrijit cum trebuie, lucru care era probabil adevărat. în spitale era mai bine. Când sunt curate. Vopsea albă şi linii simple. Oameni bolnavi de-a binelea.

Nu putea să îl părăsească. Ceea ce simţea ea nu avea relevanţă. Trebuia să se gândească la George. Trebuia să se gândească la Katie. Trebuia să se gândească la Jamie.

Totuşi, când s-a gândit că nu îl va părăsi, când şi-a imaginat cum îi va spune nu lui David, o luminiţă de la capătul unui tunel întunecat s-a stins.

A luat revista OK lăsată de George şi a citit despre centenarul Reginei Mame.

George şi-a făcut apariţia după zece minute.

— Deci? întrebă ea.

— Putem să mergem la maşină? Au mers la maşină.

Doctorul Barghoutian îi dăduse o reţetă pentru antidepresive şi îl programase la un consult săptămâna următoare, la un medic psiholog. Se vedea clar că discuţia din cabinet îl extenuase. S-a hotărât să nu îl descoasă.

Au mers la farmacie. George nu a vrut să intre, mormăind ceva neinteligibil, despre cărţi de boli, aşa că a mers singură şi, în timpul în care i s-a pregătit reţeta, a cumpărat nişte varză de Bruxelles şi nişte morcovi de la băcănia învecinată.

În maşină, în drum spre casă, George i-a deschis geanta şi a petrecut o grămadă de vreme examinând recipientul. Jean nu-şi dădea seama dacă se simte îngrozit sau uşurat. Când au ajuns în bucătărie, a preluat controlul, i-a dat prima pastilă şi un pahar de apă, s-a asigurat că o înghite, apoi a pus restul în bufet, deasupra prăjitorului de pâine.

— Mulţumesc, a spus el, după care s-a retras în dormitor.

Jean a întins rufele la uscat, a făcut cafea, a completat cecul şi foaia de comandă pentru firma care le închiria cortul, apoi a spus că trebuie să se repeadă să vorbească cu cei de la florărie.

A mers cu maşina acasă la Da vid şi a încercat să îi explice că îi este imposibil să ia o decizie. El şi-a cerut scuze că i-a făcut propunerea într-un moment aşa de greu. I-a spus să nu îşi ceară scuze. El i-a spus că nu s-a schimbat nimic şi că va aştepta oricât va fi nevoie.

A luat-o în braţe şi au stat aşa, îmbrăţişaţi, şi s-a simţit ca şi cum s-

ar fi întors acasă dintr-o lungă şi dificilă călătorie şi şi-a dat seama că era ceva la care nu ar fi putut renunţa niciodată.

▫ 56 ▫

în aşteptarea lui Ryan, Jamie a servit un cappuccino pe Greek Street.

Nu juca chiar cinstit, având în vedere că Ryan era fostul iubit al lui Tony. Era conştient de asta. Dar Ryan fusese de acord să vină, prin urmare nici Ryan nu juca chiar cinstit.

La dracu'. La urma urmei, ce este cinstea? Singura persoană cu adevărat integră pe care o cunoştea el era Maggie, care de la absolvirea facultăţii îşi petrecuse toată viaţa în regiuni uitate de lume din Africa de Vest, contractând diverse boli nasoale. Nu avea nici măcar mobilă.

În plus, Tony îl părăsise. Dacă s-ar întâmpla ceva cu Ryan, ce ar fi rău în asta?

Trecuseră cincisprezece minute peste ora de întâlnire.

Jamie şi-a mai luat o cafea şi a deschis din nou Consciousness Explained a lui Daniel Dennett, pe care şi-o cumpărase dintr-un exces de zel, într-una dintre încercările lui periodice de autodepăşire (mingea de gimnastică, CD-ul ăla idiot cu muzică de operă…). Acasă citea Pet Sematary[27], dar să citeşti aşa ceva în public era ca şi cum ai fi ieşit din casă în chiloţi.

A nu se înţelege că creierul nu se foloseşte de „amintiri tampon” pentru a căptuşi interfaţa dintre procesele interne ale creierului şi asincronia din exterior, din lume. Un exemplu elocvent este „memoria auditivă”, prin intermediul căreia păstrăm pentru scurt timp modele de stimuli, în timp ce creierul începe să le proceseze (Sperling, 1960; Neisser, 1967; vezi şi Newell, Rosenbloom şi Laird, 1989, p. 1067).

Pe spate era o recenzie din The New York Review of Books, care o descria ca fiind clară şi amuzantă.

Pe de altă parte, nu voia să lase impresia că ar fi una dintre persoanele care întâmpină greutăţi cu lectura unui volum precum Consciousness Explained. Aşa că îşi lăsa privirea să fugă peste rânduri şi la câteva minute întorcea pagina.

S-a gândit la noul website şi s-a întrebat dacă nu cumva muzica de fond este nepotrivită. Şi-a amintit de excursia de la Edinburgh, de anul trecut. Torsul pneurilor pe pietrele cubice de lângă hotel. Se întreba de ce nu le mai foloseşte nimeni în ultima vreme. Ambulanţele şi scaunele cu rotile, probabil. Şi l-a imaginat pe Ray punându-şi mâna pe coapsa lui şi spunând: „Ce bine-mi pare că m-ai sunat”.

Trecuseră douăzeci şi cinci de minute peste ora de întâlnire. Jamie

începea să se simtă expus.

Şi-a strâns lucrurile şi a cumpărat un Telegraph de la chioşcul de pe colţ. Şi-a luat o bere lager de la barul de peste drum, apoi a găsit o masă liberă pe trotuar, de unde se putea supraveghea cafeneaua.

După trei minute, un bărbat în pantaloni de piele şi tricou alb s-a strecurat pe banca aflată de cealaltă parte a mesei. Şi-a pus casca de motociclist pe masă, a imitat un pistol cu mâna dreaptă, a îndreptat ţeava spre capul lui Jamie, a ridicat degetul mare, scoţând un clic şi spunând:

— Agent imobiliar.

Jamie era puţin deranjat de scenă.

— La „Lowe and Carter”, spuse bărbatul.

— îâî, da, spuse Jamie.

— Curier. Suntem în clădirea de peste drum de voi. Din când în când mai ridic diverse chestii de la tine de-acasă. Ai un birou în colţul de lângă fereastra aia mare. A întins mâna să salute. Mike.

Jamie a dat mâna cu el.

— Jamie.

Mike a luat Consciousness Explained, pe care Jamie o lăsase pe masă, unde făcea oareşce impresie, fără să mai fie nevoie şi de o lectură propriu-zisă. Sus pe braţ, în apropiere de umăr, Mike avea tatuată un fel de brăţară celtică groasă. A examinat cartea rapid, apoi a pus-o jos.

— O tapiserie plină de ingeniozitate a adâncimilor interioare.

Jamie s-a întrebat dacă nu cumva bărbatul o fi bolnav psihic.

Mike a râs uşor.

— Aşa scrie pe coperta patru.

Jamie a întors cartea pe partea cealaltă, ca să verifice dacă este adevărat.

Mike a sorbit din băutură.

— Eu prefer thrillerele juridice.

Un moment, Jamie s-a întrebat dacă Mike o fi vrut să spună că îi place să facă lucruri care să ducă la apariţia lui în faţa unui complet de judecată.

— John Grisham, poveşti din astea, spuse Mike. Jamie s-a mai relaxat.

— Sincer să fiu, cartea asta îmi cam dă bătăi de cap.

— Ţi-ai luat ţeapă? întrebă Mike. Nu.

— Te-am văzut când stăteai peste drum.

— Păi… Da.

— Iubitul? întrebă Mike.

— Fostul iubit al fostului iubit.

— Naşpa.

— Cam aşa, conveni Jamie.

A aruncat o privire peste umărul lui Mike şi l-a văzut pe Ryan, care se postase în faţa cafenelei, măsurând strada din ochi, în lung şi în lat. Părea mai chel decât îşi amintea Jamie. Purta un impermeabil bej şi avea un rucsac mic, albastru.

Jamie s-a întors.

— Spune-mi un secret, zise Mike. Ceva ce n-ai mai spus nimănui.

— Când aveam şase ani, prietenul meu, Daniel, a pus pariu cu mine că n-o să fac pipi într-un ghiveci de flori din camera soră-mii.

— Şi ai făcut pipi în ghiveci.

— Şi am făcut pipi în ghiveci. Cu colţul ochiului, Jamie l-a văzut pe Ryan că dă din cap şi o porneşte spre piaţa Soho. Strict vorbind, nu este un secret, fiindcă a aflat. Adică, după câteva zile putea foarte tare. Ryan plecase. Jamie s-a destins puţin. Aveam o chitară mică de plastic, pe care o luasem din Portugalia. I-a dat foc. în grădină. Dar a ars, cum să zic, incredibil de bine. Probabil că Portugalia nu adoptase Standardele de Calitate în 1980. îmi amintesc un urlet şi sunetul corzilor care plesneau. încă mai are o cicatrice pe mână.

Părinţii lui s-ar uita la Mike şi ar trage concluzia că este hoţ de maşini. Tunsoarea periuţă, cei cinci cercei din ureche. Dar asta… chestia asta care circula între ei, încărcătura fără nume care se simţea în aer… pe lângă ea, tot restul părea superficial şi stupid.

Mike l-a privit în ochi şi l-a întrebat:

— Ţi-e foame? şi părea să fi spus cel puţin trei lucruri. Au mers la un mic restaurant thailandez de pe Greek Street.

— O vreme am fost faianţar. Chestii de lux. Cum le găseşti la Fired Earth. Marmură. Gresie. Bucătării. Şemineuri. Motocicleta o ţin ca să fac economii. Ca s-o scot la capăt cu tehnica Alexander[28] şi cursurile de masaj. Pe urmă o să mă lansez pe cont propriu. Să fac nişte bani, ca să mă mut înapoi în nord şi să-mi iau o casă cu un cabinet de consultaţii.

Afară cădea burniţa. Jamie luase vreo trei halbe la bord şi luminile care se reflectau pe maşinile ude erau ca nişte mici stele.

— De fapt, spuse Jamie, ce-mi place mie cel mai mult la Amsterdam… oricum, la toată Olanda, de fapt, este… că peste tot sunt nişte clădiri moderne uimitoare. Aici, în schimb, s-au construit cele mai ieftine chestii posibil.

Jamie nu prea avea idee ce este tehnica Aâexander. Dar nu şi-l putea închipui pe Mike făcând vreun fel de terapie. Era un fanfaron. Dar, din când în când, Mike îl atingea de Jamie pe mână cu câteva degete sau se uita la el şi zâmbea şi nu spunea nimic şi atunci emana o blândeţe care părea cu atât mai sexy, cu cât în restul timpului era atât de bine ascunsă.

Şi ce braţe mişto avea. Fâşii subţiri de carne peste vene, fără să fie vânjoase. Şi mâini puternice.

Masajul. Deja îşi închipuia.

Mike i-a propus să meargă într-un club. Dar Jamie nu voia să îl împartă cu alţii. S-a uitat la solniţă şi şi-a făcut curaj şi l-a întrebat pe Mike dacă nu ar vrea să meargă la el şi a simţit, aşa cum se întâmpla de fiecare dată, fiorul acela, pe jumătate panică, pe jumătate nerăbdare. Ca săritura cu paraşuta. Dar mai bine.

— Este casa de vis a oricărui agent imobiliar? Balcon de fier forjat? Mobilă de bucătărie cu blat de granit? Scaune Arne Jacobsen?

— Terasă în stil victorian, cu canapea albă şi măsuţă de cafea Habitat, spuse Jamie. Şi ce ştii tu de scaunele Arne Jacobsen?

— Am văzut şi eu nişte case frumoase la vremea mea, ce părere-ţi faci.

— Afaceri sau plăcere? întrebă Jamie.

— Un pic din amândouă.

— Deci, ăsta a fost un da sau mă ţii în suspans?

— Hai să prindem metroul, zise Mike.

Îşi priveau reflexiile în geamul negru din faţă, în vreme ce vagonul huruia prin Tufnell Park şi Archway, iar picioarele li se atingeau şi electricitatea curgea de la unul la altul. Alţi pasageri anonimi urcau şi coborau, iar Jamie tânjea să fie luat în braţe şi, în acelaşi timp, îşi dorea ca drumul să dureze patru ore, ca nu cumva ceea ce urma să nu se potrivească cu ce avea el în cap.

Doi mormoni s-au urcat în tren şi s-au aşezat pe scaunele din faţa lor. Costume negre. Tunsori cuminţi. Ecusoane mici din plastic cu numele lor.

Mike s-a apropiat de urechea lui Jamie şi i-a şoptit:

— Vreau să te fut în gură.

Încă râdeau când au intrat împleticit pe uşa apartamentului.

Mike l-a împins pe Jamie la perete şi l-a sărutat. Jamie simţea mădularul lui Mike care se întărise în blugi. Şi-a băgat mâinile pe sub tricoul lui şi a văzut, prin uşa de la sufragerie, o luminiţă roşie care clipea.

— Stai aşa.

— Ce e?

— Robotul de la telefon. Pe Mike l-a pufnit râsul.

— Treizeci de secunde. Pe urmă vin după tine.

— Este nişte bere în frigider, spuse Jamie. Vodcă şi alte băuturi găseşti în bufetul de la geam.

Mike s-a desprins de el.

— Ce zici de-un joint?

— Sigur.

Jamie a intrat în sufragerie şi a apăsat pe buton.

„Jamie. Bună. Sunt Katie”. Era beată. Sau doar părea beată fiindcă Jamie era beat? „La naiba. Nu eşti acasă, nu-i aşa? La naiba”.

Nu era beată. Plângea. Ce dracu'.

„În fine… marea ştire a zilei este că nunta s-a anulat. Fiindcă Ray nu crede că ar trebui să ne căsătorim”.

Era de bine sau era de rău? Era ca şi cum ar fi văzut trenul de la linia vecină punându-se în mişcare. îl făcea să se simtă un pic nesigur.

„A, şi am fost acasă weekendul ăsta şi l-am găsit pe tata în pat, fiindcă are o cădere nervoasă. Vreau să zic una de-adevăratelea, pe bune, cu atacuri de panică şi coşmaruri despre moarte şi toate cele. Iar mama se gândeşte să-l părăsească pentru tipul ăla de la birou”.

Primul gând al lui Jamie a fost că şi Katie are un soi de cădere nervoasă.

„Aşa că m-am gândit că ar fi bine să te sun şi pe tine, fiindcă după câte s-au întâmplat în ultimele câteva zile, probabil că ai fost implicat într-un accident rutier oribil şi de-aia nu răspunzi la telefon, din cauză că eşti în spital sau eşti mort sau eşti plecat din ţară sau ceva… Dă-mi un telefon, bine?”

Semnal sonor.

Jamie s-a aşezat un moment, lăsând povestea să se limpezească sau să îşi ia zborul, în fine, ceva de genul acesta. Apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre bucătărie.

Mike aprindea un joint de la aragaz. S-a ridicat, a tras un fum şi a ţinut fumul în el cu obligatoria expresie de năuceală. Arăta cam aşa cum se simţea Jamie.

Mike a suflat fumul.

— Vrei şi tu?

Parcă şi vedea scena oribilă care avea să urmeze. Târăşti pe cineva prin jumătate din oraş până la Northern Line pentru o partidă de sex

care nu mai are loc şi, ca din senin, te trezeşti la tine în casă cu un străin dezamăgit şi plin de muşchi, care nu mai are nici un motiv să fie drăguţ cu tine.

Se întrebă dacă Mike furase vreodată vreo maşină.

— Care-i treaba? întrebă Mike.

— Probleme de familie.

— Mari?

— Cam, spuse Jamie.

— Deces? Mike a luat o farfurioară de pe grătarul de vase şi a pus jointul pe bordura ei.

— Nu. Jamie se aşează. Soră-mea s-ar putea să-şi omoare logodnicul. Taică-meu să se sinucidă. Sau să-l omoare pe amantul maică-mii.

Mike s-a aplecat şi l-a prins pe Jamie de braţ. Jamie avusese dreptate. Avea nişte mâini surprinzător de puternice.

L-a săltat în picioare, cu uşurinţă.

— Părerea mea avizată este că… ai nevoie de ceva care să-ţi ia gândul de la probleme. Mike îl trase mai aproape. Mădularul lui era încă tare.

O secundă, Jamie şi-a închipuit că profeţia făcută de Katie la beţie se va îndeplini. O luptă dizgraţioasă. Jamie alunecând şi spărgându-şi capul în colţul mesei din bucătărie.

S-a ferit.

— Stai aşa. Nu este momentul. Mike l-a luat pe Jamie de ceafă.

— Crede-mă. O să-ţi facă bine.

Jamie s-a tras ca să scape de mâna lui Mike, dar fără succes.

Apoi, privirea lui Mike l-a luat la sentiment.

— Ce-o să faci dacă plec? O să stai aici şi-o să-ţi faci griji? Oricum, e prea târziu ca să suni. Zău. Câteva minute şi n-o să te mai gândeşti la nimic dinafară acestei camere. Garantat.

Şi din nou senzaţia aceea de salt cu paraşuta. Ba chiar mai intensă. Pe moment, aburii băuturii s-au evaporat şi lui Jamie i-a trecut prin cap că acesta este motivul pentru care a plecat Tony. Fiindcă Jamie ţinea morţiş să controleze situaţia. Fiindcă îl înspăimântă orice este diferit sau ieşit din tipar. Iar pe măsură ce aburii îl învăluiau din nou, lui Jamie i s-a năzărit că trebuie să facă sex cu bărbatul acesta, pentru a-i dovedi lui Tony că se poate schimba.

L-a lăsat pe Mike să-l tragă lângă el.

S-au sărutat din nou.

L-a îmbrăţişat şi el pe Mike.

Era bine să fii îmbrăţişat.

Simţea cum ceva se dezgheaţă şi crapă, ceva care îl încorseta de prea multă vreme. Mike avea dreptate. Putea să se detaşeze, să îi lase pe ceilalţi să îşi rezolve singuri problemele. O dată în viaţă, putea să trăiască şi el clipa.

Mike a strecurat o mână între picioarele lui Jamie şi Jamie a simţit că i se scoală. Mike i-a deschis nasturele dintr-o mişcare şi a tras de marginea de sus a boxerilor şi a luat penisul lui Jamie în mână.

— Te simţi mai bine? întrebă Mike.

— U-hu.

Cu mâna liberă, Mike i-a dat jointul lui Jamie. A tras fiecare câte un fum, iar Mike l-a pus înapoi pe farfurioară.

— Suge-mi-o, spuse Mike.

Şi exact în acest punct, ochii lui Mike au făcut ceva cu totul diferit. I-a dat drumul la penis şi a părut să se holbeze la un obiect aflat la câteva mile depărtare, în spatele capului lui Jamie.

— Rahat, spuse Mike.

— Ce este? întrebă Jamie.

— Ochii.

— Ce-ai păţit la ochi?

— Nu pot… Mike dădu din cap. începuse să transpire, pe frunte şi pe braţe îi apăruseră mici broboane de sudoare. Rahat. Nu mai văd ca lumea.

— Cum adică?

— Adică nu mai văd ca lumea. Mike se trase pe bâjbâite într-o parte şi se prăbuşi pe un scaun.

Katie avusese dreptate. Numai că avea să se întâmple într-un mod diferit. Mike era cel care urma să aibă un atac. Va veni o ambulanţă. El nu va avea habar de numele şi adresa lui Mike…

Iisuse. Jointul. O fi bine să îngropi un joint în grădină, în timp ce în casă cineva are o criză? Dar dacă Mike şi-ar înghiţi limba, în timp ce Jamie ar fi afară?

Mike s-a încolăcit.

— Am orbit. Iisuse. Stomacul. Stomacul?

— De la creveţii ăia nenorociţi.

— Ce? spuse Jamie, care începea să se întrebe, a doua oară în seara aceea, dacă nu cumva Mike o avea ceva la cap.

— E-n regulă, spuse Mike. S-a mai întâmplat.

— Ce anume?

— Adu-mi un lighean.

Creierul lui Jamie era atât de plin, încât i-au trebuit câteva secunde ca să proceseze ce fel de lighean vrea Mike. Până să se dumirească, Mike a vomitat pe podea, în faţa scaunului lui.

— Rahat, spuse Mike.

Jamie s-a văzut aşa cum stătea, în picioare, în propria lui bucătărie, holbându-se la o mare omletă de vomă, cu penisul atârnând peste marginea boxerilor, şi brusc l-a copleşit regretul de a fi părăsit cafeneaua înainte de sosirea lui Ryan, chiar dacă Ryan avea un rucsac oribil şi părul rar, şi a ştiut că asta este pedeapsa lui. Nu este bine să fii crispat şi intransigent, clar nu este bine, dar nici rău nu este, fiindcă dacă ar fi fost ceva mai crispat şi intransigent, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Şi-a aranjat ţinuta.

— Mii de scuze, spuse Mike.

Jamie a deschis un sertar şi i-a dat un ştergar de vase, pe cel cu autobuzul londonez, care nu prea îi plăcea. Mike s-a şters pe faţă.

— Trebuie să merg la toaletă.

— în capul scărilor, spuse Jamie.

— Unde sunt scările? întrebă Mike. Dumnezeule, nu vedea nimic.

L-a ajutat să urce, apoi s-a întors în bucătărie, ca să nu fie nevoit să miroasă sau să audă ceea ce urma să se întâmple în baie.

Îşi dorea ca Mike să dispară din peisaj. Dar îşi dorea şi să fie un om mai bun. Iar un om bun nu poate să îşi dorească ca Mike să dispară din peisaj. Să fie un om mai bun implica să aibă grijă de Mike. Fiindcă atunci când li se întâmplă o nenorocire, oamenii buni pot spune că a fost un accident sau un ghinion sau că aşa funcţionează lucrurile pe lumea aceasta. Pe de altă parte, oamenii răi, atunci când li se întâmplă o nenorocire, ştiu că a fost vina lor şi că vor fi alimentat nenorocirea.

A scos mănuşile din plastic de sub chiuvetă. A luat cele două pungi de la Tesco din dulap şi le-a băgat una într-alta. A luat paleta de tort din sertar, a îngenuncheat şi a început să râcâie voma de pe podea şi să o strângă în pungi. Nu era o sarcină plăcută (la etaj va fi, probabil, mai rău). Dar era bine că avea o sarcină neplăcută de dus la bun sfârşit.

Penitenţă. Acesta era cuvântul pe care îl căuta.

Dumnezeule. Voma se scurgea prin crăpăturile parchetului.

A şters podeaua cu o grămadă de hârtie din sulul de la bucătărie şi a aruncat-o în pungile de la Tesco. A umplut un vas cu apă şi a adăugat detergent, a frecat crăpăturile cu peria de legume, pe care a

aruncat-o apoi tot în pungile de la Tesco.

De la baie venea un zgomot oribil.

A turnat nişte dezinfectant pe podea, a frecat întreaga zonă cu o cârpă de bucătărie, apoi s-a descotorosit de cârpă, care a ajuns şi ea în pungi, lângă peria de legume. A şters paleta de tort cu o altă cârpă şi a stat să se gândească dacă nu ar trebui să o lase în nişte dezinfectant peste noapte, dar apoi şi-a dat seama că nu o va mai folosi niciodată şi a aruncat-o şi pe ea. A legat baierele pungii din interior, apoi pe cele ale pungii de exterior. Apoi le-a băgat într-o a treia pungă, ca nu cumva să curgă, a legat mânerele celei de-a treia pungi, a ieşit cu ea pe hol, a deschis uşa casei şi a aruncat-o în pubelă.

Alt zgomot oribil din toaletă.

Îl iubea pe Tony. Dintr-odată era clar şi era dureros. Certurile lor stupide. Din cauza nuntii. Din cauza binoclului. Din cauza ketchup-ului. Nu aveau nici o importanţă.

O să se ducă la Tony acasă. Imediat ce va rezolva toată treaba asta de aici. Indiferent de oră. îi va spune că îi pare rău. îi va spune totul.

Vor merge împreună la nuntă. Nu. Chiar mai bine. îl va lua pe Tony la Peterborough, weekendul viitor.

Numai că taică-său avea un fel de cădere nervoasă. Mai întâi ar trebui să se intereseze cum mai stau lucrurile.

În fine. îl va lua pe Tony la Peterborough, cât mai curând.

A urcat până la baie şi a bătut încet la uşă.

— Eşti bine?

— Nu prea, spuse Mike.

Chiar şi prin uşă, mirosul era neplăcut. Cu inima cât un purice, l-a întrebat pe Mike dacă are nevoie de ajutor şi a răsuflat uşurat când l-a auzit spunând „nu”.

— Immodium, spuse Jamie. Am nişte pastile de Immodium în dormitor.

Peste câteva minute, Jamie stătea la masa din bucătărie, cu o gamă de medicamente eliberate fără prescripţie medicală, înşirate în faţa lui, precum un negustor băştinaş în aşteptarea bărbaţilor de pe nava cea mare.

Immodium. Antacid. Paracetamol. Ibuprofen. Aspirină. Antihistaminice. (In cazul unei asemenea reacţii alergice erau indicate antihistaminicele? Nu era sigur.)

A pus ibricul pe foc şi s-a asigurat că are la îndemână toate soiurile de ceai şi cafea necesare. In frigider era o jumătate de litru de lapte degresat. Nu avea ciocolată caldă, dar exista o cutie cu nucă de cocos nedesfăcută, rămasă de la un proiect de prăjitură eşuat.

Era complet echipat.

După aproximativ zece minute, a auzit uşa de la baie, care se deschidea cu un scârţâit, apoi paşii lui Mike pe scări. Era clar că tocmai cobora cu grijă. O mână şi-a făcut apariţia pe tocul uşii şi Mike a intrat în raza lui vizuală. Avea un aer bolnăvicios.

Jamie se pregătea să îl întrebe ce medicamente şi băuturi calde să îi ofere, când Mike a spus:

— îmi pare rău, apoi a ieşit pe hol şi s-a îndreptat spre uşă.

Până să se ridice în picioare, Mike închisese deja uşa în urma lui. Jamie s-a oprit. Să fii bun înseamnă să ai grijă de oameni. Nu înseamnă să îi ţii prizonieri. Era clar că lui Mike îi revenise vederea. Altfel nu ar fi plecat.

Nu-i aşa?

Jamie s-a dus la fereastră şi a ridicat un colţ al perdelei, ca să arunce o privire de-a lungul străzii. Era pustie. Era foarte sigur că orbii nu se pot mişca cu o asemenea viteză.

A urcat la etaj. Baia era lună.

Era încă prea beat ca să conducă maşina. Şi-a luat cheile şi haina şi a ieşit pe uşa din faţă, încuind-o.

Ar fi putut să cheme un taxi, dar nu voia să aştepte. Până la apartamentul lui Tony era cam o jumătate de oră de mers pe jos, dar aerul curat îi făcea bine. Şi dacă o să îl trezească din somn, ei bine, ce avea el de spus era mai important decât dormitul.

A luat-o pe Wood Vale Gardens şi prin Park Road, prin faţa spitalului. Ploaia se oprise şi majoritatea luminilor din case erau stinse. Străzile era inundate de o lumină portocalie murdară, iar umbrele de sub maşini erau dense şi negre.

Tony avusese dreptate. Fusese egoist. Dacă vrei să îţi împărţi viaţa cu o altă persoană, trebuie să faci compromisuri.

A traversat Priory Road.

Mâine îi va da telefon lui Katie. Sigur că exagerase. Lucru de înţeles, dacă ea şi Ray treceau printr-o perioadă mai dificilă. Taică-său îşi pierdea minţile? Maică-sa voia să-l părăsească? Nu ştia care dintre ele era mai greu de crezut.

Un biciclist beat a trecut în zig-zag pe lângă el.

Că taică-său îşi făcea prea multe griji şi maică-sa spunea că nu mai suportă, asta putea să creadă. Era, în linii mari, situaţia normală.

Va fi bine. Era musai să fie bine. Va merge la nuntă cu Tony, fie ce-o fi.

Mergea pe Allison Road, când a văzut un căţeluş ieşind de pe o

alee. Nu, nu era un câine. Era o vulpe. Mersul imponderabil. Coada stufoasă.

S-a auzit un motor de maşină şi vulpea s-a făcut nevăzută.

A ajuns pe Vale Road după miezul nopţii.

În timpul plimbării, se mai însufleţise. S-a gândit să facă o faţă tristă, apoi şi-a dat seama că ar fi o idee proastă. Nu îl voia pe Tony înapoi fiindcă avusese o seară groaznică. Tocmai seara aceea groaznică îl făcuse să îşi dea seama că îl vrea pe Tony înapoi. Pentru totdeauna. Iar acesta era un gând fericit.

A sunat la uşă şi a aşteptat treizeci de secunde.

A sunat din nou.

Au mai trecut treizeci de secunde şi apoi s-au auzit nişte paşi. Tony a deschis uşa, purta nişte boxeri şi atât. Avea o privire de gheaţă.

— Jamie…?

— îmi pare rău, spuse Jamie.

— E-n regulă. Ce s-a întâmplat?

— Nu. Vreau să spun că-mi pare rău pentru tot. Pentru tot restul.

— Adică?

Jamie îşi adună gândurile. Ar fi trebuit să planifice lucrurile mai atent.

— Pentru că te-am făcut să pleci. Pentru… Tony, ştii, am avut o seară de căcat şi mi-am dat seama de multe lucruri…

— Jamie, ce naiba, este miezul nopţii. Mâine dimineaţă mă duc la muncă. Despre ce este vorba?

A tras aer în piept.

— Te iubesc, spuse Jamie. Şi mi-e dor de tine. Şi te vreau înapoi.

— Eşti luat, nu-i aşa?

— Nu. Adică am fost. Dar acum nu mai sunt… Pe bune, Tony. Vorbesc serios.

Expresia lui Tony a rămas neschimbată.

— Mă duc să mă culc. Cred c-ar trebui să faci şi tu la fel.

— Ai pe cineva la tine, nu-i aşa? Lui Jamie îi dădură lacrimile. De-aia nu vrei să intru.

— Maturizează-te, Jamie.

— Pe dracu'. Tony închidea uşa.

Jamie pornise de la premisa că Tony îl va pofti înăuntru, cel puţin. Ca să vorbească. Se manifesta din nou acelaşi egoism. Convingerea lui că toată lumea se va încadra în planul lui. Ii era clar acum. Dar era prea greu să o spună într-o jumătate de secundă.

— Stai. A pus un picior în prag, ca să îl împiedice să închidă uşa.

Tony s-a ferit uşor.

— Doamne. Miroşi a vomă.

— Ştiu, spuse Jamie, dar nu este de la mine.

Tony i-a pus palma în piept şi l-a împins de pe prag.

— Noapte bună, Jamie. Uşa s-a închis.

Jamie a mai stat câteva minute în faţa uşii. Ar fi vrut să se întindă pe bucăţica de asfalt de lângă tomberoane şi să doarmă acolo până dimineaţă, să îl vadă Tony când o să iasă din casă şi să i se facă milă de el. Dar şi-a dat imediat seama că ar fi la fel de prostesc şi egocentric şi copilăros ca şi restul planului lui prostesc şi egocentric şi copilăros.

S-a aşezat pe bordură şi a început să plângă.

Jean se vedea nevoită să organizeze nunta de una singură. Ii era clar că nu avea să primească cine ştie ce ajutor de la restul familiei.

Îşi iubea fiica. Normal. Dar Katie, în ciuda discursului ei potrivit căruia femeile ar fi la fel de competente ca bărbaţii, era câteodată incredibil de dezordonată.

Relaxată era cuvântul pe care îl folosea Katie.

Ca atunci când venise acasă de la facultate, cu toate hainele în nişte saci negri de gunoi, pe care îi lăsase în garajul deschis şi care fuseseră ridicaţi de gunoieri. Sau când vărsase vopseaua pe pisică. Sau când îşi pierduse paşaportul în Malta.

Bietul George. îi scosese peri albi. Erau ca două creaturi de pe planete diferite.

Doisprezece ani de certuri pe marginea pastei de dinţi. Katie o scuipa şi refuza să clătească chiuveta, astfel încât se făcea cocoloaşe şi se întărea. George era convins că o face intenţionat, ca să îl scoată pe el din minţi. Lui Katie nu îi venea să creadă că o persoană în toate minţile s-ar putea enerva din cauza a ceva atât de insignifiant.

De fapt, şi acum făcea la fel. Chiar în dimineaţa aceasta, Jean curăţase după ea. Exact ca pe vremuri.

În realitate, Jean era mândră în sinea ei de felul în care Katie refuza să primească ordine de la oricine. Desigur că erau momente când îşi făcea griji. Că nu îşi va găsi niciodată o slujbă ca lumea. Sau că va rămâne însărcinată fără să vrea. Sau că nu va găsi un bărbat care să o ia de nevastă. Sau că va da de necaz (odată fusese avertizată, fiindcă se purtase necuviincios cu un poliţist).

Dar Jean era măgulită de faptul că adusese un asemenea spirit liber pe lume. Câteodată, se uita la fiica ei şi surprindea mici gesturi sau expresii pe care le recunoştea ca fiind ale ei şi se întreba dacă şi ea

ar fi semănat mai mult cu Katie, de s-ar fi născut treizeci de ani mai târziu.

Ce ironie că Jamie ieşise gay. Dacă ar fi fost nunta lui, ar fi întocmit lista de invitaţi şi ar fi tipărit invitaţiile cu mai mulţi ani înainte.

Nu mai conta.

Prima oară când organizase o nuntă, avusese impresia că planifică debarcarea trupelor aliate în Normandia. Dar după ce a început să lucreze la librărie şi să dea o mână de ajutor la şcoală, şi-a dat seama că nu este mai dificil decât cumpărarea unei case sau rezervarea unui sejur, doar un şir de sarcini mici, care trebuie rezolvate toate, până la un anumit termen. întocmeşti o listă cu lucruri de făcut. Le faci. Le bifezi.

A aranjat cu florile. A tocmit un DJ pe care îl angajase şi Claudia la nunta lui Chloe. A stabilit meniul împreună cu cei de la firma de catering. A tocmit fotograful.

O să fie perfect. De dragul ei, dacă nu al altcuiva. O să meargă totul strună şi toată lumea o să se simtă bine. La sfâşitul zilei o să se relaxeze şi o s-o inunde un sentiment de împlinire.

I-a trimis o scrisoare lui Katie, în care îi expunea în detaliu toate lucrurile pe care trebuia să le facă (înregistrarea muzicală pentru oficiul stării civile, costumul lui Ray, cadoul pentru cavalerul de onoare, verighetele...). Lui Katie o să îi sară ţandăra, deşi, având în vedere comportamentul ei din weekend, i se părea întru totul posibil să fi uitat că se mărită.

A comandat cartonaşele care indicau locurile invitaţilor la masă. Şi-a cumpărat o rochie nouă şi a dus costumul lui George la curăţat. A comandat un tort. A închiriat trei maşini care să le ducă pe rudele apropiate înapoi în sat. A scris numele pe invitaţii şi a expediat plicurile.

O clipă s-a gândit să îl taie pe David de pe listă. George insistase să îl invite după cina aceea. Ceva în legătură cu îngroşarea propriilor rânduri, ca să nu fie „înghiţiţi de clanul lui Ray”. Dar nu voia să îi dea de bănuit lui George, aşa că i-a trimis o invitaţie. Nu însemna că trebuie să vină.

▫ 58 ▫

Aproape că îi făcuse plăcere să îl revadă pe doctorul Barghoutian.

Evident, ştacheta lui în legătură cu ceea ce îi făcea şi nu îi făcea plăcere fusese coborâtă foarte mult în ultimele săptămâni. Cu toate acestea, să vorbească despre problemele lui cu cineva care era plătit să

asculte era, în mod ciudat, liniştitor. Mai liniştitor decât vizionarea unor filme ca Volcano sau The Peacemaker, în timpul cărora auzea un soi de sunete joase, ritmice, care îl înfricoşau, de parcă cineva ar fi făcut nişte reparaţii în clădirea de peste stradă.

A fost ciudat să descopere că descrierea cu voce tare a propriilor spaime este mai puţin înfricoşătoare decât încercarea de a nu te mai gândi deloc la ele. Cum ar veni, este bine să îţi priveşti duşmanul în ochi.

Pastilele nu erau la fel de bune. In prima noapte a avut probleme cu somnul, probleme care s-au înrăutăţit vizibil noaptea următoare. A plâns o grămadă şi a trebuit să se lupte cu impulsul de a ieşi afară cu noaptea în cap, ca să facă plimbări lungi.

La micul dejun lua acum câteva pastile de codeină, apoi, spre prânz, bea un pahar mare de whisky, după care se spăla viguros pe dinţi, ca să nu îi trezească bănuielile lui Jean.

Ideea de a se interna într-un spital psihiatric începea să i se pară din ce în ce mai atrăgătoare. Dar cum să faci să te internezi într-un spital psihiatric? Dacă ar intra cu maşina în grădina unui vecin? Dacă şi-ar da foc la pat? Dacă s-ar lungi în mijlocul şoselei?

Oare conta dacă făceai una ca asta intenţionat? Oare a te preface că eşti nebun este în sine un semn al nebuniei?

Şi dacă patul ar fi fost mai inflamabil decât ar fi crezut?

Poate doar să toarne nişte apă pe o mare porţiune din mocheta din jurul patului, care să funcţioneze ca un soi de barieră.

A treia noapte a fost insuportabilă.

Cu toate acestea, a continuat să ia pastilele, cu obstinaţie. Doctorul Barghoutian îl avertizase în legătură cu efectele secundare, iar George prefera, în general, tratamentele dureroase. După ce căzuse de pe scara mobilă, se dusese să consulte un chiroterapeut care nu îi făcea mare lucru, doar bătea din palme pe la ceafa lui. După câteva săptămâni de chin, a mers la un medic osteopat, care l-a apucat bine din spate şi l-a ridicat violent, până i-a trosnit coloana vertebrală. După câteva zile, mergea din nou normal.

Totuşi, a fost recunoscător că trimiterea lui la medicul psiholog a picat în a şasea zi de la începerea tratamentului medicamentos.

Nu mai cunoscuse medici psihiatri, profesional sau altfel, în mintea lui, nu erau prea departe de cei care ghicesc în cărţi de tarot. Se aştepta să fie întrebat dacă şi-a văzut mama goală şi dacă a fost ciuca bătăilor la şcoală (oare ce s-o fi ales de mârşavii gemeni Gladwell?). Sau asta era psihoterapie? Nu îi erau prea clare diferenţele.

Când, în cele din urmă, a avut loc, întâlnirea cu doctorul Endicott nu a conţinut niciuna dintre tâmpeniile şi dulcegăriile la care se aşteptase. De fapt, nici nu îşi amintea de când nu mai purtase o conversaţie atât de antrenantă.

Au vorbit despre slujba lui. Au vorbit despre pensionare. Au vorbit despre planurile lui de viitor. Au vorbit despre Jean şi Jamie şi Katie. Au vorbit despre nuntă.

Ea l-a întrebat despre atacurile de panică, când au avut loc, ce a simţit, cât timp au durat. L-a întrebat dacă s-a gândit la sinucidere. L-a întrebat ce îl înspăimântă mai exact şi a fost infinit de răbdătoare cât timp el s-a chinuit să exprime în cuvinte lucruri care erau greu de exprimat în cuvinte (orcii, de exemplu, sau felul în care părea că se cască podeaua sub picioarele lui). Şi chiar dacă el se ruşina de unele lucruri, ea rămânea serioasă şi îl asculta cu o atenţie neabătută.

L-a întrebat despre leziune şi i-a spus că doctorul Barghoutian i-ar putea da o trimitere la un dermatolog, dacă asta l-ar ajuta. George a spus „nu" şi i-a explicat că el ştie, în adâncul inimii, că este o simplă eczemă.

L-a întrebat dacă are prieteni cu care ar putea discuta toate lucrurile astea. El i-a explicat că asemenea lucruri nu se discută cu prietenii. De altfel, nici lui nu i-ar plăcea ca vreunul dintre prietenii lui să vină la el cu asemenea probleme. Nu se face. Ea a dat din cap a aprobare.

A părăsit cabinetul fără sarcini de dus la capăt şi fără exerciţii de făcut, numai cu promisiunea unui al doilea consult, peste o săptămână. în timp ce stătea în parcare, şi-a amintit că nu a pomenit nimic despre efectele secundare ale tratamentului medicamentos. Apoi s-a luminat, înţelegând că nu mai este persoana care se urcase în autobuz de dimineaţă. Era mai puternic, mai sigur pe el, mai puţin speriat. Putea să facă faţă efectelor secundare ale câtorva pastile.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, stătea culcat în pat şi urmărea British Open pe BBC2. Golful nu i se păruse niciodată interesant. Dar puloverele acelea cuminţi şi gazonul care se întindea cât vedeai cu ochii aveau ceva liniştitor.

Părea nedrept ca toate eforturile de rezolvare a aspectelor de natură mentală ale problemei să nu dea nici un rezultat în privinţa celor de natură fizică.

I s-a năzărit că dacă leziunea ar fi fost pe unul dintre degetele de la picior sau de la mână, ar fi tăiat degetul respectiv şi cu asta, basta. Pe urmă nu i-ar rămâne decât să ia pastilele şi să se întoarcă la cabinet în fiecare săptămână, până ce totul ar reveni la normal.

În capul lui lua naştere un plan.

Planul, i se părea lui, era unul destul de bun.

▫ 59 ▫

Katie a pus invitaţiile la poştă, i-a lăsat un mesaj lui Jamie, apoi s-a aşezat din nou la masă.

Voia să spargă ceva. Dar nu avea voie să spargă nimic. Nu după săpuneala pe care i-o trăsese lui Jacob, fiindcă îi dăduse un şut aparatului de înregistrări video.

A luat cuţitul cel mare şi a înjunghiat tocătorul de câteva ori. Când l-a înjunghiat a opta oară, lama cuţitului s-a rupt şi s-a tăiat la mână cu capătul rupt care ieşea din tocător. Era sânge peste tot.

Şi-a înfăşurat mâna într-un ştergar de bucătărie, a scos trusa de prim-ajutor, a lipit câţiva plasturi mari peste tăietură, apoi a şters sângele şi a aruncat cuţitul rupt.

Era clar că nu va putea să doarmă. în pat era Ray şi ar fi trebuit să se întindă lângă el. Iar dacă s-ar fi culcat pe canapea, ar fi însemnat să se recunoască înfrântă.

Îl iubea pe Ray?

Nu îl iubea?

Nu mai mâncase de la ora patru. A pus ibricul pe foc. A scos un pachet de Maryland Chocolate Chip Cookies din dulap, a mâncat şase prăjiturele, în picioare, a simţit o uşoară greaţă şi a pus restul la loc.

Cum putea Ray să doarmă în momente ca acesta?

L-a iubit vreodată? Sau era doar recunoştinţă? Fiindcă se înţelegea atât de bine cu Jacob. Fiindcă avea bani. Fiindcă putea să repare orice maşinărie de pe faţa pământului. Fiindcă avea nevoie de ea.

Dar ce naiba, toate erau lucruri reale. Chiar şi banii. Iisuse, poţi să iubeşti pe cineva care este sărac şi bătut în cap şi poţi să împărţi cu el un trai care merge din rău în mai rău. Dar asta nu este dragoste, este masochism. Precum Trish. O dată ce ai apucat-o pe un astfel de drum, vei sfârşi într-o cocioabă din Snowdonia, în care domnul Energii Vindecătoare va sculpta dragoni în buşteni.

Nu dădea doi bani pe cărţi şi pe filme. Puţin îi păsa ce credea familia ei.

Atunci de ce îi venea atât de greu să îi spună că îl iubeşte?

Poate pentru că dăduse buzna în cafenea, î la Clint Eastwood, şi pentru că azvârlise un coş de gunoi pe stradă.

De fapt, dacă se gândea mai bine, era culmea tupeului. Dispare cinci zile. Nici măcar nu îi dă de veste că este viu. Apoi apare ca din senin, îşi cere scuze de câteva ori, îi spune că nunta s-a contramandat

şi se aşteaptă ca ea să spună că îl iubeşte.

Cinci zile. Dumnezeule.

Vrei să fii tată, atunci pune mâna şi fii mai responsabil, ce naiba.

Poate că nu ar trebui să se căsătorească. Poate că era o idee ridicolă, dar dacă avea de gând să arunce vina pe ea…

Doamne. Se simţea mai bine. Se simţea mult mai bine. A pus cana pe masă şi a pornit-o în sus pe scări, hotărâtă să îl trezească şi să îi zică vreo două.

▫ 60 ▫

George a hotărât să pună în aplicare planul în ziua de miercuri.

Jean pleca într-o călătorie pe care o plănuise de mult, în vizită la sora ei. A murmurat ceva despre contramandare, în cazul în care George ar fi avut nevoie de companie, dar el a insistat să se ducă.

După ce l-a sunat din Northampton, ca să îi spună că a ajuns cu bine şi ca să se asigure că şi el este bine, a început să strângă instrumentele. O dată ce va demara, nu va mai avea prea multă energie sau timp la dispoziţie, aşa că trebuiau să fie toate la locul lor.

A dat pe gât două pastile de codeină, cu ditamai paharul de whisky. A îngrămădit trei prosoape albastre, vechi în baie. A pus telefonul fără fir pe masa din bucătărie, a umplut tava maşinii de spălat cu detergent şi a lăsat uşa deschisă.

În fundul cămării a găsit o cutie de doi litri, goală, în care fusese îngheţată, i-a verificat capacul, să fie sigur că se închide, apoi a cărat-o sus, împreună cu câţiva saci de gunoi. A întins sacii de gunoi pe podeaua de la baie şi a potrivit cutia de îngheţată pe robineţii de la cadă, într-un echilibru precar. A deschis trusa de prim-ajutor şi a pus-o pe raftul din baie.

Whisky-ul şi codeina începeau să îşi facă efectul.

A coborât din nou la parter, a luat foarfecă din sertar şi a ascuţito cu bucăţica de gresie gri pe care o foloseau şi la cuţitele de măcelărie. Ca măsură de precauţie, a ascuţit şi cuţitul de măcelărie şi a dus ambele instrumente la etaj, aşezându-le la capătul căzii, în colţul opus robineţilor.

Era speriat, fireşte. Dar medicamentele şi alcoolul începeau să amorţească frica, iar convingerea că problemele lui se vor rezolva curând îi dădea ghes.

A tras perdelele din baie şi a închis toate uşile care dădeau în hol. A stins toate luminile şi a aşteptat ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. S-a dezbrăcat, şi-a împăturit hainele cu grijă şi le-a lăsat într-un teanc, în capul scărilor.

Era în drum spre baie, când şi-a dat seama că nu vrea să fie găsit inconştient, pe podeaua propriei lui băi, fără nimic pe el. Şi-a pus chiloţii.

A dat drumul la robinetul de apă caldă, a îndreptat jetul duşului spre cel mai îndepărtat perete şi a tras perdeaua de plastic peste el.

Preşul de baie era gros şi miţos. Oare putea fi spălat? Nu era foarte sigur. L-a mutat în celălalt capăt al camerei, pentru mai multă siguranţă.

Şi-a băgat un picior în cadă, ca să verifice temperatura apei. Perfectă. A intrat cu totul.

Acum e-acum. Odată pornit, nu va mai fi cale de întoarcere.

A mai făcut o ultimă verificare, ca să se asigure că este totul în ordine. Foarfecă, cutia de îngheţată, sacii de gunoi…

Prima parte, ştia, va fi cea mai grea. Dar nu va dura mult. Trase adânc aer în piept.

Cu mâna dreaptă a luat foarfecă, apoi şi-a trecut degetele de la mâna stângă peste şold, în căutarea leziunii. A apucat carnea din jurul ei, iar furnicătura scârbită care i s-a răspândit din degete în sus, pe braţ (de parcă ar fi pus mâna pe un păianjen sau pe un rahat de câine), i-a întărit convingerea că ceea ce este pe cale să facă este necesar.

A tras de leziune ca să o îndepărteze de corp. A aruncat o privire în jos, apoi s-a uitat în altă parte. Carnea era întinsă, o fâşie albă, precum nişte brânză fierbinte pe o pizza.

A deschis fălcile foarfecii.

Inspiră adânc, apoi expiră pe măsură ce vine durerea. Aşa îi spusese medicul osteopat.

A apăsat lamele foarfecii ascuţite în jurul fâşiei de piele întinsă şi a strâns tare.

Nu a mai fost nevoie să îşi amintească să expire. S-a întâmplat de la sine.

Durerea întrecea orice altă durere pe care o mai simţise vreodată, ca şi cum un avion cu reacţie s-ar fi pregătit de aterizare la câteva picioare de capul lui.

S-a uitat din nou în jos. Nu se aşteptase la o cantitate aşa de mare de sânge. Părea o scenă dintr-un film. Era mai gros şi mai închis la culoare decât crezuse, aproape uleios, şi neaşteptat de cald.

Alt lucru pe care l-a observat când s-a uitat în jos a fost că nu reuşise să taie cu totul carnea din jurul leziunii. Aceasta, atârna de şoldul lui, precum o bucăţică de friptură în sânge.

A apucat-o din nou, a redeschis foarfecă şi a încercat să facă o a

doua incizie. Dar, din cauza sângelui, îi era greu să strângă bine, iar grăsimea părea mai rezistentă de data aceasta.

S-a aplecat, a pus foarfecă pe marginea căzii şi a luat cuţitul de măcelărie.

Dar, când s-a ridicat, un roi de luminiţe albe i-a împânzit vederea, iar propriul trup i s-a părut a fi mult mai departe decât era în mod normal. A întins mâna ca să se sprijine de peretele faianţat. Din nefericire, avea cuţitul de măcelărie în ea. A dat drumul la cuţit şi s-a sprijinit cu mâna de perete. Cuţitul a căzut în cadă şi a aterizat cu vârful în jos, înfigându-se în piciorul lui George.

În acest moment, întreaga încăpere a început să se învârtă cu el. Tavanul s-a legănat la vedere, a avut un prim-plan clar cu drăcia aceea mică cu magnet, de un verde avocado, care ţinea săpunul, apoi jetul fierbinte l-a izbit în ceafă.

Se culcă pe o parte, cât era cada de lungă. Ai fi zis că cineva a omorât un porc în ea.

Leziunea era încă ataşată la trupul lui.

Doamne, Dumnezeule. Mai mult ca sigur că celulele canceroase traumatizate se scurgeau prin istmul de carne dintre limba care atârna şi şold, punând bazele unor mici colonii în plămânii, măduva oaselor şi creierul lui…

Ştia, acum, că nu avea puterea să o scoată. Trebuia să meargă la spital. Or să i-o taie ei. Poate chiar în ambulanţă, dacă le va explica situaţia pe îndelete. S-a ridicat foarte încet în patru labe. Endorfinele lui nu prea îşi făceau treaba. Va fi nevoit să treacă de scări. La naiba.

Ar fi trebuit să facă toată treaba asta în bucătărie. Ar fi putut să stea în cada aceea veche de plastic, pe care o foloseau copiii pe timp de vară. Sau se afla printre lucrurile pe care le mutase din fundul garajului în 1985?

Foarte posibil.

S-a aplecat peste marginea căzii şi a luat unul dintre prosoape.

A făcut o pauză. Oare era bine să tamponeze o rană deschisă cu un prosop flauşat?

S-a ridicat cu grijă în picioare. Luminiţele albe apăreau şi dispăreau din nou.

S-a uitat în jos. Cu greu mai distingeai ceva în zona rănii, iar priveliştea l-a îngreţoşat puţin. A întors capul şi şi-a odihnit o clipă ochii pe faianţa împroşcată cu sânge.

Trage aer în piept. Stai. Expiră. Trei. Doi. Unu.

S-a uitat din nou în jos. A apucat limba de carne tăiată de partea exterioară şi a presat-o la locul ei. Nu a făcut mare scofală. De cum i-a

dat drumul, a alunecat de pe rană, atârnând dezagreabil în balamaua ei roşie şi umedă.

Ceva începea chiar să pulseze în ea. Nu era o privelişte de natură să îl liniştească.

A pus din nou mâna pe bucata de carne, a fixat-o la loc, apoi a presat prosopul peste ea.

A aşteptat un minut, după care s-a ridicat în picioare.

Dacă ar suna imediat la salvare, s-ar putea să ajungă prea repede. Mai întâi o să facă un pic de curăţenie, apoi o să sune.

În primul rând, trebuia să cureţe cada.

Dar, când a dat să apuce capul de duş, i s-a părut că ar fi mai sus decât îşi amintea el, iar trunchiul lui nu părea dispus să se întindă.

Îl va lăsa aşa şi va scorni o poveste pentru Jean, după ce se va întoarce de la Sainsbury.

Era la Sainsbury? Totul era în ceaţă.

S-a hotărât, în schimb, să se îmbrace.

Nici asta, şi-a dat el seama, nu avea să fie uşor. Purta o pereche de chiloţi îmbibaţi de sânge. Existau chiloţi curaţi în sertarele şifonierului din dormitor, dar se aflau la zeci de yarzi depărtare, la celălalt capăt al covorului crem, iar pe piciorul lui se scurgea o cantitate serioasă de sânge.

Ar fi trebuit să plănuiască toată treaba mai bine.

A apăsat prosopul pe rană un pic mai tare şi a şters sângele de pe podea, stând pe celelalte două prosoape şi târşâindu-şi picioarele prin baie timp de câteva minute. A încercat să se aplece ca să culeagă prosoapele de pe jos şi să le arunce în cadă, dar trupul lui nu era dispus să se aplece, cum nu fusese nici să se întindă.

A hotărât să se dea bătut. S-a împleticit până în dormitor şi a format 999.

Dar, când a aruncat o privire în urmă, pe direcţia uşii, a văzut că rămăseseră urme de paşi pe covorul crem. Jean o să se supere foarte tare.

— Poliţia, pompierii sau serviciul de ambulanţă?

— Poliţia, spuse George, fără să se gândească. Nu. Staţi aşa. Ambulanţa.

— Tocmai vi se face legătura…

— Aţi apelat serviciul de ambulanţă. îmi puteţi da numărul dumneavoastră de telefon?

Ce număr de telefon avea? Părea să-i fi ieşit din cap. îl folosea atât de rar.

— Alo, mai sunteţi pe fir? întrebă femeia de la celălalt capăt al firului.

— îmi pare rău, spuse George. Nu-mi mai amintesc numărul.

— Nu-i nimic. Spuneţi mai departe.

— Sigur, da. Se pare că m-am tăiat. Cu o daltă mare. Curge foarte mult sânge.

Numărul lui Katie, de exemplu. Şi-l amintea cu foarte mare uşurinţă. Sau nu? Adevărul era că şi numărul acela îi ieşise din cap.

Femeia de la celălalt capăt al firului a spus:

— Puteţi să-mi daţi adresa dumneavoastră?

Si acest lucru a necesitat un efort de rememorare.

După ce a pus receptorul în furcă şi-a dat seama că, bineînţeles, uitase să caute dalta înainte să intre în cadă. Jean o să fie şi aşa destul de neagră de supărare. Dacă o să descopere că a făcut mizeria în timp ce îşi tăia cancerul cu foarfecă ei specială, o să ia foc.

Dalta, pe de altă parte, era în pivniţă, iar pivniţa se afla la mare depărtare.

S-a întrebat dacă nu cumva uitase să pună receptorul în furcă.

Apoi s-a întrebat dacă îşi amintise în cele din urmă adresa, înainte să pună receptorul în furcă. Adică dacă într-adevăr pusese receptorul în furcă.

Puteau să ia urma apelului.

Cel puţin aşa se întâmplă în filme.

Dar tot în filme poţi să îi provoci cuiva un leşin printr-o simplă apăsare pe umăr.

S-a văzut în oglinda de pe hol şi s-a întrebat ce caută moşul ăla nebun, gol şi plin de sânge lângă măsuţa lor de telefon.

Treptele de la pivniţă erau foarte abrupte.

N-ar strica să monteze o scară nouă, cu un unghi de înclinare mai blând, înainte ca el şi Jean să îmbătrânească mai tare. Ar fi bună şi o balustradă.

Traversând pivniţa, a călcat pe ceva ce aducea foarte mult cu una dintre micile cărămizi Lego pe care Jacob le mai lăsa împrăştiate prin casă, cele cu un singur ţumburuş. S-a împiedicat şi i-a căzut prosopul. A luat prosopul de jos. Era plin de rumeguş şi o varietate de insecte moarte. S-a întrebat de ce are un prosop în mână. L-a pus pe capacul de la răcitor. Prosopul părea a fi plin de sânge, cine ştie de ce. Va trebui să se lămurească cu cineva.

Dalta.

A băgat mâna în coşuleţul verde şi a scos-o de sub ciocanul cu

vârful despicat şi de sub ruletă.

S-a întors să plece, a simţit că i se înmoaie genunchii, a căzut şi s-a rostogolit în piscina gonflabilă pe care o ţineau pe jumătate umflată pentru a preveni formarea mucegaiului pe suprafeţele interioare.

Se uita de aproape la o poză cu un peşte. Din creştetul capului îi ţâşnea un şuvoi de apă, ceea ce însemna că era o balenă. Dar era colorat în roşu, adică putea fi alt soi de peşte.

Simţea miros de cauciuc şi auzea plescăitul apei şi vedea razele de soare care se reflectau în apă în formă de scoici şi dansau prin faţa ochilor lui şi pe tânăra aceea foarte atrăgătoare de la hotelul din Portugalia, în bikinii ei de culoarea lămâilor verzi.

Dacă mai ţinea el bine minte, era locul în care mâncaseră desertul acela otrăvitor, din ananaşii scobiţi.

Era cuprins de o durere foarte mare, deşi îi era greu să spună exact din ce cauză.

Era şi foarte obosit.

O să doarmă un pic.

Da, părea o ideea bună.

▫ 61 ▫

Katie era hotărâtă să îşi salveze căsătoria.

A sunat la birou pe la ora opt. Avea de gând să lase un mesaj şi a fost prinsă cu garda jos când la telefon a răspuns Aidan (dacă nu ar fi fost al naibii de infatuat, l-ar fi bănuit că a dormit la birou; dar nu şi-l putea închipui muncind peste program, dacă nu erau şi alţii prin preajmă să-l vadă).

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Aidan, plictisit. Eşti bolnavă.

Ar fi fost mai simplu să spună „da”, dar era o zi în care trebuia spus adevărul. Şi, oricum, nu-i plăcuse niciodată să cadă la învoială cu Aidan. în nici o privinţă.

— N-am nimic. Dar am nevoie de o zi liberă.

— Nu se poate.

Pe fundal se auzea un clipocit. Era oare posibil să vorbească la telefonul fără fir şi să urineze în acelaşi timp?

— Poţi să trăieşti o zi fără mine.

— Cei de la Henley au primit o vizită de la pompieri. Le-au retras autorizaţia pentru sala de bal. Aşa că avem de lucru.

— Aidan? spuse ea cu un mârâit arţăgos, pe care îl adopţi când vrei să le sugerezi copiilor neascultători să se oprească imediat din ceea ce fac.

— Ce? spuse el, cu vocea aceea uşor tremurată, pe care o au copiii neascultători când li te adresezi cu mârâitul arţăgos.

— O să stau acasă. Iţi explic mai târziu. O să caut mâine altă locaţie.

Aidan se ţinea tare pe poziţii.

— Katie, dacă nu eşti aici până-n zece…

A pus receptorul în furcă. Era foarte posibil să fi rămas fără slujbă. Nu i se părea un capăt de ţară.

Ray şi-a făcut apariţia puţin după ora nouă, după ce l-a lăsat pe Jacob la grădiniţă. A dat un telefon la birou şi a vorbit cu câţiva oameni, ca să se asigure că totul va merge strună în absenţa lui. Apoi a spus:

— Acum ce mai este? Katie i-a aruncat haina.

— O să luăm metroul până la Londra. Tu decizi ce facem de dimineaţă. Eu decid ce facem după-amiază.

— în regulă, zise Ray.

O vor lua de la capăt. Numai că, de data aceasta, nu va mai fi singură şi disperată. Are nevoie de el, ştie asta, dar trebuie să afle dacă îi şi place de el.

O să abordeze altădată problema acceselor lui de furie. Oricum, dacă nunta nu mai avea loc, nu mai era problema ei.

Ray voia să meargă la Millennium Wheel[29]. Au rezervat două bilete şi apoi au mâncat îngheţată pe o bancă, de unde au urmărit refluxul puternic care se îndrepta spre Marea Nordului.

— Mai ţii minte vafele? întrebă Katie. Un strat subţire de îngheţată făcut sandvici între nişte foi de napolitane.

Ray nu era atent la ce spunea ea.

— Parcă am fi în vacanţă.

— Mă bucur, spuse Katie.

— Singura problemă cu vacanţele, zise Ray, este că trebuie să te întorci acasă după ce se termină.

— Se pare că plecarea în vacanţă este pe locul patru în topul celor mai stresante situaţii prin care poţi trece, spuse Katie. După moartea soţului sau a soţiei şi schimbarea locului de muncă. Şi mutarea în altă locuinţă. Dacă ţin eu bine minte.

— Patru? spuse Ray, holbându-se la apă. Dar dacă îţi moare copilul?

— Bine. Poate nu patru.

— Moare nevasta. Copil cu handicap, spuse Ray.

— Boală incurabilă, spuse Katie. Mutilare. Accident de maşină.

— Casă arsă, spuse Ray.

— Declaraţie de război, spuse Katie.

— Să vezi un câine călcat de maşină.

— Să vezi un om călcat de maşină.

— Să calci personal un om cu maşina, spuse Ray.

— Să calci personal un câine cu maşina.

— Să calci o familie întreagă. Râdeau din nou.

Ray era dezamăgit de roată. Prea bine pusă la punct, a spus el. Ar fi vrut să simtă vântul în păr şi să aibă o bară ruginită de care să se ţină şi senzaţia vagă că întreaga structură s-ar putea prăbuşi.

Katie se gândea că ar fi trebuit să impună de la început o restricţie de înălţime. Ii era rău. Marble Arch, Battersea Power Station, turnul Gherkin, nişte dealuri verzi mai încolo, care îi dădeau impresia că s-ar afla în afurisitul de Nepal. Se holba în jos, la lemnul gălbui al băncuţei ovale, şi încerca să îşi închipuie că se află într-o saună.

— Când eram copii, spunea Ray, aveam nişte verişori care locuiau într-o fermă veche. Ieşeam pe fereastra de la dormitor şi ne suiam pe acoperiş. Bine, dacă ar fi aflat ai mei, s-ar fi urcat pe pereţi. Dar îmi amintesc şi acum ce senzaţie ai când te afli deasupra tuturor. Acoperişuri, câmpii, maşini… Ca şi cum ai fi Dumnezeu.

— Cât mai ţine? întrebă Katie. Ray părea amuzat. S-a uitat la ceas.

— Ooo, vreo cincisprezece minute.

◦ 62 ◦

Numai că nu era o piscină, fiindcă fundul ei de culoarea lămâilor verzi (o chema Marianna, acuma îşi amintea) alunecase într-o parte, la dreapta şi se auzeau nişte lovituri ritmice, care erau de fapt zgomotul făcut de vâslele care loveau apa, fiindcă urmărea regata la televizor (de fapt, dacă se gândea mai bine, o chema Marlena), dar poate nu la televizor, fiindcă se apleca peste o balustradă masivă de granit şi simţea covorul lipit de o parte a feţei, ceea ce sugera că s-ar putea afla totuşi într-o clădire, iar comentatorul spunea ceva despre bucătărie şi o modalitate de a desena un ficus era să îl fotografiezi şi apoi să proiectezi diapozitivul pe o bucată mare de hârtie lipită pe un perete şi să trasezi contururile, lucru pe care unii l-ar taxa drept trişat, dar şi Rembrandt se folosea de lupă sau poate că era vorba de Leonardo da Vinci şi nimeni nu i-a acuzat că trişează, pentru că ceea ce conta era cum arăta pictura, iar ei erau îmbrăcaţi în alb şi îl luau pe sus şi nu era un cerc de lumină, ci mai degrabă un dreptunghi luminos la capătul de sus al unui şir de trepte, deşi acum, dacă se gândea mai bine, era posibil să fi aruncat proiectorul la gunoi, în 1985, împreună cu cada de plastic, iar cineva spunea „George...? George...? George...?”, apoi a intrat în dreptunghiul de lumină puternică şi i s-a pus ceva peste gură şi uşile s-au închis şi urca acum într-un fel de puţ, într-un ascensor de cristal, pe deasupra casei, şi când s-a uitat în jos a văzut atelierul neterminat şi jgheabul de pe acoperiş, deasupra geamului de la baie, care era înfundat şi pe care ar fi trebuit să îl cureţe, şi un tren cu aburi pe calea ferată Nene Valley şi cele trei lacuri ale parcului natural şi întinderea câmpiilor şi restaurantul acela micuţ din Agrigento şi fluturii din Pirinei şi trenele de condensare lăsate în urmă de avioanele cu reacţie şi albastrul cerului care se făcea încet negru şi sclipirea rece a stelelor.

◦ 63 ◦

Jean îşi bătuse merevi capul cu sora ei. Chiar şi înainte de a se naşte din nou. De fapt, după ce s-a născut din nou a fost ceva mai bine. Fiindcă măcar aşa Eileen mai avea o scuză pentru câtă bătaie de cap îi dădea. Ştia că nu or să se înţeleagă în veci, fiindcă una mergea în rai şi alta, nu, aşa că nu avea încotro şi o lăsa în plata Domnului.

Dar, Dumnezeule, femeia putea să te facă să te simţi lacom şi egocentric, prin simplul fapt că purta o vestă fără formă.

Tare ar fi vrut să pomenească de David la masa de prânz. Doar aşa, ca să vadă ce faţă face soră-sa. Dar, mai mult ca sigur, Eileen ar fi considerat că are datoria ei morală să îi împărtăşească informaţia lui

George.

Acum nu mai avea nici o importanţă. Chinul se sfârşea pentru încă un an.

Când a ajuns acasă, ardea de nerăbdare să poarte o conversaţie cu George. Despre orice.

Tocmai îşi scotea cheile, când şi-a dat seama că ceva nu este în regulă. A văzut, prin ochiul pătrat de sticlă jivrată, că măsuţa de la telefon nu este la locul ei. Iar la baza scării zăcea ceva întunecat. Ceva întunecat care avea braţe. Dă Doamne să fie o haină.

A deschis uşa.

Era o haină.

Apoi a văzut sângele. Pe trepte. Pe mocheta din hol. Pe perete, lângă uşa de la sufragerie, era o urmă de mână, plină de sânge.

L-a strigat pe George, dar nu a primit nici un răspuns.

A vrut să facă cale întoarsă, să alerge şi să dea telefon la poliţie din casa unui vecin. Apoi şi-a imaginat convorbirea telefonică. Nu ar putea să spună unde este George sau ce i s-a întâmplat. Mai întâi trebuia să îl vadă.

A intrat în casă, pielea i se făcuse de găină. A lăsat uşa întredeschisă. Ca să păstreze legătura. Cu cerul. Cu aerul. Cu lumea normală.

Sufrageria era exact aşa cum o lăsase în dimineaţa aceea.

A intrat în bucătărie. Era sânge peste tot pe linoleum. Fusese surprins în timp ce se pregătea să spele ceva. Uşa maşinii de spălat era deschisă, iar pe raftul de deasupra ei se găsea o cutie de tablete de detergent Perşii.

Uşa de la pivniţă era deschisă. A coborât încet treptele. Din nou sânge. Pete mari, peste tot în piscina gonflabilă şi dâre pe lângă răcitor. Dar nici un cadavru.

Încerca din răsputeri să nu se gândească la ce se întâmplase aici.

A mers în sufragerie. A urcat la etaj. A intrat în dormitoare. Apoi a mers în baie.

Aici era locul în care o făcuseră. în cadă. A văzut cuţitul şi a întors capul. A ieşit poticnit, cu spatele, s-a prăbuşit pe scaunul din hol şi a început să plângă în hohote.

După aceea îl duseseră undeva.

Trebuia să sune pe cineva. S-a ridicat şi a mers împleticit de-a lungul holului, până în dormitor. A ridicat receptorul. I se părea dintr-odată străin. De parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Cele două bucăţi separate. Micile zgomote pe care le făcea. Butoanele cu numere negre

pe ele.

Nu a sunat la poliţie. Nu voia să vorbească cu nişte străini. Nu încă.

L-a sunat pe Jamie la muncă. Nu era la birou. L-a sunat pe numărul de acasă şi i-a lăsat un mesaj.

A sunat-o pe Katie. Nu era acasă. I-a lăsat un mesaj.

Nu îşi mai amintea numerele lor de mobil.

L-a sunat pe David. David i-a zis că ajunge în cincisprezece minute.

În casă era insuportabil de frig şi tremura.

A coborât la parter, şi-a luat paltonul de iarnă şi s-a aşezat pe zidul de la grădină.

▫ 64 ▫

în drum spre casă, pe când se întorcea de la apartamentul lui Tony, Jamie s-a oprit la o benzinărie cu program non-stop şi a cumpărat un pachet de Silk Cut, o Twix, o Cadbury's Boost şi o Yorkie. După ce a mâncat toată ciocolata şi a fumat unsprezece ţigări, a adormit.

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă, cineva îi înşurubase un mâner de umeraş în spaţiul dintre creier şi craniu. Era târziu şi nu mai avea timp să facă duş. S-a îmbrăcat, a dat pe gât nişte cafea instant cu două pastile de Nurofen, apoi a luat-o la fugă spre staţia de metrou.

Stătea jos în metrou, când şi-a amintit că nu i-a întors telefonul lui Katie. După ce a ieşit la celălalt capăt, a scos telefonul mobil din buzunar, dar nu se simţea în stare să o facă. O să sune diseară.

A ajuns la birou şi şi-a dat seama că ar fi trebuit să dea acel telefon.

Situaţia nu mai putea continua aşa.

Nu era vorba numai de Tony. Se afla la o răscruce. Ceea ce va face în următoarele câteva zile îi va trasa calea pentru tot restul vieţii.

Voia ca oamenii să îl placă. Şi oamenii chiar îl plăceau. Dar nu mai era atât de uşor. Nu mai venea automat. începea să îşi piardă credibilitatea în ochii celorlalţi. Inclusiv ai lui.

Dacă nu va fi atent, se va transforma într-unui dintre bărbaţii aceia cărora le pasă mai mult de nişte piese de mobilier decât de alte fiinţe umane. Va sfârşi prin a trăi cu altcineva căruia să îi pese mai mult de nişte piese de mobilier decât de alte fiinţe umane şi vor duce o viaţă care din exterior ar părea culmea normalităţii, dar care, în realitate, ar fi un fel de moarte vie, care în timp îţi transformă inima în ceva stafidit.

Sau, mai rău, va trece pe două cărări de la o escapadă sordidă la alta, se va îngraşă ca un porc, fiindcă nimeni nu va mai da doi bani pe cum arată el, apoi se va pricopsi cu o boală îngrozitoare ca rezultat al obezităţii şi va trage să moară multă vreme într-un salon de spital, plin de bătrâni senili care miros a urină şi a varză şi care urlă în noapte.

A ajuns la birou şi s-a împotmolit la trecerea în revistă a particularităţilor celor trei noi clădiri ale lui Jack Riley din West Hampstead. Foarte probabil că se vor găsi şi nişte greşeli de literă sau vreo fotografie cu legenda greşită, pentru ca Riley să poată da buzna în birou şi să ia pe cineva la şuturi.

Ultima oară, Jamie adăugase propoziţia: „Proprietate garantată să se scufunde, cândva între transfer şi finalizare”, o printase ca sa o distreze pe Shona, apoi fusese nevoit să i-o înşface când îl văzuse pe Riley la recepţie, stând de vorbă cu Stuart.

Dormitor unu. 4,88m (16'0”) max x 3,40m \'7bIV2”) max. Două ferestre glisante pe faţă. Podea de lemn raşchetată. Punct telefonic…

Se mai întreba câteodată de ce Dumnezeu face munca asta.

S-a frecat la ochi.

Trebuie să înceteze cu smiorcăiala. Vrea să fie un om bun. Iar oamenii buni nu se smiorcăie. în Africa mor copii. în schema mai mare a lucrurilor, Jack Riley nu are nici o importanţă. Unii oameni nici măcar nu au slujbă.

O să muncească pur şi simplu ca un robot.

A alipit fotografiile făcute în interior.

La biroul din faţa lui, Giles făcea chestia aia cu pixul, îl învârtea între degetul mare şi cel arătător şi apoi îl arunca în aer şi îl lăsa să se răsucească de un număr de ori par, după care îl apuca de partea cu clema de prindere. Cum făcea Jamie cu bricegele. Când avea nouă ani.

Şi poate că dacă ar fi fost vorba de altcineva, de Josh sau de Shona sau de Michael, nu ar fi avut nici o importanţă. Dar era Giles. Cel care purta fular. Şi care scotea ambalajul de pe napolitana Penguin, îl împăturea în două şi înfăşură din nou partea de jos a batonului în acest ambalaj de grosime dublă, care forma un fel de cornet argintiu ce îi proteja degetele, ca să nu se murdărească de ciocolată, astfel încât îţi veneai să îi tragi un glonţ în cap. Şi mai scotea şi un sunet, de fiecare dată când pixul îi ateriza în mână. Sunetul acela cu limba, dop. Ca atunci când vrei să le arăţi copiilor cum face un cal. Un singur dop per aruncare.

Jamie a completat clauzele contractuale şi a printat trei exemplare din procesul-verbal de recepţie a proprietăţii.

Nu îi purta pică lui Tony. Iisuse, se făcuse de râs în ultimul hal. Bine i-a făcut Tony că i-a trântit uşa în nas.

Cum naiba poţi să îi ceri cuiva să te iubească, când nici măcar ţie nu îţi place de tine?

A completat scrisorile însoţitoare, a pus totul în plicuri şi a răspuns unui şir de apeluri din ziua precedentă.

La douăsprezece şi jumătate a ieşit în pauză, şi-a luat un sandvici pentru masa de prânz şi l-a mâncat pe o bancă din parc, în ploaie, sub umbrela lui Karen, recunoscător pentru relativa linişte şi pace.

Încă îl durea capul. întors la birou, a cerşit două pastile de Nurofen de la Shona, apoi şi-a petrecut o mare parte a după-amiezii privind fascinat norii care se mişcau extrem de interesant prin ferăstruica de la casa scării şi dorind cu disperare să fie acasă, pe canapea, cu ditamai cana de ceai bun şi un pachet cu biscuiţi.

La 2:39, Giles a început să facă din nou chestia cu pixul şi, la 2:47, încă o făcea.

Oare Tony avea pe cineva la el? Păi, Jamie nu prea avea dreptul să se plângă. Numai creveţii aceia otrăvitori îl opriseră să i-o tragă lui Mike. Atunci Tony de ce naiba să nu aibă pe cineva la el?

Asta înseamnă, nu-i aşa? Să fii bun. Nu este nevoie să sabotezi sonde de petrol în Burkina Fasso. Nu trebuie să-ţi dai măsuţa de cafea de pomană. Trebuie doar să vezi lucrurile şi din punctul de vedere al altor oameni. Să îţi aduci aminte că sunt oameni.

Aşa cum nu era în stare cretinul de Giles Mynott.

Clop. Clop. Clop.

Jamie trebuia să facă pipi.

S-a ridicat de la locul lui şi s-a întors şi a intrat în Josh, care se întorcea la el la birou, cu o cană de cafea incredibil de fierbinte în mână.

Jamie s-a auzit spunând, foarte tare:

— Băi. Ce dracu'. Cretin. Nenorocit.

Peste birou s-a lăsat o tăcere adâncă.

Stuart s-a apropiat de el. Era ca şi cum l-ar fi privit pe directorul şcolii traversând terenul de sport, după ce îi rupsese bluza lui Sharon Parker.

— Ai păţit ceva, Jamie?

— îmi pare rău. îmi cer scuze.

Stuart juca o variantă a lui doctor Spock, nelăsând să se întrevadă nimic din ceea ce îi trecea prin cap.

— Sora mea tocmai şi-a contramandat nunta, spuse Jamie. Tata

are o cădere nervoasă, iar mama îl părăseşte din cauza altui bărbat.

Stuart s-a mai înmuiat.

— Poate că ar trebui să îţi iei liber în după-amiaza asta.

— Da. Mulţumesc. Aşa o să fac. Mulţumesc. îmi pare rău.

Stătea în metrou, convins că va merge în iad. Singurul mod în care mai putea să reducă din perspectiva furcilor iadului era să le sune cât mai repede pe Katie şi pe maică-sa.

În faţa lui stătea un bătrân cu o mână zbârcită. Purta o pelerină de ploaie galbenă, avea o sacoşă soioasă, plină de hârtii şi se uita fix la Jamie şi murmura ceva în barbă. Jamie s-a simţit foarte uşurat după ce a coborât la Swiss Cottage.

Convorbirea telefonică cu maică-sa va fi o chestiune complicată. Ar fi trebuit să ştie de intenţia ei de a-l părăsi pe taică-său? Dar Katie, ea trebuia să ştie? Poate că a tras cu urechea la vreo conversaţie şi s-a grăbit să tragă concluziile. îi stătea în fire. O va suna mai întâi pe Katie.

Dar, când a ajuns acasă, a găsit un mesaj pe robotul telefonic.

A apăsat pe tasta „play” şi şi-a scos haina.

La început a crezut că este o farsă. Sau un nebun care greşise numărul. O femeie gâfâia în receptor.

Apoi femeia a început să îi spună numele, „Jamie...? Jamie...?”, iar el şi-a dat seama că este mama lui şi a trebuit să se aşeze foarte repede pe braţul canapelei.

„Jamie...? Eşti acolo...? Lui taică-tău i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Jamie...? Ah, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba”.

Mesajul s-a întrerupt cu un clic.

Totul era foarte tăcut şi foarte liniştit. Apoi s-a aruncat în cealaltă parte a camerei, dărâmând telefonul pe covor.

Numărul părinţilor lui. Care dracu' era numărul lor? Iisuse, probabil că îl formase de cel puţin şapte mii de ori. Zero unu şapte trei trei... Doi patru doi...? Doi doi patru...? Doi patru patru...? Iisuse.

Tocmai se pregătea să sune la Informaţii, când şi l-a amintit. A sunat. A numărat de câte ori a sunat. De patruzeci de ori. Nici un răspuns.

A sunat-o pe Katie.

Robotul telefonic.

A închis şi a sunat-o pe mobil.

Afurisita de căsuţă vocală.

„Katie. Jamie sunt. Rahat. Nu eşti acasă. La naiba. Fii atentă.

Tocmai am primit un telefon înfiorător de la mama. Sună-mă, bine? Ba nu. Nu mă suna. Plec la Peterborough. De fapt, poate că eşti deja acolo. Vorbim mai târziu. Acum trebuie să plec".

Ceva îngrozitor? De ce or fi oamenii în vârstă aşa de al dracu' de vagi?

A urcat scările în fugă, şi-a luat cheile şi apoi a coborât furtunos şi s-a rezemat câteva secunde de peretele din hol, ca să nu leşine, şi i-a trecut prin cap că, într-un mod misterios, el provocase toate astea fiindcă nu o sunase pe Katie, fiindcă îi trăsese clapa lui Ryan, fiindcă nu îl iubise pe Tony, fiindcă nu îi spusese tot adevărul lui Stuart.

Totuşi, când a ajuns pe M25, a început să se simtă surprinzător de bine.

într-un fel, dintotdeauna îi plăcuseră situaţiile extreme. Ale altora, în orice caz. Dobândeşti o altă perspectivă asupra propriilor tale probleme. Ca şi cum te-ai afla pe un feribot. Timp de câteva ore, nu mai trebuie să te gândeşti la ce ai de făcut sau unde trebuie să ajungi. Totul ţi se aşterne în faţă.

Cum era vorba aia? Nimeni nu se sinucide pe timp de război.

O să vorbească cu taică-său. Aşa cum se cuvine. Despre toate.

Jamie îl învinovăţise dintotdeauna pentru lipsa lor de comunicare. întotdeauna se gândise la taică-său ca la o momâie închistată. Era laşitate. Acum îi era clar. Şi comoditate. Dorinţa de a nu fi scos din ale lui.

Baldock, Biggleswade, Sandy…

Încă patruzeci de minute şi va fi acolo.

▫ 65 ▫

Katie şi Ray stăteau în faţa unei sculpturi intitulate Trăsnet orbitor cu cerb. în mare, era vorba despre o grindă care ieşea din perete şi de care atârna o ţeapă zimţată de metal negru, iar în apropiere, pe podea, nişte deşeuri care se presupune că reprezentau cerbul şi o capră şi nişte „creaturi primitive", deşi, din locul în care stătea Katie, ar fi putut reprezenta Răstignirea sau reţeta pentru Welsh Rarebit[30].

Cerbul de aluminiu fusese la origine o masă de călcat. Ştia, fiindcă citise foarte atent informaţiile de pe cartonaşul explicativ. Citise o mulţime de informaţii de pe cartonaşele explicative şi se holbase pe multe ferestre şi îşi imaginase posibilele vieţi private ale multora dintre vizitatorii de lângă ei, fiindcă Ray petrecea o grămadă de timp examinând obiectele de artă. Ceea ce o scotea din sărite.

Fusese o greşeală să vină aici. Dorise să se simtă în largul ei, dar nu se simţea. Şi dorise ca el să nu se simtă în largul lui, dar se simţea.

Puteai să spui orice despre Ray, dar, dacă îl abandonai în mijlocul Turkmenistanului, până la căderea nopţii îl găseai în cel mai apropiat sat, mâncând carne de cal şi fumând ce or fuma ei pe-acolo.

Ray câştiga. Şi nu era o competiţie. Era copilăresc să creadă că este o competiţie. Dar, cu toate acestea, câştiga el. Şi ar fi trebuit să câştige ea.

Într-un final, au ajuns la cafenea.

Ray luase un cub de zahăr, pe care îl ţinea astfel încât unul dintre colţuri să atingă puţin suprafaţa ceaiului şi o undă maro să se propage pornind de la el.

— Evident, spunea el, cele mai multe sunt nişte porcării. Dar… este ca treaba cu bisericile vechi şi lucrurile de genul acesta. Te fac să te opreşti şi să priveşti… S-a întâmplat ceva, puştoaico?

— Nu, nimic.

Acum îi era clar. Nu aruncatul deşeurilor era problema. Şi nici cine câştiga.

Îi plăcea faptul că era mai inteligentă decât Ray. îi plăcea faptul că ea ştia franceză şi el nu. îi plăcea faptul că ea avea păreri despre agricultura industrială şi el nu.

Dar nu avea nici o importanţă. Era un om mai bun decât ea. în toate privinţele. Cu excepţia aruncatului de deşeuri. Şi, de fapt, se prea poate să fi aruncat şi ea nişte deşeuri la vremea ei, când era un pic mai căpoasă.

Zece minute mai târziu, stăteau din nou pe platformă şi se uitau în jos, la spaţiul uriaş al Sălii turbinelor[31].

— Ştiu că îţi dai toată silinţa, iubire, zise Ray. Katie nu a spus nimic.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Ray. Făcu o pauză. Nu trebuie să te măriţi cu mine din cauza lui Jacob şi a casei şi a banilor şi a restului. N-o să vă arunc în stradă. Facem ce vrei tu. Eu o să mă străduiesc să ne fie bine.

▫ 66 ▫

Jamie traversa sala de aşteptare, când un bărbat spilcuit, trecut de şaizeci de ani, a sărit de pe unul dintre scaunele portocalii de plastic şi i-a blocat calea lui Jamie, într-un mod uşor deranjant.

— Jamie?

— Da?

Bărbatul purta un sacou de lână şi un pulover pe gât, de culoarea cărbunelui. Nu părea a fi doctor.

— David Symmonds. Sunt un prieten al mamei tale. O ştiu de la librăria unde lucrează. Din oraş.

— Aha.

— Am adus-o cu maşina, explică bărbatul. M-a sunat ea. Jamie nu era sigur cum ar trebui să procedeze. Să-i mulţumească omului? Să-l plătească?

— Cred că ar trebui s-o caut pe mama.

Era ceva deconcertant de familiar la bărbatul acela. Arăta ca un prezentator de ştiri sau ca dintr-o reclamă de la televizor.

— Mama ta a ajuns acasă şi a descoperit că tatăl tău fusese dus la spital, spuse bărbatul. Credem că a intrat cineva în casă.

Jamie nu îl mai asculta. După telefoanele panicate şi după ce stătuse în sat, în faţa casei încuiate, nu mai avea nici un chef de alte amânări.

— Şi noi credem că tatăl tău i-a surprins asupra faptului. Dar este în regulă… îmi pare rău. Sună cam aiurea. Oricum, este în viaţă.

Jamie se simţea dintr-odată foarte slăbit.

— Era o baltă de sânge, spuse bărbatul.

— Ce?

— în bucătărie. în pivniţă. în baie.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Jamie. Bărbatul a făcut un pas înapoi.

— Sunt în rezerva patru. în fine… Cred c-ar trebui s-o şterg. Acum eşti aici şi o să ai grijă de mama ta. Bărbatul îşi împreunase mâinile ca un vicar. Pantalonii de in erau călcaţi cu dungă.

Cineva încercase să îl omoare pe tatăl lui Jamie.

— Te rog să o saluţi din partea mea. Şi să-i spui că mă gândesc la ea.

— Sigur.

Bărbatul s-a dat la o parte şi Jamie s-a îndreptat spre rezerva numărul patru. S-a oprit o clipă în faţa draperiei şi şi-a făcut curaj pentru ceea ce avea să vadă.

Dar, când a dat draperia la o parte, părinţii lui râdeau. De fapt, maică-sa râdea, iar taică-său părea amuzat. Nu mai văzuse de mult timp o astfel de scenă.

Taică-său nu avea răni vizibile şi, când s-au întors amândoi să se uite la el, a avut impresia suprarealistă că a dat buzna peste o rară scenă romantică.

— Tată? zise Jamie.

— Bună, Jamie, spuse taică-său.

— îmi pare rău de mesajul de pe robot, spuse maică-sa. Taică-tău a avut un accident.

— Cu o daltă, completă taică-său.

— O daltă? întrebă Jamie. Oare bărbatul din sala de aşteptare era dus cu pluta?

Taică-său râse reţinut.

— Mă tem că am cam dat casa peste cap. Când am încercat să curăţ mizeria.

— Dar acum este totul în regulă, spuse maică-sa. Jamie a avut impresia că ar putea să îşi ceară scuze pentru deranj şi să plece şi nimeni nu s-ar simţi deloc jignit sau nedumerit. L-a întrebat pe taică-său cum se mai simte.

— Mă mai doare puţin, spuse taică-său.

Lui Jamie nu i-a venit nici un răspuns la această replică, aşa că s-a întors spre maică-sa şi i-a spus:

— Era un tip în sala de aşteptare. Mi-a zis că te-a adus cu maşina până aici.

Se pregătea să dea detalii despre urările de bine, când maică-sa a sărit în picioare, cu o privire speriată, şi a spus:

— Oh. Mai e aici?

— Tocmai pleca. Acum nu mai ai nevoie de el.

— Să văd dacă-l mai prind din urmă, a spus ea şi a dispărut în direcţia sălii de aşteptare.

Jamie s-a mutat pe scaunul de lângă patul lui taică-său şi, în timp ce se aşeza, şi-a amintit cine este David Symmonds. Şi ce spusese Katie în mesajul telefonic.

Iar în minte i-a înflorit o imagine în care maică-sa traversa sala de aşteptare în fugă, ieşea din spital şi se arunca pe locul din dreapta şoferului al unei maşini sport, roşii; portiera maşinii era trântită, motorul, ambalat, iar cei doi dispăreau într-un nor de gaze de eşapament.

Aşa că, atunci când taică-său i-a spus: „De fapt, nu a fost un accident”, Jamie s-a gândit că se referă la aventura romanţioasă şi a fost cât pe ce să spună ceva de-a dreptul stupid.

— Am cancer, spuse taică-său.

— Poftim? zise Jamie, fiindcă nu îi venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

— Sau cel puţin am avut, spuse taică-său.

— Cancer? întrebă Jamie.

— Doctorul Barghoutian a spus că este o eczemă, a continuat taică-său. Dar eu nu eram sigur.

Cine era doctorul Barghoutian?

— Aşa că am tăiat-o, spuse taică-său.

— Cu o daltă? Jamie şi-a dat seama că soră-sa avusese dreptate. In toate. Era ceva în neregulă cu taică-său, ceva grav.

— Nu, cu o foarfecă. Taică-său nu părea afectat de ceea ce spunea. Atunci mi s-a părut un lucru logic. A făcut o pauză. De fapt, sincer să fiu, n-am reuşit s-o tai de tot. A fost mult mai complicat decât mi-am închipuit. Am crezut că or să coasă drăcovenia la loc. Dar se pare că a fost mai bine s-o azvârle cu totul şi să lase rana să prindă coajă de jos în sus. Aşa mi-a explicat o doctoriţă tânără şi drăguţă. Indiancă, cred. A făcut din nou o pauză. Probabil că n-ar trebui să-i spunem maică-tii.

— Bine, spuse Jamie, fără să fie întru totul sigur la ce se învoieşte.

— Şi… spuse taică-său, tu ce mai faci?

— Eu sunt bine, spuse Jamie.

Câteva momente, nu a mai spus niciunul nimic. Apoi taică-său a zis:

— Am trecut printr-o pasă proastă în ultima vreme.

— Mi-a spus Katie, zise Jamie.

— Dar acum s-a lămurit totul. începeau să i se închidă ochii. Dacă nu te superi, o să trag un pui de somn. A fost o zi obositoare.

Jamie s-a gândit că taică-său ar putea să moară pe neaşteptate, în faţa lui, şi a intrat în panică. Nu mai văzuse pe nimeni murind şi nu ştia sigur care sunt semnele. Dar când s-a uitat mai atent la faţa lui, şi-a dat seama că arată exact ca atunci când mai trăgea câte un pui de somn, pe canapeaua de acasă.

După câteva secunde, sforăia.

Jamie i-a luat mâna într-a lui. Părea un gest firesc. Apoi i s-a părut ciudat, aşa că i-a dat drumul.

În rezerva vecină era o femeie care gemea, de parcă ar fi fost în durerile facerii. Deşi asta ar fi trebuit să se întâmple în altă parte, nu-i aşa?

Ce parte a corpului încercase taică-său să îşi taie?

Mai conta? Nu exista nici un răspuns la această întrebare care să o plaseze în limitele normalului.

Iisuse. Tocmai taică-său să facă una ca asta. El, care aşeza cărţile în ordine alfabetică şi avea grijă să întoarcă toate ceasurile.

Poate că era un început de demenţă.

Jamie spera din tot sufletul ca maică-sa să nu-şi fi luat lumea în

cap. Fiindcă asta însemna ca el şi Katie să rămână să îl vegheze pe taică-său, în drumul lui încet, dar sigur spre vreun azil de bătrâni odios.

Era un gând nemilos.

încerca din răsputeri să renunţe la gândurile nemiloase.

Poate că era ceea ce îi trebuia. Ceva care să pice din cer şi care să îi facă viaţa bucăţi. Să se întoarcă în sat. Să aibă grijă de taică-său. Să înveţe să fie din nou un om ca lumea. Un fel de renaştere spirituală.

Maică-sa şi-a făcut din nou apariţia, cu un fâsâit de draperie.

— Scuze. L-am prins pe picior de plecare. Era cineva de la muncă. David. M-a luat cu maşina.

— Tata doarme, spuse Jamie, deşi reieşea foarte clar din sforăit.

Oare făcea sex cu bărbatul acela? Era o zi a revelaţiilor.

Maică-sa s-a aşezat.

Jamie şi-a luat inima în dinţi.

— Tata a zis că are cancer.

— Ah, da, asta, spuse maică-sa.

— Deci nu are cancer?

— Doctorul Barghoutian zice că nu.

— Am înţeles.

Jamie a vrut să îi spună de foarfecă. Dar după ce a formulat propoziţia în gând, i s-a părut că ar suna prea bizar dacă ar spune-o cu voce tare. O halucinaţie bolnavă, pe care nu trebuie să te grăbeşti să o împărtăşeşti, fiindcă s-ar putea să regreţi.

— îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun înainte de a ajunge aici, spuse maică-sa.

Din nou, Jamie nu ştia sigur la ce se referă.

— Taică-tău nu s-a simţit prea grozav în ultima vreme, spuse ea.

— Ştiu.

— Să sperăm că în timp or să se lămurească lucrurile, spuse maică-sa.

Aşadar, nu fugea în lume cu bărbatul acela. Nu în viitorul apropiat.

— Dumnezeule, spuse Jamie. Când vin, vin toate odată, nu-i aşa?

— La ce te referi? Maică-sa avea o mină îngrijorată.

— Păi, cu nunta care s-a amânat şi tot restul, spuse Jamie.

Expresia maică-sii s-a transformat dintr-un soi de îngrijorare într-un alt soi de îngrijorare şi lui Jamie i-a picat fisa că nu ştie că nunta a fost contramandată şi că a încurcat borcanele, iar Katie o să-l omoare

şi probabil şi Ray, şi nici maică-sa nu o să fie prea fericită şi că ar fi trebuit, de fapt, să îi dea imediat telefon lui Katie, ca răspuns la mesajul ei.

— Cum adică s-a amânat nunta? întrebă maică-sa.

— Păi… Jamie înainta cu prudenţă. A zis ceva la telefon… Mi-a lăsat un mesaj… N-am mai vorbit cu ea de când mi l-a lăsat… Este posibil să fi încurcat borcanele.

Maică-sa a dat din cap cu tristeţe şi a oftat adânc.

— Ce să mai zicem, se pare că avem o grijă în minus.

▫ 67 ▫

Katie şi Ray au trecut la întoarcere pe la grădiniţă.

Jacob era nefiresc de interesat de ce au venit amândoi să îl ia. Simţea că ceva nu este în regulă. Dar Katie a reuşit să îi distragă atenţia, spunându-i că au văzut un pian cu coadă care atârna de tavan (Concert for Anarchy, 1990, de Rebecca Horn; Iisuse, probabil că ar obţine o slujbă în acel loc) şi, nu peste multă vreme, Jacob şi Ray vorbeau despre Australia, care era cu fundul în sus, dar nu de tot, şi despre oamenii cavernelor, care veneau după dinozauri, dar înaintea căruţelor trase de cai.

Când au ajuns acasă, a decis să nu verifice robotul telefonic. Nimeni nu sună ca să îţi facă viaţa mai uşoară. Aşa că a pregătit nişte crocheté de peşte pentru Jacob, cu mazăre şi morcovi, şi le-a aranjat astfel încât să formeze o faţă zâmbitoare, cu o claie de păr şi abia după ce Jacob s-a aşezat în sfârşit în faţa televizorului să vadă The Wrong Trousers, cu o farfurie plină cu bucăţi de măr pe post de desert, a apăsat şi ea butonul robotului, din care a ieşit o voce sinistră care spunea că lui taică-său i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Atât de sinistră, încât a presupus că respectivul tată era al altcuiva. Apoi femeia a spus că o să îl sune pe Jamie, iar Katie şi-a dat seama că este maică-sa şi s-a speriat de moarte. Aşa că a ascultat din nou mesajul. Şi la fel a fost şi a doua oară. Şi a cuprins-o panica.

Dar mai era un mesaj. De la Jamie.

„…Tocmai am primit un telefon înfiorător de la mama. Sună-mă, bine? Ba nu. Nu mă suna. Plec la Peterborough. De fapt, poate că eşti deja acolo. Vorbim mai încolo. Acum trebuie să plec”.

Nici Jamie nu spunea ce s-a întâmplat cu taică-său.

La naiba.

I-a spus lui Ray că ia maşina. Ray i-a spus că merge cu ea la Peterborough. Ea i-a spus că trebuie să rămână să aibă grijă de Jacob. Ray a propus să îl ia şi pe Jacob cu ei. Katie i-a spus să nu vorbească

prostii. Ray i-a spus că nu are de gând să o lase să conducă maşina în halul în care este.

Jacob a auzit ultima parte a acestui schimb. Ray s-a aşezat pe vine în faţa lui şi i-a spus:

— Bunicu' este bolnav. Aşa că ce zici de o aventură? Mergem să-l vedem şi să ne asigurăm că este bine.

— I-ar plăcea nişte ciocolată? întrebă Jacob.

— Posibil, spuse Ray.

— O să-i dau restul bomboanelor mele de ciocolată.

— O să luăm bomboanele de ciocolată, spuse Ray. Acuma du-te fuguţa şi ia-ţi pijamalele şi periuţa de dinţi şi nişte chiloţei curaţi pentru mâine, bine?

— Bine. Jacob tropăi în sus pe scări.

Taică-său încercase să se sinucidă. Nu se putea gândi la nici o altă explicaţie.

— Strângeţi lucrurile, spuse Ray. Eu o să mă ocup de mine şi de Jacob.

Ce altceva i s-ar fi putut întâmpla, aşa cum era, băgat în dormitorul ăla? Pastile? Lame de ras? Funie? Trebuia să afle, fie şi numai pentru a pune capăt imaginilor din mintea ei.

Poate că plecase aiurea de acasă şi fusese lovit de o maşină.

Era vina ei. Ii ceruse ajutorul şi ea aruncase găina moartă în curtea maică-sii, deşi ştia foarte bine că problema o depăşeşte cu totul.

De căcat, de căcat, de căcat.

Luă o bluză din sertar şi un rucsac mic din debara. Măcar mai era în viaţă?

De-ar fi vorbit ceva mai mult cu el. De s-ar fi învoit de la lucru şi ar fi stat toată săptămâna cu părinţii ei. De-ar fi insistat mai mult pe lângă maică-sa. Doamne, nu ştia nici măcar dacă se mai dusese la doctor. Nici nu se mai gândise la el în ultimele zile. Nici măcar o dată.

în maşină s-a mai calmat. Ray avusese dreptate. în mod sigur ar fi lovit pe cineva. Au înaintat cu greu spre nord, prinşi în coada şirului de maşini de la ora de vârf, blocaj după blocaj, semafor după semafor, versurile de la Un elefant se legăna, cântate a mia oară de Ray şi de Jacob.

Când au ajuns la Peterborough, Jacob dormea. Ray a parcat în faţa casei, a spus „Stai aici” şi a ieşit din maşină.

A vrut să protesteze. Nu era un copil. Şi era tatăl ei. Dar era extenuată şi fericită că altcineva ia deciziile.

Ray a bătut la uşă şi a aşteptat vreme îndelungată. Nici un

răspuns. A ocolit casa, îndreptându-se spre intrarea din spate.

La capătul străzii, trei puşti călăreau cu rândul o bicicletă peste o rampă mică, făcută dintr-o scândură şi o ladă de lemn, aşa cum făcea şi ea la nouă ani, cu Juliet.

Ray întârzia foarte mult. A coborât din maşină şi a ajuns la jumătatea potecii de lângă casă, când acesta a reapărut.

A ridicat mâna:

— Nu. Nu te duce acolo.

— De ce?

— Nu este nimeni acasă.

— De unde ştii? întrebă ea.

— Am intrat printr-o fereastră din spate. A întors-o şi a condus-o repede spre maşină.

— Ce-ai făcut?

— O să ne lămurim mai târziu. Trebuie să sun la spital.

— De ce nu pot să arunc o privire în casă? întrebă Katie.

Ray i-a pus mâinile pe umeri şi s-a uitat în ochii ei.

— Ai încredere în mine.

A deschis portiera, a luat telefonul mobil din torpedou şi a format un număr.

— George Hali, a zis Ray. Exact. Au aşteptat.

— Vă mulţumesc, spuse Ray în telefon.

— Deci? întrebă Katie.

— Este la spital, spuse Ray. Urcă.

— Şi ce ţi-au zis?

— N-au zis nimic.

— De ce? întrebă Katie.

— N-am întrebat.

— Doamne, Ray.

— Nu vor să-ţi spună nimic dacă nu eşti din familie.

— Ce naiba, eu sunt din familie, spuse Katie.

— îmi pare rău, spuse Ray. Dar te rog să urci în maşină.

S-a urcat şi Ray a pornit maşina.

— De ce nu m-ai lăsat să văd casa? întrebă Katie. Ce era înăuntru?

— Era o baltă de sânge, spuse Ray, foarte încet.

La puţin timp după ce Jean l-a trimis pe Jamie la cantina spitalului, să caute ceva de mâncare, şi-a făcut apariţia un doctor. Purta un pulover bleumarin cu anchior şi nu avea cravată, aşa cum obişnuiesc doctorii în ziua de azi.

— Sunteţi doamna Hali? spuse el.

— Da?

— Eu sunt doctorul Parris.

Au dat mâna. Era destul de arătos. Avea ceva din aerul unui jucător de rugby.

— Putem să ieşim un moment? a spus el, atât de politicos, încât nici nu i-a dat prin cap să se îngrijoreze. Au ieşit afară.

— Aşadar? întrebă ea. El a făcut o pauză.

— Am dori să-l ţinem pe soţul dumneavoastră peste noapte.

— In regulă. Părea o idee de bun-simţ.

— Am dori să-i facem o evaluare psihiatrică.

— E-adevărat, spuse ea, a fost puţin cam deprimat în ultima vreme. Era impresionată de profesionalismul personalului, chiar dacă nu înţelegea cum au aflat. Poate că doctorul Barghoutian notase ceva în fişa medicală a lui George. Ceea ce era puţin îngrijorător.

— Dacă cineva îşi face singur rău, ne place să aflăm de ce, spuse doctorul Parris. Dacă a mai făcut-o şi altădată. Care este probabilitatea de a o face din nou.

— A avut o fractură la cot, acum câţiva ani, spuse Jean. De obicei, este foarte atent când vine vorba de astfel de lucruri. Chiar nu înţelegea unde bate doctorul Parris. I-a zâmbit.

Doctorul Parris i-a zâmbit la rândul lui, dar nu era un zâmbet fals.

— Şi-a fracturat cotul…?

— A căzut de pe o scară.

— Nu v-a spus nimeni de foarfecă, nu-i aşa?

— Ce foarfecă? întrebă ea.

Aşa că i-a povestit despre foarfecă.

A vrut să îi spună doctorului Parris că îl confundă pe George cu altcineva. Dar ştia despre sânge şi despre baie şi despre eczemă. S-a simţit ca o proastă, fiindcă înghiţise povestea lui ridicolă cu dalta. Şi îngrozită pentru George.

Îşi pierdea minţile.

A vrut să îl întrebe pe doctorul Parris ce se întâmplă mai exact cu George, dacă starea lui se va agrava, dacă este ceva permanent. Dar erau toate întrebări egoiste şi nu voia să se mai facă încă o dată de râs.

Aşa că i-a mulţumit pentru discuţie, el a plecat şi ea s-a întors la scaunul de lângă patul lui George şi a aşteptat ca doctorul Parris să părăsească salonul, apoi a plâns puţin pe ascuns.

▫ 69 ▫

Jamie s-a aşezat şi a băut cafea şi a mâncat plăcintă cu brânză şi ceapă la restaurantul Kenco (Specialitatea casei, miercurea, grătar, bucătărie internaţională şi multe altele…!).

Era băgat în rahat până-n gât. Ideal ar fi fost să stea aici până la sosirea lui Katie, să le lase pe ea şi pe maică-sa să se păruiască niţel şi să ajungă la un soi de armistiţiu şi după aceea să se aventureze înapoi pe câmpul de luptă.

Îi plăcea restaurantul Kenco. Aşa cum îi plăceau staţiile de benzină de pe autostrăzi şi sălile de aşteptare din aeroporturi. Aşa cum altora le place să viziteze catedrale sau să facă plimbări la ţară.

Tăvile negre de plastic, plantele de plastic şi micile spaliere pe care le puseseră ca să dea impresia de grădină… în astfel de locuri poţi să te gândeşti în linişte. Nu ştie nimeni cine eşti. Nu eşti acostat de colegi sau de prieteni. Eşti pe cont propriu, dar nu eşti singur.

La petrecerile din adolescenţă, ieşea întotdeauna în grădină, se aşeza pe o bancă în întuneric, fuma ţigări Camei, cu spatele la ferestrele luminate şi la acordurile slabe din Hi, Ho, Silver Lining, care trepidau pe fundal, se uita la stele şi reflecta la marile întrebări despre existenţa lui Dumnezeu şi natura răului şi misterul morţii, întrebări care par mai importante decât orice altceva pe lume, până trec ceva ani şi în poală îţi cad nişte întrebări reale, de exemplu cum să îţi câştigi existenţa şi de ce oamenii se îndrăgostesc şi apoi le trece şi cât timp mai poţi să fumezi şi când să renunţi, ca să nu faci cancer la plămâni.

Poate că nu răspunsurile sunt importante. Poate că ceea ce contează este să pui întrebările. Să nu iei nimic de-a gata. Poate că asta te menţine tânăr.

Şi probabil că poţi suporta orice, atâta timp cât ai o jumătate de oră pe zi ca să vii într-un astfel de loc şi să îţi laşi gândurile să zboare.

Un bătrân cu pielea ca de şopârlă şi o bucată de tifon lipită peste mărul lui Adam s-a aşezat la masa din faţa lui, cu o ceaşcă de ceai. Avea degetele de la mâna dreaptă atât de galbene de la nicotină, încât păreau poleite.

Jamie a aruncat o privire la ceas. Lipsea de patruzeci de minute. Se simţea dintr-odată foarte vinovat.

A dat pe gât ultima înghiţitură din cafeaua nisipoasă, s-a ridicat şi

a traversat coridorul principal.

Jean îi veghea somnul lui George.

Se gândea la ziua în care îl vizitaseră pe unchiul lui, la spitalul acela îngrozitor din Nottingham, chiar înainte să moară. Bătrânii aceia trişti care stăteau în jurul televizorului, fumau şi îşi târau picioarele pe coridoare. Asta se va întâmpla şi cu George?

A auzit paşi şi dintre draperii şi-a făcut apariţia Katie, îmbujorată şi cu sufletul la gură. Arăta distrusă.

— Ce face tata?

— Taică-tău este bine. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Am fost aşa de speriaţi. Avea răsuflarea întretăiată. Ce s-a întâmplat?

Jean i-a explicat. Despre accidentul cu dalta. Acum, după ce aflase că nu este adevărat, i se părea o poveste ridicolă şi se întreba cum de o crezuse. Dar Katie părea prea uşurată ca să mai pună întrebări.

— Slavă Domnului… Am crezut… Katie s-a abţinut şi a coborât vocea, ca nu cumva să o audă George. Hai să nu mai vorbim despre asta. S-a frecat pe faţă.

— Despre ce să nu mai vorbim? zise Jean, încet.

— Am crezut că s-a… Ştii tu, spuse Katie, în şoaptă. Era deprimat. îi era frică de moarte. N-am găsit nici o altă explicaţie pentru halul în care erai la telefon.

Sinucidere. Carevasăzică, despre asta vorbea doctorul. Să îţi faci rău singur.

Katie a atins-o pe umăr şi a întrebat:

— Mamă, te simţi bine?

— Sunt bine, spuse Jean. De fapt, drept să-ţi spun, nu mă simt bine. A fost greu, ca să nu zic altceva. Dar mă bucur că tu şi Jamie sunteţi aici.

— Dacă tot ai adus vorba de el…

— Este la cantină, spuse Jean. Taică-tău a adormit şi el nu mâncase nimic. Aşa că i-am zis să se ducă.

— Ray mi-a zis că era un dezastru în casă.

— Casa, spuse Jean. Dumnezeule, uitasem de casă.

— îmi pare rău.

— O să te-ntorci cu mine, nu-i aşa? spuse Jean. Pe taică-tău or să-l ţină aici peste noapte.

— Normal, spuse Katie. O să facem cum zici tu că e mai bine.

— îţi mulţumesc, spuse Jean. Katie se uită la George.

— Păi, nu pare a avea dureri.

— Nu.

— Unde s-a tăiat?

— La şold, spuse Jean. Cred că a căzut peste daltă, în timp ce o ţinea în mână. Se apleca şi ridică puţin pătura, ca să îi arate lui Katie rana pansată, dar pantalonii de pijama fuseseră traşi un pic prea jos şi i se vedea părul pubian, aşa că a lăsat repede pătura la loc.

Katie l-a luat pe taică-său de mână.

— Tată? spuse ea. Sunt eu, Katie. Taică-său a murmurat ceva neinteligibil. Oi fi tu al naibii de idiot. Dar noi tot te iubim.

— L-aţi luat şi pe Jacob?

Dar Katie nu o mai asculta. Se aşezase pe celălalt scaun şi izbucnise în plâns.

— Katie?

— îmi pare rău.

Jean a lăsat-o să plângă un timp, apoi a spus:

— Mi-a spus Jamie de nuntă. Katie a ridicat capul.

— Ce?

— Că vrei să contramandezi nunta. Katie părea mâhnită.

— E-n regulă, spuse Jean. Ştiu că nu prea-ţi venea să aduci vorba. Mai ales că s-a întâmplat şi accidentul lui taică-tău. Şi toate pregătirile. Dar cel mai rău lucru pe care îl poţi face este să mergi mai departe doar de frica unui scandal.

— Am înţeles, spuse Katie, dând din cap, ca pentru ea.

— Cel mai important lucru este să fii tu fericită. Făcu o pauză. Dacă te consolează cu ceva, noi am avut tot timpul îndoieli.

— Noi?

— Eu şi tatăl tău. Ray pare un om bun. Şi este limpede că Jacob îl place. Dar nu ni s-a părut că ar fi foarte potrivit pentru tine.

Îngrijorător de mult timp, Katie nu a mai spus nimic.

— Noi te iubim foarte mult, spuse Jean. Katie a întrerupt-o.

— Şi asta v-a spus-o Jamie.

— A zis că l-ai sunat. Evident, ceva nu era în regulă, dar Jean nu era sigură ce.

Katie s-a ridicat. Avea o privire tăioasă.

— Mă-ntorc în câteva minute, spuse ea, dispărând printre draperii.

Părea foarte supărată.

Jamie o încurcase. Măcar atâta lucru pricepuse şi Jean. S-a aşezat

din nou şi a oftat lung. Nu avea energie pentru asta. Nu acum.

Copiii nu se maturizează niciodată cu adevărat. Trec de treizeci de ani şi se poartă în continuare ca nişte ţânci de cinci ani. Acum sunt cei mai buni prieteni ai tăi. Pe urmă spui ce nu trebuie şi explodează ca nişte petarde.

▫ 71 ▫

Când a intrat în sala de aşteptare, Jamie i-a văzut pe Ray şi pe Jacob, care stăteau unul lângă altul, la celălalt capăt al şirului de scaune verzi din plastic. Ray făcea şmecheria cu moneda. Cea pe care taţii de peste tot o fac, de când lumea şi pământul.

Jamie s-a aşezat pe scaunul de lângă Jacob şi a spus:

— Salutare, băieţi.

— Ray este magician, zise Jacob. Ray s-a uitat la Jamie şi a spus:

— Deci…?

Timp de câteva secunde, Jamie habar nu a avut la ce se referă Ray. Apoi şi-a adus aminte.

— A, da. Tata. Scuze. Am fost la cantină. Este bine. De fapt, nu chiar aşa de bine. Vreau să spun că există alte probleme, dar fizic este bine. Mama a sunat pe toată lumea fiindcă… Nu exista nici o modalitate de a-i explica de ce sunase maică-sa pe toată lumea fără să-i provoace coşmaruri lui Jacob. O să-ţi explic mai târziu.

— Bunicu' a murit? întrebă Jacob.

— Este viu, n-are absolut nimic, spuse Jamie. Aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

S-a aplecat şi l-a luat pe George de mână. Puteai să spui orice despre soţul ei, dar măcar era previzibil. Sau fusese.

I-a strâns degetele şi şi-a dat seama că nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă în capul lui.

— Ce bine, spuse Ray. Ce bine. A răsuflat ca cineva care mimează uşurarea într-o piesă de teatru.

Apoi Jamie şi-a amintit de povestea cu nunta şi i s-a părut aiurea să nu pomenească nimic. Aşa că l-a întrebat:

— Tu ce mai faci? pe un ton plin de subînţelesuri, care să indice că este vorba de o preocupare sinceră şi nu doar de politeţe.

Iar Ray i-a răspuns:

— Eu fac bine, pe un ton plin de subînţelesuri, care să indice că ştie exact la ce se referă Jamie.

— Fă vraja, spuse Jacob. Fă vraja. Fă vraja la mine-n ureche.

— Bine-bine. Ray s-a întors spre Jamie şi pe faţa lui a fluturat o urmă de zâmbet aproape imperceptibilă şi Jamie s-a îndurat să ia în calcul posibilitatea că Ray ar putea fi o creatură oareşicum plăcută.

Era o monedă de douăzeci de penny. In buzunarul de la spate al pantalonilor de catifea reiată, Jamie avea o monedă de douăzeci de penny. A pescuit-o pe furiş şi a ascuns-o în palma dreaptă.

— De data asta, spuse Jamie, Ray o să facă o vrajă şi bănuţul o să apară la mine-n mână. A ridicat pumnul drept.

Ray i-a aruncat o privire şi, judecând după sprâncenele lui încruntate, era limpede că se gândeşte că Jamie încearcă să îl provoace la o întrecere. Pe urmă i-a picat fisa şi a zâmbit, un zâmbet ca la carte, de data aceasta, şi a spus:

— Să facem o încercare.

Cu un gest teatral, Ray a băgat moneda între degetul mare şi cel arătător.

— Trebuie să presar praful, spuse Jacob, în mod clar îngrozit la gândul că altcineva i-ar lua-o înainte şi el n-ar mai apuca s-o facă.

— Atunci dă-i bătaie, spuse Ray.

Jacob a presărat nişte praf magic invizibil peste monedă.

Ray şi-a fluturat puţin palma liberă, a coborât-o ca pe o batistă peste monedă, a făcut-o pumn şi apoi a dus-o la spate. Moneda dispăruse.

— Mâna, spuse Jacob. Arată-mi mâna magică. Ray şi-a deschis pumnul, cu lentoare.

Nici urmă de monedă.

Jacob făcuse ochii mari de uimire.

— Şi acum, spuse Jamie, ridicând pumnul, hocus-pocus!

Se pregătea să deschidă mâna şi să arate moneda, dar l-a auzit pe Ray zicând:

— Katie…? cu o expresie care nu prevestea nimic bun. Şi Jamie s-a întors şi a văzut-o pe Katie care se îndrepta spre el, cu o expresie care, de asemenea, nu prevestea nimic bun.

— Katie. Bună, spuse el, iar ea îi trase un pumn în tâmplă. Lovitura l-a trântit la pământ şi s-a trezit vizionând un prim-plan cu pantofii lui Jacob.

A auzit cum un alienat mintal aplaudă cu încântare din celălalt capăt al sălii, pe Ray spunând „Katie… Ce naiba…?”, pe Jacob zicând „L-ai lovit pe unchiul Jamie”, cu o voce nedumerită, şi sunetul unor paşi care fugeau.

Până să reuşească să se ridice şi să stea în fund, un paznic s-a

apropiat de ei şi le-a zis:

— Uau, uau, uau, să ne calmăm un pic, oameni buni. Katie către Jamie:

— Ce dracu' i-ai zis mamei? Jamie către paznic:

— E-n regulă, este sora mea. Ray către Jacob:

— Cred că noi doi o să mergem să-i vedem pe bunica şi pe bunicu'.

Paznicul spuse:

— Dacă vă mai ţineţi de prostii, o să vă dau afară pe toţi, dar nimeni nu îl asculta.

▫ 72 ▫

După cinci minute, Jean a auzit o a doua pereche de paşi, mai apăsaţi decât ai lui Katie. La început s-a gândit că este alt doctor. S-a îmbărbătat.

Dar când s-au deschis draperiile, a apărut Ray, cu Jacob cocoţat pe umerii lui.

A înţeles imediat ce se întâmplase. Katie îi spusese lui Ray. Despre îndoielile ei şi ale lui George. Că Ray nu ar fi destul de bun pentru fiica lor.

Ray l-a lăsat jos pe Jacob.

— Săru' mâna, bunico, spuse Jacob. Am mâncat… Am… nişte… nişte bomboane de ciocolată. Pentru bunicu'.

Jean habar nu avea ce ar putea face un bărbat ca Ray când se-nfurie.

S-a ridicat de pe scaun şi a spus:

— Ray. îmi pare foarte rău. Nici nu se pune problema că nu ne place de tine. Chiar deloc. Noi doar… îmi pare foarte, foarte rău.

Ar fi vrut să o înghită pământul, dar nu s-a întâmplat nimic, aşa că s-a dat pe după draperii şi a rupt-o la fugă.

Katie se uita la Jamie care se ridica de jos, iar prin mintea ei se succedau rapid trei lucruri.

În primul rând, că va fi nevoită să îi dea nişte explicaţii serioase lui Jacob. în al doilea rând, că îşi pierduse ultima fărâmă de superioritate morală în faţa lui Ray. în al treilea rând, că nu mai pocnise pe nimeni din clasele primare, de la cearta cu Zoe' Canter, pe tema sandalelor roşii, şi că se simţise al naibii de bine.

S-a aşezat lângă frate-său. Câteva momente nu a zis niciunul nimic.

— îmi pare rău, spuse ea, deşi nu îi părea. Nu cu adevărat. Am avut nişte săptămâni de căcat.

— Scuteşte-mă, spuse Jamie.

— Poftim?

— Tony mi-a dat papucii.

— Rahat. îmi pare rău, spuse Katie. S-a uitat peste umărul lui Jamie şi a văzut o femeie care semăna foarte mult cu maică-sa, alergând spre coridorul cel mare al spitalului, de parcă i-ar fi luat foc călcâiele.

— Şi nu a fost vorba de o daltă, spuse Jamie, se pare că şi-a tăiat cancerul. Cu o foarfecă.

— Ce să zic, pare mai logic aşa, spuse Katie. Jamie părea puţin dezamăgit.

— Am crezut c-o să obţin o reacţie mai bună. Atunci Katie i-a povestit despre vizita ei acasă şi despre atacurile de panică şi despre Lethal Weapon.

— A, să nu uit, spuse Jamie. Era aici.

— Cine?

— Amantul mamei.

— Cum adică, era aici? întrebă ea.

— Se pare că a adus-o cu maşina. Se ţinea deoparte. Din motive evidente. Am dat de el când am ajuns.

— Şi, cum e?

Jamie dădu din umeri.

— I-ai trage-o? întrebă ea.

Jamie a ridicat din sprâncene şi ea şi-a dat seama că evenimentele recente au cam dat-o peste cap.

— Ce idee, să împart un amant bisexual în vârstă cu mama, spuse Jamie. Cred că viaţa este şi aşa destul de complicată. Făcu o pauză. Spilcuit. Bronzat. Pulover pe gât. Cam mult aftershave.

S-a aplecat şi l-a luat de mână.

— Eşti bine?

— Da. în mod surprinzător, sunt.

Ştia foarte bine ce vrea să spună. Şi în acel moment chiar era totul în regulă. Stăteau în linişte, unul lângă celălalt. Ochiul furtunii.

— Deci, te mai măriţi? întrebă Jamie.

— Cine mai ştie. Mama este în al nouălea cer. Bineînţeles. Aşa că, normal, o parte din mine vrea să mă mărit cu Ray doar ca s-o scot pe ea din sărite. A tăcut un moment. Ar trebui să fie simplu, nu-i aşa?

Vreau să zic, ori iubeşti, ori nu iubeşti. Doar nu vorbim de teoria cuantică. Dar habar n-am, Jamie. Habar n-am.

Un tânăr asiatic într-un costum bleumarin a împins uşile duble şi s-a îndreptat spre recepţie. Părea lucid, dar avea cămaşa plină de sânge.

Şi-a adus aminte de toate caricaturile de băieţei în săli de aşteptare din spitale, cu tigăi pe cap şi s-a întrebat dacă în realitate este posibil să ţi se lipească o tigaie de cap.

Să tai cancerul cu foarfecă. Dacă stai să te gândeşti mai bine, este perfect logic. Dar un tratament cam dur pentru o eczemă.

Bărbatul asiatic s-a prăbuşit. Dar nu ca o cârpă. Ci rigid. Ca o greblă sau ca limba cea mare a unui ceas foarte rapid. Când a atins podeaua, a făcut un zgomot puternic. Era amuzant şi neamuzant în acelaşi timp.

A fost luat cu targa.

Apoi au apărut Ray şi Jacob.

— El… Şi era o… Bunicu' sforăia, spuse Jacob.

— N-ai văzut-o pe mama ta, nu-i aşa? zise Ray.

— De ce? întrebă Jamie.

— S-a purtat cam bizar şi pe urmă a luat-o la sănătoasa.

Jacob s-a uitat la Jamie.

— Fă vraja cu bănuţul.

— Mai târziu, bine? S-a ridicat şi l-a ciufulit. Mă duc s-o caut pe mama.

După zece minute, erau în drum spre sat.

Au luat-o pe maică-sa în maşina lor. Katie s-a urcat în spate, cu Jacob. Evident că maică-sa nu era prea încântată să stea în faţă, cu Ray, dar Katie era teribil de amuzată de imaginea celor doi, care încercau să lege o conversaţie politicoasă.

În plus, îi plăcea să stea în spate, cu Jacob. Copiii. Nu au nici o responsabilitate. Adulţii au grijă de tot. Ca în vara aceea, în Italia, lângă Reggio Emilia, când s-a fisurat motorul de la Alfa Romeo şi au tras pe dreapta, la marginea şoselei, şi a venit bărbatul acela cu mustaţa lui uimitoare şi le-a spus că este completamente morte sau cam aşa ceva şi taică-său a vomitat în iarbă – la vremea respectivă, era doar o mostră în plus de comportament părintesc ciudat şi urât mirositor –, iar ea şi Jamie au stat pe margine şi s-au jucat cu binoclul şi cubul rubik şi au băut suc de portocale acidulat, fără nici o grijă.

Jamie îngenunchease pe scări, cu un lighean plin de apă cu detergent şi o cârpă, şi freca covorul, ca să cureţe sângele lui taică-său.

Asta este problema cu cărţile şi cu filmele. în filme, când au loc evenimente majore, se aude muzică simfonică şi toate personajele ştiu de unde să facă rost de un garou, iar pe lângă casă nu trece niciodată o furgonetă de îngheţată. Apoi se întâmplă şi în viaţa ta evenimente majore şi te dor genunchii şi cârpa ţi se face ferfeniţă în mâini şi îţi este clar că va rămâne o pată.

Jamie a ajuns primul acasă şi, după ce Katie şi Ray au parcat maşina lângă el, maică-sa a trântit portiera de parcă ar fi luat foc maşina; i s-a părut cam ciudat. Şi mai era şi senzaţia de panică la mijloc, fiindcă era limpede că Jacob nu poate intra în casă din cauza sângelui (din descrierea făcută de Ray, părea mai mult o redecorare, decât vărsare de sânge). Dar panica a fost exprimată în întregime prin gesturi făcute cu mâinile, ca nu cumva Jacob să se prindă ce se întâmplă.

Şi Jamie a înţeles la ce se referea Katie când spunea că Ray este un tip descurcăreţ. A scos un cort din portbagaj şi i-a spus lui Jacob că vor dormi amândoi în grădină, fiindcă în casă este un crocodil şi că, dacă va avea noroc, nu va trebui să se ducă înăuntru şi va putea să facă pipi în straturile de flori.

Dar nu era vorba de o slujbă. Nu poţi să te căsătoreşti cu cineva doar pentru că este descurcăreţ. Te căsătoreşti cu cineva fiindcă eşti îndrăgostit. Iar un tip prea descurcăreţ are ceva neatrăgător. A fi descurcăreţ este o trăsătură tipică de părinte.

Pe de altă parte, dacă Ray ar fi fost în locul tatălui lor, s-ar fi dus la doctor. Sau ar fi folosit intrumentele potrivite şi nu ar fi lăsat lucrurile în aer.

Jamie încă spăla scările, când Katie s-a materializat în faţa lui.

— Doar nu crezi că avea de gând să păstreze chestia aia, nu? Flutura o cutie Tupperware.

— Despre ce chestie vorbeşti? întrebă Jamie.

— De la şoldul stâng, spuse Katie, făcând un mic gest de tăiere cu o foarfecă imaginară în dreptul buzunarului de la blugi.

— Cât de mare? întrebă Jamie.

— O chiftea mare, spuse Katie. Aşa se pare. N-am văzut rana cu ochii mei. în fine… Baia e gata. Mama a terminat cu bucătăria. Dă-mi mie astea şi du-te afară, să vezi ce mai fac Ray şi Jacob.

— Preferi să cureţi covorul de sânge, în loc să te duci să vorbeşti cu logodnicul tău.

— Dacă ai de gând să fii scârbos, n-ai decât să te descurci singur.

— Scuze, spuse Jamie. Ofertă acceptată.

— Oricum, zise Katie, deşi mă doare s-o spun, femeile sunt pur şi

simplu mai bune la curăţenie.

Cerul era înnorat şi grădina era cufundată în beznă. A trebuit să stea vreo treizeci de secunde pe terasă, ca să i se obişnuiască ochii cu întunericul.

Ray instalase cortul la mare depărtare de casă. Cât mai departe posibil de familia lui Katie. Când Jamie a ajuns în apropierea lui, o voce fără corp a spus:

— Bună, Jamie.

Ray se aşezase cu spatele la casă. Capul lui era un decupaj, expresia feţei, indescifrabilă.

— Ţi-am adus o cafea. Jamie îi dădu cana.

— Noroc.

Ray stătea pe un sac de dormit. S-a tras într-o parte, oferindu-i celălalt capăt lui Jamie.

Jamie s-a aşezat. Salteaua era călduţă. Din cort se auzea un sforăit uşor.

— Deci, ce şi-a făcut? întrebă Ray.

— Ce naiba, spuse Jamie. Nu ţi-au spus nimic, nu-i aşa? îmi pare rău.

Aşa că Jamie i-a spus toată povestea şi Ray a fluierat lung.

— Ce terminat!

Părea impresionat şi, timp de câteva secunde, Jamie a fost, în mod straniu, mândru de tatăl lui. S-a aşternut tăcerea.

Era exact ca la petrecerile din adolescenţă. Dar fără Hi Ho Siâver Lining. Şi nu era singur în grădină. Dar era în regulă. Ray fusese alungat într-un mod misterios, adică era şi el tot un exilat. în plus, Jamie nu putea să îl vadă, aşa că nu ocupa atât de mult spaţiu ca de obicei.

— Am făcut o tâmpenie, spuse Ray.

— Poftim?

— Katie a ieşit la o cafea cu Graham. I-am urmărit.

— Oo, cred c-a ieşit cu scântei.

— Sincer să fiu, îmi venea să-l omor, spuse Ray. Am aruncat cu un tomberon. Ştiam c-am dat-o-n bară. Aşa că m-am cărat. Am dormit la un tip de la muncă. A făcut o pauză. Sigur, asta a fost mai rău decât faptul că am urmărit-o până la cafenea.

Jamie nu ştia ce să spună. Chiar şi la lumina zilei îi venea destul de greu să vorbească cu Ray. Fără limbaj corporal era aproape imposibil.

— De fapt, spuse Ray, nu are nimic de-a face cu Graham. Graham a fost doar un…

— Catalizator? spuse Jamie, bucuros că are ocazia să îşi aducă şi el contribuţia.

— Un simptom, spuse Ray, politicos. Katie nu mă iubeşte. Nu cred că m-a iubit vreodată. Dar încearcă din răsputeri. Fiindcă se teme să n-o arunc în stradă.

— U-hu, spuse Jamie.

— N-am de gând s-o gonesc din casă.

— Iţi mulţumesc. Sunase aiurea. Dar dacă ar fi rectificat, ar fi fost şi mai anapoda.

— Dar nu te căsătoreşti cu cineva dacă nu-l iubeşti, nu-i aşa? spuse Ray.

— Nu, zise şi Jamie, deşi era evident că există şi oameni care exact asta fac.

Au stat aşa o vreme, ascultând trenurile care treceau în depărtare (ce ciudat că nu se aud decât noaptea!). Era, într-un fel, un moment plăcut. Ray era cam dezumflat. Iar Jamie nu putea să îl vadă. Aşa că a exclamat:

— Doamne, faimosul Graham! într-un fel neceremonios, de parcă ar fi vorbit cu un prieten.

L-a simţit pe Ray tresărind. Chiar şi în întuneric.

— Oricum, l-ai cunoscut şi tu, spuse Jamie. Ai văzut ce fel de om este.

— încerc să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, spuse Ray.

Jamie a luat o gură de cafea.

— Păi, este incredibil de prezentabil, asta-i clar. Probabil că nu ar fi trebuit s-o spună. Dar, în rest, nu este mare lucru de capul lui. Este plictisitor. Şi superficial. Şi slab. De fapt, nu este nici foarte inteligent. Numai că la prima vedere nu se observă. Fiindcă este drăgălaş şi relaxat şi sigur pe el. Aşa că te trezeşti presupunând că are nu ştiu ce planuri măreţe. Aruncă o privire în spate, spre casă, şi băgă de seamă că fereastra de la bucătărie are un ochi spart, care fusese înlocuit cu grijă cu o bucată dreptunghiulară de placaj. Lucrează la o societate de asigurări… N-am întâlnit prea des pe cineva cu o slujbă care, prin comparaţie cu a mea, să pară captivantă.

Lui Jamie îi făcea plăcere să vorbească aşa cu Ray, pe întuneric. Stranietatea, misterul. Faptul că lucrurile păreau mai uşor de spus. Jamie se simţea atât de bine, încât a lăsat garda jos şi s-a trezit că are o scurtă, dar foarte intensă fantezie sexuală legată de Ray şi şi-a dat seama ce face de-abia după vreo trei secunde; s-a simţit ca şi cum ar fi

strivit cu talpa o moluscă, noaptea, în bucătărie, fiindcă era greşit din atât de multe puncte de vedere.

— Maică-ta nu prea se dă-n vânt după mine, nu-i aşa? spuse Ray.

La naiba, s-a gândit Jamie şi a spus:

— Nu prea. Dar ea credea că soarele răsare din fundul lui Graham. Aşa că nu este cea mai indicată să-şi dea cu părerea. Era oare prudent ce făcea? N-ar fi stricat să-i vadă faţa lui Ray în acest moment. Normal că după ce i-a părăsit pe Katie şi pe Jacob a conchis că este Necuratul în persoană.

Ray nu spunea nimic.

La etaj s-a aprins o lumină şi maică-sa a apărut un moment în fereastra de la dormitor, de unde a aruncat o privire în grădina întunecată. Părea mică şi tristă.

— Nu te da bătut, spuse Jamie, dându-şi seama că vrea ca Ray şi Katie să rămână împreună, deşi nu era sigur de ce. Fiindcă simţea nevoia ca ceva să meargă bine, când tot restul mergea prost? Sau începea să-i placă de Ray?

— Mulţam, amice, spuse Ray.

Jamie a stat o clipă pe gânduri, apoi a spus:

— Tony mi-a dat papucii. Ce i-o fi venit să spună una ca asta?

— Şi tu ai vrea să vă-mpăcaţi…

Jamie a dat să spună da, dar a simţit că se îneacă şi că nu este chiar atât de apropiat de Ray.

— Mmm-hmm.

— A cui a fost vina, a ta sau a lui?

Jamie s-a hotărât să ia taurul de coarne. Era ca un fel de penitenţă. Ca plonjatul într-un bazin cu apă rece. Va fi o încercare care îl va întări. Dacă va fi să plângă, fie. Se făcuse deja de râs de prea multe ori săptămâna aceea.

— Am vrut să fiu cu cineva. Şi am vrut să fiu singur, în acelaşi timp.

— Cum ar veni, ca să ţi-o tragi şi cu alţi tipi?

— Nu, nici măcar pentru asta.

— Ciudat, dar nu îi venea să plângă. Ba, dimpotrivă. Poate că era din cauza beznei, dar îi era mai uşor să vorbească despre asta cu Ray decât cu oricine din propria lui familie. Inclusiv cu Katie.

— Nu am vrut să fac compromisuri. Nu am vrut să împart nişte lucruri. Nu am vrut să fac sacrificii. A fost o prostie. Acum îmi dau seama. Făcu o pauză. Dacă iubeşti pe cineva, trebuie să renunţi la unele lucruri.

— Just, spuse Ray.

— Am dat-o-n bară, spuse Jamie. Şi nu ştiu ce să fac s-o repar.

— Nici tu nu trebuie să te dai bătut, spuse Ray. Jamie şi-a alungat o insectă de pe faţă.

— Ştii care-i prostia? întrebă Ray.

— Care-i prostia? întrebă Jamie.

— Că o iubesc. Este a naibii de căpoasă, dar eu o iubesc. Şi ştiu că nu sunt foarte deştept. Şi ştiu că mai fac şi tâmpenii. Dar ţin la ea. Chiar ţin.

Ca un făcut, uşa de la bucătărie s-a deschis şi Katie şi-a făcut apariţia cu o farfurie în mână.

— Unde sunteţi? Păşea cu grijă pe iarba peluzei şi s-a poticnit în ceva. Ce naiba! S-a aplecat să recupereze o furculiţă căzută.

— Aici suntem, spuse Jamie.

A reuşit să ajungă cu bine la cort.

— Am pregătit ceva pentru masa de seară. De ce nu mergeţi să mâncaţi ceva, cât stau eu cu Jacob?

— Mie dă-mi aia, spuse Ray. Rămân aici.

— Treaba ta, spuse Katie. Părea să se fi săturat de certuri pe ziua de azi. I-a dat farfuria. Spaghetti bolognese. Sigur nu vrei o porţie mai mare?

— E deajuns, spuse Ray.

Katie s-a pus în patru labe şi şi-a băgat capul în cort. S-a cuibărit lângă Jacob şi l-a sărutat pe obraz.

— Somn uşor, banano. Apoi s-a ridicat şi s-a întors spre Jamie. Haide. Să n-o lăsăm pe mama singură.

A luat-o spre casă.

Jamie s-a ridicat în picioare. Şi-a pus o mână pe umărul lui Ray şi l-a bătut cu blândeţe. Ray nu a avut nici o reacţie. A pornit-o prin iarba udă, spre casa luminată.

▫ 75 ▫

Katie presimţea că urmează un tărăboi la masa de seară. Era ceva în aer. Dacă lucrurile vor merge aiurea de tot, mai mult ca sigur va fi o ceartă legată de nunta ei, sănătatea mintală a lui taică-său şi amantul maică-sii, toate la un loc.

Pe la jumătatea porţiei de spaghetti bolognese, maică-sa a spus că speră din toată inima ca taică-său să nu mai sufere accidente stupide. Avea o expresie uşor hăituită şi lui Katie i se părea destul de clar că

ştie că povestea cu dalta este o tâmpenie, dar că vrea să se asigure că niciunul dintre ei nu ştie. Era unul dintre momentele acelea de tăcere stânjenitoare, când auzi pe toată lumea mestecând şi tacâmurile scârţâind şi Jamie a dezamorsat situaţia, spunând:

— Şi dacă va mai suferi, să sperăm c-o să se-ntâmple în grădină, ceea ce a înlesnit un râs forţat, care a risipit tensiunea.

Tocmai îşi goleau farfuriile, când maică-sa a lansat marea întrebare.

— Aşadar, se mai ţine nunta sau nu? Katie a rânjit.

— Chiar nu ştiu, bine?

— Păi, foarte curând va trebui să ştim. Adică, este foarte drăguţă povestea asta cu noi toţi, care suntem înţelegători, dar trebuie să dau nişte telefoane nu tocmai uşoare şi aş prefera să nu le amân mai mult decât este necesar.

Katie şi-a pus palmele pe masă, ca să se calmeze.

— Ce-ai vrea să-ţi spun? Nu ştiu nici eu. Pe moment, lucrurile sunt încurcate.

Jamie s-a oprit în uşă, cu farfuriile.

— Păi, îl iubeşti sau nu? întrebă maică-sa.

Şi, în acest punct, Katie şi-a ieşit cu totul din fire.

— Ce dracu' ştii tu despre dragoste? Maică-sa arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

— Un moment. Un moment, spuse Jamie. Să nu ne luăm la întrecere, care zbiară mai tare. Vă rog.

— Tu nu te băga, spuse Katie.

Jean se rezemă de spătarul scaunului, închise ochii şi spuse:

— Păi, dacă asta crezi tu, atunci mi-e limpede că n-o să mai fie nici o nuntă.

Lui Jamie îi tremurau mâinile. A pus farfuriile la loc pe masă.

— Katie. Mamă. Ce-ar fi s-o lăsăm baltă? Cred c-ajunge pe ziua de azi.

— De ce dracu' te bagi tu unde nu-ţi fierbe oala? spuse Katie, conştientă că este o replică copilărească şi răutăcioasă, dar avea nevoie de înţelegere, nu de o nenorocită de predică.

Atunci şi-a ieşit şi Jamie din fire, lucru pe care ea nu îl mai văzuse de foarte mult timp.

— Ba toată povestea asta mă priveşte şi pe mine. Eşti sora mea. Şi tu eşti mama mea. Şi amândouă o daţi în bară…

— Jamie… îl apostrofă maică-sa, de parcă el ar fi avut şase ani.

Jamie nu o băgă în seamă şi se întoarse spre Katie.

— Ultimele douăzeci de minute le-am petrecut afară, cu Ray, şi chiar este un tip de treabă, care se dă de ceasul morţii ca să-ţi fie ţie bine.

— Ca să vezi, ce schimbare de ton.

— Taci din gură şi ascultă-mă, spuse Jamie. A înghiţit toate porcăriile astea. Şi îţi pune la dispoziţie o casă în care să locuieşti cât vrei, deşi tu nu-l iubeşti, fiindcă ţine la tine şi la Jacob. Conduce până aici şi stă în grădină, pentru că ştie foarte bine că mama şi tata nu-l plac…

— Eu n-am spus niciodată aşa ceva, contracara maică-sa, slab.

— Şi am stat azi cu tata şi am vorbit cu el şi i se întâmplă ceva grav şi nu a avut nici un accident stupid cu nici o porcărie de daltă. S-a ciopârţit singur cu o foarfecă şi voi speraţi să treacă de la sine. Ei bine, n-o să treacă de la sine. Are nevoie de cineva care să-l asculte sau o să-şi bage capul în cuptorul cu gaze şi o să ne trezim cu toţii că ne simţim de rahat, fiindcă ne-am prefăcut că nu s-a întâmplat nimic rău.

Katie era aşa de şocată de brusca schimbare de caracter a lui Jamie, încât nici nu a auzit ce spune. Nimeni nu a mai scos o vorbă timp de câteva secunde, apoi maică-sa a început să plângă foarte încet.

— O să duc nişte budincă în grădină, spuse Jamie şi ieşi din cameră, lăsând farfuriile pe masă.

▫ 76 ▫

Jean a urcat la etaj şi s-a întins în pat şi a plâns până a rămas fără lacrimi.

Se simţea cumplit de singură.

Mai ales din cauza lui Jamie. Pe Katie o mai înţelegea. Katie trecea printr-o perioadă grea. Iar Katie se certa cu toată lumea, din nimic. Dar pe Jamie ce îl apucase? Avea oare habar prin ce trecuse ea azi?

Nu îi mai înţelegea pe bărbaţii din familia ei.

S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a suflat nasul într-un şerveţel din cutia de pe noptieră.

Deşi, la drept vorbind, nu era sigură că îi înţelesese vreodată.

Şi-a amintit cum era Jamie, când avea cinci ani. Cum se ducea în camera lui ca să fie singur. Chiar şi acum, când mai vorbeau, avea câteodată impresia că vorbeşte cu cineva din Spania. Prindea lucrurile

elementare. Cât este ora. Cum se ajunge la plajă. Dar exista un întreg nivel care îi scăpa, fiindcă nu cunoştea limba îndeajuns de bine.

Şi ar fi trecut şi peste asta, dacă ar fi lăsat-o să îl îmbrăţişeze din când în când. Dar nu era genul care să suporte îmbrăţişările. Cum nu era nici George.

S-a îndreptat spre fereastră, a dat la o parte perdelele şi a aruncat o privire în grădina cufundată în beznă. Undeva, la celălalt capăt al ei, se găsea un cort învăluit în întuneric, ridicat sub copaci.

Ideea de a face schimb de locuri cu Ray şi de a sta acolo cu Jacob, într-un sac de dormit, i se părea dintr-odată foarte atrăgătoare.

Departe de casă. Departe de familia ei. Departe de tot.

▫ 77 ▫

Când George şi-a venit în simţiri, nu mai era nimeni cu el. Plecaseră toţi. Jean, Katie, Jamie, Jacob, Ray. In realitate, a răsuflat uşurat. Era extrem de obosit, iar familia lui îi dădea bătăi de cap. Mai ales en masse.

Se gândea că i-ar plăcea să citească ceva şi se întreba de unde ar putea să facă rost de o revistă mai ca lumea, când draperiile au fost trase de un bărbat voinic, într-un sacou ponosit de velur. Era pe de-a întregul chel şi avea o planşetă cu clamă, pentru hârtii.

— Domnul Hali? Şi-a ridicat ochelarii cu rame subţiri pe capul foarte strălucitor.

— Da.

— Joel Forman. Psihiatru.

— Am crezut că la ora cinci se pleacă acasă, spuse George.

— Ce bine ar fi, nu-i aşa? Răsfoi în grabă nişte foi prinse de planşă. Din păcate şi din experienţa mea, pe măsură ce se apropie seara, oamenii o iau şi mai tare razna. Automedicaţie, de obicei. Deşi sunt convins că nu este şi cazul dumneavoastră.

— în nici un caz, spuse George. Deşi iau nişte antidepresive. Se hotărî să nu pomenească nimic de codeină şi de whisky.

— Ce aromă?

— Aromă?

— Cum se numesc?

— Lustral, spuse George. Sincer să fiu, îmi dau nişte stări groaznice.

Doctorul Forman era unul dintre oamenii care gustau umorul fără să afişeze vreun zâmbet. Arăta ca un personaj negativ dintr-un film cu James Bond. George nu ştia ce să mai creadă.

— Stări de disconfort, insomnie şi anxietate, spuse doctorul Forman. Mă pufneşte mereu râsul când citesc aşa ceva la rubrica „efecte secundare” de pe prospect. Sincer să fiu, i-aş strânge de gât.

— Aha, bâigui George.

— Am înţeles că aţi improvizat o mică operaţie chirurgicală.

George i-a explicat, rar şi meticulos, pe o voce egală, presărând şi un pic de autoironie, cum sfârşise el în spital.

— O foarfecă. Abordarea practică, spuse doctorul Foreman. Şi acum cum vă simţiţi?

— Mă simt bine, cum n-am mai fost de foarte multă vreme, spuse George.

— Mă bucur, spuse doctorul Foreman. Dar o să mergeţi în continuare la psihologul la care v-a trimis medicul de familie, nu-i aşa. Fraza nu avea intonaţie interogativă.

— O să merg.

— Mă bucur, spuse doctorul Foreman din nou, înţepând hârtia de pe planşă cu vârful pixului şi realizând un model ce aducea a floare. Mă bucur.

George s-a mai destins puţin. Examinarea se apropia de sfârşit şi, dacă nu cumva se înşela, o trecuse cu brio.

— In urmă cu o săptămână, mă gândeam că nu mi-ar strica o şedere într-un fel de instituţie. Să mă retrag o vreme din lume. Ceva de genul acesta.

Iniţial, doctorul Foreman nu a avut nici o reacţie şi George s-a întrebat dacă nu cumva îi scăpase vreo informaţie care avea să modifice evaluarea acestuia. Ca şi cum, la sfârşitul testului pentru obţinerea permisului de conducere auto, ai băga maşina în marşarier şi l-ai călca pe instructor pe picior.

Doctorul Foreman şi-a băgat planşa cu hârtii sub braţ.

— In locul dumneavoastră, m-aş feri de spitalele psihiatrice. îşi lovi călcâiele. Părea o scenă ruptă în parte din Trooping of the Colour şi, în parte, din Vrăjitorul din Oz. George se întreba dacă nu cumva şi doctorul Foreman este un pic într-o ureche. Vorbiţi cu psihologul. Mâncaţi bine. Mergeţi la culcare devreme. Faceţi mişcare.

— Că veni vorba, spuse George. Ştiţi cumva de unde aş putea face rost de ceva de citit?

— O să mă interesez, a spus doctorul Foreman şi, înainte ca George să poată preciza ce tip de material i-ar plăcea să lectureze, psihiatrul i-a strâns mâna şi a dispărut printre draperii.

După o jumătate de oră, a venit un infirmier să îl ducă într-o rezervă. înainte să facă încercarea de a sta pe picioarele lui, George se

simţise pviţin vexat de scaunul cu rotile. Nu era durere per se, ci senzaţia că în regiunea lui abdominală se întâmplă ceva foarte rău şi suspiciunea că, dacă ar sta în picioare, i-ar ieşi maţele prin gaura pe care şi-o făcuse mai devreme. Când s-a aşezat din nou, faţa şi braţele îi erau lac de transpiraţie.

— Acuma o să staţi cuminte, nu-i aşa? spuse infirmierul.

Au apărut două asistente şi a fost săltat în scaun.

A fost dus cu scaunul cu rotile, până la un pat gol dintr-o rezervă deschisă. Un omuleţ oriental, cu pielea pergamentoasă, dormea în patul din stânga lui, într-un păienjeniş de tuburi şi fire. în dreapta lui, un adolescent asculta muzică la căşti. Avea piciorul fixat într-un dispozitiv de tracţiune şi îşi adusese cu el la spital o mare parte din avere: un teanc de CD-uri, o cameră de filmat, o sticlă de sos HP, un robotei, nişte cărţi, un ciocan gonflabil mare…

George s-a întins pe pat, cu ochii în tavan. Ce n-ar fi dat pentru o ceaşcă de ceai şi un biscuit.

Era pe punctul de a-şi încerca norocul cu adolescentul, să vadă dacă nu cumva, din întâmplare, au gusturi literare comune, când doctorul Foreman s-a materializat la picioarele patului. I-a înmânat două volume broşate şi i-a spus:

— Să le lăsaţi la asistente după ce terminaţi, bine? Dacă nu, o să vă hăituiesc ca pe un câine. A zâmbit scurt, apoi s-a întors şi a plecat, schimbând câteva cuvinte cu una dintre asistente, într-o limbă care nu era nici engleză, nici vreo alta de care George să mai fi auzit.

George a întors cărţile, să vadă titlurile. Treason's Harbour şi The Nutmeg of Consolation de Patrick O'Brian.

Coincidenta îi dădea fiori. Citise Maşter and Commander anul trecut şi avea de gând să le citească şi pe celelalte două. S-a întrebat dacă nu cumva pomenise ceva despre asta, cât fusese inconştient.

A citit cam opt pagini din Treason's Harbour, a luat o masă de spital fadă, compusă din friptură de viţel, legume fierte, piersici şi cremă de zahăr ars, apoi a căzut într-un somn fără vise, întrerupt doar de o lungă şi complexă vizită la toaletă, de dimineaţă, în jurul orei trei.

La micul dejun i s-au servit un castron cu cereale, o cană de ceai şi o scurtă prelegere cu privire la îngrijirea ranei. Asistenta-şefă l-a întrebat dacă dispune de o sală de baie la parterul casei şi de o soţie care să îl ajute să se mişte de colo-colo. I s-a pus în faţă un cărucior cu rotile, i s-a spus să îl aducă înapoi când va putea merge pe picioarele lui şi i s-a înmânat ordinul de lăsare la vatră.

A sunat-o pe Jean şi i-a spus că s-a externat şi că poate să vină acasă. Nu i s-a părut prea entuziasmată la auzul veştii, lucru care nu i-

a picat prea bine, dar pe urmă şi-a amintit de covor şi i-a mai trecut.

A întrebat-o dacă ar putea să îi aducă nişte haine.

Ea i-a spus că vor încerca să vină cât mai repede.

S-a pus pe aşteptat şi a citit încă şaptezeci de pagini din Treason's Harbour.

Căpitanul Aubrey tocmai le scria o scrisoare celor de acasă, în care le povestea despre tabachera norocoasă a lui Byrne, când George şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Ray traversând salonul. Primul lui gând a fost că se întâmplase ceva îngrozitor cu familia lui. Mai ales că, r atitudinea obişnuită a lui Ray, camaraderesc-săltăreaţă, fusese înlocuită de una mai degrabă mohorâtă.

— George.

— Ray.

— S-a întâmplat ceva? întrebă George. Ray aruncă o sacoşă mare pe pat.

— Hainele tale.

— Sunt doar surprins să te văd, asta-i tot. Adică, pe tine şi nu pe Jean. Sau pe Jamie. Nu vreau să fiu nepoliticos. Mă simt doar niţel jenat că te-au pus să faci asta. încercă să se ridice. îl durea. Foarte tare.

Ray i-a dat mâna şi l-a tras cu blândeţe în sus, ca să poată să stea în fund, pe marginea patului.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, nu-i aşa? spuse George. Ray a oftat ca un om sătul de viaţă.

— Nimic? spuse el. Eu, unul, n-aş merge până-ntr-acolo. Un dezastru în toată regula. Cred că este o descriere mai aproape de realitate.

Oare Ray era beat? La zece dimineaţa? George nu simţea miros de alcool, dar Ray nu părea să fie în deplinătatea facultăţilor lui mintale. Şi acesta era omul care avea să îl ducă acasă cu maşina.

— Ştii ce? îl întrebă Ray, luând loc pe marginea patului, lângă George.

— Ce? spuse George încet, neţinând să afle răspunsul.

— Cred că s-ar putea să fii cel mai sănătos la cap din toată familia, spuse Ray. în afară de Jamie. El pare cu capul pe umeri. Şi este homosexual.

Omuleţul oriental se holba la ei. Singura speranţă a lui George era că nu înţelegea prea bine engleza.

— S-a întâmplat ceva acasă? întrebă George, tatonând terenul.

— Jean şi Katie zbierau una la alta la masă, la micul dejun. Le-am

sugerat să se calmeze puţin şi mi s-a spus citez du-te dracu' închid citatul.

— Cine ţi-a zis, Jean? întrebă George, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu, Katie, zise Ray.

— Şi de ce se certau? întrebă George. începea să regrete că trecuse testul doctorului Forman. Nişte zile în plus în spital i se păreau dintr-odată foarte îmbietoare.

— Katie nu mai vrea să se mărite, zise Ray. Dumneata probabil că o să răsufi uşurat.

George habar n-avea ce să-i răspundă. A cochetat cu ideea de a cădea din pat, ca să vină cineva să îl salveze, dar a renunţat.

— Aşa că le-am spus c-o să te iau eu de la spital. Mi s-a părut mai simplu decât să rămân acasă. Ray a tras adânc aer în piept. îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea. Am fost cam stresat în ultima vreme.

Câteva momente, au stat amândoi unul lângă celălalt ca o pereche de domni în vârstă, pe o bancă în parc.

— în fine, spuse Ray. Ar cam trebui să plecăm spre casă, să nu înceapă să se-ntrebe încotro am luat-o. Se ridică. Să te ajut cu hainele alea?

O fracţiune de secundă, i-a trecut prin cap că Ray este pe cale să îi dea jos pijamalele de spital, o imagine atât de sinistră, încât George s-a trezit emiţând un chiţăit cât se poate de clar. Dar Ray a tras pur şi simplu draperiile în jurul patului şi s-a dus să caute o asistentă.

Katie era epuizată.

Te aştepţi ca momentele de criză să rezolve lucrurile, să te ajute să vezi luminiţa de la capătul tunelului. Dar nu a fost deloc aşa. Când au ajuns la Peterborough, a crezut că vor sta câteva zile, poate chiar o săptămână, numai ea şi cu Jacob. Ca să îl supravegheze pe taică-său şi să se asigure că nu mai plănuieşte să îşi ciopârţească ceva. Ca să îi dea o mână de ajutor maică-sii. Ca să fie o fiică mai bună şi să mai răscumpere din vina de a fi dispărut ultima oară.

Dar când taică-său şi-a făcut apariţia împreună cu Ray şi le-a spus că se pot întoarce cu toţii acasă, a răsuflat uşurată. încă o zi în casa aceea şi s-ar fi omorât între ei.

Scaunul cu rotile a fost un şoc, culmea, taică-său părea plin de energie. Chiar şi maică-sa părea mai dispusă să aibă grijă de el de una singură, decât să mai împartă casa cu copiii ei.

La plecare, Katie şi-a călcat pe inimă şi şi-a cerut scuze.

— Hai mai bine să uităm toată povestea, spuse maică-sa.

Iar taică-său a supralicitat, spunând:

— îţi mulţumesc c-ai venit. Mi-a părut bine să te văd, deşi era prima dată când se găsea treaz în prezenţa ei.

Jacob şi-a amintit că nu îi dăduse bomboanele de ciocolată bunicului. Aşa că Ray a adus pachetul din torpedou şi taică-său l-a deschis cu tam-tam, mâncând câteva şi declarând că sunt delicioase, în ciuda faptului că radiatorul maşinii părea să le fi transformat într-un fel de terci maro.

S-au scurs către maşinile lor şi au pornit-o la drum, iar Ray şi Jacob au jucat I-Spy o jumătate de oră şi ea şi-a dat seama că, de fapt, de-abia aşteaptă să se întoarcă la casa pe care, doar cu o zi în urmă, îşi dorise cu atâta disperare să o părăsească.

După ce au ajuns, Ray şi Jacob au montat trenuleţul de jucărie pe podeaua de la sufragerie, în timp ce ea a pregătit cina. I-a făcut baie lui Jacob şi Ray l-a culcat.

Niciunul dintre ei nu mai avea energie să se certe şi au petrecut următoarele câteva zile jucând rolul de părinţi-model, ca să nu îl tulbure pe Jacob. Parcă şi vedea cum vor decurge lucrurile în viitor – ea şi Ray se vor transforma treptat în oamenii ale căror roluri le jucau, problema pe care ar fi trebuit să o rezolve se va târî încet în fundal, ei doi vor deveni o echipă a cărei sarcină va fi creşterea unui copil şi administrarea unei gospodării, în ciuda faptului că nu aveau nimic în comun; vor purta conversaţii despre ce le trebuie de la Tesco şi despre ce vor face în weekend, vor merge la culcare, vor stinge lumina, îşi vor întoarce spatele şi vor încerca să nu viseze la vieţile pe care le-ar fi putut avea.

▫ 79 ▫

Jean nu s-a mai dus la muncă.

Când George a venit de la spital, nu a ştiut la ce să se aştepte. Părea surprinzător de normal după tot ce se întâmplase. Şi-a cerut scuze pentru deranjul cauzat şi i-a spus că de mult nu s-a mai simţit aşa de bine.

L-a întrebat dacă nu vrea să vorbească despre cele întâmplate, dar el i-a răspuns că nu are nici un motiv să se îngrijoreze. Jean i-a spus că ar trebui să afle şi ea când se mai simte aşa, dar George i-a dat asigurări că nu va mai fi cazul. Curând i-a devenit limpede că doctorul Parris a exagerat şi că închipuirile ei paranoice sunt nefondate.

Avea încă dureri mari, era clar. Dar era hotărât să nu folosească scaunul cu rotile. Aşa că şi-a petrecut mare parte din săptămână ajutându-l să se culce şi să se dea jos din pat şi să intre şi să iasă din apa de baie cu săruri şi ţinându-l de mână când cobora la parter, apoi

ducându-l şi luându-l cu maşina de la cabinetul medical, unde îi schimbau pansamentele.

După trei sau patru zile, se mişca din nou de colo-colo, fără nici un ajutor, iar pe la începutul săptămânii următoare s-a simţit în stare să conducă maşina, aşa că s-a întors la muncă, spunându-i că o poate suna în orice moment, dacă are nevoie de ajutor.

A sunat la florărie, la firma de catering şi la compania care închiria maşini şi a contramandat totul. Cei de la florărie au fost de-a dreptul bădărani, aşa că s-a trezit spunându-le celor de la firma de catering şi celor de la compania de închiriat maşini că fiica ei s-a îmbolnăvit grav, iar ei au fost atât de înţelegători, încât s-a simţit mai prost decât dacă s-ar fi ţipat la ea.

Nu putea face faţă unei serii de telefoane date la invitaţi, ca să le spună că nunta s-a contramandat, aşa că s-a hotărât să le mai amâne câteva zile.

Şi era bine. Evident că era bine. Cu numai câteva zile în urmă, se gândea că vieţile lor s-au făcut praf şi pulbere. Iar acum se întorceau la normal, pe îndelete. Nici că se putea mai bine.

Dar erau seri în care se aşeza la masa din bucătărie şi se gândea la spălat, la gătit şi la curăţenie şi parcă simţea că o apasă ceva întunecat şi greu şi simplul fapt de a se ridica şi de a pune ibricul pe aragaz o solicita precum traversarea unei ape adânci.

Era deprimată. Şi nu era o stare cu care să fie obişnuită, îşi făcea griji. Stătea ca pe ghimpi. Se înfuria. Dar aceste stări depresive nu ţineau niciodată mai mult de câteva ore în şir.

Nu era frumos din partea ei, dar nu se putea abţine să nu îşi dorească ca George să se fi simţit mai rău. Să fi avut mai multă nevoie de ea. Dar, cât ai zice peşte, el s-a întors în atelier, punând cărămizile una peste alta şi tăind cheresteaua cu ferăstrăul.

Parcă ar fi plutit în derivă, în larg. George era pe insuliţa lui. Iar David era pe o altă insulă. Ca şi Katie. Şi Jamie. Cu toţii aveau pământ tare sub picioare. Numai ea plutea între ei, curentul trăgând-o încet din ce în ce mai departe de ei.

În săptămână următoare a mers cu maşina până acasă la David şi a parcat după colţ. Tocmai se pregătea să coboare din maşină, când şi-a dat seama că nu poate să o facă. Când s-au întâlnit prima oară, i s-a părut că tocmai începe o nouă viaţă, ceva diferit şi incitant, ca o evadare. Dar acum vedea întreaga poveste într-o altă lumină, aşa cum era în realitate, o aventură amoroasă, ca oricare alta, vulgară şi banală, o compensaţie egoistă pentru dezastrul în care se transformase viaţa ei reală.

Şi-a imaginat că stă în camera personalului de la St John's, că bea

ceai şi mănâncă biscuiţi Garibaldi împreună cu Sally, Bea şi domnişoara Cottingham şi, pentru prima oară, s-a simţit ca şi cum ar fi avut un fel de pată, ca şi cum ele s-ar fi putut uita la ea şi ar fi putut să vadă ce făcuse.

Se purta prosteşte. Ştia asta. Nu erau diferiţi de alţi oameni. Ştia sigur că fiul lui Bea este băgat într-o poveste cu droguri. Dar tot i se părea greşit să facă dragoste cu David după-amiaza şi a doua zi de dimineaţă să îi înveţe pe copii să citească. Şi, dacă ar fi trebuit să aleagă între cele două, l-ar fi ales pe David într-o clipită, lucru care i se părea şi mai grav.

A plecat, iar mai pe seară l-a sunat pe David, ca să îşi ceară scuze. A fost fermecător şi înţelegător şi i-a spus că îşi închipuie prin ce trece. Dar nu era aşa. I se citea în voce.

George stătea culcat, cu pantalonii în vine, în timp ce i se schimba pansamentul.

Asistenta medicală arăta destul de bine, deşi era cam durdulie. Avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru femeile în uniformă. Sandra, aşa o chema. Veselă, dar nu şi bârfitoare.

Adevărul era că peste câteva săptămâni, când se vor termina, avea să le ducă dorul acestor şedinţe. Avea aceleaşi sentimente ca la frizerie. Atâta doar că frizerul lui era un cipriot bătrân şi tunsul nu era nici pe departe atât de dureros.

Asistenta a dezlipit plasturele mare de pe rană.

— Aşa, domnule Hali. A venit momentul să strângeţi din dinţi.

George se ţinea strâns de marginile patului.

Asistenta a tras de un capăt al bandajului. Primele câteva picioare din banda roz s-au dezlipit lin. Apoi s-a împotmolit. George făcea anagrame ale cuvântului bandaj în gând. Asistenta l-a smuls uşor şi resturile bandajului s-au desprins, eliberând rana şi făcându-l să spună ceva ce, în mod normal, nu ar fi spus niciodată în faţa unei femei.

— îmi pare rău.

— Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

Asistenta a ridicat vechiul bandaj în aer. Semăna cu o castană mare, care fusese înmuiată în sânge şi lemon curd[32]. L-a aruncat apoi în coşuleţul de gunoi de lângă pat.

— Haideţi să vă punem unul curat. George s-a relaxat şi a închis ochii.

Acum, după ce se obişnuise cu durerea, aproape că ajunsese să îi placă. Ştia cum avea avea să fie şi cât timp avea să dureze. Şi, timp de vreo cinci sau zece minute, pe măsură ce durerea se retrăgea, îşi simţea mintea nefiresc de limpede, ca şi cum tocmai i-ar fi fost spălat creierul cu un furtun.

Într-o încăpere din apropiere a auzit pe cineva spunând:

— Scolioză.

Răsuflase uşurat când auzise de contramandarea nunţii. Era păcat pentru Katie. Sau poate că şi ea răsuflase uşurată. Nu apucaseră să vorbească în timpul vizitei ei la Peterborough. Dar, pe de altă parte, ei doi vorbeau rareori despre asemenea lucruri. Ray se purtase cam bizar la spital, lucru care îi adâncise stinghereala vizavi de această relaţie.

În orice caz, George era bucuros că nu va mai exista un cort şi o grămadă de străini, care să îi invadeze casa. Se simţea încă prea slăbit

ca să savureze faptul că nu va mai fi nevoit să se ridice şi să ţină un toast.

Până şi Jean părea să fi răsuflat uşurată.

Biata de ea. A chinuit-o rău de tot. De câteva zile încoace nu mai părea în apele ei. Era limpede că îşi făcea griji din cauza lui. Iar faptul că vedea în fiecare zi covorul nu îi era de prea mare ajutor, probabil.

Dar măcar părăsise dormitorul, stăteau de vorbă şi putea să facă ceva treabă prin casă. După ce se va pune pe picioare, o va scoate în oraş, la restaurant. Auzise numai lucruri bune despre localul acela nou, din Oundle. Nişte feluri cu peşte excelente, se pare.

— Aşa, spuse, acum sunteţi gata.

— Vă mulţumesc, spuse George.

— Haideţi, să ne ridicăm în fund.

În drum spre casă, o să îi cumpere un buchet de flori lui Jean, un gest pe care nu îl mai făcuse de foarte mult timp. Asta o să o mai înveselească.

Apoi va suna la firma care se ocupă cu mochetarea.

▫ 81 ▫

Jamie aştepta un client în apartamentul din Prince's Avenue, cel în care făcuse cunoştinţă cu Tony.

Proprietarii se mutau la Kuala Lumpur. Erau ordonaţi şi nu aveau copii, slavă Domnului. Nu existau desene expresioniste făcute cu carioca pe plinte, nici jucării împrăştiate pe podeaua sufrageriei (Shona îi prezentase odată casa cu patru dormitoare a familiei Finchley unui cuplu, iar femeia îşi scrântise glezna din cauza unei dino-biciclete de jucărie Power Ranger). Lucrau în City[33] şi, din câte îşi dădea seama, nu prea dăduseră pe acasă. Puteai să lingi aragazul. Mobilă de la Ikea. Imprimeuri suave în rame strălucitoare de oţel. Fără personalitate, dar vandabile.

A intrat în bucătărie, a atins vopseaua de pe pereţi cu vârfurile degetelor şi şi-a amintit cum s-a uitat la Tony, care avea o pensulă în mână, înainte să intre în vorbă cu el, când nu era altceva decât un străin frumos.

Pentru Jamie, acum era limpede ca bună ziua ce făcuse.

Aşteptase momentul potrivit. Evadase. îşi construise o lume mică, în care să se simtă în siguranţă. Şi astfel orbita în ea, departe, în spaţiu, fără nici o legătură cu nimeni. Era frig şi întuneric şi habar nu avea cum să o rotească din nou cu faţa la soare.

A existat un moment, la Peterborough, la scurt timp după ce Katie

l-a pocnit, când şi-a dat seama că are nevoie de aceşti oameni. De Katie, de maică-sa, de taică-său, de Jacob. Uneori îl scoteau din sărite. Dar fuseseră cu el tot drumul. Erau o parte din el.

Acum îl pierduse pe Tony şi plutea în derivă. Avea nevoie de un loc unde să se ducă atunci când dădea de necaz. Avea nevoie de cineva pe care să îl poată suna în miez de noapte.

A dat-o în bară. Scenele acelea oribile din sufragerie. S-o audă pe maică-sa spunând: „Habar n-ai de nimic”. Avea dreptate. Erau nişte străini. El îi transformase în nişte străini. In mod programatic. Ce drept avea să le spună cum să îşi trăiască vieţile? El se făcuse luntre şi punte ca să le fie clar că nu au nici un drept să îi spună cum să şi-o trăiască pe a lui.

S-a auzit soneria.

La naiba.

A tras adânc aer în piept, a numărat până la zece, şi-a activat creierul pentru modulul vânzare şi i-a deschis uşa unui bărbat cu o meşă care-ţi sărea în ochi.

▫ 82 ▫

Katie tocmai terminase de spălat vasele.

Jacob era în pat, iar Ray stătea la masa din bucătărie şi punea baterii noi la telefonul fără fir. S-a întors şi s-a rezemat de chiuvetă, ştergându-şi mâinile pe un prosop de bucătărie.

Ray a montat plăcuţa din spatele telefonului la locul ei, cu un clic.

— Trebuie să facem ceva.

— Ştiu, a spus ea şi îi părea bine că vorbesc, în sfârşit, despre asta şi că nu se mai înţeapă cu remarci referitoare la drumurile până la grădiniţă şi la lipsa pliculeţelor de ceai.

— Nu mă interesează cum o rezolvăm, spuse Ray. Şi-a lăsat scaunul pe spate şi a pus receptorul înapoi în furcă. Atâta timp cât familia ta nu se mai amestecă.

O fracţiune de secundă s-a întrebat dacă ar trebui să se simtă cumva jignită. Dar nu putea, fiindcă Ray avea dreptate, comportamentul lor fusese sub orice limită. Apoi i s-a părut foarte amuzant şi a pufnit-o râsul fără să vrea.

— îmi pare aşa de rău că te-am implicat în toată povestea asta.

— A fost… educativ, spuse Ray.

Nu se putea citi pe faţa lui dacă este amuzat sau nu, aşa că s-a oprit din râs.

— I-am spus lui taică-tău că mi se pare persoana cea mai

sănătoasă la cap din toată familia. Ray a pus una dintre vechile baterii în picioare. L-am mai scuturat un pic. A pus şi cea de-a doua baterie în picioare, lângă prima. Sper să fie bine.

— Să-i ţinem pumnii.

— Jamie e un tip mişto, spuse Ray.

— Aşa e.

— Am avut o discuţie faină. în grădină.

— Despre ce? întrebă Katie.

— Despre mine şi despre tine. Despre el şi despre Tony.

— U-huu. Părea cam riscant să ceară amănunte.

— Ştii, am crezut mereu că ar fi mai ciudatei, fiindcă egay.

— Eu zic să nu-i spui şi lui. Ray ridică privirea spre ea.

— Oi fi eu tâmpit. Dar nu sunt chiar aşa de tâmpit.

— îmi pare rău. N-am vrut să…

— Vino-ncoa, spuse Ray. îşi împinse scaunul în spate.

S-a dus şi s-a aşezat la el în poală şi el a luat-o în braţe şi nu i-a mai trebuit nimic. Ca şi cum lumea s-ar fi zdruncinat din temelii.

Aici era locul ei.

Simţea cum i se destinde fiecare muşchi. I-a atins faţa:

— M-am purtat absolut oribil cu tine.

— Ai fost îngrozitoare, spuse Ray. Dar eu tot te iubesc.

— Mai ţine-mă aşa.

A tras-o mai aproape, iar ea şi-a îngropat faţa în umărul lui şi a izbucnit în plâns.

— E-n regulă, spuse Ray, mângâind-o blând pe spate. E-n regulă.

Cum de fusese atât de oarbă? îi văzuse familia în cele mai rele momente şi trecuse peste toate cu graţie. Chiar şi peste contramandarea nunţii.

Dar nu se schimbase. Era aceeaşi persoană care fusese tot timpul. Cea mai bună, demnă de încredere şi cinstită persoană din viaţa ei.

Asta era familia ei. Ray şi Jacob.

Se simţea ca o proastă, şi liniştită, şi vinovată, şi fericită, şi tristă, şi uşor ameţită fiindcă trecea prin atât de multe stări în acelaşi timp.

— Te iubesc.

— Stai liniştită, spuse Ray. Nu trebuie s-o spui.

— Nu. O spun din suflet. Chiar te iubesc.

— Hai să nu mai spunem nimic o vreme, da? Totul se complică prea tare când ne certăm.

— Nu vreau să mă cert, spuse Katie.

I-a ridicat capul şi i-a pus un degete pe buze, ca să nu mai vorbească, şi a sărutat-o. Nu o mai sărutase aşa de câteva săptămâni.

A condus-o sus şi au făcut dragoste, până când Jacob a avut un coşmar cu un câine albastru furios şi au fost nevoiţi să se oprească destul de repede.

▫ 83 ▫

Când Jamie a ajuns acasă, după muncă, a sunat la Tony. Nici un răspuns. L-a sunat apoi pe mobil şi i-a lăsat un mesaj în care îl ruga să îi dea un telefon.

A făcut curat în bucătărie şi a mâncat în faţa televizorului, uitându-se la un film despre un aligator uriaş, dintr-un lac din Mâine. Tony nu i-a dat telefon.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, a sunat din nou acasă la Tony. Nici un răspuns. La prânz l-a sunat pe mobil şi i-a lăsat alt mesaj, pe care a încercat să îl formuleze cât mai simplu şi mai direct cu putinţă.

După muncă s-a dus la înot, ca să nu mai aştepte lângă telefon. A făcut şaizeci de ture de bazin, a ieşit extenuat şi timp de cinci minute s-a simţit relaxat.

Când a ajuns acasă, a încercat să îl sune din nou pe telefonul fix, dar fără nici un rezultat.

Era tentat să se ducă acolo şi să bată la uşă. Dar începea să creadă că Tony îl evită şi nu mai avea chef de altă scenă.

Nu era tristeţe. Sau nu era niciunul dintre tipurile de tristeţe pe care le simţise până atunci. Era ca şi cum ar fi murit cineva. Era pur şi simplu ceva care trebuia trăit, cu speranţa că, treptat, va deveni mai puţin dureros.

A continuat să dea telefoane, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Dar nu mai aştepta nici un răspuns. Era un ritual. Ceva care dădea contur zilelor.

Se retrăsese într-o cămăruţă, undeva, adânc în capul lui, şi funcţiona pe pilot automat. Trezirea. Mersul la lucru, întoarcerea acasă.

Şi-a imaginat ce ar fi dacă ar traversa strada fără să se asigure şi dacă l-ar lovi o maşină şi nu ar simţi nici durere, nici surpriză, chiar nimic, în afară de un soi de interes detaşat faţă de ceea ce i se întâmpla acelei persoane, care, de fapt, nu mai era el.

A doua zi a primit un telefon-surpriză de la Ian şi au convenit să se întâlnească să bea ceva. Se cunoscuseră în urmă cu zece ani, pe o plajă din Cornwall, şi descoperiseră că la Londra locuiesc la patru

străzi depărtare unul de altul. Ian era student, voia să se facă medic veterinar. Săracul, avusese prima relaţie la douăzeci şi cinci de ani; după patru ani de monogamie se testase şi aflase că este seropozitiv, intrase într-o vrie şi începuse să comită o sinucidere lentă şi costisitoare, cu ţigări, alcool şi partide haotice de sex, până şi-a pierdut un picior într-un accident de motocicletă, a stat o lună în spital şi a dispărut în Australia.

După câteva luni, Jamie a primit o vedere cu un urs marsupial, în care îi scria că lucrurile merg mai bine, apoi nimic, timp de doi ani. Acum se întorsese.

Îndurase mai multe porcării decât Jamie. Sau le îndurase cu stoicism. în orice caz, după câteva ore în compania lui, problemele lui Jamie păreau, prin comparaţie, floare la ureche.

Jamie a întârziat şi a răsuflat uşurat când a văzut că a ajuns primul. Tocmai se pregătea să-şi cumpere o bere lager, când un bărbat zvelt, bronzat, într-un tricou negru, mulat şi care nu şchiopăta vizibil a spus „Jamie” şi l-a strâns în braţe cu putere.

Şi timp de vreo douăzeci de minute totul a mers ca pe roate. S-a bucurat să audă cum îşi schimbase Ian viaţa. Iar poveştile despre boli cabaline bizare şi păianjeni uriaşi au fost chiar amuzante. Apoi Jamie i-a expus situaţia cu Tony, iar Ian l-a adus în discuţie pe Iisus, un lucru care nu se întâmplă foarte des prin baruri. Nu era înnebunit după chestiune. Din ce spunea el, părea mai degrabă o nouă dietă-minune. Dar, în combinaţie cu noul trup, era sinistru. Şi când Ian s-a dus să facă pipi, Jamie s-a trezit holbându-se la doi bărbaţi din celălalt capăt al încăperii, unul deghizat în diavol (costum de pisică din catifea roşie, coarne, trident), celălalt, în înger (aripi, vestă albă, fustă-gogoşar), care erau fără îndoială în drum spre vreun bal mascat excentric, împreună cu cowboy-ul de la bar (pantaloni de piele, pinteni), dar care lui Jamie îi dădeau impresia că ar fi luat nişte droguri interzise, el sau altcineva. Şi şi-a dat seama că, deşi ar fi trebuit să se simtă ca acasă aici, nu se simţea.

Apoi Ian s-a întors la masă, a observat stinghereala lui Jamie şi a schimbat subiectul, deturnându-l spre propria-i viaţă amoroasă, foarte activă şi care părea să contra vină majorităţii învăţăturilor creştine, aşa cum le înţelegea Jamie. Jamie începea să sufere de acea incomprehensiune buimacă care îi încearcă pe oamenii în vârstă când le spui despre internet şi s-a întrebat dacă nu cumva nu mai este în temă cu ce se întâmplase prin biserici în ultima vreme.

A plecat acasă, după o despărţire uşor stânjenitoare de Ian, în timpul căreia a promis că se va gândi serios la posibilitatea de a participa la o adunare evanghelică în Kings Cross şi Ian l-a îmbrăţişat iarăşi cu putere, dar acum Jamie ştia că este vorba despre o

îmbrăţişare creştină, nu de una de-adevăratelea.

După câteva ore visa că se ţine după Tony printr-un şir nesfârşit de camere, care comunicau între ele, unele din fosta lui şcoală, altele din proprietăţi pe care le vânduse în decursul ultimilor ani, şi îl striga, dar Tony nu îl auzea şi Jamie nu putea să alerge din cauza unor creaturi minuscule de pe podele, un fel de pui de pasăre cu feţe umane, care mieunau şi schelălăiau când călca pe ele.

După ce s-a trezit în sfârşit la ora şapte, s-a dus puşcă spre telefon ca să îl sune pe Tony. S-a înfrânat în ultimul moment.

Avea de gând să pună lucrurile la punct. După muncă va trece pe la Tony pe acasă. îi va zice vreo două. îl va bălăcări fiindcă nu a răspuns la telefon. Va afla dacă s-a mutat. în fine. Va pune pur şi simplu capăt acestei aşteptări.

▫ 84 ▫

David îşi instala un boiler nou acasă, aşa că Jean s-a întâlnit cu el în grădina de la Fox and Hounds. La început a fost cam nervoasă, dar David avusese dreptate. Locul era pustiu şi maşina se afla la câţiva yarzi depărtare, în cazul în care ar fi fost nevoiţi să se strecoare neobservaţi.

Şi-a luat un gin tonic, lucru pe care nu îl făcea în mod normal în drumul dinspre şcoală spre casă. Dacă George o să-i pună întrebări, o să dea vina pe Ursula, cum făcea mereu. Avea nevoie de nişte întăritor olandez. Viaţa ei de acum era dezastruoasă şi păcătoasă şi simţea nevoia să o simplifice.

— Nu ştiu cât timp o mai putem duce aşa.

— Adică ai vrea să terminăm? întrebă David.

— Poate. Da. Părea atât de crudă când o zicea cu voce tare. Of, nu ştiu. Pur şi simplu nu mai ştiu.

— Ce s-a schimbat?

— George, spuse ea, faptul că George este bolnav. Nu este evident?

— Şi asta-i tot? întrebă David.

Părea imperturbabil şi siguranţa lui de sine începea să i se pară agasantă. Cum de plutea aşa peste toate?

— Nu este o bagatelă, David. A luat-o de mână.

— Acum mi se pare diferit, spuse ea. Mi se pare greşit.

— Nu te-ai schimbat. Nici eu nu m-am schimbat. Câteodată o exaspera. Siguranţa de sine a bărbaţilor.

Felul în care aşezau cuvintele unele lângă altele, ca pe nişte

şoproane sau etajere, atât de solide, încât puteai să şi stai pe ele. Şi toate acele sentimente care te copleşeau în noapte dispăreau ca fumul.

— Nu vreau să-ţi forţez mâna, spuse el.

— Ştiu. Dar nu mai era aşa de sigură de asta.

— Şi dacă ai fi bolnavă, dacă ai fi grav bolnavă, eu tot te-aş iubi. Şi dacă aş fi grav bolnav, sper că şi tu m-ai mai iubi. A privit-o în ochi. Pentru prima oară părea trist şi asta a mai liniştito. Te iubesc, Jean. Nu sunt doar vorbe-n vânt. Sunt serios. O să aştept, dacă trebuie. O să suport ce-o fi. Fiindcă asta înseamnă iubirea. Ştiu că George este bolnav. Şi ştiu că ţi-este greu. Dar este ceva prin care trebuie să trecem şi s-o scoatem la capăt. Şi nu ştiu cât de bine o s-o facem, dar o să-ncercăm.

Pe Jean a pufnit-o râsul.

— De ce râzi?

— De mine, spuse ea. Ai perfectă dreptate. Mă exasperează. Dar tot ai dreptate.

David i-a strâns mâna.

0 vreme au tăcut amândoi. David a pescuit ceva din paharul de shandy[34], iar pe cealaltă parte a gardului viu a trecut un tractor mare, cu un huruit.

— Mă simt îngrozitor, spuse ea.

— De ce? întrebă el.

— Cu nunta. Părea uşurat.

— Am fost aşa de prinsă cu ce i s-a întâmplat lui George, că am… îmi închipui ce greu trebuie să-i fie lui Katie. Plănuia să se mărite. Pe urmă au contramandat nunta. Pe deasupra, mai şi locuiesc împreună. Ar fi trebuit să fiu înţelegătoare. Dar noi ce-am făcut, ne-am certat.

— Ai avut destule pe cap.

— Ştiu, dar…

— Cel puţin nu se mai mărită, spuse David.

I s-a părut o replică dură.

— Dar este aşa de trist.

— Mai trist este să te căsătoreşti cu cineva pe care nu-l iubeşti, spuse David.

▫ 85 ▫

Se vor căsători.

Katie era încântată de perspectivă, aşa cum nu fusese în urmă cu trei luni. Ştia că de data aceasta face ceea ce trebuie. Vor prelua ei

frâiele. Va fi cu adevărat nunta lor. Şi o parte din ea se bucura în sinea ei că veştile îi vor scoate pe unii din sărite.

Avea de gând să îl abordeze pe Ray şi era neliniştită. O să o creadă? O să fie dispus să îşi asume riscul ca ea să dea bir cu fugiţii a doua oară?

Pe urmă s-a gândit, Dă-o naibii. Ce altceva se presupune că trebuie să faci când iubeşti pe cineva şi vrei să te căsătoreşti cu acea persoană? Şi dacă invitaţiile au fost deja trimise, atunci înţelept este să pui întrebarea cât mai repede.

Aşa că şi-a luat inima în dinţi şi l-a cerut de bărbat. In genunchi. Măcar să fie o scenă amuzantă, în cazul în care lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă.

I s-a luminat faţa.

— Bineînţeles că mă căsătoresc cu tine.

A fost atât de surprinsă, încât s-a trezit că încearcă să îl facă să se răzgândească.

— Eşti absolut sigur?

— Hei. I-a pus mâinile pe umeri.

— Ce?

— Am spus da. Am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Ştiu, dar…

— Ştii ce? întrebă Ray.

— Ce?

— Ţi-ai revenit.

— Adică?

— Acum te recunosc, spuse el.

— Deci, chiar vrei să te însori cu mine? în două săptămâni?

— Doar dacă promiţi că nu mă mai întrebi din nou.

— Promit.

S-au uitat unul la altul timp de vreo cinci secunde, parcă nevenindu-le să creadă. Apoi au început să ţopăie ca nişte copii.

S-ar fi aşteptat ca maică-sa să fie furioasă. Mai ales în urma ciondănelii lor. Dar i s-a părut ciudat de resemnată. După câte se părea, nu apucase să le spună invitaţilor că nunta s-a contramandat. Poate că presimţise ceva de la început.

Katie i-a spus că se vor ocupa ei de tot. Avea nevoie doar de numerele de telefon. Maică-sa nu mai trebuia să facă nimic.

— Şi o să plătim noi, eu şi Ray. După tot ce v-am făcut, mi se pare corect aşa.

— Păi, dacă insistaţi, spuse maică-sa. Deşi nu sunt sigură cum o să se simtă taică-tău.

— Mai bogat, a spus Katie, dar maică-sa nu a râs. Apropo, cum se mai simte tata?

— Pare bine. Nu părea prea fericită.

— Mă bucur, spuse Katie. Poate că maică-sa avea pur şi simplu o zi mai proastă. Astea-s veşti foarte bune.

Cei de la florărie au fost de-a dreptul bădărani. I-au spus că ar putea să o strecoare în program, dar că o să coste mai mult. Katie le-a zis că o să ia flori de la nişte persoane mai amabile şi le-a închis telefonul în nas, plină de un sentiment înălţător de indignare îndreptăţită, pe care nu îl mai avusese de multă vreme, şi s-a gândit Să le ia dracu' de flori. Ray i-a propus să culeagă un buchet în dimineaţa nunţii, o idee care li s-a părut amândurora foarte haioasă.

Cei de la firma de catering au fost mai înţelegători. De fapt, păreau să creadă că tocmai a ieşit din spital, lucru care a forţat-o pe Katie să îşi revizuiască rapid poziţia, iar când a bălmăjit ceva despre analizele care i-au ieşit bine, la celălalt capăt al firului s-au auzit chiar strigăte de bucurie.

— Am fi onoraţi să vă furnizăm mâncarea.

Cei de la cofetărie, care se ocupau de tort, nici măcar nu ştiau că nunta fusese contramandată şi mai mult ca sigur au crezut că este nebună.

▫ 86 ▫

Când George i-a dat florile, Jean a izbucnit în plâns. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie. Şi nu plângea pentru că florile erau nemaipomenit de frumoase, măcar atâta lucru era clar (fusese nevoit să le cumpere de la micul supermarket de lângă staţia de autobuz şi putea şi el să spună că nu sunt nişte flori de calitate superioară).

Poate că era încă supărată din cauza accidentului din baie. Sau din cauza covorului (tipii cu mochetarea veneau abia săptămâna viitoare). Sau din cauza discuţiei cu Katie şi Jamie. Sau din cauza faptului că nunta fusese contramandată. Sau din cauza faptului că nunta avea din nou loc. Sau din cauza faptului că Ray şi Katie preluaseră acum organizarea şi ea nu mai putea controla evenimentul. Posibilităţile erau numeroase. Şi, din experienţa lui, femeile puteau să se supere din lucruri care majorităţii bărbaţilor nici măcar nu le treceau prin cap.

S-a hotărât să nu se bage.

Propriile lui sentimente în legătură cu nunta erau unele de acceptare resemnată. O să aştepte să vadă ce se întâmplă şi va

reacţiona pe moment. Chiar dacă Ray şi Katie au încurcat iţele, cel puţin plătesc pentru ele.

Ideea de a ţine un toast nu mai era la fel de stresantă ca altădată. Acum se simţea mai puternic, iar problema nu îi mai apărea insurmontabilă, ca mai înainte.

Dacă ar fi ştiut că mariajul ei cu Graham nu o să dureze, ar fi păstrat o copie a discursului pe care îl ţinuse prima oară.

Ar putea să încropească o biografie la minut. Să ilustreze cum mica zgâtie de acum treizeci de ani s-a transformat într-o… într-o ce? o tânără realizată? o tânără realizată şi o mamă minunată? în femeia pe care o vedeţi acum? Niciuna dintre aceste propoziţii nu suna cum trebuie.

Cea mai bună fiică din lume? Era o declaraţie un pic exagerată.

În fiica mea preferată. Asta era. Uşor mucalit. Măgulitor, fără a fi lacrimogen.

Poate că ar trebui să se consulte cu Jean. Ca să fie sincer, nuanţele nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Nu ştia când să folosească un ton serios. Sau când să folosească un ton ironic. Tocmai de aceea se ferise întotdeauna să ţină discursuri la petrecerile de rămas-bun şi la cele de Crăciun. Au existat tot timpul bărbaţi mai alunecoşi decât el, nerăbdători să îi ia locul în lumina reflectoarelor.

Va trece cu vederea prima căsătorie şi câteva dintre delictele mai grave de pe vremea adolescenţei. N-ar fi distractiv ca lumea să afle cum a turnat Katie cafea peste focul din şemineu, provocând o explozie care a zburat tapetul de pe pereţi. Sau ar fi? Este atât de complicat să evaluezi astfel de întâmplări.

Le va spune despre planurile ei de a deveni pilot de curse şi despre dimineaţa în care i-a luat cheile de la maşină, cu împrumut, a dislocat frâna de mână de la Vauxhall Chevette şi a rulat în uşa de la garaj, cât pe ce să îl căsăpească pe Jamie.

Un singur lucru nu avea de gând să facă, şi anume să le pună pe hârtie; nu o să le scrie decât cu câteva zile înainte de eveniment. Din superstiţie, fiindcă fiica lui era în stare să contramandeze nunta a doua oară.

Un alt subiect pe care va trebui să îl ocolească.

A sunat la restaurantul din Oundle şi a rezervat o masă. Jean era tot posomorâtă şi, evident, se cerea un remediu mai puternic decât florile. Rapoartele fuseseră corecte. Peştele era într-adevăr foarte bun. George a comandat plătică de mare cu spanac şi seminţe de pin şi unul dintre sosurile acelea specifice din nouvelle cuisine. Jean a comandat păstrăv.

În timpul felului principal, deasupra capului ei a plutit un norişor negru. Aşa că la desert nu s-a mai putut abţine şi a întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva.

I-a luat ceva timp să răspundă. Dar George a înţeles-o. Şi el suferise în ultima vreme de nişte frământări mentale, care nu erau uşor de exprimat în cuvinte.

În sfârşit, Jean a vorbit.

— La spital.

— Da?

— I-am zis ceva lui Katie.

— Da? George s-a mai relaxat. Era o problemă mamă fiică. Temperaturi riodicate, durată limitată.

— Am spus nişte prostii.

— Asta n-o cred.

— I-am spus că mă simt uşurată, spuse Jean. Că nu se mai ţine nunta.

— îhî.

— I-am spus că am avut dubii în legătură cu Ray, încă de la început.

— Este adevărat, am avut.

— I-a spus lui Ray. Sunt absolut sigură. Se citea în ochii lui.

George i-a rumegat spusele timp de un minut sau două. Când au probleme, bărbaţii caută răspunsuri, iar femeile caută înţelegere. Asta îi spusese David la Shepherds, în vara în care fiul lui Pam intrase într-o sectă.

— Ţi-e teamă că Ray te urăşte.

— Că ne urăşte, de fapt. Jean era vizibil mai bine dispusă.

— Păi, bănuiesc că a ştiut dinainte că nu ne cade prea bine.

— Nu este acelaşi lucru cu a-i spune pe şleau.

— Ai dreptate. Şi acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, când a venit să mă ia de la spital s-a purtat cam ciudat.

— Cum adică? Jean părea din nou nervoasă.

— Păi… George şi-a scanat rapid amintirea despre întâlnire, ca să fie sigur că nu conţine ceva care ar putea să o supere pe Jean. Mi-a zis că acasă este un dezastru în toată regula.

— Da, aici avea dreptate.

— Mi-a zis că, dintre toţi, eu sunt cel mai sănătos la cap. Cred c-a vrut să facă o glumă. Aparent, era o glumă mai bună decât crezuse George, fiindcă Jean a început să râdă uşor. Sincer să fiu, mi s-a părut

un pic cam nedrept faţă de voi. A luat-o de mână. îmi place să te văd aşa. De mult nu te-am mai văzut râzând.

A început să plângă din nou.

— Fii atentă ce-o să fac. I-a dat drumul la mână. O să-i dau un telefon lui Ray. Să văd dacă pot să repar lucrurile.

— Dacă tu crezi că e bine.

— Ai încredere în mine, spuse el.

Nu ştia dacă este bine. Sau dacă se putea bizui pe el. De fapt, habar nu avea de ce se pripise să facă o asemenea promisiune. Dar nu mai era cale de întors. Şi dacă Jean era mai fericită dintr-un lucru aşa de mic, atunci măcar atâta lucru putea să facă şi el.

▫ 87 ▫

Jamie s-a întors acasă de la muncă şi a găsit un mesaj pe robotul telefonic, de la Katie, care spunea că nunta are din nou loc. De fapt, părea să jubileze. Şi buna ei dispoziţie l-a făcut să se simtă mai optimist, cum nu mai fusese de multă vreme. Poate că de-acum le va surâde tuturor norocul.

A fost tentat să o sune, dar avea ceva urgent de rezolvat.

A parcat chiar la colţul clădirii în care locuia Tony şi şi-a pus ordine în idei, ca să nu o mai dea din nou în bară.

Nu avea cum să nu fie acasă la ora şapte, într-o seară de luni.

Ce avea de gând să îi spună? Părea atât de evident ce simţea. Dar când încerca să exprime aceste sentimente în cuvinte, sunau greoi, şi neconvingător, şi siropos. Ce bine ar fi să poţi să îţi dai la o parte vârful capului şi să spui: „Uite”.

În fine.

A bătut la uşă şi s-a întrebat dacă Tony se mutase în altă parte, fiindcă i-a deschis o tânără necunoscută. Era brunetă, avea părul lung, purta nişte pantaloni de pijama bărbăteşti şi era încălţată cu o pereche de bocanci Doc Martens, cu şireturile desfăcute. Avea o ţigară aprinsă într-o mână şi un volum broşat jerpelit, în cealaltă.

— II caut pe Tony.

— Aha, spuse ea. înseamnă că eşti infamul de Jamie.

— Nu ştiu ce să zic de infam.

— Chiar mă-ntrebam când ai de gând să-ţi faci apariţia.

— Ne cunoaştem? întrebă Jamie, încercând să fie cât mai sec cu putinţă, dar fără să o repeadă. începea să semene cu întâlnirea aceea cu Ian. Nu ştia ce Dumnezeu se întâmplă.

Femeia a pasat cartea în mâna cu ţigara şi i-a întins-o pe cea

liberă:

— Becky. Sora lui Tony.

— Salut, spuse Jamie, dând mâna cu ea. Acum, dacă stătea să se gândească mai bine, îi recunoştea faţa din fotografii şi s-a simţit prost că la momentul respectiv nu le dăduse mai multă atenţie.

— Cel pe care l-ai fentat, spuse Becky.

— Asta am făcut? întrebă Jamie. Oricum, nu fusese vorba de un caz de fentare propriu-zisă, cât, mai degrabă, de lipsa unui efort susţinut. în fine, am crezut că locuieşti la... Rahat. Nu ar fi trebuit să înceapă acea propoziţie. Nu a sărit să îl scoată din încurcătură. Undeva, departe.

— La Glasgow. Apoi la Sheffield. Intri sau vorbim aici, în picioare?

— Tony este acasă?

— Intri numai dacă este şi el?

Jamie avea impresia clară că Tony nu este acasă şi că Becky are de gând să îl supună unui soi de interogatoriu, dar nu i se părea că ar fi momentul potrivit să fie nedelicat cu un membru al familiei lui Tony. O să intru.

— Bine, spuse Becky, închizând uşa în urma lui.

— Deci, este acasă?

Au urcat scările până la apartament.

— Este în Creta, spuse Becky. Stau la el până se-ntoarce. Lucrez la Centrul Artistic Battersea.

— Ptiu! spuse Jamie.

— Cum adică? întrebă Becky.

— Adică am tot încercat să-l sun. Am crezut că mă evită.

— Ai crezut bine.

— Oh.

Jamie s-a aşezat neinvitat la masa din bucătărie, apoi şi-a dat seama că este apartamentul lui Becky, cel puţin temporar, că el şi Tony nu mai sunt împreună şi că nu ar trebui să se instaleze ca la el acasă, aşa, tam-nesam. S-a ridicat în picioare, Becky i-a aruncat o privire ciudată şi el s-a aşezat la loc.

— Un pahar de vin? Becky agita o sticlă spre el.

— Sigur, spuse Jamie, nedorind să fie nepoliticos. I-a umplut un pahar.

— Nu vreau să răspund la telefon. îmi simplifică mult viaţa.

— înţeleg. Capul lui Jamie era plin de lucrurile pe care plănuise să

i le spună lui Tony, dar niciunul dintre ele nu prea se mai potrivea acum. Centrul Artistic Battersea. Asta ce-nseamnă, tablouri, expoziţii…

Becky i-a aruncat o privire ucigătoare şi şi-a turnat din nou vin în pahar.

— Este un teatru. Lucrez într-un teatru. Rostise cuvântul teatru foarte rar, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil mic. Sunt director administrativ.

— înţeleg, spuse Jamie. Experienţa lui cu teatrul se limita la vizionarea în silă a spectacolului Miss Saigon, care nu îi plăcuse. I se părea mai prudent să nu îi împărtăşească experienţa sa lui Becky.

— N-ai fost foarte atent când Tony ţi-a povestit despre familia lui, nu-i aşa?

Jamie nu îşi amintea nici o conversaţie în care Tony să îi fi spus cu ce se ocupă sora lui. Era posibil ca Tony să nu îi fi spus, de fapt, nimic. I s-a părut mai înţelept să îşi ţină gura, din nou.

— Deci… când se-ntoarce Tony?

— Nu ştiu sigur. Cred că mai stă câteva săptămâni. A fost o decizie luată aşa, pe moment.

Jamie şi-a făcut un calcul rapid în cap. Două săptămâni.

— Rahat.

— De ce rahat?

Jamie nu era sigur dacă Becky era o persoană înţepată sau dacă era înţepată în mod special cu el. Tatona terenul.

— Voiam să vină undeva. La o nuntă, de fapt. La nunta surorii mele. Se mărită.

— Asta fac oamenii la nunţile lor, în general. Jamie începea să înţeleagă de ce Tony nu se agitase prea tare să îi facă cunoştinţă cu soră-sa. Femeia asta i-ar fi făcut o concurenţă acerbă lui Katie.

— Ne-am certat.

— Stiu.

— Şi a fost vina mea.

— Aşa am înţeles şi eu, spuse Becky.

— în fine, mă gândeam că dacă l-aş convinge să vină la nuntă…

— Cred că tocmai asta a vrut să evite. Prin plecarea în Creta.

— Aha.

Becky şi-a stins ţigara în mica scrumieră de sticlă din mijlocul mesei şi Jamie s-a concentrat pe fuioarele de fum care au plutit şi s-au destrămat în aer, ca să nu se mai gândească la tăcerea stânjenitoare.

— Te-a iubit, spuse Becky. Ştii asta, nu-i aşa?

— M-a iubit? Spusese o tâmpenie. Dar era prea şocat ca să îi mai pese cum sună.

Tony îl iubeşte. Şi-atunci de ce dracu' nu i s-a spus niciodată? Jamie presupusese tot timpul că Tony simte exact la fel ca el. Că nu vrea să se lege la cap dacă nu-l doare.

Tony îl iubeşte. Şi el îl iubeşte pe Tony. Cum Dumnezeu a reuşit să distrugă totul într-un mod atât de spectaculos?

— Nici nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa? spuse Becky. Jamie nu mai găsea absolut nimic de spus.

— Iisuse, spuse Becky. Bărbaţii sunt atât de idioţi câteodată.

Jamie a dat să spună că dacă Tony i-ar fi spus, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar nu părea un răspuns de om matur. în plus, ştia precis de ce Tony nu îi spusese nimic. Fiindcă nu i-ar fi permis niciodată să i-o spună, fiindcă era îngrozit că ar fi putut să i-o spună.

— Cum pot să iau legătura cu el?

— Dumnezeu ştie, spuse Becky. Stă la un amic, care are un fel de casă de vacanţă acolo.

— Gordon.

— Parcă. S-a gândit c-o să aibă semnal la celular.

— N-are. Am încercat.

— Ghinion, spuse Becky.

— Ai o ţigară? spuse Jamie.

Becky a zâmbit, în premieră. I-a dat o ţigară şi un foc.

— Eşti în ultimul hal, nu-i aşa?

— Uite ce-i, spuse Jamie. Dacă sună…

— N-a sunat.

— Dar dacă sună…

— Tu vorbeşti serios, nu-i aşa? spuse Becky. Jamie îşi luă inima-n dinţi.

— II iubesc. Nici nu mi-am dat seama până când… în fine, Dumnezeule, Tony mi-a dat papucii. Pe urmă, soră-mea a contramandat nunta. Apoi taică-meu a suferit un fel de cădere nervoasă şi a sfârşit într-un spital. Şi ne-am dus cu toţii la Peterborough şi, pe scurt, ne-am scos ochii unii altora. Şi a fost oribil. Cu adevărat oribil. Acuma nunta se ţine din nou.

— Ăsta o să fie un eveniment foarte distractiv, nu-i aşa?

— Şi mi-am dat seama că Tony este singura persoană care…

— Of, Doamne. Orice, numai să nu plângi. Te rog frumos. Bărbaţii care plâng mă calcă pe nervi. Mai bea ceva. îi turnă restul de vin în pahar.

— îmi pare rău. Jamie se şterse la ochii care i se umeziseră şi îşi înghiţi lacrimile.

— Lasă-i o invitaţie, spuse Becky. Scrie-i ceva siropos pe ea. O să i-o las deasupra teancului de mandate poştale. Sau pe pernă. în fine. Dacă o să se-ntoarcă la timp, o să-l bat la cap şi-o să-l fac să vină.

— Pe bune?

— Pe bune. îşi aprinse o altă ţigară. L-am cunoscut pe fostul lui prieten. Bătut în cap. Părerea mea. Evident că noi doi nu ne cunoaştem de prea mult timp, dar, crede-mă, diferenţa dintre voi este ca de la cer la pământ.

— Ryan părea drăguţ. în gândul lui, Jamie îi făcea cunoştinţă lui Becky cu Katie şi se întreba dacă ele două ar deveni prietene la cataramă sau dacă ar lua foc instantaneu.

— Ryan. Doamne. Ce dobitoc. Ura femeile. Ştii textul, nu poţi să lucrezi cu ele fiindcă nu sunt destul de rezistente şi o şterg ca să facă copii. Probabil că nici nu era gay. Nu în toată regula. Cunoşti genul. Ideea de a face sex cu o femeie le întoarce stomacul pe dos. Ura şi copiii. O chestie care mă scoate din sărite. Adică, de unde Dumnezeu crezi că apar adulţii? Vrei şoferi de autobuz şi doctori? Ai nevoie de copii. Mă bucur că nu sunt în locul bietei femei care şi-a petrecut o bună parte din viaţă ştergându-l la fund. Nu-i plăceau câinii. Nici pisicile. Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat căruia nu îi plac animalele. Asta este regula mea. Ce zici, te-ar tenta să împărţi cu mine o porţie de curry de la Tesco?

88

Jean l-a sunat pe David. Boilerul fusese instalat şi avea din nou casa la dispoziţie, aşa că a trecut pe la el, după ce a ieşit de la librărie, în drum spre casă.

I-a spus despre nuntă şi el a râs. Fără răutate.

— Măi, măi, măi. Să sperăm că ziua în sine nu va fi la fel de plină de evenimente ca cele premergătoare.

— Mai vii, nu?

— Vrei să vin?

— Da, spuse ea. Da, vreau. Nu putea să îi zică nu. Şi dacă Jamie şi Ray se vor dondăni sau, în cazul în care Katie se va răzgândi în mijlocul ceremoniei, va dori să arunce o privire prin încăpere şi să vadă faţa cuiva care să înţeleagă prin ce trece.

A îmbrăţişat-o, i-a făcut o cană de ceai şi a poftit-o să ia loc în seră şi i-a povestit despre instalatorul excentric care meşterise la boiler. („Polonez, se pare. Licenţiat în economie. A zis că a venit pe jos până în Marea Britanie. A stat la o mănăstire nemţească. A fost la cules de fructe în Franţa. Cam şmecher, totuşi. Nu ştiu dacă să cred chiar tot ce mi-a zis".)

Şi oricât i-ar fi plăcut să vorbească, şi-a dat seama că ar prefera să fie transportată în singurul loc în care uita, fie şi pentru scurt timp, cine era şi ce se întâmpla în restul vieţii ei. I se părea un pic înfricoşător să vrei ceva atât de mult. Dar asta nu înăbuşea dorinţa.

L-a luat de mână şi s-a uitat în ochii lui şi a aşteptat ca el să îşi dea seama la ce se gândeşte, ca să nu fie nevoită să o spună cu voce tare.

I-a zâmbit la rândul lui şi a ridicat dintr-o sprânceană şi i-a spus:

— Hai să mergem sus.

▫ 89 ▫

Din cauza spitalizării, George pierduse a doua şedinţă de terapie. Prin urmare, îl cam îngrozea următoarea întâlnire cu domnişoara doctor Endicott, la fel de mult cum îl îngrozise odinioară ideea de a fi trimis la domnul Love ca să-i explice de ce aruncase ghiozdanul lui Jeffrey Brown pe acoperiş.

Dar ea a ascultat povestea cu deferentă şi a pus nişte întrebări la obiect, respectiv ce sperase să obţină şi ce simţise în diferite puncte de pe parcursul întregului proces, iar impresia foarte limpede a lui George a fost că şi dacă ar fi anunţat-o că şi-a omorât soţia şi a făcut-o plăcintă, domnişoara Endicott l-ar fi întrebat cu ce garnitură a servit-o, lucru care îl intriga.

Începea să îl agaseze. I-a spus că acum se simte mult mai bine, iar ea l-a rugat să fie mai explicit. I-a descris sentimentele lui în legătură cu nunta lui Katie şi domnişoara Endicott i-a cerut o definiţie a „detaşării budiste".

Când, la sfârşitul şedinţei, domnişoara Endicott i-a spus că aşteaptă cu nerăbdare întâlnirea de săptămâna viitoare, George a scos un „î-hî" ambiguu, fiindcă nu era sigur că va reveni. Pe undeva, s-ar fi aşteptat ca domnişoara Endicott să reacţioneze la ambiguitatea lui jucată, dar cele patruzeci şi cinci de minute rezervate consultaţiei se scurseseră şi era limpede că acum aveau voie să se poarte din nou ca nişte fiinţe umane normale.

▫ 90 ▫

Jamie a plecat târziu din apartamentul lui Tony. Oricum, prea

târziu ca să mai sune la nişte oameni cu copii. Aşa că s-a hotărât să meargă a doua zi acasă la Katie şi la Ray, să ia invitaţia şi să îi felicite în persoană.

Îi plăcuse de Becky. Când au ajuns la curry-ul făcut la microunde, s-a mai înmuiat, chiar dacă nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu opiniile ei despre agenţii imobiliari. Lui Jamie îi plăceau femeile aprige. Mai mult ca sigur, fiindcă crescuse cu Katie. In schimb, nu suporta de nici o culoare femeile cu vino-ncoa, cele după care se întoarce capul pe stradă, cele care îşi trec mâna prin păr şi care poartă haine din mohair roz (motivul pentru care jucătorii de rugby şi alpiniştii utilitari erau atraşi de ele era un mister pe care Jamie nu îl înţelegea în ruptul capului). O clipă i-a trecut prin cap că ar putea fi lesbiană. Apoi şi-a amintit de o povestire a lui Tony, despre cum odată ea şi un băiat au rupt colacul de la toaleta părinţilor ei, în timpul unei partide. Dar oamenii se mai schimbă, desigur.

I-a povestit despre relaţia cu suişuri şi coborâşuri a lui Katie şi Ray şi a reuşit să o convingă că Ray este un candidat potrivit pentru castrare, apoi şi-a mai îndulcit afirmaţiile şi a încercat să arate totuşi că este un tip de treabă, lucru de o mie de ori mai greu fiindcă, dacă se gândea mai bine, nu ştia ce anume se schimbase de fapt.

Becky i-a povestit despre copilăria lor petrecută în Norwich. Cei cinci câini. Alergia mamei lor la treburile casnice. Ataşamentul patologic al tatălui lor faţă de locomotivele cu aburi. Accidentul de maşină din Scoţia. („Ne-am târât afară din maşină, fără nici o zgârietură, şi ne-am întors şi spatele maşinii era făcut praf şi pe şosea era, nu exagerez, o jumătate de câine. Am avut coşmaruri legate de asta. încă mai am".) Băiatul pe care l-au luat în îngrijire şi care era obsedat de cuţite. Momentul în care Tony şi un prieten au dat foc unui avion de jucărie cu motorul pornit, l-au lansat de la fereastra dormitorului şi s-au uitat cum survolează lin fundul grădinii, arzând dramatic, apoi virând şi intrând din zbor în casa pe jumătate ridicată din vecini…

Jamie mai auzise majoritatea acestor poveşti şi înainte, într-o formă sau alta. Dar, de data aceasta, asculta aşa cum trebuie.

— Pare nasol.

— N-a fost chiar aşa, spuse Becky. Mai exagerează şi Tony.

— Am crezut că părinţii voştri l-au dat afară. După povestea aia cu el şi cu…

— Cari. Cari Waller. îhî. Dar Tony îşi dorea să fie dat afară.

— Pe bune?

— Faptul că este gay a fost mană cerească pentru Tony. Becky şi-a aprins o ţigară. Aşa putea să fie proscris, fără să-şi bage heroină pe

venă sau să fure maşini.

Jamie a digerat informaţia pe îndelete. Deşi era la o mie de mile depărtare, niciodată nu se simţise atât de aproape de Tony.

— Dar tu şi Tony… Nici voi nu eraţi prea apropiaţi, nu-i aşa? Iar acum stai la el cât e plecat.

— Ne-am întâlnit când m-am mutat la Londra. Acum câteva săptămâni. Brusc ne-am dat seama că ne simpatizăm.

Pe Jamie l-a bufnit râsul. De uşurare, de fapt. Că Tony putea face acelaşi tip de greşeli pe care le făcuse şi el.

— De ce râzi? întrebă Becky.

— De nimic, spuse Jamie. Este pur şi simplu… Este bine. Este foarte bine.

Părea să le surâdă norocul. Tuturor. Poate că era ceva în aer.

În seara următoare, când a ajuns acasă la Katie, i-au deschis amândoi, şi ea, şi Ray, împreună, lucru care i s-a părut simbolic şi s-a trezit spunând „Felicitări”, cu sinceritatea pe care nu reuşise să o afişeze prima dată.

A fost invitat în bucătărie. A trecut prin sufragerie, unde, în loc de salut, a primit un mormăit aproape imperceptibil de la Jacob, care era adâncit în vizionarea casetei video cu Fir eman Sam.

Katie părea un pic răvăşită. Ca oamenii aceia intervievaţi pe la ştiri, care de-abia au fost daţi jos din troliul unui elicopter, după ce au fost salvaţi dintr-o situaţie îngrozitoare.

Şi Ray părea altul sau poate aşa i se părea lui Jamie, fiindcă acum avea altă părere despre el. Oricum, era limpede că el şi Katie se înţelegeau mai bine. In primul rând, se tot atingeau, lucru pe care nu îl mai văzuse înainte. Ba chiar, după ce s-a terminat Fireman Sam şi Jacob a dat o tură în căutarea unei cutii cu suc de mere, s-a făcut simţită o tensiune oedipiană evidentă („N-o mai îmbrăţişa pe mami…”, „Vreau s-o iau eu pe mami în braţe…”). Şi lui Jamie i-a trecut prin cap că Ray şi Katie s-au îndrăgostit de-abia după ce au trecut prin toate porcăriile pe care majoritatea oamenilor le păstrează pentru sfârşitul relaţiei lor. Aşa aleseseră ei să rezolve lucrurile.

Jamie a cerut o invitaţie pentru Tony, iar Ray a părut anormal de încântat de posibilitatea ca Tony să vină la nuntă.

— Nu cred că va fi cazul, spuse Jamie. S-a rupt de lume, e pe undeva, prin Grecia. Sper doar să se-ntoarcă la timp.

— Am putea să-i dăm de urmă, spuse Ray, cu o voioşie plină de solicitudine, care lui Jamie i s-a părut cam nelalocul ei.

— Cred că mingea este acum în terenul zeilor, zise Jamie.

— Treaba ta, spuse Ray.

În acest punct, Katie a urlat „Jacob” şi s-au întors toţi ca să se uite la Jacob, care turna tacticos sucul de mere din cutie pe podeaua de la bucătărie.

Ray l-a pus să îşi ceară scuze, apoi l-a târât afară în grădină, la joacă, ca să îi demonstreze că taţii vitregi mai au şi alte funcţii, în afară de monopolizarea mamelor.

Jamie şi Katie au trăncănit vreo zece minute despre nuntă, apoi Katie a primit un telefon de acasă. A reapărut după câteva clipe, uşor nedumerită.

— Era tata.

— Ce mai face?

— Părea bine. Dar voia să vorbească cu Ray. N-a vrut să-mi spună despre ce este vorba.

— Poate că vrea să facă pe cocoşul şi să plătească el tot.

— Aşa o fi. în fine, o să aflăm după ce vorbeşte cu Ray.

— Deşi cu tata nu se ştie niciodată, spuse Jamie.

— Ia zi, spuse Katie, ce ai de gând să-i scrii lui Tony?

▫ 91 ▫

George a făcut greşeala să stea gol în faţa oglinzii.

Făcuse ultima vizită la cabinetul medical. Rana prinsese coajă şi nu mai era nevoie de bandajatul zilnic. Acum, după micul dejun, dădea pur şi simplu la o parte pansamentul din ziua precedentă, se băga timp de zece minute în apă fierbinte cu sare, ieşea, se ştergea cu grijă şi îşi punea un pansament curat.

Îşi lua pastilele şi, într-un fel, de-abia aştepta ziua nunţii. Având în vedere că Ray şi Katie preluaseră organizarea, nu prea mai avea nimic de făcut. Un toast mic i se părea o contribuţie foarte simplă la desfăşurător.

Oglinda a fost, în parte, un act de bravură prostesc, o celebrare a faptului că scăpase de probleme şi că nu avea de gând să le mai lase să îi restricţioneze comportamentul pe viitor.

Nu că motivul mai avea vreo importanţă acum.

A ieşit din baie, s-a şters cu prosopul, şi-a supt burta, şi-a tras umerii şi s-a postat cu băgare de seamă în faţa chiuvetei.

Mai întâi i-a atras atenţia norul de puncte roşii de pe biceps, aceleaşi pe care le văzuse în camera de hotel şi de care reuşise să uite. Păreau mai mari şi mai numeroase decât ţinea el minte.

I s-a făcut rău.

Normal ar fi fost să se întoarcă rapid cu spatele la oglindă, să se

îmbrace, să ia vreo două pastile de codeină şi să deschidă o sticlă de vin. Dar nu era în stare să se oprească.

A început să îşi examineze pielea. De pe braţe. De pe piept. De pe stomac. Să se întoarcă şi să se uite peste umăr, ca să îşi cerceteze spatele.

Nu era bine ce făcea. Era ca şi cum s-ar fi uitat la un vas Petri într-un laborator. Pe fiecare inch pătrat descoperea o nouă oroare. Aluniţe închise la culoare, încreţite ca nişte stafide, pistrui claie peste grămadă, formând arhipelaguri de insule ciocolatii, băşici inofensive de culoarea pielii, unele stoarse, altele pline de lichid.

Pielea lui devenise o grădină zoologică, plină de forme de viaţă alogene. Dacă le-ar cerceta mai îndeaproape, sigur le-ar vedea mişcându-se şi crescând. A încercat să nu se uite de aproape.

Ar fi trebuit să se ducă din nou la doctorul Barghoutian. Sau la alt doctor, mai bun.

Crezuse prosteşte că îşi va rezolva problemele cu plimbări lungi şi dezlegarea de cuvinte încrucişate. Şi, între timp, boala se prăpădise de râs şi se răspândise şi se instalase mai bine şi dăduse naştere altor boli.

Şi-a luat ochii de la oglindă doar după ce i s-a înceţoşat vederea şi i s-au înmuiat genunchii şi s-a scurs fără vlagă pe podeaua de la baie.

În acest punct, imaginea propriei pieli goale, încă vie în mintea lui, s-a preschimbat în pielea de pe fesele acelui bărbat care se mişca în sus şi în jos între picioarele lui Jean, în dormitor.

Îi auzea din nou. Sunetele animalice. Carnea fleşcăită care tremura şi se legăna. Lucrurile pe care nu le văzuse, dar pe care şi le imagina mult prea limpede. Organul bărbatului intrând şi ieşind din Jean. Aspiratul şi alunecatul. Pliurile roz.

În această casă. în propriul lui pat.

Parcă şi simţea. Mirosul de toaletă. Intim şi nespălat.

Murea. Şi nimeni nu ştia.

Nevasta lui făcea sex cu alt bărbat.

Şi trebuia să ţină un toast la nunta fiicei lui.

Se agăţase de traversa de jos a suportului de prosoape, ca un om care se luptă să nu fie luat de valurile unui potop.

Se întâmpla din nou. Dar mai rău. Nu mai exista o podea sub el. Baia, casa, satul, Peterborough… se dezghiocaseră toate şi se făcuseră praf şi pulbere şi se împrăştiaseră în cele patru zări, nelăsând în urma lor nimic altceva decât spaţiul infinit, pe el şi un suport de prosoape. Ca şi cum ar fi ieşit în afara navei spaţiale şi ar fi descoperit că pământul a dispărut.

Era din nou nebun. Şi de data aceasta nu mai avea nici o speranţă.

Crezuse că s-a vindecat. Dar se înşelase.

Nu mai avea pe cine să se bazeze. Avea să rămână aşa până la moarte.

Codeină. Avea nevoie de codeină. Nu putea să facă nimic în privinţa cancerului. Sau a lui Jean. Sau a nunţii. Singurul lucru pe care îl putea face era să le mai îndulcească puţin pe toate.

Ţinându-se strâns de suportul pentru prosoape, a încercat să se ridice. Dar, în timp ce se îndrepta de spate, carnea moale a stomacului a fost expusă şi a simţit că îl mănâncă şi că se zvârcoleşte. A luat un prosop pe care şi l-a înfăşurat în jurul abdomenului. Şi-a transferat mâinile pe marginea căzii şi s-a ridicat în picioare.

Putea să o facă. Era un lucru simplu. Să ia pastilele şi să aştepte. Asta era tot ce trebuia să facă.

A deschis dulăpiorul şi a scos flaconul. A dat pe gât patru pastile, cu apă de la robinetul de la cadă, ca să evite oglinda de deasupra chiuvetei. Erau periculoase patru? Habar nu avea şi nu îi păsa.

A mers împleticit până în dormitor. A aruncat prosopul şi a reuşit cumva să se strecoare în haine, în ciuda faptului că îi tremurau mâinile. S-a băgat în pat şi şi-a tras plapuma peste cap şi a început să recite poezii, până şi-a dat seama că acesta era locul în care se întâmplase, chiar aici, unde îşi odihnea capul, şi i-a venit să vomite şi a ştiut că trebuie să facă ceva, orice ca să se mişte şi ca să îi mai treacă vremea, până ce medicamentele vor începe să îşi facă efectul.

A aruncat plapuma cât colo, s-a sculat şi a respirat adânc de câteva ori în şir, ca să prindă curaj înainte de a o lua spre parter.

Presupunând că Jean va fi având treabă în altă parte, a plănuit să ia o sticlă de vin şi să se îndrepte direct către atelier. în cazul în care codeina nu va îşi face efectul, o să se îmbete. Nu îi mai păsa ce va zice Jean.

Dar Jean nu avea treabă în altă parte. Ajunsese pe la jumătatea scării, când ea şi-a făcut apariţia lângă balustradă, fluturând receptorul de la telefon şi spunând, exasperată:

— în sfârşit. Te-am tot sunat. Ray ar vrea să vorbească cu tine.

George a înlemnit, ca un animal care a fost reperat de o pasăre de pradă şi care speră că, dacă va rămâne nemişcat, se va pierde în peisaj.

— Ai de gând să vorbeşti sau nu? îl întrebă Jean, agitând telefonul spre el.

Şi-a privit mâna care se ridica să apuce receptorul, în timp ce picioarele parcurgeau ultimele trepte. Jean avea o mănuşă din cauciuc într-o mână şi o cârpă de şters vasele în cealaltă. I-a pasat receptorul,

a dat din cap şi a dispărut în bucătărie.

George a dus receptorul la ureche.

Filmul din capul lui sărea ameţitor de la o imagine grotescă la alta. Faţa boschetarului de pe peronul gării. Coapsele goale ale lui Jean. Propria-i piele bolnavă.

Ray spuse:

— George. Sunt Ray. Mi-a spus Katie că vrei să vorbeşti ceva cu mine.

Era ca unul dintre apelurile acelea care te trezesc în mijlocul nopţii, când ţi-e greu să îţi aminteşti pe ce lume te afli.

Habar nu avea ce voise să vorbească cu Ray.

Oare toate acestea se întâmplau cu adevărat sau căzuse într-un fel de stare delirantă? Oare zăcea în continuare în patul de la etaj?

— George? spuse Ray. Mai eşti acolo?

A încercat să spună ceva. A scos un mieunat slab. A îndepărtat receptorul de ureche şi s-a uitat la el. Vocea lui Ray încă mai ieşea din găurele. George nu dorea să prelungească momentul.

A pus receptorul în furcă, cu grijă. S-a întors şi a intrat în bucătărie. Jean umplea maşina de spălat vase, iar el nu avea destulă energie pentru o ceartă care ar fi izbucnit dacă ar fi ieşit pe uşă cu o sticlă de vin.

— Ce rapid, spuse Jean.

— Greşeală, spuse George.

Străbătuse deja jumătate din grădină, în şosete, când şi-a dat seama că se poate ca Jean să nu fi înghiţit micul lui subterfugiu genial.

▫ 92 ▫

Jamie s-a aşezat, cu o cană de ceai în faţă şi stiloul lui cel mai bun, şi nişte hârtie de scris, pe care o găsise pe fundul unui sertar. Hârtie de calitate, ca aceea pe care era obligat să o folosească când era puşti, pentru scrisorile de mulţumire.

A început să scrie.

Dragă Tony, Te iubesc şi vreau să vii la nuntă. Săptămâna trecută am fost la Peterborough. Tata a avut o cădere nervoasă şi a ajuns la spital după ce s-a ciopârţit cu foarfecă (o să-ţi explic mai încolo). Când m-am dus la spital, am dat de bărbatul cu care maică-mea are o relaţie (o să-ţi explic şi asta). Katie şi maică-mea s-au luat de păr din cauza nunţii. Care a fost contramandată. Dar acum va avea loc din nou (o să-ţi explic…

A rupt foaia, a mototolit-o şi a luat-o de la capăt. Tony cheltuise o grămadă de energie ca să scape de familia lui. Nu era cazul ca Jamie să bată toba cu privire la neajunsurile din a lui.

Dragă Tony, Te iubesc şi vreau să vii la nuntă.

Săptămâna trecută am fost la Peterborough şi mi-am dat seama că tu eşti familia mea…

Prea siropos.

Dragă Tony, Te iubesc.

Nunta a fost contramandată. Acum se ţine din nou. Numai Dumnezeu ştie ce-o să se mai întâmple în ziua respectivă, dar eu vreau să fii acolo cu mine…

Iisuse. Acum prezenta evenimentul ca pe un spectacol.

De ce naiba era aşa de greu?

Şi-a luat ceaiul, a ieşit afară, s-a aşezat pe bancă şi şi-a aprins o ţigară. Nişte copii de şapte, opt ani se jucau într-o grădină din apropiere. îi aduceau aminte de copilărie. Piscinele gonflabile şi săriturile olimpice peste nuiele de bambus. Turele cu bicicleta şi căţăratul în copaci. Peste câţiva ani, vor fuma sau vor umbla după o canistră de benzină. Dar, deocamdată, era un zgomot plăcut. Precum bâzâitul unei cositoare sau al unei partide de tenis.

Era aşa al naibii de greu fiindcă nu putea să vorbească cu Tony faţă în faţă. îi spui ceva unui om în faţă, vezi ce reacţie are şi ajustezi puţin cârma. Ca atunci când încerci să vinzi o casă („Este o zonă foarte cosmopolită”. „Asta am observat şi noi”. „Scuze. Limbaj de agent imobiliar. Mă tem că vine la pachet”.).

Iar Tony, în absenţa lui, se schimbase. După tot ce îi spusese Becky. Acum, când se gândea la Tony, îşi imagina o persoană mai puţin fermă, mai vulnerabilă, cineva care semăna mai mult cu el.

Şi Jamie se schimbase.

Iisuse, era ca într-un joc de şah.

Nu. Se purta prosteşte.

Încerca să îl recucerească pe Tony. Ar fi fost bine să vină la nuntă, dar dacă nu o să ajungă la timp, nu o să fie sfârşitul lumii. Odată şi odată, tot va trebui să se întoarcă din Grecia.

De fapt, dacă nunta va fi un dezastru, mai bine să nu ajungă.

Rezolvat.

Şi-a stins ţigara şi a intrat în casă.

Dragă Tony, Te rog să vii la nuntă. Vorbeşte cu Becky. Ea ştie tot. Te iubesc.

A pus-o în plic, împreună cu o hartă rutieră xeroxată, a sigilat

plicul, la destinatar a trecut-o pe Becky, a lipit timbrul şi l-a dus la cutia poştală, ca nu cumva să se răzgândească.

▫ 93 ▫

în alte împrejurări, poate că George s-ar fi sinucis. De două nopţi avea vise cu înecul din Peterborough şi în ele râul îl chema, aşa cum l-ar fi chemat un pat uriaş şi pufos, şi chiar şi în vis era înfricoşător cât de mult îşi dorea să renunţe la tot şi să se scufunde în răcoare şi în întuneric şi să se şteargă totul definitiv. Dar mai rămăseseră doar şase zile până la nuntă şi ar fi fost nedemn din partea lui să îi facă una ca asta propriei fiice.

Aşadar, momentan, trebuia să găsească o cale de a trăi zi de zi, până la momentul când va fi convenabil să facă ceva drastic, care să nu strice atmosfera festivă. Mai mult ca sigur, se va întâmpla după ce Katie şi Ray se vor întoarce din luna de miere.

După ce s-a examinat în oglindă, a ajuns la concluzia că organismul lui va intra într-un soi de blocaj. Părea de neconceput ca trupul uman să supravieţuiască presiunii create de această panică susţinută, fără ceva care să se rupă sau să se oprească din funcţionare. La început, s-a temut – aşa cum se temea de cancer – să nu îşi piardă minţile în mod iremediabil sau să nu leşine în faţa invitaţilor de la nuntă. Dar, după douăzeci şi patru de ore, se ruga din tot sufletul să se întâmple ceva. Un atac cerebral. Un atac de cord. Orice. Chiar nu îi mai păsa dacă va supravieţui sau nu, atâta timp cât va fi inconştient şi va fi absolvit de orice responsabilitate.

Nu putea să doarmă. De îndată ce punea capul pe pernă, simţea cum pielea lui suferă mutaţii pe sub haine. Zăcea nemişcat, aşteptând ca Jean să adoarmă, după care se ridica din pat, mai lua nişte codeină şi îşi turna nişte whisky. Se uita la programele stranii pe care le dejectau televiziunile, târziu în noapte. Documentare despre gheţari, făcute de centre universitare de învăţământ la distanţă. Filme în alb-negru din anii patruzeci. Ştiri agricole. A plâns şi a mers în cerc pe covorul din sufragerie.

A doua zi s-a dus în atelier şi a născocit nişte treburi lipsite de noimă, ca să se istovească şi să îşi ocupe mintea (în casă, doi bărbaţi montau noua mochetă). A şlefuit tocurile de la ferestre. A măturat podeaua de ciment. A mutat toate cărămizile din stivă, una câte una, în celălalt capăt al atelierului. A făcut o serie de mici construcţii în stilul Stonehenge.

Întâmpina mari probleme cu mâncarea. După câteva îmbucături, i se făcea greaţă, aşa cum păţea pe feriboturi, când se strica vremea. S-a forţat să înghită nişte pâine prăjită cu unt, ca să nu o alarmeze pe

Jean, şi a trebuit să se ducă sus şi să se închidă în toaletă, ca să vomite.

A început să îşi piardă minţile pe la jumătatea celei de-a doua zile. S-a ridicat de la masă la sfârşitul prânzului, fără să se atingă de desert, spunând că trebuie să ajungă undeva. Nici el nu ştia unde. îşi amintea că a părăsit casa pe uşa din faţă. Apoi, o perioadă destul de lungă de timp, nu şi-a mai amintit nimic. Un zgomot alb îi umplea capul, similar sunetului alb al unui televizor pe care nu se mai poate prinde nici un canal, dar mai tare şi mult mai persistent. Nu era de natură să îl calmeze, dar era mai bine decât să stea aplecat deasupra vasului de toaletă şi să vomite pâinea prăjită sau să zacă în pat şi să simtă cum leziunile se înmulţesc şi fuzionează.

Era posibil să fi luat autobuzul. Deşi nu avea nici o amintire clară că ar fi fost într-un autobuz.

Când şi-a venit în simţiri, stătea în picioare, în cabinetul doctorului, în faţa biroului de la recepţie. O femeie îi spunea ceva, din spatele unui monitor de computer:

— Pot să vă ajut cu ceva? Tonul vocii dădea de înţeles că îl mai întrebase de câteva ori.

S-a aplecat spre el şi a repetat întrebarea, dar mai rar şi mai blând, ca atunci când îţi dai seama că persoana căreia i te adresezi nu vrea să îţi irosească timpul, ci că suferă de o tulburare mintală autentică.

— Aş vrea să-l văd pe doctorul Barghoutian, spuse George.

Da, acum, că ajunsese aici, i se părea o idee bună. Poate că acesta era motivul care îl mânase încoace.

— Aveţi programare?

— Nu cred, spuse George.

— Mă tem că doctorul Barghoutian are un program încărcat astăzi. Dacă este urgent, puteţi consulta alt doctor.

— Vreau să-l văd pe doctorul Barghoutian.

— îmi pare rău. Doctorul Barghoutian consultă alţi pacienţi.

George nu îşi mai amintea cum trebuie să te cerţi politicos cu cineva.

— Vreau să-l văd pe doctorul Barghoutian.

— îmi pare foarte rău, dar…

Era limpede că drumul până la cabinet îi consumase toată energia (poate că venise pe jos). Habar nu avea ce urma să îi spună doctorului Barghoutian, dar toată fiinţa lui părea să se fi concentrat pe intrarea în cămăruţa aceea. Dar cum părea imposibil, pur şi simplu nu putea să conceapă ce altceva ar putea să mai facă. Se simţea complet singur şi, în mod straniu, îi era frig (avea hainele ude; poate că plouase afară).

S-a culcat pe podea şi s-a încolăcit în colţul dintre mochetă şi panoul de lemn al biroului de la recepţie şi a plâns puţin.

Şi-a dus genunchii la gură. Nu o să se mai mişte. O să stea aici pe veci.

Cineva l-a învelit cu o pătură. Ori asta, ori a visat că cineva l-a învelit cu o pătură.

Şi-a amintit că a citit undeva cum, cu puţin înainte de a muri de frig, te cuprinde o căldură plăcută şi o senzaţie de pace, semne că sfârşitul este aproape.

Numai că sfârşitul nu era aproape. Şi nu avea să stea aşa pe veci, fiindcă cineva îi spunea „Domnule Hali…? Domnule Hali…?” şi, când a deschis ochii, s-a trezit holbându-se la doctorul Barghoutian, care stătea pe vine în faţa lui, iar George fusese atât de departe, încât i-au trebuit câteva secunde ca să realizeze unde se află şi de ce este şi doctorul Barghoutian acolo.

A fost ajutat să se ridice şi condus pe coridor, până în cabinetul de consultaţii al doctoralului Barghoutian, unde a fost aşezat cu grijă pe un scaun.

Timp de câteva minute, nu a putut să vorbească. Doctorul Barghoutian nu părea din cale afară de îngrijorat, s-a lăsat pur şi simplu pe speteaza scaunului şi a spus:

— Când sunteţi gata.

George şi-a luat inima în dinţi şi a început să vorbească, în orice altă zi, ar fi fost jenat de neputinţa de a formula propoziţii coerente, dar acum nu îi păsa. Era ca un om care se târăşte printr-o oază, într-un film de desene animate.

— Am cancer… Mor… Mi-e foarte frică… Nunta fiicei mele…

Doctorul Barghoutian l-a lăsat să continue un timp în această manieră. Presiunea din capul lui George mai slăbise puţin şi începea să îşi recapete controlul asupra sintaxei.

— Vreau să mă internez în spital… Vreau să mă internez într-un spital psihiatric… Vă rog… Am nevoie de îngrijiri… într-un loc sigur…

Doctorul Barghoutian l-a lăsat să vorbească, până s-a împotmolit.

— Nunta se va ţine sâmbătă, presupun. George a dat din cap că da.

Doctorul Barghoutian s-a lovit de câteva ori cu pixul în dinţi.

— Păi, bine. Uitaţi cum o să facem.

George s-a simţit mai bine după ce l-a auzit spunând aceste cuvinte.

— O să vă întoarceţi la mine pentru un consult, luni dimineaţă.

Lui George îi era din ce în ce mai rău.

— Dar…

Doctorul Barghoutian a ridicat pixul. George s-a oprit.

— O să vă dau trimitere la dermatolog. Şi dacă nici asta n-o să vă liniştească, o să luăm în calcul varianta unui tratament psihiatric mai serios.

George se simţea din nou puţin mai bine.

— între timp, o să vă prescriu o reţetă pentru nişte pastile de valium, bine? Luaţi oricât de multe simţiţi nevoia. Vă sugerez să nu puneţi gura pe şampanie în timpul nunţii. Dacă nu vreţi să sfârşiţi sub masă.

Doctorul Barghoutian a completat reţeta.

— Bun, sunt sigur că data viitoare când ne vom vedea o să vă simţiţi mult mai liniştit. în caz contrar, o să luăm nişte măsuri în această privinţă.

Nu era soluţia la care se aşteptase George. Dar ideea unui alt consult pe luni şi promisiunea unui tratament psihiatric serios îl mai liniştea.

Va găsi el o cale de a-l evita pe dermatolog.

— Acum, ce ziceţi, vă simţiţi în stare să mergeţi acasă? Aţi vrea ca recepţionera să o sune pe soţia dumneavoastră, să vină şi să vă ia?

Gândul că Jean ar primi un telefon şi că i s-ar spune că s-a prăbuşit în cabinetul medical l-a făcut să îşi vină în simţiri mai repede decât orice altceva.

— Nu. Serios. Mă descurc.

I-a mulţumit doctorului Barghoutian, s-a ridicat şi a constatat că, într-adevăr, este învelit într-o pătură verde, uşoară.

— Luni dimineaţă, la ora zece, spuse doctorul Barghoutian, înmânându-i reţeta. O s-o rog pe recepţionera să vă facă programare. Şi neapărat să treceţi pe la farmacie, înainte de a merge acasă.

A ieşit din cabinet, a traversat strada şi a intrat la Boots, examinând modelul gresiei de pe podea, de teamă să nu dea cu ochii de broşuri. A făcut trei tururi de parc, şi-a luat reţeta, a înghiţit două pastile de valium şi s-a întors acasă cu taxiul.

Se gândea cum să îi justifice lui Jean excursia lui inopinată, dar, când a intrat în casă, a văzut un rucsăcel cu Spiderman în hol şi şi-a dat seama că sosise Katie, împreună cu Jacob, ca să pună la punct ultimele pregătiri, iar când au sosit toţi trei din grădină, Jean nu a părut afectată de anunţul lui, că a ieşit la o plimbare lungă şi nici nu a

ştiut când a zburat timpul.

— Bunicule, bunicule, prinde-mă, spuse Jacob. Dar George nu avea chef să alerge după copii.

— Ce-ar fi să ne jucăm de-a ceva mai liniştit, mai încolo? spuse el şi îşi dădu seama că vorbise serios. Era clar că pastilele de valium începeau să îşi facă efectul. Lucru întărit şi de faptul că s-a dus sus, s-a băgat în pat şi a dormit buştean.

▫ 94 ▫

Katie avea programare la coafor.

Nu era prea sigură când anume o făcuse. Nu era nimic în neregulă cu părul ei, orice se putea remedia cu o tunsoare rapidă cu foarfecă din baie şi cu nişte balsam de păr decent. Era limpede că funcţionase pe pilot-automat, organizând lucrurile după o schemă anume.

Slavă Domnului că nu avea domnişoare de onoare.

I-a spus lui Ray că are de gând să contramandeze programarea, el a întrebat-o de ce, şi ea i-a răspuns că nu i-ar plăcea să fie împopoţonată ca o arătare dintr-un catalog pentru mirese.

— Du-te. Răsfaţă-te un pic.

Iar ea s-a gândit: De ce nu? O viaţă nouă. O nouă tunsoare. Şi s-a dus şi l-a dat jos aproape pe tot. Băieţeşte. Urechile la vedere, pentru prima dată în şapte ani.

Şi Ray avea dreptate. Era mai mult decât un răsfăţ. Persoana din oglindă nu mai era doar soţie şi mamă. Persoana din oglindă era o femeie stăpână pe propriul ei destin.

Maică-sa a fost îngrozită.

Nu era numai părul, neapărat. Era combinaţia dintre păr şi anularea comenzii de la florărie şi decizia de a nu merge la starea civilă într-o limuzină.

— Mi-e teamă că…

— Că ce? întrebă Katie.

— Mi-e teamă că nu va fi… că nu va fi o nuntă ca lumea.

— Fiindcă nu am destul păr?

— Eşti obraznică.

Adevărat, dar maică-sa era… Este ciudat că nu există nici un cuvânt pentru asta, având în vedere cât de des o fac părinţii. Cum traduc orice teamă printr-o altă teamă cu privire la ceva care nu s-ar face ca lumea. Că nu mănânci ca lumea. Că nu te îmbraci ca lumea. Că nu te porţi ca lumea. Ca şi cum lumea ar putea fi pusă în bună rânduială prin simple acte de bună-cuviinţă.

— Păi, o să fie cu mult mai ca lumea decât ultima nuntă.

— Deci tu şi Ray…?

— Ne înţelegem mai bine ca niciodată.

— Nu este un motiv suficient pentru un angajament ferm.

— Ne iubim.

Maică-sa a tresărit uşor, apoi a schimbat subiectul, exact aşa cum a făcut şi Jacob la auzul aceluiaşi cuvânt.

— Apropo, tatăl tău şi Ray…

— Apropo, tata şi Ray ce?

— Nu s-au luat la harţă, nu-i aşa?

— Când? întrebă Katie.

— Alaltăieri. La telefon. Maică-sa părea chiar intrigată de chestiune.

Katie şi-a stors creierii, fără nici un rezultat.

— A sunat Ray, ca să vorbească cu taică-tău. Dar pe urmă taică-tău a zis că a fost o greşeală. Şi mă gândeam să nu fi fost vreo neînţelegere, ceva.

La uşă şi-a făcut apariţia un bărbos, ca să întrebe de poziţionarea tiranţilor.

Katie s-a ridicat în picioare.

— Ştii ceva, mamă, de ce nu suni tu la nişte florării, ca să te simţi mai bine. Vezi dacă se mai poate face ceva de pe o zi pe alta.

— Bine, spuse maică-sa.

— Dar nu la Buller's.

— Bine.

— Am avut o altercaţie, spuse Katie.

— Bine.

Katie a ieşit în grădină, împreună cu bărbosul. Catargul principal fusese înălţat în celălalt capăt al grădinii, iar velele de culoare crem erau ridicate în aer de cinci bărbaţi în hanorace de un verde închis. Jacob alerga printre colacii de frânghie şi scaunele puse unele peste altele, ca un căţeluş dement, adâncit într-o fantezie complexă cu supereroi, iar Katie şi-a amintit ce magie era odinioară să vezi un spaţiu obişnuit transformat în felul acesta. O canapea întoarsă cu fundul în sus. O încăpere plină de baloane.

Apoi Jacob a alunecat şi a dărâmat o masă demontabilă şi şi-a prins degetul în picioarele rabatabile şi a urlat mult şi l-a luat pe sus şi l-a strâns în braţe şi l-a dus în dormitor şi a scos Savlon-ul şi plasturii Maisie Mouse şi Jacob a fost curajos şi s-a oprit din plâns şi maică-sa a

urcat şi i-a spus că a rezolvat problema cu florile.

Au stat una lângă alta pe pat, în timp ce Jacob îşi transforma robotul roşu într-un dinozaur şi invers.

— Deci, o să avem, în sfârşit, ocazia să-l cunoaştem pe iubitul lui Jamie, spuse maică-sa, iar pauza pe care a făcut-o înainte de cuvântul iubit a fost aşa de mică, că i s-a părut aproape imperceptibilă.

Katie s-a uitat în jos, la mâini, şi a spus:

— îhî, punându-se în locul lui Jamie şi simţindu-se foarte prost.

Ziua şi-a urmat cursul. A mers cu Jacob în oraş, ca să ia tortul şi să lase caseta la oficiul stării civile. Ar fi vrut să înceapă cu un pic din Royal Fireworks, apoi să treacă direct la I Feel Good, imediat după ce îşi puneau pirostriile, dar femeia de la telefon i-a spus destul de înţepat că „ei nu fac mixaje”, iar Katie şi-a dat seama că oricum ar fi fost prea complicat. Vreo strămătuşă ar fi putut leşina şi ar fi adus-o în simţiri pe muzica lui James Brown, care ar fi scheunat în fundal, ca un căţel în călduri. Aşa că au decis să meargă pe mâna compoziţiei lui Bach, Double Violin, de pe compilaţia pe care i-o făcuse taică-său cadou, de Crăciun.

Au dat o raită pe la Sandersons şi Sticky Fingers, ca să ia halbele de bere cu capac şi ciocolatele belgiene de mărime industrială pentru Ed şi Sarah, apoi au mers acasă, mai-mai să distrugă tortul când un grup de copii a şutat o minge de fotbal în faţa maşinii.

S-au aşezat toţi patru la masă, mama, tata, ea şi Jacob, şi a fost bine. Fără să se certe. Fără să se îmbufneze. Fără să se ascundă după deget la subiectele dificile.

L-a băgat pe Jacob în pat, a ajutat-o pe maică-sa să spele vasele şi apoi i s-au deschis porţile raiului. Maică-sa se agita, ca orice părinte, din cauza vremii proaste. Dar Katie a urcat la mansardă, a deschis fereastra care dădea spre grădină şi a stat acolo, în timp ce cortul s-a desfăcut şi a început să fluture şi vântul a mugit precum nişte talazuri în copacii negri.

Iubea furtunile. Tunetele, fulgerele, rafalele de ploaie. O duceau cu gândul la copilărie, când visa să trăiască într-un castel.

Şi-a amintit de prima nuntă. Reacţia alergică ciudată pe care a f ăcut-o Graham la şamponul ei, cu o zi înainte de ceremonie. împachetările cu gheaţă. Antihistaminicele. Furgoneta care a smuls aripa de la Jaguarul unchiului Brian. Femeia aceea bizară, cu probleme psihice, care a dat buzna la petrecerea de nuntă, cântând.

S-a întrebat ce va merge prost de data aceasta, apoi şi-a dat seama că se poartă prosteşte. Ca maică-sa, cu ploaia. Teama de a nu avea nimic de care să te plângi.

A închis fereastra, a şters apa de pe pervaz cu mâneca şi a coborât la parter să vadă dacă mai rămăsese ceva vin în sticlă.

▫ 95 ▫

George a ajuns la concluzia că, în fond, doctorul Barghoutian nu este chiar tâmpit.

Pastilele de valium erau bune. Pastilele de valium erau chiar foarte bune. A coborât la parter, şi-a pus o cană de ceai şi a jucat câteva partide de cărţi cu Jacob.

După ce Katie a plecat în oraş, s-a furişat în spatele cortului ca să arunce o privire la atelier şi şi-a dat seama că, din cauza faptului că fundul grădinii era blocat, atelierul devenise un loc secret, precum cele pe care le adoră copiii şi care, sincer vorbind, şi lui îi cam plăceau. A scos şezlongul şi a petrecut zece minute foarte agreabile, până când unul dintre muncitori s-a strecurat de pe partea cealaltă a cortului şi a început să urineze în stratul de flori. George s-a gândit că ar fi mai politicos să tuşească pentru a-şi face simţită prezenţa, decât să privească în tăcere pe cineva care urinează, aşa că a tuşit, iar bărbatul şi-a cerut scuze şi a şters-o, dar George simţea că locul lui secret fusese cumva violat şi a luat-o spre casă.

A intrat şi şi-a pregătit un sandvici cu şuncă şi roşii şi a băut un pahar de lapte.

Singura problemă cu valiumul era că nu încuraja gândirea raţională. Abia după masa de seară, când efectele celor două pastile luate în timpul după-amiezii au început să se diminueze, a putut să facă şi el nişte calcule. în primul rând, în flacon nu erau decât zece pastile. Dacă va continua să le ia în acest ritm, se vor termina înainte să înceapă nunta.

Acum i se năzărise că doctorul Barghoutian, deşi era înţelept, nu era generos.

Pe moment, nu trebuia să mai ia pastile. Şi nici mâine. Poate să se răsfeţe cu vreo două, pe vineri.

Eticheta de pe flaconaşul maro avertiza împotriva consumului de alcool în timpul tratamentului. La naiba. După discurs, se va aşeza la loc pe scaun şi va goli primul pahar care îi va cădea în mână. Şi dacă va fi să intre în comă, cu atât mai bine.

Partea grea era să reziste până sâmbătă.

Chiar acum venea peste el, în timp ce stătea pe canapea, cu muzica lui Jacques Loussier în fundal şi cu Daily Telegraph împăturit în poală, precum acea furtună care venise din larg, la St Ives, acum câţiva ani, un perete gri de lumină difuză, la o jumătate de milă de

ţărm, apa neagră de sub el, toată lumea care stătea şi privea, fără să priceapă cât de repede se mişcă, până a fost prea târziu, apoi alergatul şi ţipetele, în vreme ce grindina se năpustea orizontal asupra plajei, ca rafalele unei mitraliere.

Corpul începea să îşi mărească turaţia şi să vibreze, acele tuturor cadranelor se mişcau constant spre roşu. Teama îşi făcea din nou apariţia. Voia să se scarpine pe şold. Dar, dacă mai rămăsese ceva din cancer, ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îl zgândăre.

Era foarte tentant să mai ia nişte pastile de valium.

Doamne, Dumnezeule! Poţi să spui ce vrei despre logică şi raţiune şi bun-simţ şi imaginaţie, dar, când ţi s-au înecat corăbiile, singura deprindere de care ai nevoie este capacitatea de a nu te gândi la absolut nimic, dar chiar la nimic.

S-a ridicat şi a luat-o spre hol. Mai era nişte vin rămas de la masa de seară. O să îl bea pe tot şi o să ia vreo două pastile de codeină.

Dar, când a intrat în bucătărie, luminile erau stinse, uşa spre grădină era deschisă şi Katie stătea în prag, uitându-se la rafalele de ploaie şi bând restul de vin direct din sticlă.

— Nu-l bea, spuse George, mult mai tare decât intenţionase.

— îmi pare rău, spuse Katie. Am crezut că te-ai băgat în pat. Oricum, aveam de gând s-o dau gata. Aşa că n-o să te contaminezi cu bacteriile mele.

George nu se putea gândi la nici un fel în care să spună „dă-mi sticla”, fără să pară sărit. Katie a luat o gură de vin.

— Doamne, ce-mi place ploaia.

George stătea în picioare şi se uita la ea. A mai dat pe gât nişte vin. După o vreme, Katie s-a întors şi a văzut că taică-său este tot acolo şi se uită la ea. George şi-a dat seama că se poartă bizar. Dar avea nevoie de companie.

— Scrabble, zise el.

— Ce? întrebă Katie.

— Mă gândeam dacă n-ai vrea să jucăm nişte scrabble. Oare de unde îi mai venise şi ideea asta?

Katie şi-a mişcat uşor capul dintr-o parte în alta, cântărind ideea.

— Ba vreau.

— Minunat, spuse George. Du-te şi scoate cutia de sub scară. Eu trebuie să dau o fugă până sus, să iau nişte codeină. Mă cam doare capul.

George era pe scări, la jumătatea drumului, când şi-a amintit ultima partidă de scrabble pe care o jucaseră. Ajunseseră într-un punct

mort în timpul unei dezbateri foarte aprinse pe marginea faptului că George folosise, în deplină legalitate, cuvântul struţocămilă.

În fine, o să îi ţină mintea ocupată.

▫ 96 ▫

Toată povestea asta începea să îl obosească.

Într-o treime din orele în care era treaz, Jamie reuşea să nu se mai gândească deloc la Tony. într-o altă treime, şi-l imagina pe Tony întorcându-se la timp şi pe ei doi împăcându-se, în diverse scene melodramatice. în ultima treime se lăsa în voia unor gânduri patetice – cum va merge de unul singur la Peterborough şi cum va fi sau nu copleşit de reacţii de compătimire şi cum va trebui să se arate vesel, de dragul lui Katie.

Plănuia să ridice pânzele mai devreme, pe vineri după-amiază, ca să nu prindă ambuteiajele. Joi seară a mâncat o budincă cu paste şi o salată de fructe de la Tesco şi s-a uitat la The Blair Witch Project[35], care era de fapt mult mai înfricoşător decât anticipase, astfel că a trebuit să oprească filmul pe la jumătate, să tragă toate draperiile de la parter şi să încuie uşa din faţă.

Se aşteptase să aibă coşmaruri. Aşa că a fost destul de surprins când a avut un vis erotic cu Tony. Nu că s-ar fi plâns. Visul implica nişte bocanci şi chestia aia cu proaspăt-ieşit-din-închisoare. Dar era uşor intrigat de faptul că întreaga scenă avea loc în sufrageria părinţilor lui, în timpul unei petreceri. Tony îl împingea cu faţa în jos pe canapea, îi băga trei degete în gură şi i-o trăgea fără nici un fel de preludiu. Toate detaliile erau cu mult mai pline de viaţă decât se presupune că sunt în vis. Penisul curbat al lui Tony, petele de vopsea de pe degetele lui, cârceii de viţă-de-vie croşetaţi de pe feţele pernelor de pe canapea, presaţi pe faţa lui Jamie într-un prim-plan exagerat, trăncăneala, clinchetul paharelor de vin. Scena fusese atât de însufleţită, încât, de mai multe ori în cursul dimineţii, şi-a amintit ce s-a întâmplat şi, o fracţiune de secundă, înainte să îşi amintească că nimic nu este real, l-au trecut fiorii.

▫ 97 ▫

Jean nu şi-a dat seama cât este de grav, până nu a coborât şi nu a traversat peluza prin burniţă, în halat.

În cort mustea apa. Mâine, şaptezeci de oameni trebuiau să ia masa aici.

Nu se putea abţine să nu se gândească că dacă ar fi organizat tot ea nunta, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, deşi era limpede

că, la fel ca Ray şi Katie, nu putea să exercite nici un control asupra vremii.

Se simţea… bătrână. Aşa se simţea.

Nu era doar ploaia. Era vorba şi de George. Câteva săptămâni păruse în regulă. Ieri, în special, fusese binedispus. Datorită lui Katie şi lui Jacob, probabil. Apoi, după cină, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Nu a mai vrut să vorbească. Nu a vrut să le dea o mână de ajutor. Iar ea habar nu avea de ce.

Ar fi trebuit să fie îngrijorată, nu furioasă. Ştia asta. Dar cum să te îngrijorezi, dacă nu ştii care este problema?

S-a întors în bucătărie şi şi-a făcut nişte pâine prăjită şi cafea.

Katie şi Jacob şi-au făcut apariţia după o oră. I-a spus lui Katie de cort şi s-a supărat puţin când a văzut că ea nu intră în panică.

Katie nu avea cum să înţeleagă. Doar nu era grădina ei. Dacă oamenii se vor trezi până-n gât în noroi, vor da vina pe Jean. Era un gând egoist, dar era adevărat.

A încercat să se gândească la altceva.

— Ia zi, puiule… îl ciufuli pe Jacob. Ce-ai vrea tu la micul dejun?

— Vreau ouşor, spuse Jacob.

— Vreau ouşor şi mai cum? spuse Katie, care era adâncită în ziar.

— Vreau ouşor, te rog, spuse Jacob.

— Omletă, ou ochi sau fiert? întrebă Jean.

— Ce e aia ou ochi? întrebă Jacob.

— Vrea omletă, spuse Katie, distrată.

— Atunci o să-i fac omletă. Jean îi dădu o sărutare pe creştet. Măcar mai era cineva care avea nevoie de ea.

▫ 98 ▫

Maică-sa avea dreptate. Era limpede că o nuntă fără dezastre ar fi încălcat nişte legi nescrise ale universului. Precum Crăciunul fără zăpadă. Sau naşterea fără dureri.

I-a sunat pe cei care se ocupau de cort şi s-a rezolvat. Urmau să vină în cursul zilei cu mopuri şi radiatoare.

Apoi şi-au făcut apariţia tanti Eileen şi unchiul Ronnie, cu labradorul după ei. Fiindcă persoana care trebuia să aibă grijă de câinele lor era în spital. Din nefericire, Jacob nu suporta câinii. Aşa că labradorul a fost lăsat afară, ca să nu îl tulbure pe Jacob. Moment în care a început să urle şi să scormonească la uşa din spate, ca să intre în casă.

Apoi au sunat cei de la firma de catering, ca să le spună că trebuie să schimbe meniul după ce, peste noapte, o pană de curent scosese un congelator din funcţiune. Sadie a sunat să spună că tocmai s-a întors din Noua Zeelandă, că a găsit invitaţia în cutia poştală şi să întrebe dacă poate să vină. Iar Brian şi Gail au sunat să spună că cei de la hotel le-au pierdut rezervarea şi, evident, alţii erau obligaţi să le rezolve problema. De exemplu, mireasa. Sau părinţii miresei.

S-a hotărât să nu mai răspundă la telefon şi s-a dus sus şi a descoperit că taică-său se încuiase în baie - probabil se ascundea de Eileen şi de Ronnie –, aşa că a folosit closetul de sus, a făcut pipi şi a tras apa şi a auzit scrâşnetul maceratorului şi a văzut apa umflându-se până la aproape un centimetru de buza vasului. Atunci i s-a făcut un fel de lehamite şi, în loc să sune la numărul de telefon de pe etichetă, s-a gândit „Ia să mai fac o încercare" şi a tras apa a doua oară, cu rezultate previzibile.

După două secunde îngenunchea pe duşumea, încercând să stăvilească un iaz de pipi diluat cu un baraj de prosoape crem şi înjura de mama focului – „futu-i, băga-mi-aş, rahat..." –, moment în care Jacob şi-a făcut apariţia în spatele ei şi i-a atras atenţia că vorbeşte urât.

— Jacob, poţi s-o chemi tu pe bunica şi să-i zici să aducă nişte saci de gunoi?

— Miroase nasol.

— Jacob, cheam-o, te rog, pe bunica sau n-o să mai primeşti în vecii vecilor bani de buzunar.

Dar labradorul era din nou în casă şi Jacob refuza categoric să se apropie de parter, aşa că a coborât ea şi i-a găsit pe maică-sa şi pe taică-său în hol, în toiul unei altercaţii provocate de faptul că taică-său nu dădea nici o mână de ajutor. Schimbul consta în şoapte febrile, probabil ca să nu îi audă Eileen şi Ronnie. Katie le-a spus că closetul a dat pe dinafară. Maică-sa i-a zis lui taică-său să se ocupe el. Taică-său a refuzat. Iar maică-sa i-a spus ceva foarte vulgar lui taică-său, pe care Katie nu l-a prins în întregime fiindcă Ray şi-a făcut apariţia în celălalt capăt al holului, spunând:

— Sper că nu vă deranjez, mătuşa ta m-a poftit înăuntru.

Maică-sii i-a picat faţa, părea oripilată şi şi-a cerut insistent scuze fiindcă se certase din nou de faţă cu Ray şi l-a întrebat dacă nu ar vrea să îi facă o cană de ceai şi Katie i-a reamintit de closetul care dădea pe dinafară şi era extrem de iritată de faptul că Ray îşi petrecuse noaptea la Londra, organizând nu ştiu ce chestie secretă, iar taică-său a şters-o, profitând de neatenţia celorlalţi, şi Ray a luat-o în sus pe scări, urcând câte două trepte deodată, iar maică-sa a spus că o să pună de ceai şi

Katie s-a dus să ia nişte saci de gunoi din bucătărie pentru transportarea prosoapelor îmbibate cu pipi către maşina de spălat şi, în trecere, a observat urmele noroioase lăsate de nişte labe de animal pe covorul din sufragerie şi i-a aruncat o cârpă lui Ronnie, ca să cureţe în urma nenorocitului ăluia de câine al lui, iar Ronnie s-a executat, ca un bun creştin ce era.

Tipul cu maceratorul a spus că va fi acolo într-o oră, iar Eileen şi Ronnie l-au scos pe Rover la o plimbare lungă, în ciuda ploii, şi totul a fost bine până când Katie şi-a scos rochia din geamantan ca să o calce şi a descoperit că o jumătate de litru de gel de duş cu nucă de cocos se îmbibase în tiv şi a înjurat atât de tare, încât probabil că Eileen şi Ronnie au auzit-o de la mare depărtare. Aşa că Ray a ridicat mâinile şi a spus „loveşte-mă” şi ea s-a conformat, de mai multe ori, până când Ray a spus: „Gata, că a început să mă doară”.

Ray i-a sugerat să meargă în oraş să cumpere altă rochie şi Katie s-a pregătit să se răţoiască la el fiindcă trăieşte cu impresia că toate problemele femeilor pot fi rezolvate prin cumpărături, dar el a continuat, calm:

— Cumpără-ţi o rochie nouă. Găseşte o cafenea. Stai la o masă, cu o carte şi o cană de cafea şi întoarce-te după câteva ore. Intre timp, o să am eu grijă de tot. Iar ea l-a sărutat, şi-a luat geanta şi a zbughit-o.

George presupusese, în mod naiv, că atunci când Katie şi Ray au spus că se vor ocupa ei de tot, asta însemnase că el nu va mai trebui să facă nimic.

Jean nu înţelegea că dacă ar pleca cu maşina în oraş, să ia florile, s-ar putea să nu se mai oprească până la Aberdeen*36*. Nu înţelegea că simţea nevoia să stea undeva, în linişte, fără prea multă activitate.

Apoi, closetul de sus a dat pe dinafară şi atmosfera a devenit foarte agitată, aşa că s-a dus să se întindă în dormitor. Dar Jean a intrat în dormitor ca să ia nişte cearşafuri şi prosoape pentru Ronnie şi Eileen şi s-a purtat de-a dreptul grosolan cu el. Atunci s-a închis în baie, până când Jean l-a dat afară şi de acolo, fiindcă mai aveau şi alţii nevoie să folosească toaleta. în acest punct, lui George i-a devenit foarte limpede că aceste complicaţii se vor multiplica pe parcursul zilei următoare şi că foarte curând nu va mai putea face faţă.

Fusese peste măsură de nerealist. Nu se simţea în stare nici măcar să facă o conversaţie de salon cu toţi aceşti oameni, darămite să stea în faţa lor şi să ţină un toast.

Nu voia să o facă de râs pe Katie.

Era evident că nu putea merge la nunta ei.

Jean se înşelase în privinţa lui Ray.

La nici o oră de la sosirea lui, totul mergea din nou ca pe roate. Katie fusese expediată în oraş. Cineva avea să vină să repare closetul, iar Eileen şi Ronnie fuseseră trimişi să ia florile, cu tot cu afurisitul lor de câine.

Şi, culmea, Ray părea să ţină chiar şi vremea sub control. Imediat ce a sosit, s-a dus să-i facă o cană de ceai, iar când s-a uitat pe fereastră, a văzut că ploaia se oprise şi că ieşise soarele. In mai puţin de jumătate de oră, oamenii responsabili cu cortul şi-au făcut apariţia ca să usuce locul, iar el ieşise în grădină şi le dădea indicaţii, de parcă ar fi fost şeful lor.

Adevărat, uneori era cam insolent. Nu era unul de-ai noştri, dacă puneai problema în termenii aceştia. Dar începea să se lămurească că a fi unul de-ai noştri nu era neapărat un lucru bun. La urma urmei, era destul de evident că familia ei nu reuşeşte să organizeze o nuntă. Poate că un pic de insolenţă era exact lucrul de care aveau nevoie.

Începea să priceapă că s-ar putea ca fata lor să fie mai înţeleaptă decât crezuseră atât ea, cât şi George.

Pe la amiază au apărut fratele ei şi soţia acestuia şi i-au invitat pe ea şi pe George în oraş, să ia cina.

Le-a explicat că George nu este în apele lui.

— Păi, dacă George nu se supără, ai putea să mergi singură, spuse Douglas.

Tocmai se pregătea să bâiguie un refuz politicos, când Ray i-a spus:

— Du-te. Aici situaţia este sub control.

Şi, pentru prima oară, s-a bucurat că fiica ei se mărită cu acest bărbat.

Jamie a intrat în sat şi l-a încercat senzaţia aceea uşoară de leşin, golul din stomac pe care îl simţea de fiecare dată când se întorcea. Sentimentele nutrite faţă de familia lui. Ca şi cum ar fi avut din nou paisprezece ani. A parcat pe şosea, peste drum de casă, a oprit motorul şi a încercat să se liniştească.

Secretul consta în a-ţi aminti că acum eşti adult, că toţi sunt adulţi, că nu mai trebuie să porţi războaiele pe care le purtai când aveai paisprezece ani.

Doamne, ar fi vrut ca Tony să fie cu el.

A aruncat o privire spre casă şi l-a văzut pe unchiul Douglas ivindu-se pe poarta laterală, împreună cu soţia lui. Mary. Sau Molly. Ar face bine să verifice informaţia, să nu dea cu bâta în baltă.

S-a făcut mic în scaun, ca să nu fie văzut, şi a aşteptat până s-au

urcat în maşină.

Doamne, ura mătuşile. Rujul. Parfumul de lavandă. Poveştile ilare despre cum ai făcut pipi pe tine în timpul unui concert de colinde.

Au luat-o din loc.

Ce explicaţii o să dea în privinţa lui Tony?

Aici era problema, nu-i aşa. Poţi să pleci de acasă. Dar nu devii niciodată adult. Nu cu adevărat. Atâta doar că o dai în bară în alte feluri, mai complicate.

În acest punct, şi-a făcut apariţia Katie, care a parcat lângă el. Au coborât din maşini în acelaşi timp.

— Hei, tu, spuse Katie. S-au îmbrăţişat. Fără Tony?

— Fără Tony.

L-a mângâiat pe braţ.

— îmi pare aşa de rău.

— Chiar voiam să te-ntreb. Adică, i-ai spus tu mamei?

— Eu nu i-am spus nimic.

— Aha.

— Spune-le pur şi simplu adevărul, zise Katie.

— îhî.

Katie se uită în ochii lui.

— O să fie bine. Trebuie să fie bine. O să fiu regină pentru un weekend. Şi nimeni nu are voie să-ntreacă măsura, bine?

— în regulă.

Au luat-o spre casă.

▫ 102 ▫

Katie a intrat în bucătărie împreună cu Jamie şi a găsit-o pe preafericita sfântă Eileen aşezată la masă, înconjurată de o mică junglă.

— Ţi-am adus florile, spuse Eileen, ridicându-se în picioare.

O clipă, Katie a crezut că este un fel de cadou personal.

— Ce mai faci, dragule? spuse maică-sa, sărutându-l pe Jamie.

Eileen s-a întors spre Jamie şi i-a spus:

— Nu l-am mai văzut pe tânărul acesta de… păi, nici nu ştiu cât timp a trecut.

— Foarte mult, spuse Jamie.

— Deci…, spuse maică-sa, părând uşor stânjenită, unde este Tony?

Katie a înţeles că maică-sa îşi face curaj pentru apariţia inoportună a iubitului fiului ei, în faţa evlavioasei şi inocentei ei surori. Drept urmare, i s-a făcut milă atât de Jamie, cât şi de maică-sa. Era clar că statutul de regină pentru un weekend nu îi conferă puterea de a rezolva totul.

— Mă tem că nu mai vine, spuse Jamie. Katie îl vedea cum îşi ia inima în dinţi. Am avut nişte probleme. Ca să nu mai lungesc vorba, a plecat în Creta. Se pare că este foarte frumos acolo, în perioada asta.

Katie l-a bătut discret pe spate.

— îmi pare rău, spuse maică-sa şi părea că vorbeşte serios.

Apoi Eileen a întrebat:

— Cine este Tony? făcând ochii mari, într-un fel candid, care a trimis o undă îngheţată prin cameră.

— în fine, spuse maică-sa, nebăgând-o deloc în seamă pe soră-sa şi frecându-şi mâinile. Avem o grămadă de treabă.

— Tony este iubitul meu, spuse Jamie.

Şi Katie s-a gândit că, dacă totul ar ieşi prost, dacă oficiul stării civile ar lua foc sau dacă şi-ar scrânti o gleznă în drum spre el, tot ar merita, numai ca să vadă expresia de pe faţa lui Eileen în acest moment.

Arăta de parcă tocmai primea instrucţiuni de la Dumnezeu, cu privire la ce să facă mai departe.

Era destul de greu de spus la ce se gândea maică-sa.

— Suntem homosexuali, spuse Jamie.

Cu asta, s-a gândit Katie, a întins coarda prea tare. L-a tras spre hol.

— Hai cu mine.

Şi atunci a apărut un bărbat în uşa de la bucătărie, spunând:

— Am venit să repar toaleta.

Jamie şi Katie au intrat în dormitor şi s-au prăbuşit pe pat. Hohoteau prea tare şi nu puteau să le explice lui Ray sau lui Jacob de ce. Şi chiar se simţeau ca şi cum ar fi avut din nou paisprezece ani. Dar, de data aceasta, în sensul bun.

Apoi Jamie a vrut să meargă la toaletă, aşa că s-a îndreptat spre baie şi, la ieşire, a dat nas în nas cu taică-său, care i-a spus:

— Jamie, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Nici o formulă de salut. Nici o remarcă glumeaţă. Doar şoapte conspirative şi o mână pe cotul lui Jamie.

L-a urmat pe taică-său în dormitor şi s-a tolănit într-un fotoliu.

— Jamie, uite ce este…

Jamie era încă năucit din cauza întâlnirii din bucătărie şi vocea egală, joasă a tatălui său avea ceva liniştitor.

— Cancerul, spuse taică-său, tresărind, uşor stingherit. Mă tem că a revenit.

Jamie şi-a dat seama că se întâmplă ceva foarte serios, aşa că s-a aşezat puţin mai drept.

— A revenit cancerul?

— Mi-e frică, Jamie. Foarte frică. Să nu mor. De cancer. Cam tot timpul. Nu este plăcut. Nu este deloc plăcut. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc.

— Cu mama ai vorbit?

— Am cam călcat-o pe nervi, spuse taică-său. Nu i-am fost de prea mare ajutor. Dar chiar simt nevoia să stau jos, într-o cameră liniştită. De unul singur.

Jamie ar fi vrut să se aplece şi să îl mângâie pe taică-său, ca pe un câine pleoştit. Erau un impuls straniu şi o mişcare probabil nu prea înţeleaptă.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

— Păi, da, poţi, răspunse taică-său, însenindu-se vizibil. Vezi, tu, lucrurile stau în felul următor: chiar nu pot să merg la nuntă.

— Ce?

— Nu pot să merg la nuntă.

— Dar trebuie să mergi la nuntă, spuse Jamie.

— Trebuie? întrebă taică-său, slab.

— Sigur că trebuie, zise Jamie. Eşti tatăl miresei. Taică-său se gândea la ce vorbiseră.

— Ai perfectă dreptate, sigur.

A urmat o pauză scurtă, apoi taică-său a început să plângă.

Jamie nu îl mai văzuse niciodată pe taică-său plângând. Nu mai văzuse niciodată un bătrân plângând. Doar la televizor, în documentarele despre războaie. I s-a făcut greaţă, ca şi cum ar fi avut rău de mare, s-a întristat şi a fost nevoit să lupte cu tentaţia de a-i spune că nu mai trebuie să vină la nuntă. Dar, dacă ar fi făcut una ca asta, Katie nu ar mai fi vorbit în veci cu ei.

Jamie s-a ridicat din fotoliu şi s-a aşezat pe vine în faţa lui taică-său.

— Tată, uite cum stă treaba. II bătu uşor pe mână. Suntem cu toţii de partea ta. Şi o să fim cu toţii acolo, să te ţinem de mână. Când o să intri în cort, poţi să dai pe gât câteva pahare de vin… O să fie bine. Promit.

Taică-său a dat din cap că a înţeles.

— A, şi o să vorbesc eu şi cu mama, spuse Jamie. Să-i spun că ai nevoie de linişte.

S-a sculat în picioare. Taică-său era în lumea lui. Jamie l-a atins pe umăr.

— Eşti bine?

Taică-său a ridicat ochii spre el.

— Mulţumesc.

— Să mă strigi dacă ai nevoie de ceva, spuse Jamie. A ieşit din cameră, închizând uşa în urma lui, cu grijă, apoi s-a dus să o caute pe maică-sa.

Dar, în timp ce cobora scările, a aruncat o privire în fosta lui cameră şi a observat valizele de pe pat. Fiindcă se gândea la starea psihică în care se găsea taică-său, nu prea le-a dat nici o importanţă, până nu s-a întâlnit în hol cu maică-sa, care avea un teanc de cârpe curate în mână.

— Auzi, mamă, tocmai am vorbit cu tata şi…

— Da?

Jamie s-a oprit, încercând să îşi formuleze ideile şi să îşi elaboreze discursul. Dar, în tot acest timp, o altă parte a creierului său se gândea la semnificaţia valizelor şi s-a trezit spunând:

— Valizele alea din camera mea…

— Ce-i cu ele?

— Cine o să stea acolo?

— Eileen şi Ronnie, spuse maică-sa.

— Şi eu stau…?

— Am găsit o pensiune drăguţă în Yarwell, cu mic dejun inclus.

Şi atunci lui Jamie i-a sărit ţandăra, lucru care nu îi stătea deloc în fire. Şi ştia că nu este momentul potrivit să îi sară ţandăra, dar nu prea mai avea ce face.

▫ 104 ▫

Jean îl căuta pe Jamie. Ca să compenseze scena din bucătărie. Ca să îi spună cât de tristă este că Tony nu vine la nuntă.

L-a văzut coborând scările. Şi era limpede că nu îi spusese nimeni că Eileen şi Ronnie stau în camera lui.

Jean avea de gând să îi explice că petrecuse o dimineaţă lungă şi cam stânjenitoare în biblioteca din oraş, ca să găsească o pensiune deosebită, cu mic dejun inclus, în care el şi Tony să se simtă în largul

lor. Era foarte mândră de ce făcuse şi se aştepta ca Jamie să îi fie recunoscător. Dar nu era în toane bune şi nu părea recunoscător.

— De fapt, n-ai vrut ca eu şi Tony să dormim în casă, nu-i aşa?

— Nu e aşa, Jamie.

— Ce Dumnezeu, doar sunt fiul tău.

— Jamie, te rog, nu aşa de tare. Şi, oricum, dacă Tony nu este aici…

— Sigur, asta rezolvă toate problemele, nu-i aşa?

O uşă s-a deschis undeva, în apropiere, şi au tăcut amândoi.

Ray, Katie şi Jacob şi-au făcut apariţia în capul scărilor. Din fericire, păreau să nu fi auzit discuţia.

— Ah, Jamie, spuse Ray, chiar omul pe care îl căutam.

— Am colorat un Power Ranger, spuse Jacob, arătându-i o revistă.

— Ne faci şi nouă un serviciu? întrebă Katie.

— Ce fel de serviciu? întrebă Jamie, enervat că fusese întrerupt în mijlocul unei discuţii în contradictoriu.

— Eu şi Katie ieşim să luăm masa în oraş, spuse Ray, iar Jean se întâlneşte cu fratele ei. Voiam să te-ntrebăm dacă n-ai putea să stai tu cu Jacob.

— O, mă tem că eu n-o să rămân aici peste noapte, spuse Jamie, întorcându-se spre Jean, cu un zâmbet sarcastic.

— Ce-ar fi să-l rugăm pe taică-tău să aibă grijă de Jacob, spuse Jean, încercând să le distragă atenţia de la Jamie. Ar cam fi timpul să-şi suflece şi el mânecile şi să dea o mână de ajutor pe-aici.

— Iisuse, nu, spuse Jamie.

— Jamie, spuse Jean. Vorbeşte frumos.

— Nu-i frumos, nu-i frumos, spuse Jacob.

— O să am eu grijă de Jacob, spuse Jamie. Scuze. Nu luaţi în seamă ce-am spus despre nerămasul aici. Vorbeam aiurea. îmi pare rău. Nici o problemă. Piticot, ia să-ţi vedem Power Ranger-ul.

— îl cheamă Yellow Ranger, spuse Jacob. Şi au luat-o amândoi în sus, pe scări.

— Ce-a fost asta? întrebă Katie.

— A, nimic, spuse Jean. Deci, unde mergeţi să luaţi masa? Sau este marea surpriză?

▫ 105 ▫

Pe la jumătatea mesei, Ray a început să arunce priviri spre ceas.

Katie i-a atras atenţia că nu se cuvine ca un domn să facă asta în timpul unei cine la lumina lumânării, cu logodnica lui. Ray şi-a cerut scuze, dar cu jumătate de gură. Era clar că i se pare amuzant, dar nu era şi Katie ezita între a se enerva de-a binelea şi dorinţa de a nu se certa în public în noaptea dinaintea nopţii.

Dar, cu câteva minute înainte de ora nouă, Ray s-a aplecat peste masă, i-a luat mâinile în ale lui şi i-a spus:

— Ţi-am adus un cadou. Şi Katie a spus:

— îhî, un pic rezervat, din cauza uitatului la ceas, dar şi fiindcă Ray nu prea se pricepea la cadouri.

Ray nu spunea nimic.

— Deci? întrebă Katie.

Ray a ridicat un deget, vrând să spună aşteaptă sau taci din gură. Altă fază ciudată.

— Bine, spuse Katie.

Ray s-a uitat pe fereastră, aşa că sˆa uitat şi ea pe fereastră, iar Ray a spus „cinci, patru, trei, doi, unu…” Timp de câteva secunde nu s-a întâmplat absolut nimic şi Ray a zis „rahat” în barbă, apoi, pe terenul de lângă restaurant, au explodat focuri de artificii – şerpi albi contorsionaţi, arici de mare violeţi, explozii stelare galbene, sălcii plângătoare de lumină verde incandescentă. Şi acele uampuri, ca şi cum cineva ar fi lovit nişte cutii de carton cu o crosă de golf, care o transportau în trecut, amintindu-i de focurile de tabără, de cartofii copţi în folie de aluminiu şi de mirosul fumului de pocnitori.

Toată lumea din restaurant le urmărea şi fiecare explozie era urmată de un mic ooo sau aaa, iar Katie a spus:

— Deci asta este…

— îhî.

— Doamne, Ray, e nemaipomenit.

— Cu plăcere, spuse Ray, care nu urmărea deloc focurile de artificii, ci se uita la faţa ei, care urmărea exploziile.

— Am avut de ales între asta şi „Chanel nr. 5”. Mi s-a părut că ai prefera artificiile.

▫ 106 ▫

Jean se vedea rar cu Douglas şi cu Maureen. în parte, pentru că locuiau în Dundee, Şi în parte, fiindcă… ei bine, sincer, fiindcă el semăna un pic cu Ray. De fapt, ceva mai mult. In primul rând, conducea o companie de transport. Era un bărbat solid, care se mândrea foarte tare că este dintr-o bucată.

Totuşi, părerea ei despre oamenii ca Ray se schimbase pe parcursul ultimelor douăzeci şi patru de ore şi, în seara aceasta, compania lui Douglas i se părea a fi chiar una plăcută.

Servise deja câteva pahare de vin, când Maureen a întrebat-o ce s-a întâmplat cu George, aşa că s-a gândit la naiba şi le-a spus că George suferă de stres.

Maureen i-a dat următoarea replică:

— Şi Doug a trecut prin asta, acum câţiva ani. Douglas a terminat cocktailul de creveţi, şi-a aprins o ţigară, a cuprins-o pe Maureen cu braţul şi a lăsat-o să povestească în locul lui.

— Şi-a pierdut cunoştinţa când traversa pasajul de la nord de Edinburgh. A intrat cu şaptezeci la oră în parapetul de protecţie dintre benzi, pe care l-a făcut praf. Teste la tomograf. Analize de sânge. Doctorul a zis că este tensiune.

— Aşa că am vândut unul dintre tiruri şi am şters-o trei săptămâni în Portugalia, spuse Douglas. L-am lăsat pe Simon să se ocupe de afacere. Să ştii când trebuie s-o laşi mai moale. Asta-i tot şpilul.

Jean a dat să zică „n-am ştiut”. Dar ştiau şi ei că nu ştie. Şi ştiau cu toţii de ce. Fiindcă nu îşi dăduse niciodată interesul. Şi acum se simţea prost.

— îmi pare foarte rău, spuse ea. Ar fi trebuit să vă invit să staţi aici.

— Cu Eileen? întrebă Maureen, ridicând din sprâncene.

— în locul ei, spuse Jean.

— Sper că n-o să-şi aducă afurisitul ăla de câine la nuntă, spuse Douglas şi izbucniră toţi în râs.

Iar Jean s-a întrebat un moment cum ar fi să le spună despre foarfecă, după care s-a gândit că ar întinde coarda prea tare.

▫ 107 ▫

Jamie nu mai avusese niciodată grijă de un copil. Nu în adevăratul sens al cuvântului.

Mai stătuse de câteva ori cu Jacob, când acesta fusese sugar. O oră sau două. In timp ce dormea, mai mult. Schimbase chiar şi un scutec. De fapt, fără să fie nevoie, încurcase mirosurile şi, când l-a dat jos, era gol. Pur şi simplu nu se îndurase să pună la loc ceva care conţinea urină.

Dar nu avea de gând să mai repete experienţa. Cel puţin nu până când Jacob nu va împlini doisprezece ani.

Şi-a dat seama de asta destul de repede, după ce Jacob l-a chemat

în baie, fiindcă terminase de făcut caca, şi Jamie l-a văzut cum alunecă de pe colacul de toaletă un pic prea devreme, târând secţiunea finală peste colac şi lăsând-o să atârne pe margine, ca o stalactită udă de ciocolată.

Nu caca de sugar. Ci materii fecale umane în toată regula. Care îi aminteau de cele de câine.

Jamie s-a înarmat cu o mănuşă improvizată din hârtie igienică şi s-a ţinut de nas.

Şi sigur că existau meserii mai rele pe lume (deratizator, astronaut…), dar Jamie nu îşi dăduse niciodată seama cât de jos în tabel se situează slujba de părinte.

Jacob, care era peste măsură de mândru de realizarea lui, a întrerupt toate celelalte activităţi ale serii (omleta cu pâine prăjită, Mr Gumpy's Outing, baia cu foarte, foarte multă spumă) cu repovestirea aventurii de la toaletă, de cel puţin douăzeci de ori.

Jamie nu a mai apucat să vorbească cu maică-sa despre starea psihică a lui taică-său. Şi poate că era mai bine aşa. De ce să îşi mai facă şi ea griji? Diseară, la plecare, ar putea să îl roage pe Ray să fie pe fază.

Taică-său şi-a petrecut restul serii în baie. Jamie a băgat capul pe uşă de câteva ori. Părea să fie bine.

După ce Jacob s-a dus în sfârşit la culcare, Jamie s-a relaxat, uitându-se la Misiune imposibilă (dintr-un motiv neelucidat, sub televizor se găsea o grămadă de casete video cu filme de acţiune).

Pe la jumătatea filmului, Jamie a oprit caseta şi s-a dus să facă pipi şi să vadă ce mai face taică-său. Taică-său nu era în dormitor. Nici în baie. Nu era în nici o încăpere, de la etaj sau de la parter. Jamie s-a întors şi s-a uitat în şifoniere şi pe sub paturi, îngrozit la gândul că taică-său a făcut ceva nebunesc.

Tocmai se pregătea să sune la poliţie, când a aruncat o privire în grădina întunecată şi l-a văzut pe taică-său stând în picioare, în mijlocul peluzei. A deschis uşa şi a ieşit. Taică-său se legăna uşor.

Jamie a mers şi s-a postat lângă el.

— Care-i treaba?

Taică-său a ridicat privirea spre cer.

— Şi când te gândeşti că totul o să se termine, este incredibil.

Băuse. Jamie simţea mirosul. Vin? Whisky? Era greu de spus.

— Cărţi. Muzică. Tehnică. Toată lumea vorbeşte despre progres, dar… Taică-său se uita în continuare în sus.

Jamie l-a luat de braţ, ca să nu cadă pe spate.

— Peste nişte milioane de ani, toate astea vor fi doar un bolovan mare şi pustiu. Nici o dovadă că am fi existat. Nici măcar cineva care să bage de seamă că nu există nici o dovadă. Nimeni care să caute dovezi. Doar… spaţiu. Şi alţi bolovani mari. Care se învârt de colo-colo.

Jamie nu mai auzise pe cineva vorbind aşa din facultate, de când se îmbătase în ultimul hal, cu Scunny.

— Cred c-ar fi mai bine să intrăm în casă.

— Nu ştiu dacă este terifiant sau reconfortant, spuse taică-său. Ştii tu, că toată lumea va fi uitată. Tu. Eu. Hitler. Mozart. Maică-ta. Se uită în pământ şi îşi frecă mâinile. Apropo, cât e ceasul?

Jamie s-a uitat la ceas.

— Zece şi douăzeci.

— Ar fi bine să intrăm în casă.

Jamie l-a condus cu blândeţe spre lumina din uşa bucătăriei.

S-a oprit în prag şi s-a întors spre Jamie.

— Iţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că m-ai ascultat. Cred că altfel n-aş face faţă.

— Cu plăcere, spuse Jamie, închizând uşa, în timp ce taică-său se îndrepta spre scări.

După ce s-au întors toţi acasă, Jamie l-a luat pe Ray deoparte şi i-a spus că taică-său pare cam ameţit. L-a rugat să fie pe fază în timpul nopţii şi să nu îi sufle o vorbă lui Katie. Ray i-a zis că se face, nici o problemă.

Apoi s-a urcat în maşină şi a pornit-o spre pensiunea din Weldon, unde uşa încuiată i-a fost deschisă de către o persoană voinică, înfăşurată într-un caftan şi al cărei sex era neclar şi care s-a arătat cam iritată că Jamie nu a dat telefon ca să anunţe că se cazează mai târziu.

▫ 108 ▫

A doua zi de dimineaţă, Jean s-a trezit, şi-a făcut toaleta şi şi-a făcut de lucru prin dormitor.

George stătea pe marginea patului, cu faţa lui de câine bătut, pe care o afişa de câteva zile. A încercat din răsputeri să îl ignore. Dacă ar fi spus ceva, şi-ar fi ieşit din sărite.

Poate că era insensibilă, poate că era de modă veche, dar i se părea că nu există nimic atât de apăsător, pe care să nu îl poţi lăsa deoparte pentru o zi, cea în care ţi se mărită fata.

Tocmai îşi punea furoul, când l-a auzit zicând:

— îmi pare rău, iar ea s-a întors şi şi-a dat seama că o spune din inimă. îmi pare aşa de rău, Jean.

Nu prea ştia ce să-i răspundă. Că este totul în regulă? Fiindcă nu era. Vedea şi ea asta.

S-a aşezat, l-a luat de mână şi l-a ţinut aşa. Poate că asta era tot ce se putea face.

Şi-a amintit cum îi învăţa pe copii, când erau mici, să spună că le pare rău atunci când se băteau sau spărgeau ceva. Iar pentru ei erau doar nişte cuvinte. Un mod de a drege busuiocul. Apoi auzi pe cineva zicând îmi pare rău de-adevăratelea şi înţelegi cât de puternice sunt. Cuvintele magice care deschid uşa peşterii.

— Ce pot să fac? întrebă ea.

— Nu cred că poţi face nimic, răspuse George.

S-a aşezat lângă el pe pat şi l-a îmbrăţişat. El nu s-a mişcat.

— O să trecem şi peste asta, zise ea. După câteva secunde, Katie bătea la uşă.

— Mamă...? Crezi că ai putea să-mi dai o mână de ajutor?

— Stai aşa. îşi trase şi restul hainelor pe ea, îl sărută pe George şi îi spuse: O să fie bine. Promit.

După care a plecat ca să aibă grijă de restul familiei.

▫ 109 ▫

Jamie s-a ridicat din pat şi a pornit-o spre toaletă.

Pe dispenserele de rezervă pentru rolele de hârtie igienică se găseau nişte pleduri albastre tricotate pentru copii şi un set de farfurii decorative pictate manual, din Costa Brava.

Se trezise de mai multe ori în timpul nopţii, tulburat de o serie de vise în care nu reuşea să îl salveze pe taică-său din nişte situaţii sinistre. într-unui, Jamie, aflat la o fereastră de la etaj, se uita la taică-său, care era micşorat la aproximativ jumătate din statura lui normală şi sângera abundent, fiind târât prin grădină de un lup. Prin urmare, Jamie era cam obosit şi când şi-a închipuit ce fel de mic-dejun îl aşteaptă la parter (nişte bacon cald cu nasturi de zgârci alb, nişte ceai răsuflat cu lapte gras din belşug...), s-a simţit depăşit de situaţie.

Diseară va dormi pe canapeaua părinţilor lui. Sau în cort.

Şi-a făcut bagajele, s-a uitat să vadă dacă drumul este liber, apoi a coborât, în vârful picioarelor. Tocmai deschidea uşa, când impunătorul bărbat-femeie şi-a făcut apariţia în uşa de la bucătărie, spunând:

— N-aţi dori să serviţi micul dejun...?

Iar Jamie a rupt-o pur şi simplu la fugă.

▫ 110 ▫

Katie era culcată într-un şezlong, pe terasa de pe acoperiş. La picioarele ei se întindea Barcelona. Dar terasa era cea de la camera lor de hotel din San Gimignano. Şi vedea oceanul, lucru imposibil la San Gimignano. Soarele era sus pe cer şi aerul mirosea a ceva între o loţiune de bronzat şi o budincă de vanilie foarte bună. Jacob dormea sau stătea cu mama şi cu tata în Anglia sau era doar absent la modul general, într-un fel care nu îi provoca anxietate. Şi, de fapt, era un hamac, nu un şezlong.

Apoi Ray a călcat pe cavalerul Playmobil şi a ţipat, iar Jacob a ţipat şi el, fiindcă Ray îi stricase cavalerul Playmobil, şi Katie era trează şi era ziua nunţii ei şi era un moment în care trebuia probabil să te opreşti, ca să îl savurezi, dar savuratul nu era cu adevărat posibil, fiindcă nici nu s-a spălat bine pe dinţi şi pe faţă, că cei de la firma de catering au şi sosit jos, întrebându-se cât anume din bucătărie ar putea să colonizeze, aşa că a trebuit să o bage în priză pe maică-sa, iar apoi Jacob s-a supărat fiindcă Ronnie mâncase toată punga de Bran Flakes şi, în loc să îşi ceară scuze sau să se ducă să cumpere alta de la magazinul din sat, îi ţinea lui Jacob un fel de prelegere, cum că nu poţi să ai întotdeauna ce vrei, deşi problema fusese cauzată tocmai de faptul că Ronnie făcuse exact asta. Apoi şi-a făcut apariţia Ed, care a călcat în monumentala grămadă de rahat pe care afurisitul de câine îl făcuse în mijlocul potecii şi i-a fost clar că lucrurile se vor desfăşura, mai mult sau mai puţin, în această manieră, până la sfârşitul zilei.

▫ 111 ▫

Jamie a accelerat atât de tare la ieşirea din fundătură, încât pneurile maşinii au scos un scrâşnet prelung.

A continuat să se simtă ruşinat de purtarea lui, până a ajuns la drumul principal, când a încetinit şi şi-a spus că era o pensiune de tot rahatul, că proprietarul era nepoliticos şi, pe deasupra, ciudat (Jamie ar fi pus pariu că era transsexual, că îşi făcuse operaţie de schimbare de sex din femeie în bărbat, dar nu ar fi pariat o sumă prea mare) şi că stătuse acolo numai fiindcă fusese izgonit, într-un mod mârşav, din propriul lui dormitor (aoleu, uitase să plătească; la naiba, o s-o rezolve el cumva, mai încolo). Aşa că i-a dispărut sentimentul de ruşine şi a început să simtă indignare, ceea ce era mai sănătos.

Apoi şi-a închipuit cum i-ar spune întreaga poveste lui Katie (cu tot cu pledurile croşetate de pe dispenserele pentru rolele de hârtie igienică şi scrâşnetul pneurilor) şi s-a trezit întrebându-se cu voce tare

care or fi fost, mai exact, ghidurile pe care le consultase maică-sa la bibliotecă, iar indignarea s-a transformat în bună-dispoziţie, ceea ce era şi mai sănătos.

Când a parcat maşina în faţa casei părinţilor lui, se simţea destul de mulţumit de el. Nu îi stătea în fire să îşi ia tălpăşiţa. Făcea ordine în camerele de hotel şi stătea până la sfârşit la filmele proaste şi din când în când mai pretindea în faţa altora că Tony nu este decât un foarte bun prieten. Lucru care nu făcea bine la suflet.

Înainte, nu suporta când Tony se plângea de serviciile din restaurante sau când îl lua de mână, ostentativ, în locuri publice. Dar acum, când Tony nu mai era prin preajmă, Jamie îşi dădea seama cât de importante sunt toate astea. Şi i-a dat prin gând că în chestiunea cu a fi un om mai bun există două părţi care trebuie luate în considerare. O parte presupune să te gândeşti la alţi oameni. Cealaltă parte presupune să nu dai doi bani pe ce gândesc alţi oameni. Să trimiţi o lipie veche înapoi, la bucătărie. Să te săruţi franţuzeşte pe Blackfriars Bridge.

O succesiune de gânduri care creştea în intensitate, în timp ce intra în bucătărie, unde, întâmplător, Eileen şi Ronnie luau micul dejun. Chiar în acest moment, Jamie a simţit că Tony este lângă el, sufleteşte, dacă nu şi trupeşte, şi şi-a dat seama că, indiferent de ce ar crede Eileen şi Ronnie (că trebuie salvat sau castrat sau aruncat după gratii), în sinea lor îngheaţă când îl văd. Atunci s-a simţit într-un fel ca Batman, care, deşi părea rău, în realitate era bun.

Aşa că a spus:

— 'Neaţa, Eileen. 'Neaţa, Ronnie, şi le-a zâmbit cu gura până la urechi. Sper că aţi dormit bine.

Apoi i-a bătut pe amândoi pe spate şi s-a răsucit pe călcâie, iar aerul din bucătărie i-a umflat mantia neagră şi a traversat maiestuos sufrageria şi holul, în bocancii din piele şi codviece-vl asortat, până la toaleta de la parter.

Aceasta părea să funcţioneze pe post de maşină a timpului cu rază mică de acţiune, fiindcă imediat ce a tras apa şi a ieşit din nou pe hol, s-a trezit în îmbulzeala de la Euston: Eileen mergea într-o direcţie, soră-sa şi maică-sa, în cealaltă direcţie, Jacob era avion de vânătoare, un biet câine urla şi două femei cu părul surprinzător de roşu, pe care nu le cunoştea, stăteau în uşa de la bucătărie, îmbrăcate în uniforme albe.

— Bună, Jamie, spuse Katie şi dispăru.

Ray a coborât şi a venit la el şi i-a şoptit:

— Taică-tău n-a scos nici măcar un piuit azi-noapte.

— îţi mulţumesc, spuse Jamie. O să dau şi eu o fugă să-l salut.

— Cum a fost pensiunea? întrebă Ray.

— Nu prea grozavă, spuse Jamie.

— Mi-a zis Katie că ţi-au şterpelit papagalii camera, spuse Ray. Am impresia că au stropit-o cu apă sfinţită.

Ajuns pe palier, Jamie şi-a dat seama că a fost cam zăpăcit şi nu a răspuns la gluma lui Ray, părând probabil puţin nepoliticos. în fine. Acum taică-său era mai important.

A ciocănit la uşa dormitorului.

— Intră, spuse taică-său. După voce, părea liniştitor de vioi.

Jamie a intrat şi l-a găsit aşezat pe marginea patului, îmbrăcat din cap până în picioare.

— Ai venit, spuse taică-său. Bine. S-a bătut cu palmele pe genunchi, într-un fel care spunea că este pregătit să acţioneze.

— Cum te mai simţi? îl întrebă Jamie.

— M-am răzgândit, spuse taică-său.

— în legătură cu ce?

— Chiar nu pot să vin la nuntă.

— Stai aşa, spuse Jamie.

— Acum, aş putea să mă cazez la un hotel, spuse taică-său. Dar, sincer să fiu, m-am cam săturat de ele în ultima vreme.

Jamie nu prea ştia ce să îi răspundă. Taică-său arăta şi vorbea ca un om perfect sănătos la cap. Numai că, în mod evident, nu era.

— Mi-este clar că nu pot să iau maşina, fiindcă o să-i trebuiască maică-tii ca să ajungă la starea civilă. Şi dacă aş lua-o pur şi simplu pe jos, de aici, sigur o să mă vadă careva şi o să mă recunoască. Taică-său scoase o hartă Ordnance Survey de sub saltea. Dar ar mai fi maşina ta. Desfăcu harta şi arătă spre Folksworth. Dacă ai putea să mă laşi pe undeva pe-aici, aş apuca-o pe nişte poteci, vreo zece, cincisprezece mile, fără să traversez nici o şosea importantă.

— Aha, spuse Jamie.

— Ar fi bine dacă ai putea să-mi bagi tu în portbagaj impermeabilul, ăla mare, şi un termos cu ceai. Taică-său împături harta Ordnance Survey şi o băgă înapoi sub saltea. Dacă se poate, ar fi buni şi nişte biscuiţi.

— Nişte biscuiţi, spuse Jamie.

— Ceva simplu. Digestivi. O chestie de-asta. Fără prea multă cacao.

— Biscuiţi digestivi. Taică-său îl luă de mână.

— îţi mulţumesc. Asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Ce mă bucur, spuse Jamie.

— Ai face bine să cobori şi să te amesteci în mulţime, spuse taică-său. Doar nu vrem să dăm de bănuit, nu-i aşa?

— Nu, spuse Jamie.

S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă. S-a întors un moment. Taică-său se holba pe fereastră, legănându-se de pe un picior pe altul.

Jamie a ieşit pe hol, a închis uşa în urma lui, a alergat până jos, şi-a luat telefonul mobil, s-a închis a doua oară în baie şi a sunat la cabinetul medical. I s-a făcut legătura la un fel de cameră de gardă care funcţiona în timpul weekendului. Le-a explicat că taică-său îşi pierde minţile. Le-a spus de foarfecă şi de nuntă şi de planul de evadare şi de planşete. I s-a răspuns că în următoarele patruzeci şi cinci de minute va sosi un medic la ei acasă.

▫ 112 ▫

Jean l-a găsit pe Ray în cort, unde supraveghea nişte schimbări de ultimă oră în amplasarea invitaţilor la mese (în dimineaţa aceea, unul dintre prietenii lor se împiedicase într-un lighean şi îşi spărsese dinţii din faţă).

— Ray? întrebă ea.

— Pot să te ajut cu ceva?

— îmi pare rău că te bat la cap, spuse Jean, dar nu ştiu la cine altcineva aş putea să apelez.

— Nici o problemă, spuse Ray.

— E vorba de George. Mă-ngrijorează. Mi-a spus ceva azi dimineaţă. Nu părea deloc în apele lui.

— Ştiu, spuse Ray.

— Ştii?

— Mi-a zis Jamie ieri, că nu se simte prea bine. M-a rugat să fiu cu ochii-n patru.

— Mie nu mi-a zis nimic.

— Probabil că n-a vrut să-ţi faci griji, spuse Ray. Oricum, a vorbit Jamie cu el, în dimineaţa asta. Ca să fie sigur.

Simţea cum sentimentul de uşurare i se răspândeşte prin tot corpul.

— Foarte frumos din partea ta.

— Lui Jamie ar trebui să-i mulţumeşti.

— Ai dreptate, spuse Jean. Asta o să şi fac.

I s-a ivit ocazia câteva minute mai târziu, când a dat nas în nas cu Jamie, în hol, în timp ce el ieşea din baia de la parter.

— N-ai de ce, spuse Jamie. Părea cam distrat.

▫ 113 ▫

George se ţinea de colacul de la vasul de toaletă şi gemea.

Jamie plecase de douăzeci de minute. O perioadă mai mult decât suficientă ca să facă rost de ceai şi de biscuiţi.

Începea să înţeleagă că fiul lui nu are de gând să îl ajute.

Se legăna înainte şi înapoi, ca urşii polari din grădina aceea zoologică, la care au fost o dată cu copiii. La Amsterdam. Sau la Madrid, parcă.

Oare îi speria pe oameni? încercase să vorbească cu Jean de

dimineaţă, dar ea se repezise să calce o pereche de pantaloni sau să şteargă pe cineva la fund.

Se muşcă de antebraţ, chiar deasupra încheieturii mâinii. Pielea era surprinzător de groasă. A muşcat mai tare.

Dinţii au pătruns prin piele şi prin altceva. Nu era prea sigur prin ce. S-a auzit ca şi cum ar fi muşcat dintr-o ţelină.

S-a ridicat în picioare.

Se vedea nevoit s-o facă pe cont propriu.

▫ 114 ▫

Gemenele de ghimbir le goniseră din bucătărie, aşa că Sarah şi Katie stăteau în picioare, la intrarea în cort, Sarah întorcându-se să sufle fumul de la ţigară înspre grădină, ca să nu pângărească atmosfera nupţială.

Un adolescent mătura duşumelele uscate. In vazele amplasate în nişte suporturi de fier forjat vălurit erau puse buchete de flori. Un bărbat se ghemuise să verifice alinierea meselor, de parcă s-ar fi pregătit pentru o lovitură deosebit de dificilă la un joc de snooker.

— Şi Ray...? întrebă Sarah.

— S-a purtat minunat, să ştii, spuse Katie.

O femeie scotea tacâmurile dintr-o cutie de plastic şi se uita la ele în lumină, înainte să le aşeze pe masă.

— îmi cer scuze, spuse Sarah.

— Pentru ce?

— Pentru că am crezut că faci o greşeală.

— Deci ai crezut că fac o greşeală? spuse Katie.

— Du-te naibii. Mă simt şi-aşa destul de prost. Eşti prietena mea. Voiam doar să fiu sigură. Acum sunt. Sarah făcu o pauză. E un tip de treabă.

— Este.

— Cred că până şi Ed ar putea fi un tip de treabă. Se întoarse ca să arunce o privire de-a lungul peluzei. De fapt, poate că nu de treabă, de treabă. Dar acceptabil. Mai bun decât beţivul ăla nenorocit pe care l-am cunoscut la tine acasă.

S-a întors şi Katie şi l-a văzut pe Ed, care se juca de-a avioanele cu Jacob, ţinându-l de mâini şi învârtindu-l.

— Ia uite, strigă Jacob. Ia uite.

— Ed, ţipă Katie, ai grijă.

Ed a aruncat o privire spre ea şi s-a panicat uşor şi a slăbit

strânsoarea şi a dat drumul mâinii stângi a lui Jacob, iar acesta a alunecat pe iarba udă, în pantalonii de nuntă marca Rupert Bear.

— Scuze, strigă Ed, ridicându-l pe Jacob de jos, de încheietura mâinii, ca pe un iepure împuşcat.

Jacob a ţipat şi Ed a încercat să îl facă să stea în picioare.

— Ei drăcia dracului, bodogăni Katie, îndreptându-se spre ei şi întrebându-se dacă gemenele de ghimbir le-or da voie să folosească maşina de spălat.

Apoi s-a uitat în sus şi l-a văzut pe taică-său, care făcea gimnastică în baie, ceea ce i s-a părut ciudat.

▫ 115 ▫

Dacă ar fi putut, Jamie ar fi stat în dormitor cu taică-său. Aşa ar fi fost cel mai bine. Dar din dormitor nu se vedea strada. Iar Jamie nu voia ca doctorul să sosească pe nepusă masă.

Dacă doctorul va reuşi să-l pună pe taică-său pe picioare, atunci ceilalţi nu vor afla nimic şi vor fi liniştiţi.

Aşa că Jamie s-a proptit la pervazul ferestrei de la sufragerie, prefăcându-se că citeşte revista Telegraph. Şi abia acum începea să se întrebe dacă nu cumva taică-său va sfârşi prin a fi internat, lucru la care nu se gândise atunci când dăduse acel telefon.

Doamne, ar fi trebuit să mai spună cuiva despre asta, înainte să se decidă să rezolve lucrurile de capul lui.

Numai că nu puteai fi internat decât dacă încercai să te sinucizi, parcă. Sau dacă încercai să ucizi pe cineva. De fapt, cunoştinţele lui Jamie în acest domeniu aveau drept sursă, aproape exclusivă, serialele de la televizor.

Era întru totul posibil ca doctorul să nu poată face absolut nimic.

Mulţi doctori nu sunt buni de nimic, desigur. Nimic nu îţi poate submina încrederea în această profesie mai mult decât trei ani petrecuţi în compania unor studenţi la medicină. Tipul ăla, Markowicz, de exemplu. A fost băgat în ghips până la gât, apoi s-a înecat în propria-i vomă.

Un bărbat a coborât dintr-un Range Rover albastru. Cu o geantă mică, neagră. Rahat.

Jamie a sărit de pe canapea, a făcut slalom prin hol, până la uşa de la intrare, ca să îl intercepteze înainte să îşi facă o intrare grandioasă.

— Dumneavoastră sunteţi doctorul? Jamie se simţea ca un personaj dintr-un film de doi bani. Du-te şi adu-mi prosoapele calde!

— Doctor Anderson. Bărbatul îi întinse mâna. Era unul dintre oamenii aceia lungi, vânjoşi, care miros a săpun.

— Este vorba despre tatăl meu, spuse Jamie.

— In regulă, spuse doctorul Anderson.

— Are un fel de cădere nervoasă.

— Poate că ar trebui să mergem şi să vorbim cu el. Doctorul Anderson a dat să traverseze strada. Jamie l-a oprit.

— înainte să intrăm, trebuie să vă explic ceva. Sora mea se mărită azi.

Doctorul Anderson se trase de nas şi spuse:

— Nu trebuie să mai spuneţi nimic. Jamie nu s-a liniştit pe deplin.

Au urcat în dormitorul părinţilor lui. Din nefericire, taică-său nu mai era acolo. L-a rugat pe doctor să ia loc pe pat şi să aştepte.

Jamie verifica sufrageria, când şi-a dat seama că maică-sa ar putea intra în propriul dormitor şi ar găsi un necunoscut aşezat pe patul ei. De fapt, ar fi trebuit să îl încuie pe doctorul Anderson în baia de la parter.

Taică-său nu era în casă. A întrebat-o pe Eileen. Le-a întrebat pe femeile de la firma de catering. L-a întrebat pe cavalerul de onoare, al cărui nume îl uitase. S-a uitat în spatele cortului şi, când a revenit, şi-a dat seama că a căutat peste tot, ceea ce însemna că taică-său fugise, ceea ce nu era deloc, dar deloc bine şi a luat-o la fugă înapoi spre casă, traversând peluza şi spunându-şi în barbă, destul de tare, „rahat, rahat, rahat, rahat, rahat…" şi în drum a intrat în Katie şi, cum nu voia să o îngrijoreze, i-a spus primul lucru care i-a trecut prin cap, anume „porumbelul şi-a luat zborul", o replică pe care Tony o folosea din când în când şi pe care Jamie nu o înţelesese de fapt niciodată şi pe care nici Katie nu o va fi înţeles, dar Jamie era deja pe la jumătatea scărilor. Şi a dat buzna în dormitor şi doctorul Andersen a sărit de pe pat şi a adoptat o postură defensivă, care amintea de luptătorii din forţele speciale.

— A dispărut, spuse Jamie. Nu-l găsesc nicăieri. Şi a trebuit să se aşeze pe pat şi să îşi bage capul între genunchi, fiindcă îl cam luase cu ameţeală.

— Aha, spuse doctorul Anderson.

— M-a rugat să-l duc cu maşina pe un câmp, spuse Jamie. Ca să nu fie nevoit să meargă la nuntă. S-a ridicat, era buimac şi şi-a băgat din nou capul între genunchi. Aruncând priviri într-o parte şi alta, a văzut colţul unui carton roz ieşind de sub saltea. S-a întins şi a scos harta Ordnance Survey. Taică-său please fără ea.

— Ce este? întrebă doctorul Anderson.

— Aici voia să ajungă, spuse Jamie, despăturind harta şi arătând spre Folksworth. Poate că a luat un taxi. O să plec să-l caut.

Doctorul Anderson a scos o carte mică de vizită din sacou şi i-a dat-o lui Jamie.

— N-ar trebui să fac asta. Dar dacă-l găsiţi, daţi-mi un telefon, bine?

— Mulţumesc. Jamie a strecurat cartea de vizită în buzunarul de la pantaloni. Trebuie să plec.

Pe la jumătatea scărilor, au dat nas în nas cu Ray. Doctorul Anderson a zâmbit şi a spus:

— Eu sunt fotograful.

— Bine, spuse Ray, care părea puţin nedumerit, poate şi fiindcă Jamie şi fotograful fuseseră sus, împreună.

Jamie s-a întors către doctorul Anderson.

— E-n regulă, ştie.

— în cazul acesta, sunt medicul, spuse doctorul Anderson.

— Tata a dispărut, spuse Jamie. Plec să-l caut. îţi explic mai încolo. Apoi şi-a amintit că era şi ziua nunţii lui Ray. îmi pare rău pentru toate astea.

— O să te sun dacă-şi face apariţia, spuse Ray.

în timp ce se gătea şi se întreba pe unde Dumnezeu o umbla George, Jean a auzit soneria de la uşă şi, cum era evident că nimeni nu are de gând să răspundă, a pescuit din fundul debaralei pantofii pe care îi ţinea de buni, a coborât la parter şi a deschis uşa.

— Alan Phillips, spuse bărbatul. Tatăl lui Ray. Soţia mea, Barbara. Probabil eşti Jean.

— încântată, spuse Barbara.

Jean i-a poftit înăuntru şi le-a luat hainele.

— Mă bucur foarte tare să te cunosc, după atâta timp, spuse Alan. îmi pare rău că am lăsat-o pe ultimul moment.

Se aşteptase la un bărbat mai voinic, la cineva cu mai mult tupeu. Apoi şi-a amintit cum Katie a pomenit ceva de o fabrică de ciocolată, o informaţie care la vremea respectivă i se păruse comică, dar pe care acum o găsea foarte adecvată. Era genul de bărbat pe care ţi-l imaginai jucându-se cu trenuleţe sau cultivând muşcate.

— Luaţi loc.

— Ai o casă încântătoare, spuse Barbara, pe un ton care dădea de înţeles că vorbeşte serios, lucru care lui Jean i s-a părut foarte înduioşător.

Amândoi aveau ceva, un aer formal, iar asta era o uşurare (în

momentele ei de restrişte, îşi imaginase… în fine, este mai bine ca unele lucruri să fie date uitării). Pe de altă parte, nu păreau genul de oameni pe care poţi să îi laşi în plata Domnului în sufragerie şi să îţi vezi de ale tale.

Unde erau cu toţii? George, Jamie, Eileen, Ronnie. Parcă i-ar fi înghiţit pământul.

— Să vă servesc cu nişte ceai? întrebă Jean. O spusese ca şi cum ar fi vorbit cu domnul Ledger, care asigura buna-funcţionare a boilerului. Sau cafea? Ar putea dezgropa filtrul de cafea de pe unde o fi.

— O, spuse Barbara, nu trebuie să te deranjezi pentru noi.

— Nu este nici un deranj, spuse Jean, deşi, de fapt, în acest moment îi era cam peste mână.

— Dacă-i aşa, o să servim cu plăcere nişte ceşti, spuse Barbara. Lui Alan îi place cu jumătate de linguriţă de zahăr.

Jean a fost salvată, din nou, de către Ray, care venea de la maşină cu o jucărie mică şi galbenă, reprezentând un erou de acţiune.

— Barbara. Tată. A sărutat-o pe Barbara pe obraz şi a dat mâna cu taică-său.

— Tocmai mă pregăteam să le fac părinţilor tăi câte o ceaşcă de ceai, spuse Jean.

— Mă ocup eu, zise Ray.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Jean, radioasă. Ray a dat să se întoarcă şi să o ia spre bucătărie, când l-a întrebat, încet:

— N-ai idee pe unde-o fi George? Doar de curiozitate. Sau Jamie, dacă tot veni vorba.

Ray a făcut o pauză destul de lungă, care a intrigat-o puţin. Tocmai se pregătea să îi răspundă, când, din direcţia bucătăriei, şi-a făcut apariţia Ed, care muşca dintr-o chiflă, iar Ray a spus:

— Ed.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Phillips, spuse Ed, prin chiflă.

Alan şi Barbara s-au ridicat.

— Ed Hobday, spuse Alan. Dumnezeule. Mai să nu te recunosc.

▫ 117 ▫

Când a ajuns la capătul satului, George era deja un pic mai calm.

Traversase cam jumătate din terenul viran de lângă linia de cale ferată, când i-a zărit pe Eileen şi pe Ronnie, care se îndreptau spre el. îşi treceau câinele peste barieră şi era foarte sigur că îl văzuseră. S-a pitit într-o adâncitură, lângă nişte tufişuri de păducel, ca să iasă din

raza lor vizuală.

Câinele lătra.

Nu putea s-o ia înapoi fără să fie văzut, iar între el şi calea ferată se găsea un pâlc de duzi. A simţit o gheară în piept.

Mâna încă îi mai sângera în locul în care se muşcase. Lătratul s-a intensificat.

S-a culcat la pământ şi s-a rostogolit până în şanţul de scurgere, unde iarba se apleca ca să treacă pe sub gard. Haina i se înverzise. Dacă stă liniştit, s-ar putea să nu îl găsească.

Era plăcut în şanţ şi surprinzător de comod. Şi interesant, fiindcă se găsea în situaţia de a contempla natura. Ed şi-a şters firimiturile de la gură şi a dat mâna cu ei.

— Mai gras, dar mai înţelept.

— O, nu, spuse Barbara, doar că te-ai mai împlinit puţin.

Ray i-a pus mâna pe umăr lui Jean şi i-a zis încet:

— Hai cu mine în bucătărie.

de la o distanţă atât de mică, lucru pe care nu îl mai făcuse din copilărie. In imediata lui apropiere existau probabil vreo patruzeci sau cincizeci de specii de plante. Şi nu ştia numele nici uneia dintre ele. Doar al urzicilor. în cazul în care erau urzici. Şi al hasmaţuchiului. în cazul în care era hasmaţuchi.

În urmă cu şase ani, Katie îi dăduse un tichet-cadou pentru cărţi de Crăciun (o găselniţă leneşă, dar mai bună decât porcăriile de pahare de vin suedeze, pe care le atârnai în jurul gâtului pe o sfoară). îl folosise ca să cumpere Cartea florei şi a faunei britanice de la Reader's Digest, cu intenţia de a învăţa măcar numele de arbori. Singura informaţie din carte pe care şi-o mai amintea era cea despre colonia de canguri care trăia în libertate în Cotswolds.

I-a dat prin cap că nu trebuie să meargă nicăieri ca să scape de nuntă. într-adevăr, mersul n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra lui. Cel mai bine ar fi fost să zacă pur şi simplu aici sau mai încolo, între arbuşti. Şi să iasă din nou la iveală la noapte.

Apoi a auzit-o pe Eileen spunând „George...?” şi a crezut că, dacă nu se mişcă, o să îşi ia tălpăşiţa.

Dar nu a plecat. L-a strigat din nou, apoi, fiindcă nu a primit nici un răspuns, a ţipat:

— Ronnie. Vino-ncoa.

George s-a rostogolit, ca să îi dovedească că este în viată.

Eileen l-a întrebat ce i s-a întâmplat. I-a explicat că a ieşit la plimbare şi că şi-a scrântit glezna.

Ronnie l-a ajutat să se ridice în picioare şi George s-a prefăcut că şchioapătă şi timp de câteva minute a fost suportabil, fiindcă, deşi statul în şanţ avusese un efect calmant asupra lui, ideea de a petrece următoarele zece ore singur nu avea. De fapt, se simţea chiar uşurat să se găsească iar în compania altor fiinţe umane.

Dar Eileen şi Ronnie îl duceau înapoi spre casă şi nu era bine şi, pe măsură ce se apropiau, se simţea de parcă cineva i-ar fi pus un sac de gunoi în cap.

Când au ajuns la şosea, mai s-o rupă la fugă. Nu îi păsa dacă labradorul era dresat să atace. Nu îi păsa că s-ar face de râs dacă s-ar juca de-a leapşa cu Ronnie prin sat (o întrecere pe care, mai mult ca sigur, ar fi câştigat-o; îi curgea atât de multă adrenalină prin vene, că ar fi putut să întreacă chiar şi o zebră). Era pur şi simplu singura opţiune care îi mai rămăsese.

Ba nu, nu era adevărat.

Mai exista una, atât de simplă, că nu îi venea să creadă că nu se gândise la ea. O să ia nişte valium. Imediat ce va ajunge acasă, o să ia toate pastilele de Valium.

Dar dacă i-o fi aruncat cineva flaconul? Dacă cineva i-a aruncat pastilele în toaletă şi a tras apa după ele? Sau le-a ascuns, ca să nu fie la îndemâna copiilor?

A luat-o la sănătoasa.

— George, strigă Ronnie. Glezna ta.

Habar nu avea despre ce vorbeşte Ronnie.

▫ 118 ▫

Când Jean a intrat în bucătărie, Ray s-a întors spre ea şi a spus:

— Avem o mică problemă.

— Ce fel de problemă? a întrebat Jean.

— Cu George, spuse Ray.

— Of, Doamne. A trebuit să se aşeze foarte repede. Ce şi-o mai fi făcut acum?

— Mă tem c-a dispărut, spuse Ray.

O să leşine. în faţa angajaţilor de la firma de catering. In faţa lui Ray. A tras adânc aer în piept şi capul lui George a trecut fulgerător prin faţa ferestrei, ca un fel de arătare supranaturală. Oare şi-o pierde minţile?

Uşa de la bucătărie s-a dat de perete şi George a dat buzna înăuntru. Jean a scâncit, dar George nu i-a dat absolut nici o atenţie, traversând holul în viteză şi luând-o în sus pe scări.

Jean şi Ray s-au uitat unul la altul, timp de câteva secunde.

L-a auzit pe Ed spunând:

— Cred că era tatăl lui Katie. Ray a spus:

— Mă duc să văd ce-are de gând.

Jean a mai stat jos un minut sau două, încercând să îşi păstreze sângele rece. Apoi uşa s-a dat de perete a doua oară şi au apărut Eileen şi Ronnie şi afurisitul lor de labrador şi ea tocmai se gândea că mai bine ar fi aflat că George este mort decât să tragă o spaimă soră cu moartea din cauza lui, aşa că i-a sărit ţandăra şi a spus ceva nu prea diplomat:

— Scoateţi nenorocitul ăla de câine din bucătăria mea.

▫ 119 ▫

Katie s-a apucat să se fardeze şi a lăsat-o pe Sarah să negocieze cu Jacob.

— Mă tem că trebuie să vii.

— Vreau să stau aici, spuse Jacob.

— O să rămâi singur, zise Sarah. ■- Vreau să stau aici.

Încă nu era o criză, doar o încercare de a i se acorda atenţie. Dar trebuiau să îi pună capăt înainte să ia proporţii. Şi probabil că Sarah avea mai multe şanse decât Katie. Cantitate necunoscută. Riscuri mai mici.

— Vreau acasă, spuse Jacob.

— O să fie o petrecere, spuse Sarah. O să mâncăm tort. O să stăm doar câteva ore.

Câteva ore? Sarah nu era la curent cu viziunea copiilor asupra lumii şi cu felul în care măsoară ei timpul. Jacob era, în mare, incapabil să facă vreo distincţie între săptămâna trecută şi dispariţia dinozaurilor.

— Vreau un biscuit.

— Jacob… Sarah i-a luat mâna şi a mângâiat-o. Dacă i-ar fi făcut ea aşa, ar fi muşcat-o imediat. Ştiu că n-ai jucăriile cu tine şi nici casetele video şi nici prietenii tăi. Şi mai ştiu că toată lumea este ocupată şi nu se poate juca acum cu tine…

— Te urăsc, spuse Jacob.

— Ba nu mă urăşti, spuse Sarah.

— Ba da, spuse Jacob.

— Ba nu, spuse Sarah.

— Ba da, spuse Jacob.

— Ba nu, spuse Sarah, care părea să fi ajuns la fundul sacului cu replici.

Din fericire, atenţia lui Jacob a fost distrasă de intrarea lui Ray, care s-a aruncat pe pat.

— Gordon Bennett.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Katie.

— Nu cred că vrei să ştii.

— Spune-mi, răspunse Katie. Să mă mai distrez şi eu un pic.

— Nu ştiu dacă intră la categoria distracţie, spuse Ray, pe un ton îngrijorător de sumbru.

— Poate că ar trebui să-mi spui mai târziu, spuse Katie. Când nu vor fi anumite persoane de faţă.

Sar ah s-a ridicat în picioare:

— Fii atent, tinere. O să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Dacă fugi şi te ascunzi cinci minute şi nu te găsesc, îţi dau douăzeci de bani.

Jacob a ieşit din cameră aproape instantaneu. Evident, Sarah ştia mai multe despre păcălirea unui copil decât crezuse Katie.

— Deci? întrebă Katie.

— Cred că mai devreme sau mai târziu tot o să afli, spuse Ray, ridicându-se în fund.

— Ce să aflu?

— Taică-tău a luat-o razna.

— Razna? Katie se opri din fardat.

— A cam pierdut şirul. Ştii, ca ultima oară când am fost aici. E cam agitat din cauza nunţii, bănuiesc. Jamie a chemat un doctor…

— Un doctor…? Mintea lui Katie lucra febril.

— Dar, când a ajuns, taică-tău dispăruse. Aşa că Jamie a plecat să-l caute.

— Şi unde e tata acum? în acest punct, Katie a cam pierdut şi ea şirul.

— A, s-a întors. Zicea că a plecat să se plimbe şi că a dat nas în nas cu Eileen şi cu Ronnie. O fi adevărat. Dar eram în bucătărie când s-a întors şi avea o viteză Mach 3.

— E bine? întrebă Katie.

— Pare bine. I-a dat doctorul nişte valium.

— Sper să nu ia vreo supradoză sau ceva…

— Nu prea cred, spuse Ray. A luat vreo două pastile. Părea fericit să ţină flaconul în mână, atât.

— Doamne, spuse Katie şi trase adânc aer în piept, de câteva ori,

aşteptând să i se domolească bătăile inimii. Mie de ce nu mi-aţi zis?

— Jamie n-a vrut să-ţi faci griji.

— Ar trebui să mă duc să vorbesc cu el.

— Stai aici. Ray se ridică în picioare, veni spre ea şi îngenunche în faţa ei. Probabil că cel mai bine ar fi să te faci că nu ştii nimic.

Katie îl luă de mână. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Doamne. Asta ar trebui să fie ziua nunţii noastre. Atunci Ray a spus ceva înţelept. Care a luat-o prin surprindere.

— Noi nu suntem decât omuleţii din vârful tortului. Nunţile sunt pentru rude şi prieteni. Tu şi cu mine, noi avem tot restul vieţii împreună.

Lui Katie i-au dat lacrimile. Şi Ray a spus:

— La naiba. Jamie. încă îl caută pe taică-tău. Ai numărul lui de mobil?

▫ 120 ▫

După ce George a ajuns în dormitor, valul de uşurare care l-a cuprins a fost atât de mare, încât a simţit cum gheara din intestine îşi slăbeşte puţin strânsoarea.

Apoi, destul de brusc, a uitat unde ascunsese valiumul şi nivelul de panică a crescut, luându-l pe sus ca o viitură vâscoasă şi rece şi iute şi a trebuit să lupte ca să respire în continuare.

Ştia că ştie unde este flaconul. Sau, mai degrabă, ştia că ştiuse unde era acum zece minute, altfel cum ar fi uitat? Şi ştia că este într-un loc la mintea cocoşului. Totul se reducea la depistarea căsuţei din capul lui, în care depozitase informaţia. Dar, în capul lui, totul era cu fundul în sus şi se zgâlţâia violent şi conţinutul altor căsuţe dădea pe dinafară şi îi obstrucţiona calea.

Stătea în picioare, cu faţa la fereastră, un pic ghemuit, ca să respire mai uşor.

Sub pat…? Nu. în şifonier…? Nu. în spatele oglinzii…?

Flaconul era în baie. Nici măcar nu îl ascunsese. De ce l-ar fi ascuns? Nu avea nici un motiv să o facă.

A alergat până în baie, gheara din intenstine slăbindu-şi din nou, treptat, strânsoarea. A deschis dulăpiorul. Era pe raftul de sus, în spatele plasturilor şi al aţei dentare.

A învârtit capacul şi a continuat să învârtă şi a simţit cum panica se întoarce, până şi-a amintit că are un mecanism special creat ca să nu îl poată deschide copiii şi că trebuie să îl desfacă prin apăsare. A apăsat şi a învârtit şi aproape l-a scăpat din mână când l-a văzut pe

Ray în oglindă, în spatele lui, la mică distanţă, de fapt în dormitor, spunând:

— George? Eşti bine? Am ciocănit, dar nu m-ai auzit.

George s-a pregătit să dea pe gât tot conţinutul flaconului şi să îl înghită hulpav, în cazul în care Ray ar fi încercat să îl oprească.

— George? spuse Ray.

— Ce?

— Eşti bine?

— Minunat. Foarte bine, spuse George.

— Păreai cam agitat când ai trecut în fugă prin bucătărie.

— Chiar aşa? George simţea nevoia disperată să ia pastilele.

— Şi Jamie şi-a făcut griji pentru tine.

George a scuturat tacticos două pastile în podul palmei şi le-a înghiţit nonşalant. Ca pe nişte alune la o petrecere.

— Zicea că nu prea erai în apele tale.

— Valium, spuse George. Mi le-a dat doctorul. Mă ajută să fiu puţin mai calm.

— Mă bucur, spuse Ray. Deci nu mai ai de gând să faci altă plimbare? Pe ziua de azi, adică. înainte de nuntă.

— Nu, spuse George şi râse forţat. Oare acest schimb trebuia să fie amuzant? Nu era sigur. îmi pare rău dacă v-am făcut probleme.

— Nici o problemă, spuse Ray.

— Precis vin la nuntă, spuse George. Simţea nevoia presantă de a sta pe toaletă.

— Mă bucur, spuse Ray. Asta e bine. Păi, atunci, cred c-ar fi cazul să mă înţolesc şi eu.

— îţi mulţumesc, spuse George.

Ray a plecat şi George a zăvorât uşa, şi-a lăsat pantalonii în vine şi s-a aşezat pe toaletă şi s-a uşurat, apoi a înghiţit cele şase pastile rămase, dându-le pe gât cu nişte apă uşor cam neplăcută la gust, din paharul pentru periuţele de dinţi, fără să mai stea să se gândească la depunerile de pe fund.

Jean i-a cerut scuze lui Eileen pentru ieşirea ei, iar aceasta i-a spus:

— Te iert, într-un fel care a făcut-o pe Jean să îşi muşte limba, ca să nu îi zică din nou vreo două.

— Sper din tot sufletul ca George să fie bine, spuse Ronnie.

Şi Jean şi-a dat seama că a fost vina ei. George stătea pe pat, cu o înfăţişare groaznică, simţind nevoia să vorbească cu ea, dar Katie şi-a

băgat capul pe uşă şi ea a fost luată pe sus de valul pregătirilor şi nu s-a mai întors să îl întrebe ce îl frământă.

— O să cobor din nou în câteva minute, spuse ea şi o luă spre etaj, trecând prin faţa uşii de la sufragerie şi zâmbindu-le politicos lui Ed şi lui Alan şi Barbarei.

I s-a părut că nu li se servise ceaiul. In fine, avea lucruri mai importante de făcut. Când a ajuns în dormitor, l-a găsit pe George stând pe pat, trăgându-şi şosetele. S-a aşezat lângă el.

— îmi pare rău, George.

— Pentru ce?

— Fiindcă am plecat în pripă de dimineaţă.

— Aveai treabă, spuse George.

— Cum te mai simţi acum?

— Mult mai bine, spuse George.

Chiar părea a fi totul în regulă. Poate că Ray exagerase.

— Mâna ta?

— A, da. George şi-a ridicat mâna. Avea o rană mare la încheietură. Cred că mi-am prins-o în gardul ăla de sârmă ghimpată.

La prima vedere, părea o muşcătură. Sigur nu-l atacase câinele?

— Stai să te pansez, să nu-ţi dai sânge pe tine.

S-a dus la baie şi a luat cutiuţa verde cu trusa de prim-ajutor şi l-a bandajat, iar el a stat răbdător pe pat. Ar fi vrut să aibă mai des ocazia să facă asta. Să dea o mână de ajutor într-un mod concret.

A lipit al doilea plasture, ca să tină micul bandaj la locul lui.

— Gata.

— îţi mulţumesc. George şi-a pus mâinile în ale ei. Ea i le-a strâns uşor.

— îmi pare rău că n-am fost de prea mare ajutor.

— N-ai fost? întrebă George.

— Ştiu că nu te-ai simţit bine, spuse Jean. Şi ştiu că… uneori nu prea bag de seamă. Şi asta nu e bine. Doar că… mi-e greu.

— Păi, nu trebuie să-ţi mai faci griji din cauza mea, spuse George.

— Ce vrei să spui? întrebă Jean.

— Vreau să spun că nu trebuie să-ţi mai faci griji din cauza mea pe ziua de azi, spuse George. Mă simt mult mai fericit acum.

— Mă bucur, spuse Jean.

Şi era adevărat. Chiar părea foarte relaxat, cum nu îl mai văzuse de mult.

— Dar dacă o să ţi se facă iar rău, o să-mi spui, nu-i aşa?

— O să fie bine.

— Vorbesc serios, spuse Jean. Doar un cuvânt să-mi spui şi las totul baltă. Pe cuvânt.

— îţi mulţumesc, spuse George.

Au stat aşa câteva secunde, apoi a început să sune un telefon.

— Nu e telefonul nostru, nu-i aşa? întrebă George. Nu era.

— Stai aşa. Jean se ridică şi ieşi pe hol. Zgomotul venea de la un telefon mobil care zăcea pe pervazul ferestrei.

A apăsat pe butonaşul verde şi a dus telefonul la ureche.

— Alo?

— Jamie? a spus o voce de bărbat. îmi cer scuze. Cred c-am greşit numărul.

— Ray? spuse Jean.

— Jean? zise Ray.

— Da, spuse Jean. Tu eşti, Ray?

— Unde eşti? întrebă Ray.

— Pe hol, răspuse Jean, nedumerită.

— încercam să-l sun pe Jamie, spuse Ray.

— Nu este aici, zise Jean, căreia nu îi plăceau telefoanele mobile.

— îmi cer scuze, spuse Ray şi închise.

A aruncat o privire spre ceasul de la mână. Urmau să plece în douăzeci de minute. Trebuia să îl pregătească pe George, apoi să sune adunarea.

A pus telefonul înapoi la locul lui şi a deschis garderoba de pe hol, ca să îşi caute eşarfa şi mai să facă un atac de cord când a văzut-o pe Sarah, care se uita la ea printre paltoane.

— De-a v-aţi ascunselea, spuse Sarah.

▫ 122 ▫

Katie i-a spus maica-sii ca Jamie il cauta in continuare pe taica-sau. Maica-sa a intrat in panica. Katie i-a dat asigurări că Jamie ştie unde este oficiul stării civile. Poate că se îndreaptă într-acolo chiar în acest moment. Maică-sii i-a trecut atacul de panică.

Stăteau cu toţii în picioare, în faţa casei. Aerul era plin de miros de aftershave, de parfum, de fum de la ţigara unchiului Doug şi de naftalină de la hainele de duminică. Era trist sau amuzant că Jamie pierdea nunta? Nu putea să spună.

Sarah şi Jacob stăteau unul lângă altul pe gardul de piatră. Nu îi descoperise ascunzătoarea, dar îi dăduse totuşi cei douăzeci de bani. Dacă Jacob ar fi fost mai mare, Katie ar fi zis că Sarah i-a căzut cu tronc.

— Resturi de la fundul unui câine, spuse Sarah.

— Caca de cal, spuse Jacob, râzând ca nebunul.

— Resturi de la fundul unui câine şi o oală mare cu pipi de babă, spuse Sarah.

Katie se îndreptă spre taică-său.

— Ce mai faci?

A încercat să îi pună întrebarea pe un ton cât mai neutru, ca să nu îşi dea seama cât de mult ştie ea.

S-a întors şi i-a luat mâinile într-ale lui şi s-a uitat în ochii ei şi ei i s-a părut că are lacrimi în ochi. A spus:

— Frumoasa şi minunata mea fată, şi i-au dat şi ei lacrimile şi s-au îmbrăţişat scurt, lucru pe care nu îl mai făcuseră de multă vreme.

Apoi maică-sa s-a uitat la ceas şi a renunţat în mod oficial să mai aştepte întoarcerea fiului ei şi astfel atmosfera s-a detensionat şi toată lumea s-a scurs spre maşini.

Jamie ar cam fi trebuit să se întoarcă acasă. Dar la ce bun? Nunta nu putea să aibă loc fără taică-său. Nu avea la ce să întârzie.

Stătea pe o cărare noroioasă din Washingley, după ce alergase cu limba scoasă, ca un bezmetic, de-a lungul tuturor potecilor de la sud de Folksworth. Avea pantalonii plini de noroi, îşi prinsese mâneca de la sacou în nişte sârmă ghimpată şi se simţea ca un rahat.

El era cel căruia i se destăinuise taică-său. El era cel care nu reuşise să îl oprească să facă exact ceea ce spusese că are de gând să facă. El era cel din cauza căruia nunta soră-sii se dusese dracu'.

Îşi dădea seama, acum, ce idee tâmpită avusese, să vină să-l caute pe taică-său în felul acesta. Nu avea cum să ghicească în ce direcţie o luase.

Va trebui să le explice tuturor ce se întâmplase. Va trebui să anunţe poliţia. Va trebui să îşi ceară scuze. Şi-a croit drum până la maşină, a pus o pungă de plastic pe scaunul şoferului şi a luat-o spre casă.

Imediat ce a ajuns, a ştiut că s-a întâmplat ceva. Nu se mai vedea nici o maşină. A parcat şi s-a îndreptat spre uşa din faţă. Era încuiată. A sunat la uşă. Nici un răspuns. S-a uitat pe geam. Casa era goală.

Poate că Ray le-a spus ce s-a întâmplat. Poate plecaseră cu toţii să îl caute pe taică-său. Poate îl găsiseră. Poate că erau cu toţii la spital.

A încercat să nu se gândească la asta.

Îşi pierduse telefonul mobil. Trebuia să intre în casă. Fie şi numai pentru a pune mâna pe un telefon şi pe nişte pantaloni uscaţi. A încercat poarta laterală. Câinele lui Eileen şi al lui Ronnie se zvârcolea pe partea cealaltă, lătrând şi râcâirtd lemnul cu ghearele. A apăsat pe clanţă. Era încuiată.

În fine, pantalonii erau deja distruşi…

S-a sprijinit cu o mână de cutia poştală, şi-a băgat piciorul într-o canelură din gardul de piatră şi s-a ridicat. Nu mai sărise gardul de o grămadă de ani şi i-au trebuit trei încercări, dar într-un final s-a trezit călare pe poartă, într-o poziţie incomodă.

Se uita în jos, pe cealaltă parte, întrebându-se cum ar putea amortiza căderea lungă şi cum să îl potolească pe turbatul de câine, când a auzit pe cineva spunând:

— Pot să vă ajut cu ceva?

A întors capul şi s-a uitat în jos, la un bărbat în vârstă, pe care îl ştia din vedere. Bărbatul purta o jachetă din lână de Shetland, iar în mână ţinea nişte foarfece de grădină.

— Sunt bine, mulţumesc, spuse Jamie, deşi, din cauza prezenţei lui în vârful porţii, câinele înnebunise de-a binelea.

— Tu eşti, Jamie? întrebă bărbatul cu foarfecă.

— Eu sunt, spuse Jamie. începea să îl doară între picioare.

— îmi pare rău, spuse bărbatul, nu te-am recunoscut. Nu te-am mai văzut de mult. De când erai adolescent. Eu sunt Derek West, de peste drum.

— Aha, spuse Jamie. Trebuia să îşi ia inima în dinţi şi să încerce, cu riscul de a-şi scrânti glezna, cu riscul de a strivi câinele mătuşii lui sau de a fi mâncat de viu. Şi-a mutat puţin centrul de greutate.

— N-ar trebui să fii la nuntă? întrebă bărbatul.

— Ba da, spuse Jamie. Individul era, clar, bătut în cap.

— Au plecat de vreo cinci minute.

— Ce?

— Au plecat de vreo cinci minute.

Lui Jamie i-au trebuit câteva secunde ca să proceseze informaţia.

— Şi se îndreptau spre oficiul stării civile?

— Păi unde altundeva să se fi dus? Adevărul începea să iasă la lumină.

— Era şi tata?

— Aşa cred.

— Dar l-aţi văzut cu ochii dumneavoastră?

— N-am strigat catalogul, cum s-ar spune. Nu. Stai aşa. Ba l-am văzut. Fiindcă îmi amintesc că se cam împleticea pe trotuar. Şi maică-ta l-a convins să se urce în dreapta şoferului, ca să conducă ea maşina. Un lucru pe care l-am observat pentru că înainte, ori de câte ori plecau împreună cu maşina, aproape de fiecare dată conducea taică-tău. Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva. Are vreo problemă?

— Rahat! spuse Jamie.

O exclamaţie care i-a închis gura domnului West.

Şi-a mutat din nou centrul de greutate, pe cealaltă parte, şi a sărit jos, sfâşiindu-şi a doua oară sacoul. A rupt-o la fugă spre maşină, i-au căzut cheile, a cules cheile de jos, s-a urcat în maşină şi a demarat în trombă.

▫ 124 ▫

Jean se simţea îngrozitor.

Jamie fusese ultima picătură. Cea care umpluse paharul. George. Eileen şi Ronnie. Alan şi Barbara. Era ziua nunţii lui Katie. Ar fi trebuit să fie o zi deosebită. Ar fi trebuit să meargă ca pe roate. Ar fi trebuit să fie plină de romantism.

Apoi, în maşină, s-a întâmplat ceva.

Pe autostradă, pe cele două benzi din sensul lor de mers, se făceau nişte reparaţii şi, pentru că traficul fusese redirecţionat sub formă de pâlnie, pe o singură bandă, au ajuns într-un punct mort. George s-a întors spre ea şi a spus:

— Mă tem că n-am fost un soţ din cale-afară de bun.

— Vorbeşti prostii, spuse Jean.

George se uita drept înainte, prin parbriz. Pe geam erau picături fine de ploaie.

— Sunt o persoană mai rece. Cam rigidă. Şi aşa am fost mereu. Acum îmi dau seama.

Nu îl mai auzise vorbind aşa. Oare îşi pierdea din nou minţile? Habar nu avea ce să creadă. A pornit ştergătoarele.

— Şi îmi dau seama că această răceală, această rigiditate au stat la originea multora dintre problemele mele recente. George îndepărta nişte scame de pe uşa torpedoului.

În faţa lor, coloana începea să se pună în mişcare. Jean a băgat maşina în viteză şi a demarat.

George şi-a pus mâna peste ale ei. Lucru care îngreuna schimbarea

treptelor de viteză.

— Te iubesc, spuse George.

De mult timp nu îşi mai spuseseră acest cuvânt. Avea un nod în gât.

A întors capul într-o parte şi a văzut că George se uită la ea şi zâmbeşte.

— Ţi-am dat mari bătăi de cap în ultima vreme.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse Jean.

— Dar o să mă schimb, spuse George. Am obosit să-mi fie frică. Am obosit să mă simt singur.

I-a pus mâna pe coapsă, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii.

Iar ea şi-a dat seama că aventura ei se apropie de sfârşit. Că s-ar putea ca ea şi David să nu mai facă niciodată dragoste. Dar era în regulă.

Viaţa ei cu George nu era o viaţă incitantă. Dar oare viaţa ei cu David nu ar fi apucat-o, în cele din urmă, pe acelaşi drum?

Poate că secretul consta în a nu mai umbla după cai verzi pe pereţi. Poate că secretul consta în a scoate ce-i mai bun din ceea ce ai. Măcar dacă ea şi George ar vorbi ceva mai mult. Dacă ar pleca ceva mai des în vacanţă…

Ploaia se oprise. Jean a oprit ştergătoarele, iar pe partea dreaptă şi-a făcut apariţia oficiul stării civile.

A pornit indicatorul şi a tras maşina în parcare.

▫ 125 ▫

George se simţea cât se poate de bine.

Au parcat maşina şi au pornit-o pe jos, spre arcada de piatră din spatele oficiului stării civile, unde toată lumea se aduna să facă fotografii.

— Hai, tată. Katie l-a luat de braţ şi l-a condus pe potecuţă.

Era tatăl lui Katie. Era plăcut să fii tatăl lui Katie.

Îşi dădea fiica de soţie. Tot un sentiment plăcut. Fiindcă o dădea unui bărbat bun. O dădea de soţie. Ce expresie ciudată mai era şi asta. Cam depăşită. O împărtăşea. Ar fi fost un cuvânt mai potrivit. Deşi şi acesta suna cam aiurea.

Dar unde era Jamie?

A întrebat-o pe Katie.

— Te caută pe tine, spuse Katie, afişând un zâmbet cam greu de interpretat.

De ce îl căuta Jamie? Tocmai se pregătea să întrebe, când fotograful a mutat-o pe Katie în faţă, iar ea a început să vorbească cu Ray. George şi-a pus în gând să nu uite s-o întrebe din nou, ceva mai târziu.

Fotograful semăna foarte tare cu cavalerul de onoare al lui Ray. Cum l-o chema, că iar a uitat? Poate era chiar cavalerul de onoare al lui Ray. Poate că nici nu antamaseră un fotograf.

— Haideţi, oameni buni, spuse fotograful. Dacă se poate, să nu părem aşa plouaţi.

Avea un aparat foarte mic. Probabil că nici nu era fotograf de-adevăratelea. Ed. Aşa îl chema. George a zâmbit.

Ed a făcut patru fotografii, apoi i-a rugat pe Katie şi pe Ray să se aşeze în faţa arcadei.

În timp ce se dădeau într-o parte, bărbatul care stătea lângă George s-a prezentat. George a dat mâna cu el. Bărbatul şi-a cerut scuze că nu s-a prezentat mai devreme. George i-a spus că nu face nimic. Bărbatul i-a prezentato pe soţia lui. George a dat mâna cu ea. Păreau nişte oameni foarte de treabă.

Din oficiul stării civile şi-a făcut apariţia o femeie. La început, George a crezut că este o însoţitoare de bord.

— Dacă doriţi, puteţi să poftiţi înăuntru... George le-a cedat trecerea doamnelor, apoi a păşit în oficiul stării civile împreună cu bărbaţii.

Era posibil ca perechea cea de treabă să fie părinţii lui Ray. Asta ar explica de ce au stat cu toţii în grup, ca să li se facă fotografii. După ce vor lua loc înăuntru, o va întreba pe Jean dacă aşa este.

▫ 126 ▫

Se aflau pe la jumătatea drumului spre oficiul stării civile, când Katie a aruncat o privire pe geam şi a văzut un boschetar care urina pe peretele unei staţii de autobuz de pe Thorpe Road, o imagine pe care nu o vedeai foarte des şi care i s-a părut a fi un semn de la Dumnezeu, care, era limpede, a) avea simţul umorului şi b) îi dădea dreptate lui Ray. Aşteaptă-te ca lucrurile să se desfăşoare cu demnitate şi operativitate şi se va găsi careva să dea cu bâtan baltă. Mai bine să fie împreună şi peste douăzeci de ani şi să facă haz de necaz, decât să meargă totul ca pe roate şi să se despartă peste douăsprezece luni.

Săracul Jamie. Măcar va avea ce să povestească.

Poate ar trebui să îi facă o vizită acasă, după întorcearea de la Barcelona. Să repete ceremonia. Să ia nişte confetti. Jacob ar fi încântat.

Burniţa împroşcase parbrizul. Ce mai conta. Zăpadă, grindină, ploaie torenţială. Acum înţelegea şi ea. Te căsătoreşti în ciuda nunţii tale, nu datorită ei. S-a uitat la Ray şi el a zâmbit larg, fără să îşi ia ochii de la drum.

Şi în următoarele câteva minute parcă au plutit într-un balon mic, izolat cu totul de lumea umedă din jurul lor. Apoi la orizont s-a conturat oficiul stării civile şi au trecut de poartă şi i s-a părut că mulţimea de invitaţi arată ca o adunătură de peşti exotici pe fundalul zidului de cărămizi bej al clădirii.

Au oprit maşina în parcare şi au ieşit şi burniţa se oprise şi maică-sa şi taică-său se dădeau jos din maşina parcată lângă a lor. Şi taică-său se uita atât de concentrat în gol, în sus, încât Katie a ridicat şi ea privirea, aşteptându-se să vadă un balon cu aer cald sau un stol de păsări, dar pe cer nu se vedea absolut nimic.

Maică-sa l-a luat pe taică-său de cot şi l-a condus spre arcada de piatră din spatele clădirii.

Sarah cânta „Sanie cu zurgălăi, Batman duhneşte, Robin se ouă" şi îl legăna pe Jacob pe deasupra unei băltoace. „Batmobilul nu mai are o roată şi Jokerul şi-a rupt piciorul".

Ray a luat-o de braţ şi i-au urmat pe maică-sa şi pe taică-său şi au fost reperaţi de unchiul Douglas, care fuma la adăpost de vânt, şi toată lumea a izbucnit în urale zgomotoase.

Au ajuns la arcadă şi Sandra a dat fuga să o îmbrăţişeze, apoi a îmbrăţişat-o şi Mona, iar unchiul Doug, care îşi ţinea ţigara la depărtare, i-a spus „Eşti sigură de asta, fetiţo?" şi ea a dat să îi servească o replică usturătoare (unchiul Doug era un tip cam libidinos), dar şi-a dat seama că i-a spus-o din suflet, aşa că nu i-a mai zis nimic.

Mona îl monopolizase deja pe Ray pentru un interogatoriu rapid, având în vedere că era prima oară când se vedeau, iar în mulţime s-a format un coridor şi a văzut-o pe Jenny, care era într-un scaun cu rotile, şocant de-a binelea, şi Katie s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o şi Jenny a spus „O mică recidivă. îmi pare rău", iar Katie a realizat brusc de ce avusese nevoie de al doilea bilet şi Jenny a spus „El este Guy", iar Katie a dat mâna cu tânărul care stătea în spatele scaunului cu rotile şi a sperat că este vorba despre o relaţie adevărată, fiindcă ar fi fost ceva extraordinar, dar nu era momentul potrivit pentru astfel de întrebări.

Apoi Ed i-a luat pe sus ca să le facă fotografii şi Katie s-a postat lângă Ray, cu faţa la toţi invitaţii, şi s-a simţit ca şi cum ar fi fost în faţa unui rug, cu toată căldura aceea care era direcţionată spre ei, deşi Eileen şi Ronnie aveau nişte feţe cam acre, probabil din cauza faptului

că nunta nu avea loc într-o biserică şi că ceilalţi invitaţi se simţeau bine.

Apoi a apărut ofiţerul stării civile, care purta un costum bleumarin cam demodat şi o lavalieră de sifon, dintr-acelea căzute în dizgraţie la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, şi li s-a permis accesul în clădirea care semăna puţin cu cabinetul medicului ei de familie de la Londra. Totul vopsit în crem, o mulţime de pliante informative şi mochete rezistente de birou. Dar mai era şi o vază mare, plină cu flori şi ofiţerul era chiar foarte bine dispus şi a spus:

— îi rog pe mireasă şi pe mire să vină cu mine, iar pe invitaţi, să o urmeze pe colega mea…

Ofiţerul stării civile le-a prezentat pe scurt etapele ceremoniei. Apoi au ascultat bucata aceea din concertul pentru vioară de Bach şi i s-a părut că sună ca o melodie din coloana sonoră a unui film. O trăsură, o căsoaie, nişte ţoale. Ce porcărie, s-a gândit Katie, ar fi trebuit să meargă pe mâna lui James Brown, de la un cap la altul. Dar acum era prea târziu.

Au făcut câţiva paşi până la sala cea mare din capăt şi au aşteptat la uşă, până a intrat ofiţerul stării civile şi le-a spus invitaţilor:

— Vă rog să vă ridicaţi cu toţii, ca să îi întâmpinaţi pe mireasă şi pe mire, iar ei au intrat în încăperea în care avea loc ceremonia şi totul era foarte curat şi foarte roz, datorită draperiilor de catifea. Maică-sa i-a zâmbit. Şi Katie i-a zâmbit şi ea. Iar taică-său părea cufundat în studierea unui bilet vechi, pe care îl găsise în buzunar.

Maică-sa i-a zâmbit, din nou, iar Katie i-a zâmbit şi ea şi, în timp ce înaintau, a văzut pe masă o pernuţă de mătase cu tivul făcut din diamante false, prinse pe nişte ciucuri mici. Pentru verighete, probabil.

— Vă rog să vă aşezaţi, spuse ofiţerul. Toată lumea a luat loc.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, spuse ofiţerul. Aş vrea să încep prin a vă ura tuturor bun venit astăzi, aici, la Oficiul Stării Civile din Peterborough, cu ocazia căsătoriei lui Katie şi a lui Ray. Ziua de astăzi marchează un nou început în viaţa lor împreună…

Când Sarah a început să citească, Katie a închis ochii şi s-a apucat să fredoneze ceva în gând, ca să nu fie nevoită să asculte („Un prieten este răspunsul la nevoile tale. El este câmpul pe care îl semeni cu dragoste şi pe care îl culegi cu recunoştinţă”.). Se întreba dacă nu ar putea să facă un tort de nuntă micuţ pentru a doua ceremonie, cea din bucătăria lui Jamie. Curmale şi nuci înăuntru. Un mic Barman de zahăr în vârf, pentru Jacob.

— „Fiindcă în boabele de rouă ale lucrurilor mărunte, inima se trezeşte la viaţă şi se simte învigorată”.

Sarah s-a aşezat şi ofiţerul stării civile s-a ridicat şi a spus:

— Intră în obligaţiile mele să vă informez că această instituţie, în care ne-am adunat cu toţii astăzi, întruneşte toate obligaţiile legale pentru celebrarea căsătoriilor.

Vă aflaţi aici ca să fiţi martorii unirii prin căsătorie a lui Ray Peter Jonathon Phillips şi Katie Margaret Hali. Oricare dintre persoanele prezente, care cunoaşte vreun impediment legal în calea unirii prin căsătorie a acestor două persoane, este chemată să îl declare acum.

Şi ceva s-a întâmplat în inima lui Katie, care şi-a dat seama că nu este vorba numai despre uniunea dintre doi oameni, nici măcar dintre două familii. Se simţea de parcă s-ar fi unit cu toţi cei care se căsătoriseră înaintea ei, aceeaşi senzaţie care o încercase şi după ce îl născuse pe Jacob, că în sfârşit şi-a găsit locul, că este parte din marele ansamblu, o cărămidă din marele arc care se înalţă în spatele tău din întuneric şi care se bolteşte peste capul tău şi se curbează spre viitor, iar ea punea umărul la menţinerea lui, ca să fie puternic şi solid, şi punea umărul la protejarea tuturor celor care se aflau sub el.

Ofiţerul i-a rugat pe ea şi pe Ray să se ridice şi să se ţină de mână şi ea avea lacrimi în ochi, iar ofiţerul a spus:

— înainte să fiţi uniţi prin căsătorie, aici, astăzi, este de datoria mea să vă reamintesc amândurora caracterul solemn şi legal al jurămintelor pe care sunteţi pe cale a le depune… dar Katie nu mai auzea nimic. Era undeva, sus, şi se uita în jos, la încăperea plină de oameni, care era aşa de mică, încât îi încăpea în căuşul palmei.

▫ 127 ▫

Chiar în momentul în care Katie şi Ray au început să depună jurămintele, Jean a auzit un scârţâit mic. S-a întors şi l-a văzut pe Jamie, care se strecura în cameră şi se posta în spatele doamnei aceleia drăguţe, în scaunul cu rotile.

Acum totul era perfect.

— Din cauza căruia eu, Katie Margaret Hali, spuse Katie.

— Nu pot fi unită prin căsătorie, spuse ofiţerul.

— Nu pot fi unită prin căsătorie, spuse Katie.

— Cu Ray Peter Jonathon Phillips, spuse ofiţerul. Jean s-a mai întors o dată să îl privească pe Jamie. Ce Dumnezeu o fi păţit? Arăta de parcă ar fi fost târât pe spate prin nişte tufişuri.

— Cu Ray Peter Jonathon Phillips, spuse Katie. Lui Jean i-a tresărit inima.

— Acum a venit momentul solemn, spuse ofiţerul, în care Ray şi Katie se căsătoresc legal în faţa dumneavoastră, martorii lor, rude şi

prieteni.

Apoi Jean şi-a amintit că inima ei nu are voie să tresară. Nu acum. Jamie făcuse un lucru bun. Şi oamenii aceştia erau nişte persoane cumsecade. Vor înţelege.

— Aşa că vă rog să vă ridicaţi cu toţii în picioare, spuse ofiţerul, şi să sărbătoriţi împreună bucuria căsătoriei lor.

Toată lumea s-a ridicat în picioare. Vor ajunge acasă şi Jamie se va schimba în nişte haine curate şi totul va fi din nou perfect.

— Ray, spuse ofiţerul, o iei pe Katie de soţie, să îţi împărţi viaţa cu ea, să o iubeşti, să o ajuţi şi să o protejezi, indiferent de ce va aduce viitorul?

— Da, spuse Ray.

— Katie, spuse ofiţerul, îl iei pe Ray de soţ, să îţi împărţi viaţa cu el, să îl iubeşti, să îl ajuţi şi să îl protejezi, indiferent de ce va aduce viitorul?

— Da, spuse Katie.

De la câteva rânduri din spate, Jean l-a auzit pe Douglas spunând:

— Bravo, fetiţo.

▫ 128 ▫

George s-a uitat în jur şi s-a simţit ciudat de ataşat de toţi oamenii din încăpere.

Nu era un sentiment obişnuit la reuniunile de familie.

A strânso pe Jean de mână. Era îndrăgostit de soţia lui. Simţea ceva cald înăuntrul lui.

De acum înainte, totul va fi altfel.

Oricum, ce era aşa de înspăimântător la moarte? Mai devreme sau mai târziu, ajunge la toată lumea. Este parte din viaţă. Ca şi cum te-ai duce la culcare, dar fără să te mai trezeşti vreodată.

Şi mai era şi Jamie, care întârziase, aşa cum fac copiii de obicei.

Jamie era homosexual. Şi ce era rău în asta? Absolut nimic. Atâta vreme cât era igienic.

Oare bărbatul care stătea lângă el era soţul lui? Iubitul. Partenerul. Cum s-o zice. O să-l întrebe mai încolo.

Nu. Acela era bărbatul care manevra scaunul cu rotile pentru fata oloagă, da, da. Dolofan. Păr slinos. Barbă. Dacă analiza mai bine, era evident că nu este homosexual.

De fapt, chiar şi Douglas şi Maureen erau în regulă. Cam vulgari. Cam zgomotoşi. Dar toată lumea are defecte.

Şi, iată, nişte luminiţe fosforescente jucau prin aer, iar dacă îţi răsfirai degetele de la mână şi le fluturai dintr-o parte în alta la frecvenţa corectă, părea că ai şase degete. Ce straniu. Ca şi cum ai învârti o roată de bicicletă, ca să pară că nu se mişcă deloc.

▫ **129** ▫

Jamie a întrebat-o pe femeia de la recepţie unde are loc nunta şi i s-a părut că scanează biroul în căutarea unei arme. S-a uitat în jos şi a văzut că are sânge pe mâini şi a încercat să îi explice că taică-său fugise de acasă, dar femeia nu părea să se fi liniştit deloc. Aşa că a făcut uz de vocea pe care o folosea cu clienţii dificili şi i-a spus:

— Sora mea, Katie Hali, se mărită cu Ray Phillips în această incintă, chiar în acest moment, şi dacă o să ratez ceremonia, o să aveţi de-a face cu avocatul meu.

Avocatul meu? Ce naiba i-o fi venit?

Fie l-a crezut, fie era prea speriată ca să îi ţină piept de una singură, pentru că a plecat cu paşi apăsaţi în căutarea nunţii, iar ea a rămas ţintuită în scaunul ei.

S-a oprit în faţa uşii de la capătul coridorului şi a crăpat-o şi a văzut o femeie care semăna vag cu mătuşica Maureen şi un decolteu care mai mult ca sigur îi aparţinea soţiei unchiului Brian. Aşa că s-a strecurat înăuntru şi ofiţerul stării civile a spus:

— …constituie un angajament expres şi public al dragostei voastre unul faţă de altul. O să vă rog pe fiecare pe rând…

Taică-său stătea lângă maică-sa, afişând un zâmbet seren, iar pe Jamie l-a încercat o combinaţie ciudată de emoţie şi anticlimax, fiindcă tot drumul îşi închipuise că va fi în centrul atenţiei, dar apoi a aflat că lucrurile nu stau aşa şi că, în loc să sară în sus şi în jos şi să povestească aventura lui ridicolă, va trebui să tacă din gură şi să stea liniştit.

Probabil că de aceea i-a zâmbit larg lui Katie şi i-a făcut cu mâna când i-a surprins privirea, fără să se gândească că o va face să pună verigheta pe alt deget decât cel indicat, dar, până la urmă, slavă Domnului, a ieşit un moment amuzant. Şi, când Jacob s-a repezit să o îmbrăţişeze, nu a rezistat nici el şi s-a repezit să o îmbrăţişeze; ofiţerul stării civile a părut cam contrariat, dar după ce li s-au mai alăturat şi alţii, a fost nevoit să treacă incidentul cu vederea.

Au plecat spre parcare şi un prieten de-al lui Katie l-a întrebat ce a făcut de a ajuns în halul ăsta, iar el i-a spus:

— Am rămas cu maşina în pană. A trebuit s-o iau pe scurtătură.

Au râs amândoi şi Jamie s-a gândit că şi dacă ar spune că a fost

atacat de un leopard, toată lumea s-ar face că plouă, din pricina atmosferei festive, dar maică-sa părea destul de afectată, aşa că s-a dichisit cu prima ocazie.

— Cum se mai simte tata? a întrebat el.

— Este într-o formă de zile mari, spuse ea, un răspuns care pe Jamie l-a alarmat, fiindcă nu îşi amintea ca maică-sa să mai fi zis ceva atât de laudativ la adresa lui taică-său, nici măcar atunci când acesta era în toate minţile.

Aşa că, l-a abordat pe taică-său şi l-a întrebat cum se mai simte, iar taică-său i-a spus:

— Ai un păr foarte ciudat, o observaţie, la drept vorbind, corectă, dar nu răspunsul pe care îl aştepta Jamie.

L-a întrebat dacă a băut ceva.

— Am luat nişte valium, spuse taică-său. De la doctorul Barghoutian. Sută la sută sigur.

— Câte?

— Câte ce? întrebă taică-său.

— Câte pastile de valium? întrebă Jamie.

— Opt, zece, spuse taică-său. Destule. Ca să zicem aşa.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Jamie.

— M-aş bucura foarte tare să îl cunosc pe iubitul tău, spuse George. Ce părere ai?

— Ai de gând să ţii un toast la petrecere?

— Un toast? spuse George.

— Sângerezi, spuse Jamie.

George a ridicat mâna. Din mânecă îi picura sânge.

— Asta chiar că e ciudat.

▫ 130 ▫

George a stat pe toaleta din baia de la etaj, cât timp Jamie i-a schimbat bandajul de la încheietura mâinii şi l-a ajutat să se schimbe şi să îmbrace o cămaşă albă, curată.

Acum îşi amintea. Primul bandaj i-l pusese Jean, mai devreme. Se tăiase într-un gard de sârmă ghimpată. Deşi nu îi era prea clar cum intrase într-un gard de sârmă ghimpată.

— Aşadar, nu ai scris nici un toast, spuse Jamie. Bineînţeles. Acum îşi amintea. Astăzi era ziua nunţii lui Katie.

— Tata?

— Ce?

— Un toast, întrebă Jamie. Ai scris vreunul?

— Pentru ce?

Jamie se scarpină pe faţă.

— în regulă. Uite ce e. Katie s-a măritat azi de dimineaţă…

George a ridicat din sprâncene.

— M-am tâmpit de tot.

— Şi or să dea o petrecere în grădină, spuse Jamie. După masă, tatăl miresei ţine, de obicei, un toast scurt.

— Se mărită cu Ray, nu-i aşa? întrebă George.

— Aşa e. Prin urmare, uite cum o să facem.

— Ce să facem?

— O să vorbesc cu Ed, spuse Jamie.

— Cine este Ed? întrebă George. Numele nu îi spunea nimic.

— Tată, spuse Jamie, fii atent la mine, te rog. Ed este cavalerul de onoare. După masă, el o să anunţe că ai de gând să ţii un toast. Apoi te ridici şi ţii toastul. După care te aşezi la loc.

— Bine, zise George, întrebându-se de ce-o face Jamie atâta caz de chestia asta.

— Poţi să ţii un toast?

— Asta depinde de persoana pentru care trebuie să închin, spuse George, care era foarte mândru de el, fiindcă reuşise să pună punctul pe i.

Jamie a oftat adânc, de parcă s-ar fi pregătit să ridice ditamai greutatea.

— Te ridici. Spui: Aş dori să fin un toast în cinstea lui Katie şi a lui Ray. Aş vrea să le urez… Nu, prea complicat.

George s-a gândit că şi Jamie este un pic confuz.

— Te ridici, spuse Jamie. Spui: în cinstea lui Katie şi a lui Ray. Te aşezi.

— Nu ţin un discurs, zise George.

— Nu, spuse Jamie. Doar un toast. în cinstea lui Katie şi a lui Ray. Apoi te aşezi.

— Da' de ce să nu ţin un discurs? îl chestiona George, care începea să se întrebe de ce ar trebui să urmeze instrucţiunile unei persoane confuze.

Jamie s-a scărpinat din nou pe faţă.

— Katie şi Ray vor ceva scurt şi simplu. George a rumegat afirmaţia.

— ■ în regulă.

— Te ridici, spuse Jamie. Spui…

— în cinstea lui Katie şi a lui Ray, zise George.

— Te aşezi.

— Mă aşez, spuse George.

— Excelent, spuse Jamie.

După plecarea lui Jamie, George a mai rămas câteva minute pe toaletă. Era uşor contrariat că nu avea prilejul să vorbească mai pe larg. Dar, când a încercat să îşi închipuie ce anume ar fi putut să spună mai pe larg, mintea a început să i se înceţoşeze. Aşa că poate era mai bine să urmeze linia minimului efort.

S-a ridicat de pe toaletă, a aşteptat să i se limpezească gândurile şi şi-a croit drum spre parter.

Cineva i-a dat un pahar de şampanie.

Era înţelept să bea şampanie după ce luase valium? Nu prea avea experienţă în domeniu. Poate că se găsea vreun doctor printre invitaţi, pe care să îl întrebe.

Gail s-a materializat în faţa lui.

— i-Brian a fost foarte dezamăgit că nu te-ai dus cu el în Cornwall.

Era greu să nu te uiţi la sânii ei.

— De-abia aştepta să vă distraţi ca nişte cercetaşi, spuse Gail. Focuri de tabără. Saci de dormit. O cuprinse un tremurat. Luna care vine o să merg şi eu. După ce o să meargă duşul şi or să monteze mochetele.

Ce Dumnezeu făcea bărbatul ăla aici?

În celălalt capăt al camerei.

George se întreba dacă nu cumva are halucinaţii.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gail.

Nu avea halucinaţii. Mai mult ca sigur era el. David Symmonds. Bărbatul pe care îl văzuse întreţinând un raport sexual cu Jean, în dormitorul lor. Iar acum a venit nepoftit la nunta lui Katie. Oare omul ăsta chiar nu avea pic de bun-simţ?

Începea să vadă din nou lucrurile cu claritate. Ca în noaptea aceea, la Glasgow. Când era prea beat ca să mai poată vorbi. Apoi a văzut flăcările pe coridor şi s-a trezit pe loc din beţie.

— Pari cam distrat, spuse Gail.

Nu o să accepte una ca asta. A dat-o pe Gail la o parte şi şi-a făcut drum prin mulţime. îi va cere domnului Symmonds să plece.

Spera să nu fie nevoit să îl pocnească.

▫ 131 ▫

Jamie s-a dichisit şi a coborât, rugându-se în gând şi sperând ca taică-său să ţină minte instrucţiunile. Trebuia să vorbească cu Ed.

Ce ar trebui să spună Ed? Că tatăl lui Katie nu prea este în apele lui? Poate că nu trebuia să spună nimic.

Tatăl lui Katie ar dori să ţină un toast. Vorba multă, sărăcia omului. Ţine-te cât mai aproape posibil de adevăr.

S-a învârtit prin casă, căutându-l pe Ed şi gândindu-se cât de tare, chiar foarte tare şi-ar fi dorit ca Tony să fie aici, ca să se descarce fără să fie nevoit să se gândească ce spune sau cui îi spune. Iar imaginea lui Tony din capul lui era atât de vie, încât atunci când a ieşit afară şi l-a văzut pe Tony intrând pe poartă, la celălalt capăt al peluzei, i s-a părut cel mai normal lucru din lume.

S-a oprit din drum. Tony s-a oprit şi el din drum.

Tony purta blugii Levis şi cămaşa albastră, foarte drăguţă, cu flori şi un sacou de velur pe care Jamie nu îl ştia. Slăbise vreo trei kilograme şi era bronzat. Arăta al naibii şi mortal de frumos.

Şi apoi s-a luminat. Tony era aici. La nuntă. Şi mulţimea parcă s-a despărţit în două, precum Marea Roşie, iar Jamie şi Tony s-au uitat unul la celălalt printr-un lung coridor de oaspeţi. Sau poate era doar o iluzie.

Jamie ar fi vrut să o rupă la fugă. Dar Tony nu mai era iubitul lui. Nu mai vorbiseră de când cu incidentul din noaptea aceea oribilă, de pe treptele de la apartamentul lui Tony.

Dar era aici. Ceea ce probabil însemna că…

Jamie alerga. Sau, în orice caz, mergea foarte repede. Şi chiar în timp ce făcea asta, îşi dădea seama că este ca o scenă desprinsă dintr-o telenovelă siropoasă, dar nu îi păsa şi simţea cum inima îi bate, mai-mai să îi sară din piept.

Apoi se găseau unul în braţele celuilalt şi gura lui Tony avea gust de gumă de mestecat mentolată şi tutun şi Jamie a văzut camera de filmat care se învârtea în jurul lor şi a simţit muşchii de pe spatele lui Tony sub mână şi a mirosit noul gel de duş pe care începuse să îl folosească şi l-ar fi vrut gol şi era ca şi cum s-ar fi întors acasă după o mie de ani şi, în tăcerea care s-a lăsat în jurul lor, a auzit o voce de femeie spunând, încet:

— La asta chiar că nu mă aşteptam.

▫ 132 ▫

Jean stătea în hol, ascultând vorbăria unui tânăr care lucra pentru

Ray. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului, privirea îi rătăcea peste mulţimea de invitaţi din ce în ce mai mare, fiindcă, de fapt, era unul dintre bărbaţii aceia care se aşteaptă să ţii gura închisă şi să dai din cap aprobator şi să mai scoţi, din când în când, câte o exclamaţie de preţuire.

Şi îi făcea bine să îşi arunce un ochi peste mulţimea din ce în ce mai mare. Se simţea îndeajuns de responsabilă, încât să se fălească întrucâtva cu faptul că toată lumea părea să se simtă bine (Judy râdea; Kenneth era treaz). Dar nu până într-acolo încât să se simtă obligată să îşi imagineze toate dezastrele posibile şi să încerce să le prevină.

Şi iată-l şi pe Jamie, care se îndrepta spre bucătărie într-un foarte frumos costum bleumarin închis şi cămaşă albă (tăietura de pe obraz îi dădea chiar un aer viril).

L-a văzut pe David, care vorbea cu domnişoara de onoare a lui Katie şi afişa un aer un pic defensiv. I se părea că îl priveşte de la mare depărtare.

— Acum cinci ani, spuse bărbatul care lucra cu Ray, semnalul de la televizorul dumneavoastră venea prin aer, iar semnalul de la telefon venea prin pământ. Peste cinci ani, semnalul de la televizor va veni prin pământ, iar semnalul de la telefon va veni prin aer.

S-a scuzat şi s-a strecurat în grădină.

În timp ce ieşea, a văzut un bărbat tânăr care intra pe poarta laterală, cu o geantă de voiaj verde închis în mână. Sacou de velur, cămaşă înflorată. Parcă îl cunoştea din vedere.

Se întreba dacă nu o fi un prieten de-ai lui Katie şi Ray, când bărbatul a pus geanta jos şi cineva l-a îmbrăţişat şi au început să se învârtă şi toată lumea se uita la ei şi l-a recunoscut pe Jamie, deci bărbatul nu putea fi decât Tony şi se sărutau de faţă cu toată lumea, cu gurile deschise.

Primul ei gând a fost că trebuie să îi împiedice pe oameni să vadă scena, să arunce ceva peste ei, o faţă de masă, de exemplu, sau să strige ceva tare. Dar toată lumea văzuse deja scena (lui Brian îi căzuse, pur şi simplu, faţa) şi numai o mitralieră, nici mai mult, nici mai puţin, le-ar mai fi distras atenţia.

Timpul se oprise în loc. Singurele lucruri care se mai mişcau în grădină erau Jamie şi Tony şi scrumul care se scutura din ţigara lui Ed.

Trebuia să facă ceva. Şi trebuia s-o facă imediat.

S-a îndreptat spre Jamie şi Tony. S-au dezlipit şi Tony s-a uitat la ea. A simţit că ziua este pe muchie de cuţit, precum o maşină care se clatină pe marginea unei prăpăstii.

— Probabil că tu eşti Tony, spuse ea.

— Aşa este, spuse Tony, ţinându-şi foarte ostentativ o mână în jurul taliei lui Jamie. Dumneavoastră probabil că sunteţi mama lui Jamie.

— Aşa este.

Tony i-a întins mâna liberă.

— încântat de cunoştinţă.

— Şi eu mă bucur să te cunosc. S-a întins să îl îmbrăţişeze, ca să îi demonstreze că a vorbit din inimă şi ca să le dea de înţeles tuturor că ar trebui să îl primească cu braţele deschise. Iar Tony i-a dat în sfârşit drumul lui Jamie şi a îmbrăţişat-o.

Era mult mai înalt decât părea de la distanţă, ei doi oferind probabil o imagine destul de comică. Dar parcă simţea cum atmosfera din grădină se încălzeşte şi tensiunea se risipeşte.

Plănuise să îl îmbrăţişeze câteva secunde, dar a trebuit să îşi ţină faţa băgată în cămaşa lui Tony destul de mult timp, fiindcă plângea, lucru care a luat-o cu totul prin surprindere şi, deşi dorea ca toată lumea să ştie că îi urează bun-venit lui Tony în familia ei, nu prea voia să fie văzută jelind neajutorată, în braţele cuiva pe care îl cunoştea doar de câteva minute.

Apoi a auzit-o pe Katie scoţând un chiot de încântare, care le-a distras atenţia invitaţilor:

— Tony. La dracu'. Ai venit.

▫ 133 ▫

George s-a oprit lângă David, în celălalt capăt al sufrageriei, şi s-a proptit acolo, cu picioarele depărtate şi pumnii încleştaţi.

Din păcate, David stătea cu spatele la el şi nu l-a văzut. George nu voia să îl roage să se întoarcă cu faţa la el, fiindcă astfel ar fi lăsat impresia că David este masculul dominant. Ca la câini. Şi el trebuia să fie masculul dominant.

Nu voia nici să îl apuce pe David de umăr şi să îl întoarcă cu forţa, fiindcă aşa făceau oamenii care se luau la bătaie prin baruri şi el voia ca întâlnirea să se sfârşească cât mai paşnic.

A stat aşa câteva secunde, fierbând în sinea lui, până când femeia cu care vorbea David a spus „George” şi David s-a întors şi el, a zâmbit şi a spus „George” şi iar a zâmbit şi a mutat ţigara în mâna în care ţinea paharul şi i-a întins mâna liberă lui George, în semn de salut.

Iar George s-a trezit dând mâna cu David şi spunând „David”, lucru care nu făcea parte din planul lui.

— Cred că te simţi foarte, foarte mândru, spuse David.

— Nu despre asta este vorba, spuse George. Femeia s-a făcut nevăzută.

— Nu, spuse David. Ai dreptate. Toată lumea o spune, dar este un mod cam egoist de a privi problema. Katie să fie fericită. Asta este lucrul cel mai important.

Dumnezeule, ce alunecos era. George începea să înţeleagă cum făcuse de se băgase pe sub pielea şi în sufletul lui Jean.

Şi când se gândea că lucrase cu omul ăsta vreme de cincisprezece ani.

David a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ca să vezi, Sarah mi-a spus că Ray şi Katie au plătit toate astea din buzunarul lor. A făcut un gest larg cu mâna, care cuprindea toată camera, de parcă ar fi fost a lui. Jos pălăria, a fost o mişcare deşteaptă, George.

Acum era momentul s-o facă.

— Mă tem că...

Dar David l-a întrerupt, spunând:

— Şi, în rest, care mai este viaţa ta? Şi George a simţit că începe să îi vâjâie capul. Părea atât de sincer şi de afectuos, încât a trebuit să îşi reprime impulsul de a-i mărturisi că s-a tăiat cu o foarfecă şi a ajuns la spital, după ce a descoperit că nevastă-sa întreţine relaţii sexuale cu alt bărbat.

Şi-a dat seama că nu are cum să îi ceară lui David să plece. Nu avea tăria necesară. Nici morală, nici fizică. Dacă va încerca să îl alunge pe David, sigur va ieşi un tămbălău şi o va face de râs pe Katie. Poate că cel mai bine ar fi să nu facă nimic. în special astăzi, dintre toate zilele, ar trebui să lase deoparte propriile lui sentimente.

— George? întrebă David.

— Poftim?

— Te-am întrebat cum îţi mai merge, spuse David.

— Bine, spuse George. îmi merge bine.

▫ 134 ▫

Katie dădu somonul la o parte.

Cocheta cu ideea de a încheia ziua nunţii fără să se simtă umflată şi voia să mai lase un pic de loc pentru tiramisu.

Ray o mângâia alene pe picior, pe sub masă. La stânga lui, maică-sa şi Alan discutau despre soiurile de spârrz şi conopida ornamentală. în dreapta ei, Barbara îi povestea lui taică-său despre avantajele

excursiilor cu rulota. Taică-său părea foarte fericit, adică se gândea, probabil, la altceva.

Stăteau cu vreo şase inchi mai sus decât ceilalţi. Părea ceva desprins din televizor. Chelneriţele în sacourile albe. Clinchetul tacâmurilor elegante. Freamătul pânzei de cort.

I se părea aiurea să îl vadă pe David Symmonds aşezat în celălalt capăt al cortului, făcând conversaţie cu Mona şi tamponându-şi colţurile gurii cu un şerveţel. l-l arătase lui Ray şi acum avea de gând să îl ignore, la fel cum ignora lătratul câinelui lui Eileen şi Ronnie, care fusese mutat într-o grădină din vecini şi se supărase nevoie mare din cauza asta.

Şi-a lins degetele şi a cules toate firimiturile de pe farfurie.

Tony şi Jamie se ţineau încă de mână la masă, ca să îi vadă toată lumea. Un gest frumos. Chiar şi maică-sa era de aceeaşi părere. Părinţii lui Ray păreau să nu fi observat nimic. Poate că vederea lor lăsa de dorit. Sau poate că la ei, în Hartlepool, toţi bărbaţii se ţin de mână.

Taică-său a atins-o pe braţ.

— Cum e?

— Este bine, spuse Katie. Chiar foarte bine.

A sosit şi tiramisu-ul care, sincer, a fost mult sub aşteptări. Dar bomboanele de ciocolată servite la cafea au fost nemaipomenite. Iar Jacob, care a venit să i se cuibărească în poală, a fost până peste poate de dezamăgit să afle că le mâncase deja pe ale ei (Barbara i le-a cedat cu altruism pe ale ei, ca să nu se strice pacea).

Apoi s-a auzit o bătaie puternică în masă, sporovăială a încetat şi Ed s-a ridicat în picioare.

— Doamnelor şi domnilor, obiceiul cere ca, la nunţi, cavalerul de onoare să se ridice în picioare şi să spună poveşti de prost gust şi glume deocheate şi să facă pe toată lumea să se simtă ca naiba.

— Bine zis, ţipă unchiul Douglas.

Un râs nervos a făcut înconjurul cortului.

— Dar aceasta este o nuntă modernă, spuse Ed. Aşa că o să vă zic nişte lucruri drăguţe despre Katie şi nişte lucruri drăguţe despre Ray. O să vă citesc nişte telegrame şi o să zic nişte cuvinte de mulţumire. Pe urmă, Sarah, domnişoara de onoare a lui Katie, o să se ridice în picioare şi o să vă spună nişte poveşti de prost gust şi nişte glume deocheate şi o să facă pe toată lumea să se simtă ca naiba.

Alt râs nervos a făcut înconjurul cortului. Jacob îşi sugea degetul mare şi se juca distrat cu verigheta ei, iar Ray a luat-o de mijloc şi i-a spus, încet:

— Te iubesc, nevastă.

▫ 135 ▫

George a sorbit din vinul de la desert.

— Ce să mai, a scăpat lobul pe jos, spuse Sarah. Aşa că poliţistul a trebuit să-şi bage nasul şi să caute pe la picioarele ei. Şi nu ştiu câţi dintre dumneavoastră v-aţi urcat vreodată în acel Fiat Panda, dar aţi putea pierde, ce să zic, ditamai câinele pe podeaua acelei maşini. Cotoare de mere. Pachete de ţigări. Resturi de biscuiţi.

Judy îţi dusese un şerveţel la gură. George nu era sigur dacă se chinuia să nu pufnească în râs sau se pregătea să vomite.

Prietena lui Katie vorbea surprinzător de bine în public. Deşi îi venea greu să creadă povestea aia cu Paul Harding. Cum, Doamne iartă-mă, să se fi cocoţat acel tânăr pe fereastra de la dormitorul lui Katie, să fi căzut de pe acoperişul de la bucătărie şi să îşi fi scrântit glezna fără ştirea lui George? Aşa o fi fost. Ori i se ascunseseră foarte multe lucruri, ori pur şi simplu nu le băgase el de seamă.

A mai luat o gură de vin.

Jamie şi Tony se ţineau în continuare de mână. Habar nu avea cum să reacţioneze la aşa un gest. Cu numai câteva luni în urmă, n-ar fi permis una ca asta, ca nu cumva ceilalţi să se simtă jigniţi. Dar acum nu mai era aşa sigur pe părerile lui şi nici de abilitatea lui de rezolvare a unei crize.

Capacitatea lui de a înţelege lumea slăbea. Acum, aceasta le revenea de drept tinerilor. Lui Katie, Ray, Jamie, Tony, Sarah, Ed. Aşa cum ar trebui să fie.

Nu se sinchisea că îmbătrâneşte. Este absurd să te sinchiseşti că îmbătrâneşti. Li se întâmplă tuturor. Dar asta nu era o consolare.

Ar fi vrut doar să impună un pic mai mult respect. Poate era vina lui. Şi-a amintit cum, de dimineaţă, zăcuse un timp culcat într-un şanţ. Nu părea o activitate din cale afară de respectabilă. Şi cum să impui respect, dacă nu te porţi cu demnitate?

S-a aplecat şi a luat mâna lui Jacob într-a lui şi a strânso blând, gândindu-se cât de mult seamănă ei, amândoi învârtindu-se pe o orbită periferică oarecare, la mii de mile depărtare de centrul strălucitor în care se luau deciziile şi se făurea viitorul. Dar se mişcau în direcţii opuse, desigur, Jacob, spre lumină, iar el, departe de ea.

Mâna lui Jacob nu a reacţionat. A rămas moale şi fără vlagă. George şi-a dat seama că nepotul lui a adormit.

A dat drumul mâinii lui Jacob şi a golit paharul de vin.

Adevărul gol-goluţ era că dăduse greş. Cam în toate. In căsătorie.

în relaţia cu copiii. Cu munca.

Nu se apucase din nou de pictat, nu de-adevăratelea. Apoi Sar ah a spus:

— …câteva cuvinte din partea tatălui miresei, luându-l prin surprindere.

Din fericire, au existat nişte aplauze introductive, în timpul cărora a putut să îşi adune gândurile. Aşa şi-a amintit de discuţia pe care o avusese cu Jamie, înainte de prânz.

S-a ridicat în picioare şi s-a uitat în jur, la invitaţi. Se simţea cam emoţionat. Ce fel de emoţii simţea mai exact, era greu de spus. Erau mai multe şi diferite, îndeajuns să îl zăpăcească.

A ridicat un pahar.

— Aş dori să propun un toast. în cinstea încântătoarei mele fiice, Katie. Şi în cinstea minunatului ei soţ, Ray.

Cuvintele „în cinstea lui Katie şi Ray” s-au întors ca un ecou la el.

A dat să se aşeze la loc, apoi s-a oprit. I s-a năzărit că ar da, de fapt, un fel de spectacol de adio, că nu va mai avea niciodată şaizeci sau şaptezeci de oameni care să se agate de fiecare cuvânt al lui. Şi a nu profita de această ocazie i se părea o acceptare a înfrângerii.

S-a ridicat din nou.

— Ne petrecem majoritatea timpului nostru pe această planetă, gândindu-ne că o să trăim la nesfârşit…

▫ 136 ▫

Jean îşi încleştase mâinile de marginea mesei. Dacă ar fi stat puţin mai aproape de George, s-ar fi întins pe cealaltă parte şi l-ar fi tras de mânecă şi l-ar fi obligat să se aşeze la locul lui, dar Katie şi Ray erau la mijloc şi toată lumea se uita la ei şi nu vedea cum ar putea să intervină, fără să înrăutăţească situaţia.

— Aşa cum poate unii dintre voi ştiu, nu m-am simţit prea bine în ultima vreme…

Doamne Dumnezeule, avea de gând să vorbească despre cum şi-a făcut singur rău şi despre internarea în spital şi despre consultul de la psihiatru, nu-i aşa? Şi avea de gând să o facă în faţa tuturor cunoştinţelor lor. Sărutul lui Jamie şi al lui Tony o să pară o nimica toată, prin comparaţie.

— Cu toţii aşteptăm pensia. Să ne ocupăm ca lumea de grădină. Să citim toate cărţile primite în dar de ziua noastră şi de Crăciun, pe care nu am apucat niciodată să le deschidem. Câţiva oameni au râs. Jean nu pricepea de ce. La scurt timp după ce m-am pensionat, am

descoperit o tumoare mică pe şold.

Wendy Carpenter făcea chimioterapie. Iar Kenneth îşi scosese gâlca aia din gât, în august, anul trecut. Numai Dumnezeu ştie ce o fi fost acum în sufletele lor.

— Mi-am dat seama că o să mor.

Jean s-a concentrat pe zaharniţă şi a încercat să îşi închipuie că se află în hotelul acela drăguţ din Paris.

▫ 137 ▫

Jamie îşi privea tatăl care se jelea în faţa a şaptezeci de oameni şi îl încerca ceva care semăna foarte mult cu apendicita.

— Eu. Jean. Alan. Barbara. Katie. Ray. Toţi o să murim. Un pahar s-a rostogolit de pe masă şi s-a făcut ţăndări, undeva, prin fundul cortului. Dar nu vrem s-o recunoaştem.

Jamie s-a uitat într-o parte. Tony se holba la taică-său. Arăta de parcă ar fi fost electrocutat.

— Nici nu ne dăm seama cât de important este. Asta… locul ăsta. Copacii. Oamenii. Prăjiturile. Pe urmă ne sunt luate. Şi ne dăm seama de greşeala noastră. Dar este prea târziu.

Într-o grădină din apropiere, câinele lui Eileen lătra de mama focului.

▫ 138 ▫

George pierduse şirul.

Vinul de la desert nu îi ascuţise simţurile. Fusese mult mai sentimental decât intenţionase. Pomenise de cancer, un lucru deloc sărbătoresc. Oare se făcuse de râs?

Se impunea o ajustare a discursului, cât mai repede şi mai elegant cu putinţă.

S-a întors spre Katie şi a luat-o de mână. Jacob moţăia în poala ei, aşa că gestul a fost ceva mai stângaci decât anticipase. Trebuia să se mulţumească cu atât.

— Scumpa mea fiică. Preascumpa mea fiică. Ce încerca să spună, de fapt? Tu, Ray şi Jacob. Niciodată. Niciodată să nu uitaţi ce vă leagă.

Era mai bine.

A dat drumul mâinii lui Katie şi a făcut înconjurul cortului cu privirea, pentru ultima oară, înainte de a se aşeza pe scaunul lui şi ochii i-au căzut pe David Symmonds, care stătea în colţul opus. în timpul mesei, bărbatul stătuse întors cu faţa în cealaltă parte. Prin

urmare, George nu fusese obligat să se uite la el în timp ce mânca.

Nu numai că era posibil să se fi făcut de râs, i-a trecut lui George prin cap, dar era posibil ca acest lucru să se fi întâmplat în prezenţa lui David Symmonds.

— Tată? a spus Katie, atingându-l pe braţ. George înlemnise într-o poziţie, la jumătate între statul jos şi statul în picioare.

Individul părea aşa de plin de el, plesnind de sănătate şi al naibii de spilcuit.

Imaginile au început să vină înapoi. Cele pe care de atâta vreme încerca să nu şi le mai închipuie. Fesele lăsate ale individului, urcând şi coborând în penumbra dormitorului. Tendoanele de la picioare. Scrotul ca de pui.

— Tată? întrebă Katie. George nu mai suporta.

▫ 139 ▫

Jean a ţipat. In parte, pentru că George se căţărase pe masă. în parte, pentru că răsturnase o cafetieră şi lichidul maro, fierbinte alerga spre ea. A făcut un salt în spate şi altcineva a ţipat. George a sărit de pe masă şi a luat-o la picior prin cort.

S-a întors spre Ray.

— Ce Dumnezeu, fă ceva!

Ray a înlemnit o secundă, apoi s-a ridicat de pe scaun şi a luat-o pe urmele lui George. Era prea târziu.

Jean a văzut încotro se îndreaptă George.

▫ 140 ▫

George s-a oprit în faţa lui David.

În cort era o linişte ca de mormânt.

George a ochit şi şi-a fluturat pumnul spre capul lui David. Din păcate, capul lui David s-a mişcat în ultima clipă, iar George a ratat ţinta şi a trebuit să îşi înfigă mâna în umărul cuiva, ca să nu cadă.

Norocul lui că atunci când David s-a ridicat în picioare, să o ia la fugă, i s-au încurcat picioarele în scaun şi a căzut ca un bolovan pe spate. Făcea nişte mişcări circulare frenetice cu braţele, ca şi cum ar fi încercat să scape de George înotând pe spate, peste faţa de masă.

George a avut astfel al doilea prilej de a-i trage un pumn. Dar a-i trage cuiva un pumn era mult mai greu decât pare în filme, iar el avea foarte puţină experinţă în acest domeniu. Prin urmare, al doilea pumn l-a nimerit pe David în piept, lucru deloc mulţumitor.

Scaunul îi stătea în drum. Asta era problema. I-a tras un picior şi l-a dat la o parte. S-a aplecat, l-a apucat pe David de reverele sacoului şi i-a tras un cap în gură.

După aceea i-a fost greu să îşi mai dea seama cine pe cine loveşte. Dar era o grămadă de sânge şi George era foarte sigur că este al lui David, aşa că era de bine.

Imaginea care a rămas blocată în mintea lui Jamie a fost cea a tiramisu-ului şi a linguriţei anexate, care făceau tumbe în aer, cu încetinitorul, la înălţimea capului. Taică-său şi David Symmonds căzuseră pe spate, pe masă. Partea dinspre el se prăbuşise, iar cealaltă ţâşnise în sus ca un scrânciob, lansând diverse obiecte în aer (unul dintre prietenii lui Katie era foarte mândru că prinsese o furculiţă).

Din acest punct, a început să semene cu un accident rutier. Totul foarte clar şi detaşat şi încet. Nu mai exista durere abdominală. Doar o serie de sarcini care trebuiau îndeplinite, pentru a preveni alte răni.

Ray s-a aplecat şi a încercat să îl desprindă pe taică-său de David Symmonds. Faţa lui David Symmonds era plină de sânge. Jamie era foarte impresionat că un bărbat de vârsta lui taică-său este capabil să facă un asemenea prăpăd.

Jamie şi Tony s-au uitat unul la altul şi s-au hotărât pe loc, fără vorbe, să meargă şi să dea o mână de ajutor. S-au ridicat în picioare şi au sărit peste masă, o fază care părea desprinsă din Starsky şi Hutch, atâta doar că lui Jamie i s-a lipit o chiflă cu unt de cracul de la pantalonii.

Au ajuns în acelaşi timp în celălalt capăt al cortului. Tony a îngenuncheat lângă David, fiindcă urmase un curs de prim-ajutor şi fiindcă David părea să fi ieşit cel mai şifonat din bătaie. Jamie s-a dus să vorbească cu taică-său.

Când a ajuns lângă el, l-a auzit pe Ray întrebându-l:

— De ce, Doamne iartă-mă, ai făcut asta?

Iar când taică-său a dat să răspundă, creierul lui Jamie a intrat în viteză zvarp şi i-a picat fisa. Doar el şi Katie, maică-sa şi taică-său ştiau. Şi David, normal. Şi Tony, fiindcă Jamie îl pusese la curent cu toate bârfele, înainte de masă. Şi poate şi Ray, fiindcă probabil Katie făcuse acelaşi lucru. Maică-sa a fugit din cort, crezând că o să afle toată lumea. Dar, se gândea Jamie, dacă s-ar acţiona rapid, incidentul ar putea fi prezentat drept o nebunie indusă de medicamente. Fiindcă, după acel discurs, era destul de limpede pentru toată lumea că taică-său nu este în toate minţile.

Aşa că atunci când tatăl lui a spus:

— Fiindcă…, Jamie i-a pus mâna la gură, ca să nu mai spună nimic, şi se poate să fi exagerat, fiindcă pleoscul care s-a auzit a fost

destul de puternic şi atât Ray, cât şi taică-său au făcut ochii mari, dar cel puţin l-a împiedicat să vorbească.

Jamie s-a aplecat spre el şi i-a şoptit:

— Nu mai spune nimic.

— Mmmm, a spus taică-său. S-a întors spre Ray şi i-a spus:

— Du-l în casă. Sus. In dormitor. Ţine-l… ţine-l pur şi simplu acolo, da?

— S-a făcut, a zis Ray, de parcă Jamie l-ar fi rugat să mute un sac cu cartofi. L-a ridicat pe taică-său în picioare şi l-a condus spre ieşirea din cort.

Jamie s-a îndreptat spre Tony. David tocmai spunea:

— Omul ăsta este nebun de legat.

— îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat, a spus Jamie. Apoi s-a întors spre Tony şi i-a spus, încet: du-l în sufragerie şi cheamă salvarea.

— Nu cred că are nevoie de salvare, a spus Tony.

— Sau un taxi, ce-o fi. Numai să-l scoţi din casă.

— A, bine, am înţeles ce vrei să spui, a spus Tony. L-a luat pe David de braţ. Să mergem, amice.

Jamie s-a ridicat şi s-a întors spre invitaţi şi şi-a dat seama că toată povestea durase numai câteva secunde şi că cei care mai erau rămăseseră pironiţi şi muţi de uimire, chiar şi unchiul Douglas, ceea ce constituia o premieră. Şi era limpede că aşteptau un fel de explicaţie sau anunţ, iar Jamie era persoana spre care se îndreptau aşteptările lor, dar el trebuia să vorbească mai întâi cu maică-sa, aşa că a spus „mă-ntorc imediat” şi a zbughit-o din cort şi a găsit-o în celălalt capăt al peluzei, consolată de o femeie pe care Jamie nu o cunoştea, în timp ce Ray şi Tony îi escortau pe taică-său şi pe David în casă, amândoi ţinându-şi strâns însărcinările, ca nu cumva una dintre cele trei părţi să intre în contact cu celelalte.

Maică-sa plângea. Femeia necunoscută o îmbrăţişa.

— Trebuie să vorbesc cu mama între patru ochi, a spus Jamie.

Femeia în vârstă i-a spus:

— Sunt Ursula. O bună prietenă.

— Mergeţi înapoi în cort, a spus Jamie. Femeia nu s-a mişcat. îmi cer scuze. N-am vrut să fiu nepoliticos. Dar chiar trebuie să plecaţi, cât mai repede.

Femeia s-a retras, spunând „în regulă”, pe un ton precaut, ca atunci când încerci să calmezi un psihopat.

Jamie i-a luat mâinile maică-sii într-ale lui şi s-a uitat în ochii ei:

— O să fie totul bine.

— Pot să-ţi explic, a zis maică-sa. Plângea în continuare.

— Nu-i nevoie, a spus Jamie.

— Nu, a spus maică-sa. Bărbatul ăla, cel pe care l-a lovit taică-tău…

— Ştiu, a zis Jamie.

Maică-sa a tăcut un moment, apoi a spus:

— O, Doamne Dumnezeule.

I s-au înmuiat picioarele şi Jamie a trebuit să o ţină câteva momente bune, să nu cadă.

— Mamă…?

S-a sprijinit cu mâna de braţul lui.

— De unde ştii?

— Iţi explic mai încolo, spuse Jamie. Din fericire, n-a aflat nimeni. Nici nu îşi amintea când se mai simţise aşa de bărbat şi de competent. Trebuia să se mişte repede, până nu se rupea vraja. O să ne-ntoarcem înăuntru. O să ţin un discurs.

— ■ Un discurs? Maică-sa era înlemnită. Jamie era şi el un pic nervos.

— Un discurs despre ce? îl întrebă maică-sa.

— Despre tata, spuse Jamie. Mergi pe mâna mea. Noroc că maică-sa părea incapabilă să se opună şi, când şi-a pus mâna pe umărul ei şi i-a îndreptat paşii înapoi pe peluză, s-a lăsat condusă.

Au intrat pe uşa de pânză, conversaţia a murit pe loc şi au mers încet spre scaunele lor, într-o tăcere foarte grea, întreruptă doar de clămpănitul pantofilor lor pe podea.

Katie îl ţinea pe Jacob în poală. Când Jamie şi maică-sa au ajuns la masă, Jacob le-a spus:

— Bunicu' s-a bătut, iar Jamie a auzit în spatele lui pe cineva înăbuşindu-şi un chicot înfricoşat.

Jamie l-a mângâiat blând pe Jacob pe cap, a ajutat-o pe maică-sa să se aşeze şi s-a întors cu faţa la invitaţi. Numărul lor părea să se fi dublat în ultimele minute, ca prin farmec. O pâclă i-a învăluit mintea şi s-a întrebat dacă nu este pe cale să se facă de râs, ca taică-său.

Apoi creierul a început să emită din nou şi şi-a dat seama că, după ce taică-său făcuse ce făcuse, nu trebuie decât să lege două vorbe şi toată lumea se va simţi foarte uşurată.

— îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat, a spus. N-am plănuit nimic.

Nu a râs nimeni. De înţeles. Trebuia să fie un pic mai grav.

— Tata nu s-a simţit prea bine în ultima vreme. După cum probabil v-aţi dat seama.

Oare va fi nevoit să menţioneze cancerul? Da, va fi. Nu mai era cale de întoarcere.

— O să vă bucuraţi să aflaţi că nu are cancer. Stăteau mai prost decât anticipase. Atmosfera din cort era ca de înmormântare. A aruncat o privire spre maică-sa. Ţinea capul în pământ şi încerca să facă un cocoloş cât mai mic din batista din poală.

— Dar a fost foarte deprimat. Şi nervos. în special din pricina nunţii. Mai ales că urma să ţină un toast.

Începea să îşi intre în mână.

— Are un doctor foarte înţelegător. Care i-a prescris nişte pastile de valium. Azi dimineaţă a luat cam multe. Ca să se relaxeze. Cred că a exagerat.

Nici de data aceasta nu a râs nimeni, dar s-a auzit un fel de mormăit nedesluşit, care i s-a părut promiţător.

— Să sperăm că acum trage un pui de somn, în casă.

Şi, în acest punct, Jamie şi-a dat seama că va fi nevoit să gestioneze nu numai discursul descreierat al lui taică-său, ci şi faptul că acesta îi trăsese un cap în gură amantului maică-sii, de faţă cu toată lumea. Ceea ce avea să fie cu mult mai dificil. A făcut o pauză. Destul de lungă. Iar atmosfera a început să se răcească din nou.

— Habar nu am de ce l-a lovit tata pe David Symmonds. Ca să fiu sincer, nu sunt întru totul sigur dacă tata ştia că pe David Symmonds îl loveşte.

Se simţea ca cineva care schiază pe o pantă, cu o viteză periculos de mare, printr-o pădure de copaci solizi, plantaţi mult prea aproape unii de alţii.

— Au lucrat împreună, acum câţiva ani, la Shepherds. Nu ştiu dacă s-au mai văzut de-atunci. Bănuiesc că morala ar fi că dacă nu te înţelegi cu cineva la locul de muncă, mai bine să nu îl inviţi la nunta fiicei tale şi să nu iei un pumn de medicamente înainte.

În acest punct, slavă Domnului, mormăitul nedesluşit s-a transformat în râsete în toată regula. Din partea majorităţii ascultătorilor, în orice caz (Eileen şi Ronnie păreau să se fi transformat în nişte stane de piatră). Şi Jamie şi-a dat seama că a ajuns, în sfârşit, pe un teren mai sigur.

S-a întors spre Katie şi l-a văzut pe Jacob care stătea la ea în poală, îmbrăţişând-o şi îngropându-şi capul la pieptul ei. Săracul de el. Va avea nevoie de nişte explicaţii de calibru greu după ce toate astea se vor fi terminat.

— Dar asta este ziua specială a lui Katie şi a lui Ray, spuse Jamie, ridicând tonul şi încercând să pară jovial.

— Trăiască mirii! Trăiască mirii! strigă unchiul Douglas, ridicând paharul.

Şi a fost limpede, din reacţia lor mai degrabă speriată, că mulţi invitaţi uitaseră că sunt la o nuntă.

— Din păcate, în acest moment, mirele are grijă de tatăl miresei…

Ray şi-a făcut apariţia în pragul cortului.

— Am spus o minciună…

Toţi ochii s-au întors spre Ray, care s-a oprit din drum, părând puţin surprins că este în centrul atenţiei.

— Aşadar, de dragul lui Katie şi al lui Ray, cred că ar trebui să dăm uitării evenimentele ultimelor zece minute şi să îi ajutăm să îşi sărbătorească nunta. Katie şi Ray… A apucat un pahar pe jumătate gol de pe masa din faţa lui. în cinstea voastră, să aveţi o zi foarte fericită. Şi să sperăm că restul căsătoriei voastre nu va fi la fel de bogat în evenimente.

Toată lumea a ridicat paharele şi s-a auzit o bălmăjeală de urări şi Jamie s-a aşezat şi s-a aşternut tăcerea şi Sarah a început să bată din palme, apoi toată lumea a început să aplaude şi Jamie nu era prea sigur dacă aplauzele sunt pentru Katie şi Ray sau dacă nu cumva este felicitat pentru discursul de care era foarte mândru.

De fapt, luat de valul de uşurare generală, nici nu i-a venit să creadă când s-a întors spre maică-sa şi a văzut că plânge în continuare.

Se uita la Katie şi spunea:

— îmi pare foarte, foarte rău. E numai vina mea. Şi-a şters ochii cu un şerveţel şi s-a ridicat în picioare şi a spus: mă duc să vorbesc cu taică-tău.

— Eşti sigură…? a întrebat-o Katie, dar plecase deja. Şi Ray s-a materializat lângă ei şi a decretat sec:

— De-abia aştept să mergem la Barcelona. Şi Jacob a spus:

— Bunicu' s-a bătut. Şi Ray a spus:

— Ştiu. Am fost acolo. Şi Katie a spus:

— Tipul pe care l-a lovit. Era…

— Ştiu, spuse Ray. Mi-a explicat taică-tău. Cu nişte detalii destul de plastice. Este unul dintre motivele pentru care de-abia aştept să mergem la Barcelona. Că veni vorba, acum se odihneşte niţel. Nu cred că o să se năpustească pe scări prea curând.

Şi Jamie şi-a dat brusc seama de ceva limpede ca lumina zilei,

care, nu se ştie cum, îi scăpase până în acel moment. Că taică-său ştiuse tot timpul. Despre maică-sa şi despre David Symmonds.

A simţit că îl ia cu ameţeală.

S-a întors spre Katie.

— Deci mama ştia că tata ştie că ea şi David Symmonds sunt…?

— Nu, spuse Katie, chiar mai sec decât Ray. Este clar că tata a ales tocmai ziua nunţii noastre ca să îi dea vestea cea bună.

— Iisuse, zise Jamie. De ce l-au invitat pe individ?

— Este una dintre întrebările la care aş vrea să-mi răspundă mai încolo, spuse Katie. Dacă nu se omoară între ei, până atunci.

— Crezi că ar trebui să…? Jamie s-a ridicat de pe scaun.

— Nu, nu cred, spuse Katie, ţâmoasă. Să se lămurească între ei.

Ray s-a dus să îşi caute părinţii, ca să vadă dacă au supravieţuit încercării, iar Tony şi-a făcut apariţia cu o sticlă de şampanie deschisă şi câteva pahare. S-a aşezat pe locul liber al lui Jean şi s-a întors spre Katie:

— Este prima nuntă din viaţa mea. Şi trebuie să-ţi spun că nu mă aşteptam să fie chiar atât de interesantă.

O afirmaţie care lui Jamie i s-a părut destul de riscantă, având în vedere starea de spirit a lui Katie. Dar era clar că ştie pe ce teren calcă, poate şi pentru că avea o soră ca Becky, deoarece Katie i-a smuls sticla de şampanie, a luat o înghiţitură zdravănă şi a spus:

— Ştii care-i partea cea mai tare?

— Care? întrebă Tony.

— Prezenţa ta aici.

— Eşti foarte drăguţă, spuse Tony. Deşi nu m-aşteptam ca intrarea mea să fie eclipsată într-un mod chiar atât de spectaculos.

— Doamne, exclamă Katie. Ce n-aş da să merg într-o discotecă.

— O femeie pe gustul meu, spuse Tony.

— şi David…? întrebă Jamie.

— S-a dus spre maşină, îi răspunse Tony. Cred că voia să evite o a doua întâlnire. O decizie înţeleaptă, în împrejurările date.

În acest punct, un bărbat cu un ditamai difuzorul, pe care se putea citi „Sunete de calitate”, şi-a făcut apariţia în pragul cortului, ca un înger supraponderal.

Dar Jamie îşi făcea mai multe griji pentru taică-său decât Katie şi era mai puţin dispus să îi lase să se lămurească între ei, aşa că s-a scuzat la Tony şi s-a strecurat în casă, oprindu-se în drum ca să le dea asigurări unor prieteni şi rude că tatăl lui este bine şi sperând din

toată inima că este într-adevăr aşa.

A ciocănit la uşa dormitorului părinţilor lui. Vocile slabe de pe partea cealaltă s-au stins. A aşteptat. Apoi a ciocănit din nou.

— Cine e? făcu taică-său.

— Eu sunt. Jamie. Voiam doar să văd dacă sunteţi bine. A urmat o scurtă pauză. Evident că nu erau bine. Ce prostie spusese. Numai că oamenii îşi fac griji. Normal.

— Mă tem că am stricat lucrurile rău de tot, spuse taică-său.

Era greu să îţi dai seama cum să răspunzi la aşa ceva prin uşă.

— Ai putea să le transmiţi tu, te rog, lui Katie şi lui Ray că îmi pare nespus de rău fiindcă i-am făcut să treacă prin aşa o ruşine? spuse taică-său.

— O să le spun, zise Jamie.

A urmat un moment de tăcere.

— David este bine? întrebă taică-său.

— îhî, răspunse Jamie. A plecat.

— Bine, spuse taică-său.

Jamie şi-a dat seama că încă nu o auzise pe maică-sa vorbind. Şi, deşi părea foarte puţin probabil să i se fi întâmplat ceva îngrozitor, voia ca de data aceasta să fie absolut sigur.

— Mamă?

Nici un răspuns.

— Mamă…?

— N-am nimic, spuse maică-sa. în vocea ei era o notă de iritare, pe care, în mod straniu, o găsea reconfortantă.

Jamie a dat să îi întrebe dacă nu au nevoie de ceva… apoi s-a întrebat ce Dumnezeu ar putea fi acel ceva (vin? tort?) şi s-a hotărât să pună capăt convorbirii.

— Am plecat jos. Nici un răspuns.

Aşa că a coborât şi a traversat peluza, dându-le asigurări cu privire la sănătatea tatălui său mai multor oameni întâlniţi în drum. începuse discoteca, aşa că s-a strecurat în cort şi s-a aşezat lângă Tony, care vorbea cu Ed despre tavane din şipcă şi plastic.

Ed s-a făcut nevăzut şi Jamie a luat o ţigară din pachetul lui Tony şi a aprins-o şi Tony i-a turnat un pahar de vin dulce şi s-au uitat amândoi la tinchiul Douglas, care dansa ca un taur rănit. Muzica era bună, fiindcă umplea toate golurile în care oamenii ar fi fost tentaţi să se gândească la implicaţiile celor întâmplate, dar, dacă ştiai ce se întâmplase cu adevărat, trebuia să faci un efort ca să nu dai atenţie versurilor (Dragoste cu năbădăi, Felicitări, Nu-ţi părăsi bărbatul la

greu…).

În ultimele două săptămâni îşi dorise cu disperare să vorbească cu Tony. Acum, era suficient să stea lângă el, să se atingă, să respire acelaşi aer. Când se întâlniseră ultima oară, păruseră doi oameni separaţi. Cumva, între timp, deveniseră un… ce? Un cuplu? Cuvântul părea greşit ales, acum, când se găsea în sfârşit în această poziţie.

Poate că este mai bine să fii ceva al cărui nume îţi este necunoscut.

Au vorbit cu Mona despre riscurile culcatului cu propriul şef (lucru pe care ea, în mod necugetat, îl făcuse). Au vorbit cu părinţii lui Ray, care, culmea, nu erau tulburaţi de turnura nonconformistă a recepţiei (se pare că fratele lui Ray era la închisoare, lucru de care Katie nu pomenise nimic, iar fostul soţ al Barbarei adormise odată într-un tomberon şi fusese găsit de poliţie). Au vorbit cu Craig, însoţitorul gay al lui Jenny, care, la drept vorbind, nu ar fi trebuit să poarte conversaţii de capul lui în timpul serviciului, dar, ce naiba, Jenny era beată moartă şi se înţelegea de minune cu tipul ăla incredibil de plictisitor, care era coleg de muncă cu Ray.

După aproximativ o jumătate de oră, maică-sa a intrat în cort. Şi, într-un fel, a fost ca şi cum în încăpere ar fi intrat regina însăşi: toată lumea s-a oprit brusc din dansat şi s-a aşternut tăcerea şi s-au panicat cu toţii puţin, fiindcă nu ştiau cum ar trebui să se poarte. Dar, cum bărbatul de la „Sunete de calitate” nu ştia ce se întâmplase mai devreme, Kylie Minogue a continuat să cânte The Locomotion, foarte tare.

Jamie a dat să sară de la locul lui şi să alerge spre ea ca să o salveze de toată atenţia aceea nedorită, când Ursula (care se mişcase surprinzător de agil pe ritmurile melodiei Locomotion, împreună cu un grup de prieteni de-ai lui Katie şi Ray) s-a dus la ea şi a îmbrăţişat-o, iar Jamie nu a vrut să o repeadă a doua oară. Şi, după câteva secunde, i s-au alăturat şi Douglas şi Maureen şi nu peste multă vreme maică-sa se găsea aşezată la o masă într-un colţ, în compania lor.

Prin urmare, când, după câteva minute, a intrat şi taică-său în cort, nu s-a mai făcut atâta vâlvă. Din nou, Jamie s-a întrebat dacă nu ar trebui să meargă să aibă grijă de el. Dar taică-său s-a dus puşcă spre Katie şi Ray şi pesemne că şi-a cerut scuze pentru comportamentul lui de mai devreme, lucru care mai mult ca sigur a funcţionat, fiindcă întâlnirea a luat sfârşit cu o îmbrăţişare, după care taică-său a fost condus şi el la o masă, de către Ed, cu care părea să fi legat o puternică prietenie peste generaţii (Jamie a aflat mai târziu că, în urmă cu câţiva ani, Ed suferise o cădere nervoasă şi nu ieşise din casă luni de zile). Şi i se părea cam aiurea că părinţii lui stau la mese diferite. Dar ar fi fost şi mai aiurea să îi vadă stând unul lângă celălalt,

lucru pe care nu îl făcuseră niciodată, la nici un fel de reuniune, aşa că Jamie a decis ca să nu îşi mai facă griji pentru ei până a doua zi.

Şi când, puţin mai târziu, Jamie şi Tony au ieşit din cort, se înserase şi cineva aprinsese nişte făclii multicolore pe beţe de bambus, în jurul peluzei, care creau o atmosferă fermecătoare. Şi i s-a părut că ziua a fost în sfârşit reparată, atât cât se putea repara.

S-au jucat de-a v-aţi ascunselea cu Jacob şi, în bucătărie, au dat peste Judy, care arăta groaznic, fiindcă Kenneth era în comă, în toaleta de la parter. Au făcut rost de o şurubelniţă şi au desfăcut încuietoarea şi l-au aşezat la orizontală pe canapeaua din sufragerie, au aruncat o pătură peste el, şi i-au pus o găleată pe covor, în apropiere, după care au târât-o pe Judy înapoi afară şi pe ringul de dans.

Şi apoi a venit timpul ca Jacob să meargă la culcare, aşa că Jamie i-a citit din Pumpkin Soup şi Curious George Takes a Train şi a coborât şi a dansat cu Tony, apoi a început melodia lui Lionel Richie, Three Times a Lady, şi Jamie a râs şi Tony l-a întrebat de ce râde şi Jamie l-a tras pur şi simplu lângă el şi l-a sărutat în mijlocul ringului de dans, trei minute în şir, şi cele trei minute în şir cât a simţit penisul lui Tony s-au dovedit mai mult decât putea el suporta şi, cum era deja destul de beat, l-a tras pe Tony în sus pe scări şi i-a spus să nu facă zgomot, că-l omoară, şi au intrat în vechiul lui dormitor şi Tony i-a tras-o sub privirile Girafei Uriaşe şi departe de cele ale Doctorului Dolittle, închis în cutia lui.

▫ 142 ▫

Katie era uşurată că Jacob stătuse la ea în poală în timpul evenimentelor.

Ray, Jamie şi Tony păreau să se descurce foarte bine şi singuri şi tot ce avea ea de făcut era să îl îmbrăţişeze pe Jacob şi să spere că nu va fi prea afectat de cele văzute.

în mod bizar, nu părea foarte afectat. Nu mai văzuse niciodată doi adulţi care să se bată în realitate. Se pare că bunicul şi bărbatul acela erau precum eroii din Power Rangers. Dar Katie nu îşi amintea să fi văzut sânge de-adevăratelea în vreo casetă video cu Power Rangers, iar taică-său nu executase nici o tumbă sau figură de karate.

Dacă Jacob nu ar fi stat în poala ei, habar nu avea ce ar fi făcut. Era limpede că taică-său suferă cumplit şi că ar fi trebuit să fie şi ei mult mai atenţi, să observe că a luat-o razna şi că a luat pastilele de valium. Pe de altă parte, te-ai fi aşteptat să fi avut şi el răbdare până la sfârşitul mesei, după care să-l fi scos pe individ în stradă ca să-l ia la pumni, nu să-şi bage picioarele în recepţia de nuntă a fiică-sii,

indiferent cât de rău i-ar fi fost.

Şi se vedea clar că maică-sa a fost oripilată să afle că taică-său ştie despre David Symmonds. Dar, în primul rând, de ce Doamne iartă-mă l-o fi invitat pe individ la nuntă?

Una peste alta, Katie era recunoscătoare că nu fusese nevoită să îşi clarifice sentimentele faţă de cele întâmplate şi să îşi consoleze, în acelaşi timp, unul dintre părinţi, fiindcă ar fi fost în stare să facă o figură demnă de eroii din Power Rangers.

Jamie a fost cel care a salvat situaţia (omul meciului, cum bine a spus Ray). Când s-a ridicat în picioare ca să ţină discursul, Katie habar nu avea ce are de gând să spună (Jamie i-a mărturisit după aceea că nici el nu ştiuse) şi era nervoasă, deşi nu la fel de nervoasă ca maică-sa, care a reuşit să îşi sfâşie batista, crezând probabil că Jamie este pe cale de a le explica tuturor, întocmai, de ce făcuse taică-său ceea ce făcuse.

Dar povestea cu cearta de la locul de muncă a fost o mişcare genială. Oamenilor le-a plăcut atât de tare ideea, încât, mai pe seară, Katie a primit mai multe explicaţii cu totul diferite cu privire la pica pe care i-o purta taică-său fostului coleg. După Mona, David băgase strâmbe ca taică-său să nu obţină funcţia de director executiv. După unchiul Douglas, David era un beţivan. Katie a hotărât să nu îi contrazică. Fără îndoială că, până la sfârşitul serii, îl va fi ucis pe unul dintre angajaţii fabricii şi va fi îngropat cadavrul într-o pădure din apropiere.

I s-a plâns puţin lui Ray de comportamentul părinţilor ei, fără nici un folos. El a râs şi a luat-o în braţe şi i-a spus:

— Ce-ar fi să uităm de familia ta şi să ne distrăm şi noi un pic?

Într-un gest de bunăvoinţă, pentru că era nunta lor, şi-a călcat pe inimă şi a recunoscut că are dreptate, dar nu cu voce tare, normal. Ci prin faptul că nu i-a dat replica.

I-a sugerat mai bine să se îmbete, care s-a dovedit o idee destul de bună, fiindcă atunci când taică-său şi-a făcut din nou apariţia şi a venit să îşi ceară scuze, aproape că nici nu şi-a mai amintit ce se întâmplase mai devreme, darămite să îi mai pese, şi aşa a putut să îl îmbrăţişeze, un gest care s-a constituit, probabil, în cea mai diplomată rezolvare posibilă.

Bătea ora unsprezece, iar ei stăteau cu toţii pe jos, într-un mic cerc la marginea peluzei. Ea, Ray, Jamie, Tony, Sarah şi Mona. Vorbeau despre fratele lui Ray, care era la închisoare. Şi Jamie s-a plâns că această informaţie palpitantă nu i-a parvenit mai devreme. Ray i-a aruncat o privire părintească, fiindcă nu era deloc un subiect amuzant de bârfă, şi le-a povestit tuturor despre droguri şi maşini furate şi

despre banii cheltuiţi şi timpul irosit şi durerea părinţilor lui, care au încercat să îl aducă înapoi pe calea cea bună.

— Nenorocita de Nora, zise Sarah. Iar Ray spuse:

— în cele din urmă, îţi dai seama că problemele celorlalţi sunt problemele celorlalţi.

Katie l-a luat în braţe, beată fiind, şi a spus:

— Nu eşti doar o faţă drăguţă, nu-i aşa?

— Drăguţă? spuse Tony. Nu ştiu dac-aş merge până-ntr-acolo. Colţuroasă, poate. Fioroasă, de-a dreptul.

Ray avea destulă bere la bord, aşa că a receptat descrierea ca pe un compliment.

Iar lui Katie i-a părut rău că nu merg şi Jamie şi Tony cu ei la Barcelona.

▫ 143 ▫

Jean s-a oprit la jumătatea scărilor şi s-a sprijinit de balustradă. O luase cu ameţeală, aşa cum i se întâmpla uneori la etajele superioare ale clădirilor înalte.

Totul i se limpezise brusc.

Relaţia ei cu David se terminase. Când l-a lovit George, ea pentru George şi-a făcut griji. Că şi-a pierdut minţile. Că o să se facă de râs în faţa tuturor cunoscuţilor lor.

Nici măcar nu ştia dacă David mai este în casă.

Măcar de şi-ar fi dat seama ieri, ori săptămâna sau luna trecută. Tar fi spus lui David. N-ar mai fi venit la nuntă şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Oare de cât timp ştia George? Oare asta îi provocase depresia? Chestia aia îngrozitoare pe care şi-a făcut-o la duş. Era vina ei?

Poate că şi căsnicia ei se terminase.

A traversat holul şi a ciocănit la uşa dormitorului. S-a auzit Un mormăit.

— George. Eu sunt. S-a auzit alt mormăit.

A deschis uşa şi a intrat în cameră. George zăcea în pat, pe jumătate adormit.

— A, tu erai, spuse el şi se ridică încet în fund. Se aşeză în fotoliu:

— George, uite…

— îmi pare rău, spuse George. Vorbea uşor bolborosit. A fost de neiertat. Ce-am făcut în cort. Ţie… Prietenului tău. Lui David. N-ar fi trebuit s-o fac.

— Nu, spuse Jean, eu sunt cea care… îi venea greu să vorbească.

— Mi-a fost teamă. George nu părea să o asculte. Teamă de… Ca să fiu sincer, nu ştiu prea sigur de ce. De bătrâneţe. De moarte. De moartea de cancer. De moarte în general. De toast. Lucrurile au luat-o puţin razna. Am cam uitat că era toată lumea acolo.

— De când ştii? întrebă Jean.

— Ce anume?

— Despre… Nu putea s-o spună.

— A, am înţeles la ce te referi, spuse George. Chiar nu mai are importanţă.

— Trebuie să ştiu.

George a căzut o vreme pe gânduri.

— Din ziua în care trebuia să plec la Cornwall. Se legăna uşor.

— Cum? întrebă Jean, perplexă.

— M-am întors acasă. Şi v-am văzut. Eraţi aici. în pat. Mi-a cam luat ochii. Cum s-ar zice.

Lui Jean îi era rău.

— De fapt, ar fi trebuit să spun ceva atunci, pe moment, înţelegi, ca să mă descarc.

— îmi pare rău, George. îmi pare foarte rău. George şi-a pus mâinile pe genunchi, ca să se calmeze.

— Ce-o să se-ntâmple acum? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Cu noi.

— Nu prea ştiu ce să spun, zise George. Nu este o situaţie în care să fi fost prea des.

Jean nu era prea sigură dacă George intenţionase să facă o glumă.

O vreme nu a mai zis niciunul nimic, îi văzuse dezbrăcaţi. Făcând dragoste. Făcând sex.

Se simţea ca şi cum ar fi avut un cărbune aprins în cap şi o ardea şi frigea, iar ea nu putea să facă absolut nimic în această privinţă, fiindcă nu putea să spună nimic. Nici lui Katie. Nici Ursulei. Nu avea cale de scăpare.

Jamie a bătut la uşă. Au schimbat câteva cuvinte şi a plecat.

Se simţea prost fiindcă nu îi mulţumise. Acuma îşi dădea seama cât de bun fusese George, fiindcă ţinuse acel toast. O să i-o spună neapărat, mai încolo.

S-a uitat la el. Era foarte greu să ghicească la ce se gândeşte. Sau dacă se gândeşte la ceva. Se legăna în continuare uşor. Nu părea să se

simtă prea grozav.

— Poate c-ar trebui să-ţi aduc o cafea, spuse Jean. Cred ne-ar prinde bine la amândoi.

— Da, e o idee foarte bună, spuse George, S-a dus şi a luat două cafele din bucătăria în care nu mai era nimeni, slavă Domnului.

George a dat-o pe gât dintr-o înghiţitură.

Simţea nevoia să vorbească despre David. Simţea nevoia să îi explice că s-a terminat. Simţea nevoia să îi explice de ce s-a întâmplat. Dar era destul de sigură că George nu vrea să discute acest subiect.

După câteva minute, a spus:

— Somonul a fost bun, aşa mi s-a părut.

— Da, spuse Jean, deşi nu îşi amintea cum fusese somonul.

— Iar prietenii lui Katie par o gaşcă simpatică. Bănuiesc că pe unii dintre ei i-am mai văzut, dar eu nu prea reţin feţele oamenilor.

— Păreau simpatici, într-adevăr, spuse Jean.

— Mi-a părut rău de domnişoara din scaunul cu rotile, spuse George. Pare foarte drăguţă. Mare păcat.

— Da, zise Jean.

— în fine, spuse George. Se ridică în picioare. Jean îi dădu o mână de ajutor.

— Ar trebui să coborâm, spuse George. Nu este bine. Să stăm aici. Să nu le dăm apă la moară bârfitorilor.

— Bine, spuse Jean.

— Mulţumesc pentru cafea, zise George. M-am mai întremat puţin. Se opri în uşă. Auzi, de ce nu cobori tu prima? Eu vreau să dau o fugă până la toaletă. Şi dus a fost.

Aşa că Jean a coborât şi s-a îndreptat spre cort şi şi-a dat seama că George avusese dreptate în legătură cu bârfele, fiindcă i s-a părut că toată lumea aşteptase venirea ei, lucru care a stingherit-o foarte tare. Dar Ursula a venit la ea şi a îmbrăţişat-o, iar Douglas şi Maureen au condus-o la una dintre mese şi i-au dat altă cafea şi nişte vin şi după câteva minute şi-a făcut apariţia şi George, care s-a aşezat la altă masă, şi Jean a încercat să se concentreze pe ce spuneau Ursula şi Douglas şi Maureen, dar era destul de greu. Fiindcă se simţea de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o clădire în flăcări.

Ii privea pe Jamie şi pe Tony şi nu se putea gândi decât la cât de mult se schimbase lumea. Tatăl ei se culcase timp de douăzeci de ani cu femeia care locuia uşă în uşă cu ei. Acum, fiul ei dansa cu un bărbat, în timp ce viaţa ei se destrăma.

Se simţea precum bărbatul din filmul acela cu fantome de la

televizor, cel care nu îşi dădea seama că este mort.

S-a dus şi le-a cerut scuze lui Katie şi lui Ray. I-a mulţumit lui Jamie pentru discurs. I-a cerut scuze lui Jacob, care nu prea înţelegea de ce o face. A dansat cu Douglas. Şi a reuşit să aibă o discuţie cu Ursula, departe de ochii lumii.

Seara se scurgea greu, iar durerea slăbea, fiindcă alcoolul îşi făcea treaba şi, puţin după miezul nopţii, când oaspeţii au început să se împuţineze, a observat că George dispăruse. Aşa că a urat noapte bună în stânga şi în dreapta şi a urcat la etaj şi l-a găsit pe George în pat, dormind dus.

A încercat să vorbească cu el, dar nu i-a trezit nici o reacţie. S-a întrebat dacă îi este permis să doarmă în acelaşi pat. Dar nu avea unde să se ducă. Aşa că s-a dezbrăcat, şi-a pus cămaşa de noapte, s-a spălat pe dinţi şi s-a strecurat în pat lângă el.

A stat cu ochii în tavan şi a plâns puţin, înfundat, ca să nu îl trezească pe George.

A pierdut noţiunea timpului. Discoteca s-a terminat. Vocile s-au stins. A auzit paşi care urcau şi coborau scările. Apoi tăcere.

S-a uitat la ceasul deşteptător de pe noptieră. Arăta ora unu şi jumătate.

S-a ridicat din pat, şi-a pus papucii şi halatul şi a coborât la parter. Casa era goală. Mirosea a fum de ţigară, a vin răsuflat, a bere trezită şi a peşte gătit. A descuiat uşa de la bucătărie şi a ieşit în grădină, gândindu-se că va sta sub cerul nopţii şi că îşi va pune un pic de ordine în gânduri. Dar era mai frig decât crezuse. începuse să plouă din nou şi nu se zărea nici o stea.

A intrat în casă, a urcat la etaj, s-a băgat în pat şi a stat întinsă acolo până ce, într-un sfârşit, a furat-o somnul.

▫ 144 ▫

George s-a trezit dintr-un somn lung, adânc şi fără vise, simţindu-se mulţumit şi relaxat. A rămas întins câteva minute, cu ochii în tavan. Plasticul din jurul corpului de iluminat avea o crăpătură mică, care părea o hartă în miniatură a Italiei. Trebuia să meargă la toaletă. S-a sculat din pat, şi-a pus papucii şi a ieşit din cameră cu paşi săltăreţi.

Totuşi, pe la jumătatea holului, şi-a amintit ce se întâmplase în urmă cu o zi. L-a luat cu ameţeală şi a trebuit să se sprijine câteva secunde de balustradă, ca să se liniştească.

S-a întors în dormitor să vorbească cu Jean. Dar era adâncită în somn, cu faţa la perete, sforăind uşor. Şi-a dat seama că va fi o zi grea pentru ea şi că n-ar fi bine să o înceapă printr-o trezire forţată. A ieşit

pe hol şi a închis uşa cu grijă.

Simţea miros de pâine prăjită, de şuncă, de cafea şi alte câteva mirosuri mai puţin plăcute. Câteva mucuri de ţigară pluteau într-o cană de cafea pe jumătate plină de pe pervazul ferestrei. Acum, că se mai dezmeticise, se simţea cam ameţit de la lovituri. Poate erau şi efectele secundare ale valiumului şi alcoolului.

Trebuia să vorbească cu Katie.

S-a dus la baie să se uşureze, apoi s-a îndreptat spre scări. Dar prima persoană pe care a văzut-o prin uşa bucătăriei nu a fost Katie, ci Tony. Asta l-a descumpănit puţin. Uitase de Tony.

Tony făcea o sculptură rudimentară în formă de câine, din bucăţi de pâine prăjită, ca să îl distreze pe Jacob. Oare îşi petrecuse noaptea cu Jamie, în casă? Acum nu mai avea nici o importanţă, George era conştient de asta. Şi nu se găsea nicidecum în poziţia de a da lecţii de morală. Dar i se părea că i se micşorase mintea şi că întrebarea respectivă o înfundase, cumva.

Când a intrat în bucătărie, conversaţia s-a oprit şi toată lumea s-a întors să se uite la el. Katie, Ray, Jamie, Tony, Jacob. Plănuise să o tragă pe Katie deoparte, discret. Era limpede că nu va fi posibil.

— Bună, tată, spuse Jamie.

— George, spuse Ray. I s-au părut cam reci. Si-a luat inima în dinţi.

— Katie. Ray. Vreau să-mi cer iertare pentru faptele mele de ieri. Mi-e ruşine de mine şi de ce s-a întâmplat.

— Tăcere.

— Dacă pot face ceva ca să-mi repar greşeala…

Toată lumea s-a uitat la Katie. George a observat că are un cuţit de pâine în mână.

— Doar n-ai de gând să-ţi înjunghii tatăl, nu? întrebă Ray.

Nu a râs nimeni.

Katie s-a uitat în jos la cuţit.

— A, scuze. Nu.

A pus cuţitul jos şi a urmat o tăcere apăsătoare.

Atunci Tony s-a ridicat de pe scaun şi l-a împins înapoi, astfel încât George să poată lua loc şi şi-a înfăşurat un şervet pe mână, ca ospătarii, şi a spus:

— Avem cafea, ceai, suc de portocale, toate proaspăt făcute, pâine integrală prăjită, ouă prăjite, ouă fierte…

George s-a întrebat dacă nu o fi un fel de glumă homosexuală, dar nu râdea nimeni, aşa că a acceptat oferta, trăgând concluzia că i-a fost

făcută cu bună-credinţă, s-a aşezat, i-a mulţumit lui Tony şi i-a spus că ar dori nişte cafea fără zahăr şi fără lapte şi ouă prăjite, dacă nu era deranjul prea mare.

— Eu am un câine din pâine prăjită, spuse Jacob.

Uşor-uşor, conversaţia s-a legat din nou. Tony le-a povestit cum a căzut el de pe motocicletă în Creta. Ray le-a explicat cum a organizat jocul de artificii pentru Katie. Jacob a anunţat că şi-a botezat câinele din pâine prăjită Prăji, după care i-a mâncat capul şi s-a stricat de râs.

După aproximativ douăzeci de minute, bărbaţii au plecat să îşi facă bagajele şi George a rămas singur cu fiica lui.

Katie s-a bătut uşor pe frunte şi l-a întrebat cum o mai duce acolo sus. George s-a bătut uşor pe frunte şi i-a spus că o duce destul de bine acolo sus. I-a explicat că evenimentele zilei de ieri i-au scos toţi gărgăunii din cap. Evident, mai erau nişte probleme care trebuiau rezolvate, dar panica dispăruse. Avea o eczemă. Acum îi era limpede.

Katie nu a zis nimic, s-a scărpinat pe mână şi a părut dintr-odată foarte serioasă. George se temea să nu înceapă să vorbească despre Jean şi David Symmonds. Nu voia să vorbească despre Jean şi David Symmonds. Ar fi fost mai mult decât fericit să ocolească subiectul pentru tot restul vieţii.

I-a luat mâna lui Katie şi i-a strânso uşor.

— Haide. Mai bine du-te şi fă-ţi bagajul. -• Da, spuse Katie. Cred că ai dreptate.

— Du-te, spuse George. O să strâng eu aici.

Jean s-a trezit în sfârşit, după o oră. Părea învineţită şi extenuată, ca după o operaţie chirurgicală. Nu a zis mare lucru. A întrebat-o dacă se simte bine. I-a răspuns că da. S-a hotărât să nu o interogheze.

Spre prânz s-au adunat în hol ca să îşi ia la revedere. Katie, Ray şi Jacob o luau spre Heathrow, iar Jamie şi Tony se întorceau la Londra. Era o împrejurare cam sumbră, iar casa i s-a părut anormal de liniştită după plecarea lor.

Din fericire, după zece minute, cei de la firma de catering au venit să îşi recupereze echipamentele, fiind urmaţi de doamna Jackson şi o tânără cu cercel în buză, care s-au apucat imediat să cureţe în casă.

După ce s-a dat cu aspiratorul în sufragerie, George şi Jean s-au retras pe canapea, cu câte o cană de ceai şi un platou cu sandviciuri, în timp ce se făcea curat în bucătărie. George şi-a cerut încă o dată scuze pentru comportamentul lui, iar Jean i-a adus la cunoştinţă că nu se va mai întâlni niciodată cu Da vid.

— Iţi mulţumesc, spuse George. Părea cea mai elegantă replică pe care putea să o dea.

Jean a început să plângă. George nu ştia cum să reacţionze. Şi-a pus mâna pe braţul ei. Nu părea să aibă nici un efect, aşa că şi-a retras-o.

— N-o să te părăsesc.

Jean şi-a suflat nasul într-un şerveţel.

— Şi nici n-o să-ţi cer să pleci, adăugă George, ca să îi fie foarte clar cum stă.

Oricum, era o idee ridicolă. Ce ar face dacă s-ar muta? Sau dacă ar pleca Jean? Era prea bătrân ca să o ia de la capăt. Amândoi erau.

— Mă bucur, spuse Jean.

George i-a oferit alt sandvici.

Cortul a fost demontat în cursul după-amiezii şi George a putut să lucreze câteva ore la atelier, înainte de masa de seară. Şi-a dat seama că după terminarea construcţiei va fi dezamăgit. Evident, va avea un loc în care să deseneze şi să picteze. Dar va avea nevoie şi de alte proiecte, cu care să îşi ocupe timpul, fiindcă, dacă era să judece după întâlnirea lui cu ficusul, vor mai trece câteva luni până ce desenul şi pictura îl vor împlini pe de-a întregul.

Ar putea să facă înot de câteva ori pe săptămână, la piscina din localitate. Părea o idee de bun-simţ. L-ar menţine în formă şi l-ar ajuta să doarmă.

De fapt, dacă stătea să se gândească mai bine, poate că lui Jean i-ar face plăcere să îl însoţească. S-ar mai înveseli şi ea puţin. Când plecau cu copiii în vacanţă, nu ocolea piscinele. Evident, trecuseră ceva ani de atunci şi s-ar putea să nu mai fie prea dornică să poarte un costum de baie în public. Femeile, din ce ştie el, îşi fac mai multe griji în această privinţă decât bărbaţii. Dar o să îi facă totuşi propunerea.

Sau un weekend prelungit la Bruges. Era o alternativă. Recent, citise ceva despre el în ziar. Era în Belgia, dacă nu îl înşela memoria, ceea ce însemna că ar putea să ajungă acolo fără să se ridice de la sol.

L-a trecut un fior. Era frig şi se lăsa întunericul. Aşa că a băgat materialele de construcţie la adăpost şi s-a îndreptat spre casă. S-a schimbat de hainele de lucru şi s-a întors în bucătărie.

Jean pregătea nişte lasagna. Şi-a făcut o cană de ceai, s-a aşezat la masă şi a început să răsfoiască Ghidul TV.

— Poţi să-mi dai şi mie tava de aluminiu din dulap? întrebă Jean.

George s-a lăsat pe spate, a scos tava şi i-a dat-o şi a simţit o adiere uşoară de la parfumul floral cu care se dădea Jean. Sau poate era de la şamponul de flori de portocal de la Sainsbury's. Oricum, foarte plăcut.

Jean i-a mulţumit şi el s-a întors la Ghidul TV. S-a trezit uitându-

se la o fotografie cu două femei tinere, care erau unite în zona capului. Nu era o imagine plăcută şi vederea ei nu i-a făcut bine. A început să citească. Femeile urmau să apară într-un documentar, pe Channel Four. Documentarul avea să se sfârşească cu imaginile filmate în timpul operaţiei chirurgicale de separare a celor două. Se pare că procedura era riscantă şi că una sau amândouă fetele ar fi putut muri în urma ei. Articolul nu dezvăluia rezultatul operaţiei.

Podeaua bucătăriei a luat-o uşor la vale.

— Ce ţi-ar plăcea lângă lasagna? întrebă Jean. Mazăre sau broccoli?

— Poftim? spuse George.

— Mazăre sau broccoli? întrebă Jean.

— Broccoli, spuse George. Şi poate c-ar trebui să deschidem şi-o sticlă de vin.

— Broccoli şi vin să fie, atunci, spuse Jean. George s-a uitat în jos, la Ghidul TV.

Era timpul să înceteze cu toate prostiile astea. A dat pagina şi s-a ridicat să caute un tirbuşon.

Când capul unei familii din Peterborough își pierde pofta de viață și devine obsedat de un cancer imaginar, toată lumea s-ar aștepta ca întreaga atenție a celor din jur să se concentreze asupra sa. Dat fiind că soția lui se află în plină redescoperire a propriei sexualități, fiul tocmai s-a despărțit de iubitul său, iar fiica e pe cale să se mărite a doua oară cu cine nu trebuie, situația devine însă tragi-comică. Un roman care disimulează un subiect amar și dureros sub masca unor situații irezistibil de amuzante, plin de vervă, suspans și întorsături neașteptate ale evenimentelor.

«Un roman plin de umor, profund uman... Creează dependență!»
The Times

«O comedie neagră absolut genială!»
Mail on Sunday

Născut în 1962 în Anglia, **Mark Haddon** este un autor, ilustrator și scenarist care a scris 50 de cărți pentru copii și a câștigat de două ori Premiul BAFTA. Marele său succes internațional a început în anul 2003 cu romanul **O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții** care a fost recompensat cu 17 premii literare, printre care «Whitbread Award» și «Los Angeles Times Book Prize». Publicat în septembrie 2006, romanul de față a figurat constant în topurile de vânzări mai bine de un an.

www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-160-6

Notes

[←1]

The Royal Institute of British Architects (Institutul Regal al Arhitecţilor Britanici), fondat în 1837 prin decret regal.

[←2]

Cunoscută arhitectă britanică.

[←3]

Dans popular, asemănător cu cel al Căluşarilor.

[←4]

Infecţie micotică ce afectează degetele de la picioare.

[←5]

O cunoscută marcă de medicamente împotriva răcelii şi gripei, comercializată în Marea Britanie.

[←6]

Ring a ring o'roses, joc în care copiii se iau de mână, dansează în cerc şi cântă nişte versuri.

[←7]

Old Etonian (engl), nume generic dat studenţilor sau absolvenţilor prestigiosului Eton College din Marea Britanie.

[←8]

Aluzie la filmul Absolventul, în regia lui Mike Nichols, cu Ann Bancroft şi Dustin Hoffman în rolurile principale.

[←9]

Vechiul Testament, Psalmii, Psalmul 39, „Către mai-marele cântăreţilor: Către Iedutun. Un psalm al lui David”.

[←10] Idem.

[←11] Idem.

[←12]

Noul Testament, întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni, 15:51, Cum vor învia morţii”.

[←13]

vechiul testament, iov, 14:1.

[←14]

Noul Testament, Epistola lui Pavel către Filipeni, 3:21.

[←15]

Oferită piloţilor de pe planor care îndeplinesc anumite condiţii: zboară la mai mult de trei mii de metri altitudine, pe o distanţă de trei sute de kilometri şi pe o durată mai mare de cinci ore.

[←16]

Corning out (ofthe closet) (engl.) Se referă la procesul de afirmare publică şi voluntară a orientării sexuale sau a identităţii de gen.

[←17]

Wingwalking (engl.) Este o formă de acrobaţie aeriană, în timpul căreia o persoană se mişcă pe aripa unui aeroplan în zbor.

[←18]

Trupă britanică de dans, cunoscută în anii şaptezeci datorită apariţiilor ei în cadrul programului de divertisment muzical al postului de televiziune bbc, Top of the Pops.

[←19]

Zululand este o regiune din Africa de Sud, dominată de populaţia Zulu. Între 1888 şi 1897, în Zululand a funcţionat un sistem poştal, care a emis timbre.

[←20]

Sau the OS este agenţia naţională de cartografiere a Marii Britanii, care activează de peste două sute de ani. În funcţie de regiune, fiecare hartă are alocat un număr.

[←21]

Truro, Falmouth şi împrejurimile (engl).

[←22]

Versuri din melodia I Thought About You, interpretata de Frank Sinatra.

[←23]

Westway face legătura între centrul Londrei şi suburbiile din nord-vestul oraşului.

[←24]

Cottage pie (engl.), fel tradiţional de mâncare, care constă într-un strat de carne tocată, peste care se pune un strat de piure de cartofi.

[←25]

În engleză, goblin village – referire la The Goblin Wood, romanul fantasy semnat de Hilari Bell.

[←26]

Album al formaţiei Pink Floyd, apărut în 1973.

[←27]

Roman semnat de Stephen King.

[←28]

Tehnică de relaxare inventată de actorul australian Frederick Mathias Alexander (1869-1955).

[←29]

Roata Mileniului (bengl).

[←30]

Specialitate de brânză topită (adesea amestecată cu bere, lapte sau unt), servită pe felii de pâine prăjită sau covrigei.

[←31]

Turbine Hali, galerie în cadrul Muzelui naţional de artă modernă şi contemporană „Tate Modern” din Londra.

[←32]

Preparat din ouă, unt, zahăr şi suc de lămâie, servit de obicei pe pâine.

[←33]

The City este centrul financiar-bancar al Londrei, se întinde pe o suprafaţă de aproximativ 2,6 km2 şi este situat în inima oraşului.

[←34]

Băutură făcută dintr-un amestec de bere şi limonada.

[←35]

The Blair Witch Project (1999) este un film horror.

[←36]

Al treilea oraş ca mărime din Scoţia.